

Du Côn Và Xã Hội Đen : Cặp Đôi Bá Đạo

Contents

Du Côn Và Xã Hội Đen : Cặp Đôi Bá Đạo	2
1. Chap 1: Khơi Mãn Băng Máu	3
2. Chap 2: Chính Thức Bắt Đầu	8
3. Chap 3: Chiếc Nhẫn Và Những Rắc Rối	17
4. Chap 4: Kế Hoạch Của 1 Nửa Thế Giới	20
5. Chap 5: Chiếc Thìa Sủi Bọt	24
6. Chap 6: Chung Một Phòng Tắm	26
7. Chap 7: Gió Độc Và Giấc Mơ Màu Máu	28
8. Chap 8: Cái Chết Của Hạ Phi	31
9. Chap 9: Người Đứng Sau Những Lần Biến Mất Bí Ẩn	33
10. Chap 10: Bàn Tay Kỳ Quái	36
11. Chap 11: Kẻ Phản Bội	38
12. Chap 12: Bị Tắm	41
13. Chap 13: Người Vào Phòng Cuối Cùng...	45
14. Chap 14: Nỗi Đau Chưa Bao Giờ Kết Thúc	48
15. Chap 15: Trở Lại...	52
16. Chap 16: Cuộc Tàn Sát Của Các Thế Lực Đối Đầu.	56
17. Chap 17: Thịt Nát Xương Tan	61
18. Chap 18: Căn Phòng Giành Cho Người Thứ 7	64
19. Chap 19: Dị Nhân	68
20. Chap 20: Hấn!	71
21. Chap 21: “con Dao 2 Lưỡi”	72
22. Chap 22: Nỗi Đau Mang Tên Hạnh Phúc	75
23. Chap 23: Những Viên Thuốc...đen Tuyền	80
24. Thông Báo	84
25. Chap 24: Cái Bóng Trong Nhà Kho	84
26. Chap 25: Nội Gian	88
27. Chap 26: Điều Kiện	92
28. Chap 27: Lạc Mất Nhau	96
29. Chap 28: Evil	98
30. Chap 29: Kẻ Đón Tiếp	100
31. Chap 30: Người Bí Mật	102
32. Chap 31: Dấu Vết	103
33. Chap 32: Kế Hoạch Hoàn Hảo Nhưng Không Thành Công	105
34. Chap 33: Rắc Rối Thật Sự	109
35. Chap 34: Quanh Co	111
36. Chap 35: Rượu	112
37. Chap 36: Tác Dụng Phụ	115
38. Chap 37: 1	117
39. Chap 38: Mũ Lưỡi Trai	120
40. Chap 39: Mảnh Ghép	123

41. Chap 40: Sự Luân Phiên Của Bóng Tối	126
42. Chap 41: Đổ Máu	134
43. Chap 42: Người Bí Ẩn	137
44. Thời Khắc Cuối Cùng	141
45. Chap 44: Phía Sau Mặt Nạ	143
46. Chap 45: Truy Đuổi	146
47. Chap 45: (tiếp Theo)	149
48. Chap 46: Quá Khứ Bị Lãng Quên	151
49. Chap 47: Ở Nhà Cùng Thợ Săn	154
50. Chap 48: Come Back	159
51. Chap 49: Sa Lưới-nói Dối-lòng Tin	163
52. Chap 50: Âm Mưu Lớn	168
53. Chap 51: Mảnh Ghép Nhỏ, Khối Vỡ Lớn	171
54. Chap 52: Biến Thái?	174
55. Chap 53: Lạnh!	177
56. Chap 54: Không Thể Kiểm Soát	180
57. Chap 55: Trốn...tìm	183
58. Chap 56:	186
59. Chap 57: Xích Mích	187
60. Chap 58: Phong Hàn	190
61. Chap 59: Lưng Chùng	192
62. Chap 60: Bàn Tay Máu	195
63. Chap 61: Sự Thật Được Hé Lộ	199
64. Chap 62: ...bắt Đầu Từ Quá Khứ	200
65. Chap 63: Kiss	202
66. Chap 64: Bị Cấn	205
67. Thông Báo!	211
68. Chap 65: Tử Hình	212
69. Chap 66: Căn Phòng Dưới Tầng Hầm	216
70. Chap 66: (tiếp)cchap 67: Điều Lo Sợ	218
71. Chap 68: Lời Thú Nhận	222
72. Chap 69: Cuộc Vận Chuyển Cuối Cùng	224
73. Chap 70: Từ Bỏ	229
74. Chap 71:giải Cứu	231
75. Chap 72: Sập Bẫy	233
76. Chap 73: Bàn Tay Máu	236
77. Chap 74: Bi Kịch Cuối Cùng	239
78. Chap 75: Chạy Đua Với Tử Thần	241
79. Chap Cuối: Chap 76: Tỉnh Và Mơ	243
80. The End!	245

Du Côn Và Xã Hội Đen : Cặp Đôi Bá Đạo

Giới thiệu

Nó: Một đứa con gái mang trong mình dòng máu giang hồ, thích quậy phá, nghịch ngợm, tính cách o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-con-va-xa-hoi-den-cap-doi-ba-dao>

1. Chap 1: Khởi Màn Bằng Máu

Tất cả nhân vật, địa điểm, thời gian, sự kiện trong truyện đều là hư cấu. Tác phẩm được viết dựa trên trí tưởng tượng của tớ, nếu có giống với fic nào của tác giả khác thì chắc là do "trí lộn gặp nhau"! ^^

Giới thiệu đôi chút về các nhân vật sẽ xuất hiện ở chap 1:

Nó-Hạ Nhược Phong: Đứa con gái duy nhất còn sót lại tại trường học Gangster. Con gái của ông trùm mafia nổi tiếng nhất vùng-Hạ Thượng Thiên. Sống trong môi trường không có lấy một bóng dáng nào của con gái nên tính cách của nó cũng mang đậm phong cách nam nhi.

Hạ Phi-Cận vệ đắc lực của Phong, cậu nhóc là một người thích dùng bạo lực, nóng tính.

Điểm yếu: Mềm lòng trước con gái.

Hạ Minh-Quân sư của nó, anh là người khá trầm tính, thích sự im lặng và thường dùng chất xám thay cho bạo lực.

Điểm yếu: Sát gái!

Điểm chung của Hạ Phi và Hạ Minh: Sẽ ra tay không thương tiếc với tất cả những kẻ có ý định làm hại đến nó.

Chap I: Bắt đầu bằng máu

Thành phố Gangster:

Đường đen, nhà đen, cây đen, không khí cũng bởi thế mà ám màu đen.

Ngay cả những động vật sống cũng khoác lên mình màu đen bí ẩn. Con người càng không ngoại lệ.

Hết ngày, nắng tắt, bầu trời đen bao phủ lấy cả thành phố... một màu đen đáng sợ đến lạnh người...

Trường Gangster đổ chuông tan học.

Trong hàng nghìn thằng con trai, người ta thấy bóng dáng khác biệt hẳn của một đứa con gái. Đầu đội mũ lưỡi trai, tai nghe headphone, vai đeo balo, quần tụt, áo phông. Tất cả quyện vào màu của cảnh vật! Chỉ khác biệt là mái tóc dài ngang lưng, màu đỏ đến chói mắt.

Chân sáo ra khỏi trường, Nhược Phong bước đi trong màn đêm mà bất cứ đứa con gái nào cũng phải sợ, bởi nó được bao phủ bởi màu của sự hắc ám.

Cách đó một khoảng không xa, dưới những cành cây trụi lá khẳng khiu, dáng một người con gái, bộ váy trắng nổi bật, mái tóc vàng xoắn nhẹ... ánh mắt sắc như dao khứa lên không khí những vệt dài lạnh ngắt...

Tiếng nhạc từ chiếc headphone lan ra ngoài và đặc quánh lại theo những bước chân của Nhược

Phong.Nó thích mùi khen khét của không khí, có lẽ bởi thứ mùi khác lạ đó đã ngấm vào da thịt nó từ khi nó sinh ra...Bỗng chốc...từ đâu đó sộc vào cổ họng Phong mùi nước hoa! Sẽ chẳng ngạc nhiên nếu đó là mùi nước hoa của con trai...

Nhược Phong thôi huyết sao, chân bước chậm lại, ánh mắt khê thay đổi...ngạc nhiên...

Trước mặt nó là một đứa con gái!

Trong kí ức của nó, từ khi chất xám bắt đầu hoạt động cho đến bây giờ chưa bao giờ nó thấy bóng dáng của con gái trong cái thành phố này, ngoại trừ nó ra.

Cô bé đó rất đẹp, ngay cả nó cũng thấy thế. Toát ra từ cô màu sắc trái ngược lại với tất cả, màu trắng tinh khôi. Gương mặt thanh tú, make up khá đậm.

Phong gỡ tai nghe xuống, nhìn cô bạn một hồi lâu rồi nghiêng đầu khó hiểu.

- Nhược Phong? Đó là câu hỏi của cô bé đối diện

Nó không trả lời, thay vào đó là cái gật đầu chắc nịch

- Hạ Minh!? Biết chứ!? Cô bé tiếp lời

- Ủ! Rồi sao?

Hiện trên gương mặt người con gái đứng đối diện, nó thấy một đường gân đỏ đang dần hiện lên trong đáy mắt. Cô bé tiến lại gần Nhược Phong, khoảng cách được rút ngắn.1 bước.

- Người yêu à?

- Tiếng nói thốt từ miệng cô bé đó đặc lại trong không trung, từ "yêu" được nhấn mạnh bởi chất giọng cao và sắc...

Phong nhìn cô, một hồi lâu sau mới khê nhếch mép cười

- Ủ! Có vấn đề gì không?

Ngay tức khắc người ta thấy một tiểu thư khuê các với bộ váy mà trắng tinh khôi vung tay lên tát liên tiếp vào mặt con nhóc đứng đối diện. Tiếng đập mạnh tan vào trong không khí. Gương mặt xinh xắn của cô bé đó bỗng chốc nổi gân xanh, ánh mắt sắc nhọn, máu ghen như thiêu đốt hết tâm trí và thể xác của cô .Mai tóc đỏ rực của nó bị giật mạnh đến mức người nó nhào xuống...

Và...thoang thoang trong không khí nó thấy mùi tanh nồng...của máu...

Cô bé nguôi dần đi máu ghen, mắt sắc nhìn nó

- Còn dám đến gần Hạ Minh thì đừng trách tao ác!

Nhược Phong đưa tay lên quệt máu ở khóe miệng, cặp mắt lạnh băng nhìn thứ chất lỏng màu đỏ tươi đang chảy trên tay mình. Một cái nhoen miệng...

Không phải vì nó nhường nhịn, sợ, hay là không đánh con gái. Nó muốn cho họ xem kết cục của những kẻ dám động đến nó sẽ như thế nào. Một cái giá phải trả cho sự ngu ngốc và đại dột của cô ta, không rõ đâu!

- Đại ca! Đi tán gái không rủ tụi này!

Vang lại từ phía sau lưng giọng nói vẻ không cam chịu của Hạ Phi...

Cậu nhóc nhảy lên quàng vai Nhược Phong, mắt nhìn đứa con gái trước mặt...rồi quay qua phía nó...

- Vậy là sao?

Hạ Phi nâng cằm nó lên, nhìn vệt máu dài chảy trên khóe miệng.

Nhược Phong cảm nhận được mùi bạo lực trong giọng nói của cậu nhóc, cô bé đó có lẽ, à không, chắc chắn sẽ phải trả giá cho việc làm ngu xuẩn vừa rồi...

Hạ Phi tiếp lời, hơi thở nóng rực lan vào không khí, tan đi cái cô quạnh sẵn có...

Ánh mắt Hạ Phi lạnh băng, khứa lên người cô ta những ánh nhìn dò xét.

- Con ma nữ kia...Là cô? Đúng không?

Cô bé vênh mặt lên, giọng nói cao và sắc nhưng đầu đó trong không trung vẫn thấy được chút run sợ.

- Ồ, thì sao?

- Quì xuống!

Câu ra lệnh khiến cô bé vấy trắng lùi lại một bước...câu nói đó chẳng khác nào một lọ axit tạt vào mặt...đau rất...

Một khoảng lặng giữa 3 con người...

Nhược Phong đeo lại headphone, ngồi tựa lưng vào chiếc ghế đá ngay sát bên cạnh, đưa tay quệt sạch vết máu ở khoe miệng, chỉ một cái...tất cả đã sạch sẽ...

Hạ Phi nhìn hành động của nó, cậu nhóc khẽ thở dài, thọc tay túi quần và tiến dần về phía cô tiểu thư vấy trắng. Héch môi cười...

Cô bé không hiểu hành động của 2 con người trước mặt,

Hạ Phi tiến gần cô hơn, sộc vào cuống họng cô bé là mùi khen khét của không khí, khó chịu đến nghẹt thở...

- Anh...định làm gì?

Cô mấp máy môi, sát khí trong ánh mắt thẳng con trai trước mặt làm cô lạnh đến rợn người.

Lóe lên tia sáng sắc lẹm của một vật bằng kim loại trong màu đen hắc ám , cậu nhóc quay quay thứ đồ chơi nguy hiểm đó trên tay!

- Màu đỏ là màu của? Hạ Phi hướng ánh mắt về phía cô bé

- Máu! Nhược Phong tiếp lời

Cô ta sợ hãi, gót chân hướng về phía cậu nhóc...

- Chạy cũng vậy thôi, ở đây, không! Ở thành phố này chỉ có duy nhất 1 con ma nữ mặc váy trắng như cô !

Vang lên trong không gian đặc quánh là tiếng huyết sáo của nó...và tiếng kêu thét lên của cô bé...

Rơi trên nền đất lạnh ngắt...không phải màu đỏ tươi của máu...mà là màu vàng của những lọn tóc...

~oOo

~ Hắc-Tạ Phong Hàn:Một người không thích nói nhiều, thích màu đỏ của máu và mùi tanh đặc trưng của thứ chất lỏng ghê người ấy!

- Khái quát qua về ngoại hình và tuổi tác: Học sinh lớp 12 trường Hoodlum, chiều cao khá ấn tượng 1m85.

- Đại ca! Nếu không có gì thay đổi thì ngày mai ông chủ và Hạ Minh sẽ về!

- Dọn dẹp kho hàng đi!

- Kho 1 hay... ” Cạnh”

Tiếng một vật gì đó chạm đất...

Đầu dây bên kia tắt ngúm chỉ còn tiếng tút tút kéo dài...

Nhược Phong nhìn vào màn hình điện thoại, xưa nay Hạ Phi không có thói quen bỏ điện thoại giữa chừng như vậy!

Linh cảm chẳng lành...

Nó gọi lại cho cậu nhóc...tiếng tút tút kéo dài đến mức khó chịu...

Bật chế độ định vị, nó sẽ đi kiểm Hạ Phi.

.....

Căn nhà bỏ hoang khu tiếp giao giữa 2 thành phố, sức lên trong không khí mùi ẩm ướt, mốc meo và cả mùi hăng hắc của chế phẩm hóa học bỏ đi.

Nền nhà mọc rêu xanh...

Cỏ hoang vươn lên cao ngập đầu người.

Tường phun graffiti, những đường vẽ chẳng chặt.

Bóng đèn vàng mờ ảo đung đưa trong gió, ánh sáng đảo qua đảo lại trên nền nhà ẩm ướt.

Nhưng người ta không để ý đến khung cảnh đó, bởi nổi bật hơn tất cả là thứ ánh sáng từ những dụng cụ bằng kim loại, to và nặng trĩu...

Mấy thanh tuyp dài cứ dội liên tiếp lên người Hạ Phi, đau đến dại người nhưng không có bất cứ âm thanh nào phát ra từ miệng cậu nhóc... Ngay cả khi thứ ánh sáng duy nhất từ bóng đèn vàng không còn rõ trong mắt cậu nhóc...

Máu cứ ồ ạt từ miệng trào ra ngoài, không còn tình tảo để mở mắt nữa... tất cả như mờ đi... Hạ Phi đổ ụp xuống nền nhà...

Một thằng con trai ngồi ở góc phòng, nơi ánh sáng không được đi động đến...

Ánh nhìn thích thú, miệng khẽ nhếch lên cười.

Tay tung qua tung lại chiếc túi nilong với những ngọn tóc vàng óng bên trong.

Hắn rút tay túi quần, lững thững bước lại phía Hạ Phi

- Biết tại sao mày có ngày hôm nay không?

Hạ Phi không trả lời, máu vẫn cứ ộc ra trên nền nhà lạnh ngắt, cái lạnh làm chúng quánh lại, mùi tanh nồng quện cùng mùi không khí thật ghê người...

- Tao hi vọng là mày còn nhớ!

Và...rơi trên những vũng máu đỏ tươi...là màu vàng của những lọn tóc!!!

- Tao không muốn mày chết ngay bây giờ...dễ dàng quá!

Khóe môi hắn khẽ nhếch lên..., ánh mắt vẫn cứ khua lên người cậu nhóc những nhát dao lạnh băng...

Hắn lấy từ chiếc hộp thủy tinh trong suốt ra một bơm kim tiêm...và một lọ máu nhỏ...

Lớp dầy bọc ở đầu lọ máu bị chọc đứt bởi mũi kim tiêm, máu được hút vào chiếc bơm...màu đỏ tươi, tanh nồng...

Hắn ra hiệu cho đám đàn em đứng ra xa.

Máu khẽ phun ra ở mũi kim, thứ máu chết người rơi xuống vũng máu đã đông đặc trên sàn nhà...

- Ngắm dần...rồi chết!

Tiếng hắn như lời tuyên bố cho cậu nhóc, án tử hình đã được ban, cái chết chỉ còn là vấn đề thời gian!

” Cách”

Cánh cửa gỗ mốc meo khẽ mở ra, đôi giày nike màu đen đậm dẫm lên đám rêu xanh.

Là nó! Con bé của ngày hôm qua: mũ lưỡi trai, headphone, áo phông, quần tụt!

Nhược Phong lững thững bước vào, ánh nhìn thờ ơ, nét mặt bình thản.

Cả đám chỉ biết ngơ ra ngạc nhiên không ngoại trừ hắn và Hạ Phi...

- Đại...ca! Cậu nhóc đuổi sức nhưng vẫn cố gắng gượng người dậy

Nó nhìn Hạ Phi, nụ cười nhẹ.

Cậu nhóc hiểu ý nó những vẫn thấy bất an, không thể để nó nguy hiểm vì cậu nhóc!

- Cho tôi hỏi...!? Nó lên tiếng

Cả đám du côn ngơ ra nhìn nhau, con bé đó vào chỉ để hỏi thôi sao?

- Cái gì? Một tên du côn quát

- Một quả bom 2kg có sức công phá bao nhiêu km?

- 10km! Để mày làm gì?

- Giết người!

Hắn kéo ghế ngồi, cắt bươm kim tiêm vào trong hộp thủy tinh.

- Con đó đang nói cái quái gì thế?

- Thả cậu ta thì mọi người sẽ được sống, nếu không...chúng-ta-sẽ-cùng-chết! Nó đọc từ từ từng chữ một, nhìn đám du côn rồi nhìn hắn...

Nhược Phong cười.

Hắn nhìn nó.

- Mày đang uy hiếp tui tao!?

- Muốn thử không?

Nó nói rồi quăng cái balo xuống đất, quả bom lăn ra ngoài, dừng lại ở vùng máu đỏ tươi trên sàn...

Đám du côn hốt hoảng lùi lại vài bước, trong gang hồ không có gì là không thể, khi bị dồn vào đường cùng chuyện gì cũng có thể làm!

Nó tiến về phía Hạ Phi

- Nhắc cậu ấy dậy!

Câu ra lệnh của Nhược Phong nghe có vẻ buồn cười nhưng trong tình thế đó nó lại là câu nói có uy lực nhất!

Hai tên du côn dìu hạ Phi dậy đưa ra xe, nó nhìn tên con trai ngồi ở ghế, có lẽ sự đe dọa của nó không đủ mạnh để chiếm đoạn ánh mắt lạnh băng của hắn...hắn không sợ chết!!!?

Nhược Phong ra xe, chiếc oto vụt khỏi căn nhà bỏ hoang nhả lại phía sau một đợt khói dày đặc.

Đám du côn kéo quả bom lên vô tình chạm phải nút bật, thời gian bắt đầu đếm ngược...Vậy là trong phạm vi 10km sẽ được san bằng trong 5 giây nữa...

5..... Chúng mày đứng đó làm gì, nghĩ cách đi...

.....4.....Ném nó đi!

.....3.....Sao không tắt được, cái quái gì thế?

.....2.....Bảo vệ cậu chủ!

.....1.....

Có thứ ánh sáng lóe lên trong màn đêm cô quạnh, nền trời sáng lên đủ loại màu sắc...

Những chùm pháo hoa cứ nổ nộ trên nền trời khu tiếp giao giữa 2 thành phố: Gangster và Hoodlum.

Hắn ném chiếc lọ thủy tinh xuống nền nhà ẩm ướt, máu...lại loang ra...

2. Chap 2: Chính Thức Bắt Đầu

Chap II: Chính thức bắt đầu

Ngày hôm sau:

Ông trùm thành phố Gangster: Hạ Thượng Thiên và cận vệ Hạ Minh đã về nước sau lần nhập hàng thành công!

Nhược Phong được gọi vào phòng họp theo lệnh của ba...

- Hàng đã được xếp vào kho 2, con cho lắp hệ thống an ninh rồi!

Người đàn ông trung tuổi khề thờ dài, hình như lâu lắm rồi nó không thấy ba mình căng thẳng đến thế...

- Hạ Phi đâu?

- Gặp chút sự cố nên cậu ta bị thương.

Ông nhấc điện thoại, giọng nói khác lạ...

- Gọi Hạ Minh! Phòng họp!

Nhược Phong ngồi ngả lưng lên ghế salon, nó thấy trong phòng ngột ngạt quá...cảm giác nghẹt thở. Gương mặt ba vẫn vậy chẳng có gì thay đổi cả nhưng sao trong tận sâu ánh mắt...nó cảm nhận được sự lo lắng và...run sợ!?

“Cạnh”

Cánh cửa gỗ khê mở, Hạ Minh cúi đầu chào kính cẩn

- Ông chủ! Đại ca!

- Ngồi đi!

Ông rời khỏi bàn làm việc, trở ra ghế salon.

Một khoảng im lặng...

Nhược Phong nhìn Hạ Minh khó hiểu, lô hàng đã được chuyển về thành công...vậy tại sao ba nó lại như vậy!?

- Có chuyện gì à?

Hạ Minh không trả lời chỉ lắc đầu khẳng định, ngay cả cậu cũng đang thắc mắc trước biểu hiện của ông chủ.

Ông đặt lên bàn một bao thư màu xám tro...

Nó nhìn ba rồi cầm bao thư lên đọc.

From: EL!!!

Cả nó và Hạ Minh chỉ biết ngơ ra nhìn nhau! Sẽ chẳng ngạc nhiên nếu đó là một bức thư bình thường. Nhưng đó là thư của người nắm vị trí tối cao trong giang hồ: EL

Xưa nay chỉ có những phi vụ cực kì quan trọng EL mới đánh thư cho các ông trùm. Liệu chẳng đây cũng là vấn đề hệ trọng thì ba nó mới như vậy!?

Nhược Phong mở bao thư, đập vào mắt là màu đỏ tươi của giấy...!!!

” ...hãy chuẩn bị tinh thần thật tốt để chuẩn bị cho đợt chọn người thừa kế của EL.

Con cái của các người chính là tương lai của ta! Tất cả chúng đều phải tham gia cuộc đua để chọn người thừa kế!

Thành phố mà các người đang cai trị sẽ được xóa sổ nếu con cái của các người không tham gia, bỏ trốn hay kiếm người thay thế!

Đừng lo lắng nhưng cũng đừng xem nhẹ!

Cái giá của việc xem nhẹ không rẻ đâu!...

Ngày bắt đầu: A/B/...

EL”

Nhược Phong thả nhẹ lá thư lên bàn, vẻ mặt thờ ơ, ánh nhìn vẫn lạnh băng như thế...

Hạ Minh kéo lá thư lên đọc. Không khí càng thêm ngột ngạt, không có bất cứ âm thanh nào phát ra.

Mãi cho đến khi hạ Minh để lại tờ giấy đỏ lên bàn...

- Vậy có nghĩa là đại ca bắt buộc tham gia cuộc tuyển chọn người thừa kế của tập đoàn EL?

- Ta có linh cảm chẳng lành...

- Tập đoàn đó...chỉ có lối vào, không có đường ra. Được mệnh danh là địa ngục sống! Như vậy khác nào đại ca tự đi vào chỗ chết!?

Hạ Minh quay sang phía Nhược Phong, nó vẫn thư thái, vẻ mặt lạnh đến rợn người...

- Đại ca...!

Ba nó không trả lời, sự lựa chọn giữa một người và hàng nghìn người...thật sự không dễ dàng!

....

Tin tức nhanh như chớp loan đến mọi người trong thành phố...

Thành phố Gangster vẫn trong khung cảnh ấy, chìm trong màu đen hắc ám, không khí vẫn khen khét như bao ngày...nhưng con người của ngày hôm nay khác ngày hôm qua nhiều lắm...

Họ đang lo lắng cho cuộc sống của mình, tương lai của họ chỉ chờ vào cái gậy đầu của Nhược Phong thôi...

Căn phòng vẫn tĩnh lặng và ngột ngạt như thế...Hít một lượng khí căng phồng lồng ngực, nó thở nhẹ...

- Sao im lặng quá vậy!?

Nó làm tan đi cái đặc quánh trong không khí, chất giọng bình thường, thờ ơ của nó chính là sự lo lắng của ông và Hạ Minh.

- Con sẽ tham gia! Vậy đi!

Nhược Phong dứt tay túi quần lững thững đi, bước ra tới cửa nó dừng lại

- Kêu anh em tối nay họp mặt, bar GT!

Cánh cửa khẽ khép lại...

- Ông chủ! Tôi đi cùng đại ca được chứ? Hạ Minh lên tiếng

Cánh cửa bỗng bật mở, Hạ Phi tay vịn tường, cậu nhóc khó khăn lên tiếng

- Cả tôi nữa!

- Từ bé tới lớn, đại ca đi đâu chúng tôi cũng theo tới đó! Dù có chết cũng phải chết chung! Ông chủ cho chúng tôi đi theo bảo vệ đại ca!

Ông chỉ biết nhìn hai thằng con trai trước mặt, cuộc sống giang hồ vẫn luôn cần hai chữ: trung thành!.....

Bar GT:

Những bức tường sần sùi được phủ màu xanh rêu khác lạ, tiếng nhạc không quá inh ỏi nhưng cũng đủ để người ta choáng váng đầu óc.

Khác biệt với tất cả là màu tóc đỏ, dài ngang lưng của một đứa con gái...

Tụi đàn em cứ chất rồi nó cứ uống, nó cảm nhận được rượu đang chảy trong cơ thể mình, chảy qua cổ họng, cay xè, rồi chảy xuống lồng ngực. Thứ chất lỏng chứa men rượu ngấm vào người nó.

Hạ Minh ra hiệu cho tụi đàn em không giót rượu nữa, cậu ngăn Nhược Phong, nó uống nhiều...thật sự rất nhiều...

- Đại ca dừng lại đi!

Nhược Phong không trả lời, gạt tay cậu nhóc khỏi ly rượu...mùi cay xè nơi đầu lưỡi đã không còn, nó uống nhiều đến mức không còn cảm nhận được mùi vị ...

- Nhâng ly!

Giọng Nhược Phong khàn đi, có vẻ say nhưng vẫn chứa đầy uy lực!Hạ Minh nhâng ly, cậu nốc cạn...có lẽ cậu hiểu cảm giác của nó...thật khóc khản để mạnh mẽ và có thể chấp nhận việc phải đi vào cõi chết...

23h...

Quán bar vẫn náo nhiệt, mùi thuốc lá, mùi rượu, mùi nước hoa...vẫn cứ đậm đặc trong không khí...Và...ở một góc nhỏ nhỏ nào đó....Có mùi nước mắt!

Tụi đàn em đã kéo nhau về còn Hạ Minh ra gara để lấy xe.Nhược Phong đã rơi vào tình trạng lơ đãng, đầu óc của nó không còn đủ tỉnh táo để có thể điều khiển hành động. Nó khó khăn nhâng mình khỏi ghế, sao đầu lại đau thế này...?Cái dáng xiêu vẹo bước loạng choạng trong khu vip của quán bar...

Chùm đèn xanh nhẹ tỏa thứ ánh sáng mờ nhạt...

Nhược Phong loạng choạng ra tới cái ghế solon ở dãy cuối cùng của khu vip.Sao nó thấy chóng mặt quá, nó muốn ngồi xuống, không thể đứng vững nữa...

Nhưng...chưa kịp để Nhược Phong thả mình xuống thì...cánh tay của một ai đó siết chặt lấy cổ tay Phong. Một lượng lực đủ mạnh kéo giật nó xuống phía dưới...Mem rượu làm Nhược Phong không thể phản kháng...

Vậy là nó nhào xuống salon! Người nó bị siết chặt...chặt đến ngộp thở!

" Thành...thịch..."

Có cái gì đó phập phồng, nó nghe thấy tiếng tim đập...và cảm giác ấm lạ thường...! Sức lực như bị bào mòn, Nhược Phong không thể thoát ra khỏi thằng quái gở trước mặt...

- Chết...tiệt!

Nó gỡ trong túi áo khoác một con dao nhỏ

- Bỏ ra...trước khi...tôi...cắt tiết anh!

Hắn không phản ứng gì trước thái độ của nó, ánh mắt lạnh băng hướng về phía lối đi

- Chia nhau ra tìm thằng đó, nó vẫn còn giữ mật mã của kho hàng đấy!

Giọng nói oang oang của một thằng đàn ông khiến hắn siết Nhược Phong chặt hơn...Nó đưa con dao lên yết hầu của hắn, lực không còn đủ mạnh nhưng vẫn làm rách lớp da...và máu lại chảy...Hắn ta không quan tâm, cánh tay kéo đầu nó nghiêng xuống.

- Đại ca ơi, phía bên kia có thằng giống thằng đó lắm!

Một thằng đàn em nói nhỏ với tên cầm đầu.

Tên cầm đầu đưa mắt theo hướng chỉ tay của thằng đàn em, nhìn về phía cặp trai gái ở góc phòng đang ôm nhau trên ghế salon. Đứa con gái có mái tóc đỏ chói mắt, dài ngang lưng, rũ xuống che lấp đi cảnh nóng bỏng của cô ta và tên con trai.

- Nghe nói thành phố này chỉ có duy nhất một đứa con gái là con của ông trùm Hạ. Có khi nào cô gái kia là cô gái đó không đại ca?

- Đúng thì sao?

- Nếu thế thì tốt nhất đừng nên đả động đến. Không thuộc dạng vừa đâu đại ca ạ!

Tên cầm đầu suy nghĩ một lúc rồi mới ra hiệu cho đám đàn em rút lui

.....

Hắn buông tay khỏi người nó, ánh mắt lạnh băng nhìn đứa con gái đang nằm trên người mình

- Đứng dậy!

Đáp lại chỉ là sự im lặng, loang ra từ hơi thở của Nhược Phong là mùi rượu nặng đô...Đứa con gái duy nhất trong thành phố này, cũng là người vừa bị lợi dụng làm lá chắn đang ngủ ngon lành trên người hắn.

Tay vẫn siết chặt dao ghì vào cổ, máu chảy dài trên yết hầu...

Ánh mắt không chút cảm xúc khứa lên khuôn mặt của Nhược Phong, hắn khẽ nghiêng người đứng dậy...

Con dao sắc khứa một đường dài lên cổ hắn, khứa qua một sợi dây...Trong sự im lặng của không gian, nơi có một cô nhóc tóc đỏ đang say giấc, có một vật nào đó rơi xuống salon, ánh sáng phát ra từ các góc cạnh...đẹp đến chói mắt...

Chuông đổ 12h trưa...

Hạ phi mở cửa tiến lại gần giường nó.

- Đại ca, đến giờ rồi!

Nhược Phong xuống giường, thứ chất lỏng có chứa men rượu làm nó chóng mặt, đau đầu.

- Đại ca uống nhiều quá! À hôm qua đại ca làm rơi cái này!

Hạ Phi đỡ nó xuống ghế rồi vội mang trong túi áo khoác ra một chiếc nhẫn bằng kim cương, được chạm khắc vô cùng tinh xảo...Nặng hất vào góc cạnh của chiếc nhẫn...phát ra ánh sáng lạ khiến cả nó và Hạ Phi phải ngơ ngàng...

Sợi dây vòng qua chiếc nhẫn bị cắt đứt và...ở đầu dây...có một vết máu!

.....

- Chuẩn bị hành lí xong chưa?

Ông Hạ nhìn đứa con gái, sự thật ông vẫn không thể tin rằng đây sẽ là lần cuối cùng ông được gặp nó. Nhưng có lẽ tình máu mủ sẽ phải dẹp sang một bên bởi trên tất cả là tính mạng con người cả thành phố này.

- Ba không cần lo đâu!

Nhược Phong nói thế ...nhưng sao nó thấy nhói quá...

- Ông chủ đừng lo, chúng tôi sẽ chăm sóc đại ca!

Nhược Phong quay người nhìn hai tên cận vệ, hai cậu nhóc cũng mang hành lí ra xe oto...Nó chỉ biết tròn mắt nhìn Hạ Phi và Hạ Minh...

- Hai cậu làm gì thế?

- Đi du lịch cùng đại ca! Hạ Phi cười nheo mắt lại

- Một chuyến du lịch dài ngày! Hạ Minh tiếp lời

- Bỏ hành lí xuống, tôi không cho phép 2 cậu đi cùng!

- Xin lỗi, tụi này không thể tuân lệnh! Đại ca đi đâu tụi này sẽ đi theo tới đó. Dù có chết cũng sẽ theo đến cùng!

Nhược Phong nhìn ba...rồi quay qua hai cậu nhóc...nó muốn cứng rắn, nó muốn bình thường, thờ ơ...nhưng...không được!

Quay vội người đi, nó không muốn để ba nhìn thấy cảnh nó yếu mềm như thế này...

Nó khóc!

Hình như lâu lắm rồi nó không khóc. Nước mắt trào ra, chảy dài trên gương mặt vốn lạnh lùng...

Dòng chất lỏng mặn chát, nóng hổi tan vào không khí thổi đi cái lạnh băng thường thấy. Mùi khen khét vẫn cứ lan tỏa, quện vào đó là vị mặn của nước mắt!

.....1h sau...

- Hạ Minh...chỗ quái quỷ nào đây? Hạ Phi nói nhỏ

- Cậu nhìn thấy gì không?

- Không!

- Tôi cũng thế!

Nhược Phong kéo headphone lên, nó thấy mệt mỏi, tương lai phía trước sao mịt mù quá...! Giống như nó bây giờ, trước mắt chỉ là mảnh vải đen kịt, vẫn cố gắng nhìn nhưng hình như là vô ích.

Tụi nó bị bịt mắt bằng một mảnh vải đen, rồi được dẫn đi trên một con đường hẹp...hẹp đến mức đi vào rồi thì không thể quay người về phía sau.

Không khí như loãng ra, Nhược Phong thấy người run lên, cảm giác càng lúc càng lạnh. Máu trong người như dần đông đặc lại!

Một quãng đường dài, rất dài...

Cho đến khi ra khỏi con đường đó, không khí khác hẳn, không ngột ngạt, không khen khét...nhưng nó lạnh ngắt, lỏng lẻo như hóa băng, ngộp thở!

Tấm vải đen trên mắt bỗng chốc được ai đó gỡ xuống, nó dụi mắt...

- Đại ca...

Cả nó, Hạ Phi và Hạ Minh đều đứng nhìn tòa nhà trước mặt. Những bức tường mọc đầy rêu phong...

Những cánh cửa gỗ màu nâu xám...Cổ đại mọc ngập đầu người... Cảm giác cổ kính, cũ kỹ và bị bỏ hoang hàng chục năm rồi... Lối đi về phía cửa chính có vết cổ đại bị giẫm lên, cánh cửa gỗ mở hé hé.

- Đại ca à, chỗ này ư ảm quá! Hạ Phi tiến về phía nó đang đứng

Nhược Phong gỡ headphone xuống, tay rút túi quần, theo lối cổ bị giẫm bước về phía cửa chính của căn nhà.

” Két...két...két...”

Cánh cửa gỗ kêu lên tiếng ken két khứa vào không khí một hồi lâu rồi tan dần trong cái lạnh vốn có. Hàng trăm ánh mắt đổ về phía Nhược Phong, đáp trả lại họ chỉ là cái nhìn thờ ơ và khá bất cần...

Nó thả mình xuống ghế sofa cũ kỹ nhưng không bụi bặm, ngã lưng về phía sau...nhắm mắt ngủ!?

Hạ Phi và Hạ Minh kéo hành lí ngay theo sau, trong hàng trăm con mắt ngược nhìn, có một ánh nhìn ngạc nhiên đầy ngỡ ngàng.

- Hạ Minh!Đâu đó trong căn phòng rộng vang lên giọng nữ cao và sắc!

Hạ Minh quay người về phía giọng nói đó... một đứa con gái có mái tóc vàng chanh cắt ngắn kiểu tomboy, gương mặt make đậm!

Một lượt nhìn từ trên xuống dưới để tìm ra sự thân quen từ cô bé đó...nhưng chỉ 1 giây sau cậu nhóc đã quay mặt đi, tiến về phía Nhược Phong.

- Đại ca! Ma nữ kìa! Hạ Phi ghé sát tai Nhược Phong nói nhỏ.

Minh nhìn Hạ Phi khó hiểu.

- Có chuyện gì thế?

- Con ma nữ đó đã đánh đại ca!

Minh quay lại nhìn cô gái, cô ta vẫn đứng ngơ ngơ nhìn cậu.

- Kiểu tóc đó đẹp lắm! Hai cậu nhóc nheo mắt cười gian trá!

Và...ở hai góc khuất khác nhau...hai thằng con trai, cùng một ánh nhìn. Lạnh băng. Tàn nhẫn. Đích đến là một đứa con gái có mái tóc đỏ chói.

1 tiếng...

2 tiếng...

5 tiếng...

Trời đã rũ xuống màu đen đặc của đêm, nắng đã tắt từ lâu lắm rồi, gió lạnh hòa vào căn biệt thự cổ mùi tanh nồng của nước mưa.

Có tiếng rít nhẹ qua những ô cửa kính cũ kĩ, cánh cửa chính cao rộng đập liên hồi lên vách tường. Tiếng kêu phát ra như một loài thú dữ lâu ngày bị bỏ đói.

Họ vẫn ngồi ở đó, trong căn nhà của ác quỷ và đang chờ được ban cái chết!

8 giờ tối...

Cánh cửa chính mở toang ra, một người đàn ông trung niên với bộ vest đen lịch lãm bước vào.

- Đã để mọi người đợi lâu!

- Ông cũng biết vậy sao?

Một cậu nhóc ngồi ở dãy sofa giữa phòng lên tiếng, tựa mình một mối

- Như mọi người đã biết, tập đoàn EL tuyển chọn người thừa kế ngôi vị. Đứng căng thẳng như thế, ông chủ EL muốn mọi người thật thoải mái để bắt đầu cuộc đua tìm người thừa kế gia tài và ngôi vị của ông ấy.

- Vào vấn đề chính đi!

Cậu nhóc quăng cái máy chơi game xuống ghế, giọng nói khó chịu trước sự lòng vòng của tên mafia

- Thôi được rồi! Ông EL sẽ ọi người một tháng để chung sống với nhau, quen dần với cuộc sống hiện tại, sau đó mới chính thức vào cuộc đua!

- Cái quái gì thế?

- Được sống thêm 1 tháng nữa! Hừ

Tiếng bàn tán xôn xao trong căn biệt thự cổ.

Nó mở mắt nhìn tên mafia

- Nhặt nhèo!

- Từ giờ mọi người sẽ sống ở đây, ngày này tháng tới tôi sẽ quay lại! Hi vọng được gặp đầy đủ các vị!

Ông ta cười rồi cúi người chào.

Cánh cửa gỗ sẫm màu vẫn mở hé, gió lại lùa vào, nhưng lần này không phải mùi của nước mưa...mà là mùi tanh đặc trưng của máu!

.....10 giờ đêm...

Họ đã trở về phòng của mình theo dự kiến.

Nhược Phong cũng đã xếp xong đồ, nó đưa tay chạm lên khung cửa sổ bằng sắt đã bị một rỉ theo thời gian...

Tua tủa mấy sợi dây leo. Chằng chịt. Loằng ngoằng.

Cuộc sống sao eo hẹp...bó buộc. Nó thấy như bị giam cầm ở cái chốn xa lạ này. Nhưng khoác ra bên ngoài là vỏ bọc của việc chọn người kế thừa ngôi vị cao quý trong giang hồ-EL!

Trời đêm đen kịt, gió hú, mưa rơi...sương giăng giây đặc lên cửa kính, đọng lại rồi cứ thế trượt xuống...rơi không có điểm dừng.

..... Phòng 49:

Tiếng nước xả xuống trong nhà tắm, hẳn mặc cho những giọt nước vẫn cứ chảy tuôn xuống từ mái tóc, chảy qua gương mặt đẹp lạnh lùng rồi trượt xuống yết hầu...qua vết dao không sâu nhưng khá dài...máu lại tủa , hòa vào dòng nước lạnh...

Hắn quệt vệt máu đỏ đã bị loãng ra...

Cánh tay giơ lên trong không trung, ánh mắt lạnh băng, khóe môi héch nhẹ...

- Sao không cảm nhận được?

Giới thiệu nhân vật:

Cô bé xuất hiện ngay phần đầu truyện...

- Cô bé: Tạ Di Ngân, đứa em gái cùng ba khác mẹ với Tạ Phong Hàn.

Tất cả những gì đã rơi vào tầm ngắm của cô thì không ai có thể cướp nó đi được!

- Khái quát qua về ngoại hình và tuổi tác: là học sinh lớp 11, sở hữu vẻ đẹp đậm chất tiểu thư giang hồ!

.....

9 giờ sáng...

Căn nhà âm u, không nắng, gió nhẹ chớm qua khung cửa sổ.

Đám mây leo đung đưa trong gió...

Nhược Phong ra khỏi phòng, theo sau là Hạ Phi.

- Đại ca ngủ ngon chứ!?

Hạ Minh tiến lại từ phía phòng đối diện

Nó hướng ánh nhìn về phía Hạ Phi một hồi rồi trả lời:

- Không!

- Gì vậy, lỗi là do đại ca mà! Hạ Phi ngơ ra nhìn thấy tội

- Cậu làm phiền đại ca sao?

- Chỉ là lỡ chân làm đại ca lăn khỏi giường thôi...

Hạ Minh khẽ thở dài nhìn Hạ phi rồi quay sang phía Nhược Phong

Không biết từ bao giờ, có lẽ từ lâu lắm rồi, nó không có thói quen ở trong phòng một mình. Và đó cũng là điểm chung của cả nó và Phi.

Tụi nó vẫn thường ngủ chung giường, ở chung phòng giống như hai người bạn thân, dần trở thành thói quen không thể bỏ.

Hạ Phi ngáp một hơi thật dài,có vẻ cậu nhóc ngủ chưa đủ giấc mặc dù khi đó đã 9 giờ sáng

- Kiểm đồ ăn thôi!

Tụi nó qua khu hành lang tầng 7, rộng và vắng bóng người. Phải chăng tụi nó là người dậy cuối cùng?

“Cạch” Tiếng cửa mở vang khắp hành lang dài không bóng người

- Không thể phủ nhận khả năng Design của cậu.

- Chính tôi cũng khâm phục mình nữa cơ mà

Hạ Phi lên tiếng ngay sau khi thấy cô bé bước ra khỏi phòng.

Nhược Phong nhìn cô , nhưng chưa đủ một giây nó đã quay mặt đi và bước tiếp xuống cầu thang.Cô ta đưa ánh mắt sắc như dao nhìn Hạ Phi, những tia máu đỏ li ti rục lên trong ánh nhìn

Cô bước xuống cầu thang, tiếng giày cao gót gõ mạnh trên sàn gỗ

- Ngày đó sẽ sớm đến với mày thôi!

Di Ngân nở nụ cười hạnh phúc, ánh mắt, gương mặt thật giả tạo...

Đôi giày cao gót nhâng lên khỏi mặt đất chừng 10 phân. Di Ngân dừng lại trước mặt nó, khuôn miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt xoáy sâu vào Nhược Phong

Một lượng lực mạnh dồn vào đôi giày, Di Ngân hạ chân, để giày xoay mạnh trên chân nó...

Nhược Phong giục chân lại, nhưng có vẻ không có tác dụng.Cánh tay nó khê gờ lên nhưng rồi lại hạ xuống...nắm chặt...

Cô ta cười mãn nguyện rồi khê thở dài bước đi trước.

Hạ Minh và Hạ Phi không nhận thấy sự thay đổi gì trên gương mặt của Nhược Phong, tụi hần không biết đến hành động rở tiền vừa rồi của Di Ngân!

~Sau cánh cửa xanh sẫm màu, ánh mắt lạnh băng vẫn cứ khứa lên không trung những vệt dài lạnh ngắt...Hần khoanh tay, dựa lưng vào tường và đứng nhìn lời tuyên chiến của Di Ngân

Khê nhếch môi...

Xem có vẻ mọi chuyện thú vị hơn những gì hần từng nghĩ...

Phòng ăn:

Quả không sai, tụi nó là người dậy cuối cùng bởi các bàn ăn đã chật kín người.

Chỉ còn duy nhất một bàn trống...và cũng chỉ có duy nhất một người ngồi đó!

Phi ngoảnh lại nhìn nó, nó hiểu cậu nhóc đang nghĩ cái gì, nhưng đó không phải là vấn đề chính ở đây. Bởi dù thế nào đi chăng nữa cũng phải lấp đầy cái dạ dày đang kêu ùng ục

Sự lo lắng của cậu nhóc là ở đây. Người duy nhất ngồi ở chiếc bàn còn thừa 3 chỗ trống ấy...không phải ai xa lạ..hần_Tạ Phong Hàn!

Nhược Phong kéo ghế ngồi xuống, phía đối diện với Phong Hàn.

Cả Phòng ăn bỗng trở nên im lặng lạ thường, không khí ngột ngạt đến khó thở. Mọi người ngừng dùng bữa, mọi ánh mắt bắt đầu đổ dồn về phía bàn ăn ở giữa phòng. Dù cho học có là con của tổng thống, đại ca giang hồ lừng danh thế nào đi chăng nữa thì ở đây điều đó cũng chẳng còn dù chỉ là 1 chút ý nghĩa

Bỏ chẳng còn thế lực nào bảo vệ ạng sống của họ cả, phải tự học cách đấu tranh và lo cho cuộc sống của mình!

Có thể vì lẽ đó mà họ tự xác định ình khoảng cách an toàn với Phong Hàn.

Hần vốn là người không có khái niệm chia sẻ lãnh thổ của mình với bất cứ ai và cũng chẳng có ai dám bén mảng đến vùng đất của hần.Vì cái giá của việc làm ngu ngốc đó là một giấc ngủ ngàn năm!

Cách đó 2 phút, hai cậu nhóc hồng hách đã phải từ bỏ cuộc đua tìm người thừa kế vì đã lấn chiếm khu hần ngồi...

Một bữa sáng ngọt...vị của máu!!! Không có bất cứ âm thanh nào phát ra, mọi người chỉ biết nhìn rồi thở...

Phải chăng hần không để ý hay là không thêm quan tâm, Phong Hàn vẫn tiếp tục dùng bữa. Mọi người thở phào và quay lại với bữa sáng.

Và cứ thế, khu phòng ăn chỉ còn vang lên tiếng dao đĩa, không có bất cứ ai lên tiếng.

Bữa ăn giữa hàng trăm con người sao nó thấy nhạt nhẽo quá, có một khoảng cách vô hình nào đó ngăn cách mọi người.

Nhược Phong nhận ly sữa nóng từ tay cô giúp việc Phi kéo tách café nhấp một ngụm, cậu nhóc không quen với không khí như vậy, phải chăng mọi người quá căng thẳng, dù có chết đi chẳng nữa thì chỉ ít bây giờ họ vẫn còn sống mà, cứ u ám vậy thì đâu có thể giải quyết vấn đề gì.

Cậu nhóc vươn vai mệt mỏi...

Phải chăng vì chiều cao, độ dài của cánh tay mà cậu nhóc đã làm đổ ly trà trên tay cô giúp việc đang tiến lại ngay phía sau lưng...

“Xoảng”

“Ào....”

Ly trà nóng màu nâu sữa rơi khỏi tay cô giúp việc...

Từng giọt nóng bỏng giổ tí tách trên khay đựng...rồi đổ ào xuống tấm áo đen... giổ tí tách xuống nền nhà!

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì nhanh như cắt, một cánh tay tiếp xúc thân mặt với cổ áo cậu nhóc...cách siết cổ áo có vẻ nhẹ nhàng nhưng đó chỉ là cái vỏ bọc, bởi chính cái sự nhẹ nhàng đó đã khiến Hạ Phi khó thở, cảm giác cổ bị bóp nghẹt...

Cậu nhóc bị Phong Hàn xiết chặt cổ áo...

Tất cả mọi người lại đổ dồn ánh mắt về phía tụi nó, lại chuyện gì nữa đây?

Họ chỉ thấy áo hần giổ xuống nền nhà thứ chất lỏng màu nâu sữa...rơi...rồi cứ rơi...

...

Lại là ánh mắt đó...nụ cười nửa miệng, một thảm kịch đang được chiếu trực tiếp và...cái kết của thảm kịch ấy chỉ có mình hắn biết ...

...

Nhược Phong ẩn ghế đứng dậy, nó đã im lặng để xem xét tình hình, thù cũ không rủ cũng sẽ tìm đến...

- Có nhất thiết phải xử sự như một người thiếu suy nghĩ như thế không? Khi mà người ta chưa kịp xin lỗi!?

Nhược Phong dứt tay túi quần, ẩn ghế đứng dậy, tiến dần về phía Phong Hàn, chất giọng nhẹ, không cảm xúc, nó nói bình thản, chậm rãi...nhưng đậm sâu bên trong như một câu khiêu chiến...

- Hình như anh không được cha mẹ dạy về điều này, nếu hành xử như những người trong giang hồ với nhau...thì hành động anh đang làm thật đáng cười.

Phong Hàn khẽ nhướn mày, hần từ từ buông tay khỏi cổ áo Phi.

Từ này tới giờ chưa đủ 1 phút những sao Hạ Phi có cảm giác như vừa từ cõi chết trở về, cậu nhóc ho sặc sụa, cố gắng hít lấy chút không khí quý báu để điều hòa lại cơ thể.

Mình đỡ Hạ Phi xuống ghế, cậu vừa ra ngoài và chuyện gì đang xảy ra vậy!?

- Hành xử giang hồ? Thế thì tôi phải học hỏi cô nhiều rồi.

Khóe môi hần nhếch lên, nét mặt khẽ giãn ra, hần sâu trong đôi mắt kia là sự khinh bỉ.

Phòng ăn chìm trong im lặng, không khí lạnh ngắt, gió lùa từ cửa vào, mang theo mùi chết chóc...thoang thoảng đâu đó người ta ngửi thấy nồng nặc mùi thuốc súng.

Phong Hàn với lấy chiếc khăn lau tay được gấp gọn trên bàn, hần laawu những ngón tay thật sạch sẽ và kĩ càng như thể vừa mới chạm vào một vật gì đó bẩn thỉu lắm

Quảng tấm khăn trắng xuống đất, rồi quay sang nhìn nó, nhìn hai thằng nhóc...ánh mắt dừng lại tại chỗ Hạ Minh một hồi không lâu nhưng cũng đủ để người ta thấy ngạc nhiên. Hắn không biểu hiện cảm xúc, chỉ là một ánh nhìn lạ và thực sự khó hiểu...

Đã được 5 phút từ khi Phong Hàn ra khỏi phòng ăn nhưng mọi người vẫn không thấy thoải mái mấy, không ngoại trừ nó.

Nó đang suy nghĩ về việc vừa rồi, Hạ Phi vốn là một tay xã hội đen cũng xem là có tiếng, xưa nay chẳng mấy khi chịu thua ai về khoản bạo lực.

Nhưng vừa rồi cậu nhóc đã không thể chống cự lại hắn...

Đó mới chỉ là mở màn cho tương lai đau thương và những bể máu thù hận sau này!

..... Phòng 49:

Cánh cửa xanh rêu đã sờn màu khê mở...

Một cậu nhóc có vẻ bề ngoài khá trững trạc, bộ vest đen, kính đậm màu ẩn nhẹ cửa bước vào. Cậu ta cúi người kính cẩn

- Tôi đã lên xong kế hoạch, thời gian và sự kiện cũng đã đầy đủ. Chỉ còn chờ lịch cậu chủ nữa thôi!

Hắn vẫn chú tâm vào đàn cá cảnh trong bể thủy tinh, tay vẫn giắc nhẹ lọ thức ăn béo bở xuống mặt nước. Hắn nhìn đàn cá trong bể tranh giành thức ăn...cười...

Về mặt thật thư thái của người ngoài cuộc, sự thích thú khi được xem những con cá trong tay mình đang tranh giành nhau miếng mồi béo bở...

Cậu nhóc chỉ đứng nhìn hành động của hắn, cúi rụp người chào

Cánh cửa phòng 49 khê khép lại, tiếng sập cửa không mạnh nhưng âm thanh vọng ra đủ rùng rợn để người ta phải lạnh người

3. Chap 3: Chiếc Nhẫn Và Những Rắc Rối

Chap 3: Chiếc nhẫn và những rắc rối

Tớ sẽ giới thiệu một nhân vật nam chính đã xuất hiện ngay ở phần đầu của truyện mà có vẻ như có nhiều người(có khi là tất cả) đã vô tình không để ý hoặc càng đọc càng không hiểu và vẫn lầm tưởng đó là Phong Hàn ^0^(bởi vì tớ vẫn gọi nv đó là hắn hí hí)

Hắn- Evil: Một thằng con trai nổi tiếng bởi cách xử đẹp những bang nhóm mình không thích trong giang hồ! Sở hữu “nhan sắc” hiếm có khó tìm...

- Khái quát qua về ngoại hình và tuổi tác: Học lớp 11 trường Hoodlum, chiều cao lí tưởng 1m88

...Trong từ điển của hắn không có từ thất bại!

.....

7 giờ tối

Nhược Phong ngả đầu vào thành giường, mắt nhắm nghiền

Chiếc headphone vang lên một bản nhạc không lời...âm trầm...dai dẳng không dứt. Giống như thứ cảm xúc đang hiện diện trong tâm trí nó bây giờ vậy...

Dãy ghế bành ở góc phòng, Phi đang ngồi xoay khối rubic 6x6. Tiếng “cách cách” và chút nhạc nhẹ chiếm hữu không gian

Những mảnh ghép nhiều màu trên cùng một mặt...lộn xộn...hỗn độn và thật sự không có phương hướng...

Cậu nhóc có vẻ như đã không còn đủ bình tĩnh, thẳng tay ném cục lập phương nhiều màu xuống ghế, miệng lên tiếng mệt mỏi

- Không hiểu vì sao mà đại ca có thể chơi được cái thứ kì dị kia!

Nhược Phong không mở mắt, khẽ nhón miệng

- Một thú tiêu khiển thôi.

- Hạ Minh đâu rồi? Cậu nhóc chột lên tiếng, ánh mắt do tìm quanh phòng

- Mà...tôi có thắc mắc

Nó mở mắt, khẽ nghiêng đầu nhìn Hạ Phi, cũng đã lâu lắm rồi mới thấy bộ mặt nghiêm túc của cậu

- Hình như...

Phi kéo dài hơi, điều cậu sắp nói có vẻ đã được suy nghĩ rất lâu rồi mới đưa đến quyết định.

- Minh và con ma nữa kia...quen nhau!

Nó yên lặng, lông mày khẽ nhướn lên, tiếng nhạc từ chiếc headphone gần như không được tiếp thu vào tai nó nữa...

- Lâu nay Hạ Phi là người không có lòng kiên trì, thích dùng bạo lực và đôi khi không thích dùng lí lẽ...nhưng cậu nhóc luôn là người không bao giờ nói mà không có chứng cứ...

- Nhớ lại xem, chẳng phải việc đại ca bị đánh có liên quan đến Minh, không những thế cô ta còn biết tên Hạ Minh nữa...Mà xưa nay, Gangster và Hooldum không có bất cứ quan hệ nào với nhau cả. Vụ này... thực sự cần một lời giải thích.

Nhược Phong gỡ tai nghe thả xuống bàn, tiến về phía Phi đang đứng

- Trong những sự thắc mắc không có lời giải thích, chúng ta nên...

Nó dừng lại nhìn cậu nhóc

- Im lặng. Hạ Phi tiếp lời

Nó gật nhẹ đầu, nhẹ giọng nói tiếp

- Và...

- Tự tìm lời giải!

.....

Chiều tối: 5h34ph

Nhược Phong xuống phòng ăn. Nó thấy bụng hơi cồn cào, phải chăng do mấy ngày nay không ăn đúng giờ?

Bước chân sải nhanh qua khu hành lang tầng 7, cảm giác nghèn nghẹt khi đi đến khu này. Nó nhận thấy thế...và không hiểu sao...chân nó dần bước chậm lại, ánh mắt khẽ thay đổi, sắc mặt bỗng chốc nhợt đi...

Phòng 49. Chính xác thì Phong đang dừng lại trước hành lang của phòng 49!

Cánh tay khẽ vịn vào thành lan can, chân mày co rúm lại...

Yết hầu đang thắt chặt. Chiếc nhẫn bằng kim cương mà ngày trước Hạ Phi đưa cho nó đang sáng rực lên trên cổ...Nóng bỏng!

Cánh tay chạm nhẹ lên bề mặt sáng bóng của vật hình chôn với nhiều góc cạnh tinh xảo, phản ứng ngay tức thời của nó là rút tay lại... Chiếc nhẫn đang tỏa nhiệt...

Vùng da nơi chiếc nhẫn quái quỷ kia đang tiếp xúc đỏ rực...dan dát...một đường tròn nhỏ được khắc lên yết hầu Hạ Phong.

“Cạch”

Cánh cửa phòng 49 khẽ mở chốt.

Mặc cho cổ họng đang phát rức lên vì cái nhẩn càng ngày càng tăng nhiệt, nén cơn đau, nó chạy vụt đi trước khi có ai đó nhìn thấy cảnh tượng của nó bấy giờ.

Cửa mở...

Một tên con trai tay vịn tường, nét mặt lạnh đến độ hóa băng không khí kia đã tái đi, nhợt nhạt...Đáy mắt khẽ run run.

Hắn đang đau!?

Ngay cả hắn cũng không rõ nữa, chẳng phải nỗi đau đó hắn đã phải chịu suốt 17 năm qua rồi đó sao!?

Thật nực cười khi chính hắn biết cái quái gì đang hành hạ mình nhưng chẳng thể nào bỏ nó xuống, ném đi thật xa hay là...hủy hoại nó!

Người ta chỉ thấy một vật bằng kim cương, hình tròn nhỏ đang phát lên thứ ánh sáng quái lạ sau cổ áo sơ mi đóng hờ. Kề cận với vật thể lạ đó là vết rạch không sâu nhưng khá dài.

Có thứ chất lỏng màu đỏ đậm lặn qua...tràn vào bề mặt của chiếc nhẫn...tan dần rồi chảy ào xuống cổ áo...một màu đỏ tươi mới...

~oOo

Phòng 103:

Di Ngân thả mình lên ghế bành giữa phòng, mùi rượu vang thoang thoảng trong không khí cùng với đó là tiếng nói chuyện ồn ào của mấy chục người con gái

Cô châm điếu xì gà, hít hít vài hơi rồi nhẹ phả ra không khí ngọt ngào một luồng chất khí màu trắng đục.

Con gái của các ông trùm mafia nhìn nhau khó hiểu vì cuộc triệu tập bất thường của Di Ngân. Xưa nay có mấy khi cô ta quan hệ với các băng đảng khác đâu?

- Đủ chưa?

Di Ngân đưa mắt nhìn tên cận vệ, cậu nhóc khép cửa lại, cúi người gạt đầu chắc nịch

- Có vấn đề gì thì nói đi!

Một cô nhóc khoanh tay trước ngực, vẻ mặt khó chịu vì đã phải chờ quá lâu

Di Ngân thả điếu xì gà đang hút dở xuống gạt tàn, khói thuốc bay lên...nghỉ ngút.

Tiến về phía cô bé vừa lên tiếng, Ngân khẽ nhếch môi, tròng mắt, giọng danh lại.

- Cảm ơn...trước khi tao ày xơi đạn!

Sồn tóc gáy vì câu đe dọa của Di Ngân, cô bé và tất cả mọi người trong phòng đều ngồi xuống sofa.

Ngân khẽ cười nhạo vì sự sợ sệt của đám con gái đang ở trong phòng mình, nhưng như thế cũng hay... dễ bề cai trị.

- Mọi người chắc cũng đủ thông minh để biết rằng ở đây. Ai là người nắm vị trí tối cao!? Và tôi cũng chẳng tiếc gì 1 viên đạn với kẻ không biết nghe lời, phản bội, hay đại loại là những gì tôi không thích.

- Ý cô là sao?

Có tiếng láo nháo trong phòng

- Tôi muốn tất cả phải làm theo những gì tôi nói! Gạch tên, xóa sổ một người...

4. Chap 4: Kế Hoạch Của 1 Nửa Thế Giới

Chap 4: Kế hoạch của 1 nửa thế giới

Chuông cửa vang lên lúc 8h sáng.

Tên cận vệ của ông trùm EL đến căn biệt thự theo thường lệ, nhìn chúng nó một lượt rồi khẽ cười, nụ cười gian trá

- Vẫn đông vui quá!

Di Ngân tiến về gần phía ông ta, vẻ mặt toát lên nét tiểu thư giang hồ

- Sẽ hết đông vui...vài tuần nữa thôi.

- Cô chắc chứ!?

Cô không trả lời, thay vào đó là cái nhìn sắc lạnh.

- Tôi có ý này, không biết ông có đồng ý hay không?

- Cứ nói.

- Chúng tôi không cần người giúp việc, họ sống ở đây thật chật chội và thật phiền phức. Ở đây cũng có con gái, tụi tôi sẽ làm tất cả những việc cần thiết. Ông thấy được chứ?

Ông cận vệ đọc được sự nguy hiểm trong ánh nhìn của cô, giang hồ đã tạo nên một đứa con gái thủ đoạn đến thế này đây.

- Đúng rồi đấy, tụi tôi sẽ tự làm mọi việc.

Tiếng con gái nhao nhao

- Nếu mọi người muốn!

Ông ta đã đi khuất bóng, có ánh nhìn xuyên qua hàng trăm người, hướng về phía đứa con gái có mái tóc đỏ chói...

“Đã đến giờ chơi rồi...!”

7h tối:

- Mọi người chuẩn bị bữa tối đi. Di Linh, em nhặt rau nhé. Thu Hương, chị ghi lại thực đơn tối đi. Blap blap...

Tiếng sai truyền vang lên, inh ỏi ở nhà bếp

Cả một đám con gái chạy qua chạy lại, lục đục với menu dài dằng dặc của Di Ngân

Nhược Phong không quan tâm tới việc này lắm, nhưng nó nghĩ dù gì đi chăng nữa nó cũng không thể ngồi mát ăn bát vàng được. Vậy là nó vào bếp.

- Đại ca không cần làm gì đâu, ngồi đó đi, cần gì thì bảo tôi.

Hạ Phi cúi nó xuống ghế. Cậu nhóc chẳng mấy khi để nó phải động tay vào việc gì.

- Vận động xương cốt thôi!

Nhược Phong vỗ vai cậu nhóc, đứng dậy rồi tiến về phía phòng ăn.

Quả thật, chẳng mấy khi nó được động tay động chân vào mấy việc bếp núc, đôi thì ra quán, không thích thì có người hầu kẻ hạ. Sống trong nam nhi quốc nên cũng chẳng cần biết đến việc của nữ nhi.

Có lẽ bởi lẽ đó mà Hạ Phi không muốn để Phong vào bếp

- Chị Ngân ơi, không có nước!

Tiếng một cô bé vang lên ở góc phòng

- Kiểm tra lại đi!

- Không có nước đâu, giờ phải sang khu của người giúp việc thì may chẳng có nước để nấu thôi.

Di Ngân ngáp ngừng một hồi, vài giây suy nghĩ trượt qua trong đầu. Cô nhìn về phía cửa thông với phòng khách. Nhược Phong đang bước vào.

- Đi lấy nước được chứ!?

Nhược Phong nhìn cả đám con gái trong phòng, ai cũng đang chăm chú làm việc, ai cũng tất bật...ngoại trừ nó chẳng có việc gì...

- Cô cũng thấy rồi đây, mọi người đang bận nấu bữa tối nhưng lại không có nước. Không phiền nếu nhờ cô sang khu giúp việc xách nước!?

Nó không trả lời, tiến về phía mấy cái xô ở góc phòng. Có lẽ nó nên đi, dù sao thì ở lại chưa chắc đã làm được việc gì.

Di Ngân khẽ mỉm cười vì những ý nghĩ độc địa ẩn sâu trong thâm tâm...

Nhược Phong ra khỏi phòng, đám người nhìn nhau cười khẩy.

.....

Đường dẫn sang chỗ ở của người giúp việc cách khu biệt thự một đoạn khá xa. Bơm nước đầy xô, Nhược Phong cố lết cái xác mảnh khảnh về khu biệt thự, mồ hôi chảy dài, đầm ướt hết lưng áo...

- Chưa đủ nước đâu chị Ngân ơi, thực đơn còn món súp nữa!

- Vắt vả cho cô rồi!

Nó lại vác cái xô đi, có cái gì đó khúc mắc trong chuyện này...tại sao khu giúp việc có nước còn ở biệt thự lại không có?

Vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc nó đã vác xô nước về lại khu biệt thự.

Có cái gì đó vội vọt qua chân Nhược Phong, theo đà, cùng với xô nước nặng trĩu...nó ngã nhào xuống sàn nhà.

Tiếng “Uỳnh” “Ào” vang lên, đập vào tường rồi vọng lại âm vang trong phòng ăn.

Nước bắn lên, tung tóe. Tạt lên nền nhà những vệt dài ướt sũng.

Nhưng trước khi chạm đất...thứ nước lạnh băng kia đã tiếp xúc với một thứ khác. Thực chất thì nó đã tạt vào một tên con trai...chiếc áo sơ mi cổ áo đóng hờ...dính một chút máu đỏ tươi vì vết rách ở cổ...chiếc nhẫn kim cương đang tỏa nhiệt bị dội vào một đợt nước lạnh ngắt...

Chính xác thì nó đã ngã. Là do nó đã quá trú tâm suy nghĩ nên đã không chú ý? Hay là lỗi của 1 âm mưu khác?

Mọi người nhìn nó, sâu trong ánh mắt của đám người mà người ta gọi đó là đồng loại...Nhược Phong thấy được sự sung sướng và thỏa mãn.

Nó hếch miệng, lạnh lùng đứng dậy.

Nước rỏ từng giọt tóc tách xuống sàn nhà...nghe tựa tiếng máu rỏ.

- Không nghĩ cô hậu đậu đến thế!

Tiếng Di Ngân trượt qua ngang tai, kèm theo đó là tiếng thở mạnh ra...tiếng “hừ” nhẹ đủ để nó nghe thấy.

Cô ta với lấy cái rẻ lâu trên mắc, ném về phía Nhược Phong

- Lau đi, đừng để ở đây bị ám cái mùi bẩn thỉu của mày!

Có tiếng răng rắc ở đâu đó trong phòng...

“Rầm”

Nhanh như cắt, ngay khi nó chưa kịp định hình lại cái quái quỷ gì sắp xảy ra với mình thì...một cánh tay lại lăm...à không, nó cảm nhận được chút quen thuộc ...ghì chặt vào cổ nó. Một dòng lực mạnh chuyển qua cánh tay kia, dúi Nhược Phong đập người vào tường nhà...

Nhược Phong không phản ứng, cánh tay ướt nước vẫn nhét chặt trong túi áo...

Đưa mắt nhìn Evil-tên con trai đang ghì mình vào tường, cái nhìn không phải thách thức, cũng chẳng phải sợ hãi...mà là...một cái nhìn...bình thản

- Thất học!

Hai chữ ngắn ngủi, cục lốc phát ra từ miệng nó cảm thán đến độ không có một chút ngữ điệu.

- Cô vừa nói cái gì?

Di Ngân gầm lên hất hàm tiến về phía Phong và Evil

- Chuẩn mực đạo đức cơ bản nhất mà cô cũng không có, cô chỉ hơn động vật ở chỗ biết nói thôi

Nhược Phong liếc nhìn Di Ngân, cái hếch môi nhẹ đầy khinh miệt

Về phía Evil, hình như nó chưa liếc mắt nhìn hẳn dù chỉ 1 lần...!

Cổ áo bắt đầu được lới lỏng, Evil buông tay khỏi áo nó, thực tế thì hẳn cũng đâu cần phải đếm xỉa đến mấy con người này. Hẳn đã cảm nhận được cái hơi của sự tức giận từ con bé tóc ngắn phía sau lưng, và giờ thì chỉ cần kiểm một tọa độ nào đó thuận mắt và ngồi xem film hành động thôi.

Cổ áo Phong đã trở về với vị trí ban đầu...và rồi...sau cổ áo của con bé tóc đỏ đứng trước mặt...Hắn thấy 1 vết sẹo nhỏ hình tròn tựa như chiếc nhẫn....

“Tìm thấy rồi”

~oOo

~Phía ngoài phòng khách

Hạ Phi đẩy ghế đứng dậy. Tụi nган ngỗng kia dám ăn hiếp đại ca hả? Không thể để yên được!

Hạ Minh đoán trước được hành động của Phi, anh vội lao theo giữ cậu nhóc lại

- Làm cái gì vậy!/? Buông tôi ra!

- Đứng hành động bỗng bột như thế. Đây không phải Gangster, động não chút đi, cậu vào đó thì có giúp được gì cho Nhược Phong không!/?

Minh dúi Hạ Phi xuống ghế. Mọi người cũng đã bắt đầu dồn ánh mắt về phía hai cậu nhóc

- Ý cậu là sao? Muốn tôi ngồi đây nhìn đại ca bị ăn hiếp thế hả? cậu nhóc bắt đầu nổi quạu

- Phong sẽ tự biết cách bảo vệ ình thôi.

- Tôi cóc cần biết cái suy luận xâu xa của cậu!

Chẳng thềm bận tâm Minh nói gì, Phi lao người về phía phòng ăn. Mới đến cửa thì đã được một tốp du côn “đón chào” nồng nhiệt...

- Ra kia ngồi yên phàn đi nhóc con

- Ngậm mồm lại đi thằng khỉ già trước khi tao ày im lặng mãi mãi!

- Nghiền nát mặt nó cho tao!

Cuộc aarru đả xảy ra ngay trước cửa phòng ăn, mọi người chỉ ngồi nhìn...và phán xét.Hạ Minh cũng không ngoại lệ!/?

~oOo~ Phòng ăn

Evil đã bỏ đi được một hồi khá lâu, tụi con gái trong phòng phần lớn vẫn còn đang trong tình trạng”hôn mê” trước “nhân sắc”trời phú của Evil

- Anh ấy là ai vậy mà, đẹp trai dữ vậy mà sao tao không biết!?

- Tao không mớ đúng không tụi bây?

- Xí, Phong Hàn của tao đẹp trai hơn

- Con bé này...

Tụi con gái bắt đầu láo nháo cho tới khi Di Ngân bắt đầu lết những bước chân nặng trĩu trên nền nhà ướt nước, tiến về phía hạ Phong đang đứng

Cặp lông mày dài cong vút run lên, lông trắng vằn lên những sợi máu đỏ giận giữ. Lồng ngực căng phồng, không khí chợt như được thổi mạnh ra ngoài cùng với đó là tiếng bàn tay giáng xuống người Nhược Phong. Những cái tát liên tiếp giạt mạnh xuống mặt nó

Cơn cuồng nộ khủng khiếp được trút lên người Phong, cô ta cứ xông đến, túm lấy tóc nó rồi cứ đánh liên hồi

- Dám ngược mặt với tao hả!? “đốp”

- Thất học?! Mày giỏi lắm

“Đốp” ”đốp”

- Để xem ở đây ai là động vật...Con ranh....”chát”.....Tưởng mày ghê gớm lắm cơ mà, không đánh lại hả...con **ó này...

Tiếng chửi tục văng ra từ cô bé tiểu thư thành phố Hooldum...quả thật rất thất học!

Mặc cho đau đến mức không còn cảm giác ở trên mặt nhưng Nhược Phong không hề phản kháng lại. Biểu hiện của nó càng làm người ta thấy ngạc nhiên hơn. Gương mặt đó vẫn bình thản như vậy, không đau đớn, không tức giận, ...khuôn mặt lơ đãng chẳng để ý ai.

Đôi bàn tay vẫn siết chặt lấy nhau nép dưới chân áo đã sũng nước tự bao giờ...

Thứ-mà-chẳng-ai-biết-là-thứ-gì-đấy đã vô tình cướp đi cái quyền được tự vệ để bảo vệ bản thân của Phong. Như vậy có phải bất công quá không!?

Cánh tay nắm chặt mớ tóc đỏ màu đỏ của máu, Ngân kéo nó đi xén xẹt trên nền nhà, cô dừng lại rồi dúi người nó xuống vũng nước lênh láng trên sàn

Cô thẳng tay ném cái rẻ lau vào mặt Phong

- Cho tới khi tao quay lại mày chưa dọn xong cái đồng bàn này thì-Tao sẽ cho người Cửa-Tay mày đấy!

- Tụi mày đứng đó làm gì! Làm việc đi!

Ngân quát đám con gái, tụi nó tự hiểu ý rồi bảo nhau quay lại khu bếp tiếp tục công việc

Những lọn tóc đỏ trải dài trên nền nhà. Hai má đã tấy đỏ, máu tươi dần rỉ ra sau khóe miệng đang mím chặt

Nó chống tay xuống sàn, dùng lực để ẩn người đứng dậy. Những ngón tay khẽ run lên trong vô thức, hành động tựa như không thể kiểm soát được

Thật nực cười khi giờ đây người ta đang thấy cô tiểu thư tiếng tăm của Gangster đang cầm rẻ lau sàn. Dù sao thì ở đây cô ta cũng chẳng còn chút quyền lực nào nữa, nhún nhường cũng đúng thôi.

Thứ đang ám ảnh Phong là câu nói của Nhân “Cửa tay”. ừ thì cứ cho là nó nhát gan hay cái gì đại loại như thế đi, nó cũng chẳng thêm quan tâm đâu bởi Thứ-mà-chẳng-ai-biết-là-thứ-gì-đấy còn khủng khiếp hơn thế nhiều

Chuông đổ 9h tối...

Nhược Phong đã dọn dẹp xong phòng bếp. Tiếng dao đĩa vòng lại từ phòng ăn, có thể mọi người đang dùng bữa tối

Dừng lại trước cửa phòng, bữa tối đã kết thúc lâu lắm rồi, tụi con gái đã dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ

- Linh ơi! Thức ăn thừa đổ bỏ chưa em?

Tiếng ai đó vọng ra từ góc phòng

- Em cho vô sọt rác hết rồi chị ạ. Thực phẩm ngày hôm nay cũng đã nấu hết rồi.. Chị cứ yên tâm đi, con bé đó sẽ không có bất cứ thứ gì để nhét vào mồm đâu

Theo sau đó là tiếng cười thích thú vang khắp phòng

5. Chap 5: Chiếc Thìa Sủi Bọt

Chap 5: Chiếc thìa sủi bọt

Đồng hồ đã điểm 22h...

Phòng 101:

Nhược Phong mới trở về từ dãy nhà nhỏ sau biệt thự. Đã có chuyện gì đó xảy ra với ống dẫn nước. Nó nghĩ vậy. Bởi vì nơi dành cho người giúp việc vẫn có nước vậy thì tại sao biệt thự lại không?

Thả mình xuống đệm, một hồi lâu sau Phong mới có thể chớp mắt. Một ngày dài đằng đẵng, sao nó thấy thiếu thiếu thứ gì đó...là Hạ Phi!? Cậu nhóc đã biến mất từ lúc nào vậy!?

“Cạch”...”Tách”

Cửa khẽ mở, đèn trong phút chốc bật sáng.

Gắng sức kéo cái đầu nặng trĩu ngồi dậy, nó nhắm mắt vì ánh sáng quá bất ngờ...Hạ Minh...

- Dừng bữa tối đi!

Minh đặt khay đồ ăn xuống bàn, cậu nhóc đã mất gần tiếng để chuẩn bị bữa tối cho nó. Những lúc bình thường cũng luôn là như vậy. Khi rảnh rồi Minh thích xuống bếp và nấu cho tụi nó. Cách quan tâm như một người anh trai với em gái.

- Hồi này đã để đại ca chịu thiệt thòi rồi! Thấy đại ca bị con nhỏ đó ức hiếp tôi đã định vào trong đó...nhưng...

Minh ngập ngừng một hồi lâu

- Nói tiếp đi.

- Hạ Phi...đã cản tôi lại...thực sự tôi không hiểu vì sao Phi lại như thế!

Nhược Phong vẫn lắng nghe cậu nhóc nói nhưng vẻ mặt hơi hợt vẻ như không quan tâm...

Nó xuống giường, tiến về phía Minh

- Vậy sao?

- Cũng không thể trách Phi. Một phần lỗi trong đó có cả tôi nữa.

Minh cúi rạp người – Từ giờ trở đi....Im lặng...sẽ không để đại ca chịu thiệt thòi nữa đâu!

- Phi đâu?

- Cậu ta mới ra ngoài rồi, dừng bữa đi!

Minh bê khay cơm đưa cho nó...

Phong cảm nhận được sự sốt sắng trong hành động của Minh. Cậu ta có cái gì đó khác lạ với bình thường...

Nó nhận khay đồ ăn từ tay Minh. Vô tình tay Nhược Phong cầm phải tay cậu nhóc trên khay inox.

Thứ sức hút quái quỷ từ bàn tay của nó đã khiến nó xiết chặt lấy tay Minh. Cảm tưởng như không thể làm chủ được bàn tay của mình, Phong chỉ biết bất lực mặc cho cánh tay cứ run lên bần bật.

Máu như bị hút sạch, tay nó trắng bệch đi.

Mắt nhắm nghiền, gương mặt bỗng chốc không còn chút sức sống nào. Phong sợ những gì mình sắp phải đối mặt, sợ phải nhìn thấy kí ức của hạ Minh, sợ phải nhìn thấy những gì đang hiện diện trong quá khứ của cậu nhóc...

Nhưng thứ nó có thể làm chỉ có thể cảm nhận nỗi đau mà Minh đã phải chịu đựng, cảm nhận những gì mà Minh luôn bị ám ảnh, đau thương và mất mát...

Quá khứ của Minh có cái gì đó tàn độc, thủ đoạn bởi Phong bắt đầu thấy mùi máu thoang thoảng ở cổ họng.

Khung cảnh nơi này quen quá...Nó thấy một căn phòng rộng thênh thang...dây ghế bành ở giữa phòng có người đang ngồi...một người con gái...mùi xì-gà...mùi rượu...mái tóc ngắn...

Một túi nilong nhỏ...với thứ bột trắng đục bên trong...

Một căn phòng khác...bếp ăn!? Có ai đó đang ở trong bếp...cậu nhóc đó...cậu ta là ai ư?...thực sự Phong không nhìn thấy mặt cậu...Túi bột trắng đục đó...cậu ta đang cầm nó...chúng bắt đầu rơi...rơi...vương vãi xuống...

Máu bỗng chốc trực trào ra khỏi miệng, đặc sáng lại trên bờ môi trắng nhợt...nhỏ giọt từ từ xuống khay cơm của Minh...

- Đại ca! Đại ca bị sao vậy!?

Hạ Minh nhìn nó hốt hoảng, cậu nhóc vội dứt tay ra khỏi bàn tay của Phong, khay cơm cũng bởi thế mà tuột xuống và theo lực hút của Trái Đất trở về nằm trên nền nhà.

Nhược Phong khụy xuống sàn, chút sức lực cuối cùng như bị bòn rút hết bởi quá khứ mịt mờ của Minh. Đầu cứ nhói lên cái tiềm thức về cậu con trai và người con gái, gói bột trắng và những mảnh ghép lộn xộn trong kí ức của hạ Minh.

Và cứ thế, máu như nước ở thác, rơi không điểm dừng.

- Máu...thế này là sao? Có chuyện gì với đại ca vậy!?

Hạ Minh vội lấy khăn quệt máu trên gương mặt đã tái nhợt đi tự bao giờ. Theo Hạ Phong đã gần 20 năm. Cậu chưa từng thấy nó như thế này...

- Sao lại nhiều máu thế này...

Cậu nhóc quệt máu trên mặt Phong

- Tôi không sao...

Cảm giác như nó đang thiết oxi, giọng nói như nhòa đi trong không khí lạnh băng có mùi tanh của máu.

Phong né cánh tay của Minh, nó sợ phải đối mặt với những suy nghĩ của Minh một lần nữa, nó không muốn thấy tâm địa của cậu nhóc, nó sợ bàn tay đó...

Nhóm người dịch về phía sau, nó đứng dậy tiến về phía phòng tắm, dù gì đi chẳng nữa thì vẫn phải rửa sạch chỗ chất lỏng này.

Phong giật vùi nước, sao không thấy nước vậy...phải rồi, biệt thự không có nước mà...Nó quay người ra khỏi phòng tắm, bất gặp ánh mắt mình trong tấm gương. Nó đây sao!? Quệt máu xuống, nhây nhót trên gương mặt nhợt nhạt là màu đỏ đậm tanh mùi sắt...

Cánh cửa phòng 101 đã khép lại.

Hạ Minh đứng ở đó, trân trân nhìn vị tiểu thư mình đã phục vụ gần 20 năm ra khỏi phòng.

Cánh tay nhẹ thả chiếc khăn đỏ xuống sàn...

Phía bên dưới, nơi chiếc khăn được thả xuống, bữa tối đã thành một mớ hỗn độn, nước ón súp đã lênh láng ra khắp sàn nhà, tràn qua chiếc muống nhỏ, sôi lên những đợt bọt trắng li ti trên chiếc thìa inox

6. Chap 6: Chung Một Phòng Tắm

Chap 6: Chung một phòng tắm

Nhược Phong rời khỏi biệt thự.

Quá khứ của Hạ Minh sao lại độc địa đến như vậy!? Hình bóng người con gái...những mảnh bột...bếp ăn...mùi xì gà... cứ luẩn quẩn trong tầm trí nó.

Nó quệt quệt máu, miệng lẩm bẩm -“Phí quá”

Phong thả tay vào túi quần...nó chạm vào thứ gì đó...

Nhẫn..!

Phong lắc lắc chiếc nhẫn trên tay, nó thật đẹp, nhưng có lẽ nó không thuộc về Nhược Phong. Những thứ chẳng thuộc về mình giữ lại chỉ tốn gây thêm rắc rối cho bản thân. Cánh tay duỗi thẳng về phía đám cỏ lau cao vút, nó đã liệng cái nhẫn xuống đó. Dư âm còn lại chỉ là tiếng gió hun hút kéo dài...

Khu giúp việc:

Phía phòng tắm đang bật đèn.

Dội lại từ phía đó tiếng nước đổ liên hồi xuống sàn. Có người trong đó. Nó nghĩ vậy. Và sẽ có gì để nói nếu như đó không phải nơi cuối cùng ở đây có nước.

Nhược Phong đành phải ngồi xuống ghế để chờ ai đó đang tắm trong kia.

Nó nghiêng đầu nhìn cánh tay dính má. Đúng! Nó chẳng có quyền gì mà được xen vào quá khứ của người khác, nó đã tước mất cái quyền cá nhân của mọi người... Vậy nên chính nó đã cố gắng chịu đựng trong bao nhiêu năm qua đó thôi. Cái giá phải trả cho việc xen vào quá khứ của người khác với nó cũng đâu có rẻ...

Tiếng nước vẫn cứ dội vào tâm thức của hai con người dai dẳng không dứt...

10 phút...

Nước vẫn chưa ngừng dù chỉ một lần

20 phút...

Đèn vẫn bật. Nước vẫn xả xuống.

40 phút...

Nhược Phong bắt đầu khó chịu với thứ chất lỏng nhầy nhụa khắp mặt.

1 giờ...

Chính xác thì nó đã đứng dậy và tiến về phía cánh cửa phòng tắm và đập mạnh.

-Có người rồi!

Giọng nam vọng ra. Phong không nói gì nhưng nó đang nghĩ: “Bao lâu rồi anh ta chưa được tắm vậy!?”

Nó đã tự mặc định suy nghĩ của mình là đúng bởi đã 30 phút kể từ khi nó gõ cửa anh ta vẫn chưa có ý định đi ra.

- Mở cửa!

Gõ cửa lần hai, nó bắt đầu cáu.

- Đang tắm

“Cộc...cộc...cộc” Tiếng gõ cửa liên hồi.

Hắn ta không buồn trả lời.

Nó đập cửa ầm ầm...

- Còn gõ nữa thì cô sẽ được tắm chung!

Thật là nực cười, có thằng con trai đang lấy thân thể mình ra để uy hiếp nó cơ đấy. Vậy thì anh ta dọa nhằm người rồi. Nơi mà nó sống có cả nghìn thằng như hắn.

Vậy là tiếng “Cộc cộc” lại vang lên

Quả là có tác dụng. Cánh cửa ngay tức khắc bật mở. Nhưng mà bộ dạng của tên đó không trần trụi như Nhược Phong từng nghĩ. Chỉ ít hắn vẫn còn một mảnh vải che thân.

Dáng chuẩn. Đủ sáu múi. Bắn mắt du côn. Vẻ đẹp sát gái...Phong Hàn!

Hắn cũng khá ngạc nhiên vì con bé tóc đỏ trước mặt.

- Quỷ hút máu!

Hàn nhếch môi.

- Cô muốn tắm chung? Hắn chăm chú nhìn Nhược Phong

Tất cả những gì Hàn nhận lại chỉ là gương mặt thờ ơ vô cảm. Nhược Phong lách qua người hắn tiến về phía phòng tắm, nước vẫn cứ dội từ vòi hoa sen, hắn vội đến mức không kịp tắt nước.

Phong Hàn “hừ” một tiếng, hắn đứng trân trân nhìn Phong đi vào phòng tắm: “Cô ta có phải con gái không vậy?”

Hắn cười rồi khẽ lắc đầu...

Nược Phong tạt nước lên mặt, máu tan đi những cục đỏ đặc sệt. Nó cứ doay đi doay lại bàn tay bằng xà bông. Nước sẽ rửa trôi hết thôi.

“Cạch”

Cánh cửa phòng tắm khẽ đóng lại...

Sự thật thì Phong Hàn đã vào phòng tắm và đóng cửa. Đúng hơn thì hắn đang có xu thế đi về phía nó.

Về mặt ranh mãnh, nụ cười gian trá hiện trên gương mặt điển trai của Phong Hàn

- Cởi đồ đi.

Câu nói bình thản không ngữ điệu của Hàn làm nó đánh rơi cục xà bông...

Nó có thể đứng nhìn hắn tắm, nude cũng chẳng thành vấn đề...nhưng...tắm chung hả? Không bao giờ có chuyện đó đâu. Hắn ta không định bắt nó tắm chung thật đấy chứ?

“Biến thái”

- Lâu quá rồi đấy, cởi đồ đi, tôi sẽ đáp ứng mong muốn của cô.

- Anh định làm gì?

- Tắm-Chung

Hàn gằn giọng, dứt khoát.

Nó lùi về phía sau một bước...

- Sao?Không tự cởi được hả? Để đó tôi giúp.

Phong Hàn nhướn miệng cười, khóe môi khẽ nhếch lên.

Hắn tiến về phía nó.

Đôi bàn tay ấy lại nép chặt sau lưng.

Hắn tiến một bước nó lùi hai bước. Nhưng rồi khi khoảng cách được rút ngắn lại còn một bước thì cũng là lúc nó bị dồn vào chân tường.

Ngại ngừng không.Lo lắng không.Gương mặt thờ ơ đến độ không có bất kì từ nào có thể diễn tả hết, ánh mắt chỉ lặng nhìn hành động của hắn giống như đang xem một bộ phim 3D nhàm chán.

Cánh tay chống mạnh lên tường, hắn nghiêng đầu nhìn nó. Ghi sát mặt nó, cánh tay hắn khẽ quệt vệt máu chưa kịp chôi bên má Nhược Phong

- HIV đấy!

Giọng Phong như day nghiêng, muốn sao cũng được nhưng đừng để bàn tay không mấy sách sẽ đó chạm vào người nó...

Phong Hàn chau mày, hắn cười nhạt. Hắn tẻ nhạt đến thế sao? Không có chút hấp dẫn nào hả? Tại sao trong ánh mắt con bé đứng trước mặt hắn lại thấy mình nhàm chán đến thế.

Phong Hàn với tay lấy bộ đồ trên mắc phía sau lưng Nhược Phong. Có lẽ hắn đã sai khi quyết định chêu đùa nó.

“Người tiền sử”-một mảnh khố che thân đã khuất bóng sau cánh cửa

Phong quệt vệt máu loãng trên má-nơi Hàn mới chạm vào...có tiếng “thình...thịch” ở đâu đó rộ lên trong lồng ngực...

7. Chap 7: Gió Độc Và Giấc Mơ Màu Máu

Chap 7: Gió độc và giấc mơ màu máu

Đã được 3 ngày kể từ khi Hạ Phi biến mất khỏi cuộc sống của khu biệt thự. Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với Phi? Cậu ta đã đi đâu được chứ?

Nhược Phong đã trở về phòng trong khi mọi người đang dùng bữa tối. Thực sự nó nuốt không trôi. Hạ Phi đã đi đâu hay xảy ra chuyện gì nó không biết. Tội nó gần bó như hình với bóng từ ngày anh trai nó mất. Một người anh, một người bạn, một người luôn bảo vệ cho Phong...sai lầm của nó là đã quá yếu mềm để cho Hạ Phi và Minh cùng vào côi chết.

Hạ Minh...! Người mà nó tin tưởng gần như tuyệt đối giờ cũng chỉ bất lực lắc đầu sau mỗi lần đi tìm kiếm Phi.

Những ý nghĩ cứ loang quanh luẩn cuẩn trong tâm trí, mãi cho tới khi có tiếng giày cao gót gõ mạnh vào cầu thang cắt đứt dòng suy nghĩ của Phong. Nó bắt đầu bước chậm lại...

Chưa kịp định hình đang có chuyện gì xảy ra thì đột nhiên cánh tay của ai đó túm chặt lấy tóc rồi giật mạnh nó về phía sau.

“Rầm”

Nhược Phong loạng choạng ngã lộn về phía dưới cầu thang. Không có điểm dừng.

“Rắc Rắc”. Tay nó bất chợt đập vào vách tường.

- Chưa dọn bát mà mày dám về phòng hả con **ó này

Nhược Phong không trả lời, tròng mắt đỏ ngầu liếc nhìn cô bé trước mặt, cánh tay dường như không còn chút sức lực nào nữa. Môi khẽ run lên...Nó đang đau.

- Mày nhìn tao như thế là sao? Hả? Đừng để tui tao kêu chị Ngân rạch mặt mày! Biết chưa con ranh!

Cô ta trước ánh mắt của Nhược Phong như nổi cơn điên liền lao xuống túm tóc nó lôi dậy. Miệng vẫn rít lên những lời day nghiến

Không phải tự nhiên mà đám con gái ở đây ghét nó. Họ có vô số lí do cho việc trút cơn giận lên người Nhược Phong. Trước tiên là vì lời đe dọa từ phía cô gái làm chủ tui con gái ở đây-Di Ngân, và tiếp theo là thái độ bình thản đến khó hiểu của Phong.

Ngay lúc này đây cũng thế, Phong mặc kệ cô ta đánh đập. Điều mà nó làm chỉ là chịu đựng và không phản kháng vô điều kiện!

Cánh cửa phòng 102 bật mở...

Phong Hàn ngáp một cái thật dài. Hắn đã bị đánh thức bởi tiếng uỳnh uỳnh ngoài hành lang. Trước mắt hắn là một trong những cảnh quen thuộc trong mấy ngày nay. Tựa như ngủ dậy người ta phải đánh răng. Mỗi ngày ít phải đủ hai lần.

Hắn chép chép môi, nhìn hai đứa con gái trước mặt với ánh mắt nhàm chán. Cuộc “hội thoại” mà chỉ có một người nói thì người ta sẽ gọi đó là tự kỉ. Và đối với hắn thì chẳng thấy thú vị khi phải ngồi xem ai đó hội thoại một mình với mức độ thường xuyên và liên tục.

- Mới sáng sớm mà Ngân đã giao nhiệm vụ cho cô rồi sao?

Hắn tiến về phía cửa sổ như để hít thở chút không khí mới của buổi sáng.

Cô ta buông Nhược Phong xuống sàn, nét mặt nhanh chóng thay đổi

- Anh xuống dùng bữa sáng!

- Hoàn thành nhiệm vụ rồi thì xuống dưới đi.

Cô ta cúi người chào Hàn rồi nhẹ nhàng bước xuống cầu thang, không quên lườm nó.

Phong vịn tay vào lan can cố nâng mình đứng dậy. Những vết bầm tím cũ giờ phải đón tiếp những vết bầm mới. Điều đó càng khiến cho việc nó đứng dậy trở nên khó khăn.

Hàn mệt mỏi vươn vai, quay lại định trở về phòng thì bất chợt để ý đến chỗ nó.

Hắn khẽ thở dài một tiếng. Tay rút túi quần, ánh mắt có chút thắc mắc và khó hiểu. Hắn lên tiếng giễu cợt Phong

- Bất lực! Cô yếu mềm hơn tôi tưởng!

Hàn tiến về phía Nhược Phong – Chẳng phải cô đã lao vào chỗ chết chỉ để giải cứu thằng đàn em thôi sao? Vậy mà bây giờ thì nhìn đi...Thực sự tôi không hiểu..

Hắn ngồi xuống trước mặt nó

Phong tỏ ra không bận tâm đến những gì Hàn nói, muốn nghĩ sao, nói sao cũng được. Nó cóc cần quan tâm.

“Khực”

Cánh tay đang vịn vào lan can bỗng tuột xuống, theo đà, Nhược Phong nhào về phía trước...bất hạnh thay nó đã ngã vào người Phong Hàn

Hiện trường:

Phong đang nằm trên người Hàn, cánh tay đã gãy đập mạnh xuống sàn. Đau đến nhức nhối...

Nó đã ngất đi...trên vai hắn...

oOo

Trời đang mưa...

Tiếng mưa xối xả...

Mặt mờ...trắng xóa...

- Vì mày mà bà ấy chết! Cút ra khỏi nhà tao. Tao không có thằng con như mày. Đồ giết mẹ

Căn biệt thự rộng vang lên tiếng khóc của một đứa trẻ. Người đàn ông trẻ tuổi đã thằng con trai bé bỏng chừng 5 tuổi ra ngoài sân. Cậu nhóc chỉ biết khóc nức lên, bám lấy tay người đàn ông rồi cố gắng giải thích trong vô vọng

- Ba à...con xin lỗi ba...con không có...không có...giết mẹ....

Người đàn ông không thèm đếm xỉa gì đến cậu nhóc. Cánh tay vung mạnh khiến thằng bé ngã liệt xuống sân.

Cô con gái nhỏ tuổi hơn thấy vậy cũng khóc thét lên. Chạy lại phía ba mình rồi lay lay vạt áo

- Con gái bé bỏng của ta, nín đi, đừng khóc nữa, ngona nào...

Ông ôm đứa con gái lên dỗ giãnh

Cậu nhóc cũng muốn ba đối xử với mình như vậy, thế rồi lại khóc rất to, cậu chỉ muốn ba mình chú ý tới rồi sẽ dỗ dành như đứa em gái...

Người đàn ông thả đứa nhỏ xuống ghế rồi vội lao ra phía sân, ông đã không chịu đựng được sự hiện diện của cậu con trai. Vậy là ông ta lao tới ôm chầm lấy cậu bé rồi ném về phía góc sân...

Mưa...Máu...

oOo

Nhược Phong choàng tỉnh dậy. Thứ nó vừa mới thấy là gì vậy!? Mơ sao? Nếu như đó là mơ thì tại sao mũi nó lại chảy nhiều máu thế này?

Phong thấy tay mình nặng trĩu, tay nó đã được băng bó khá cẩn thận...vậy...những gì mà nó mới thấy là của...

- Ngửa mặt lên trần!

Cánh cửa phòng khẽ mở, giọng nam vọng lại...nếu không nhầm thì đó là Phong Hàn. Vậy đây là phòng của hần sao? Hần ta với giấc mơ vừa rồi... Phong nhìn hần, kí ức của anh ta là vậy sao, thật đáng thương.

- Đừng để HIV rơi xuống giường tôi.

Hàn ném về phía Phong một tập giấy ăn.Nó chẳng thèm cầm tập giấy, đứng dậy và xuống giường. Tiến về phía Hàn đang đứng, nó giơ cánh tay ngang chừng rồi lên tiếng hỏi, câu nói được rút gọn hết mức có thể.

- Anh băng?

Hần cười khẩy đáp lại

- Không! Cô đã tự băng lúc cô ngất. Cô có khả năng siêu nhiên mà.

Câu nói của Phong Hàn làm cho nó đứng không vững. Nó chết lặng. Anh ta mới nói cái quái gì vậy. Chắc tại do lâu nay Phong bị dị ứng với hai chữ “siêu nhiên”. Phong tròn mắt nhìn hần, lông mày khẽ run run. Nét mặt bắt đầu thay đổi.

- Cũng biết biểu cảm à? Hay đấy!

Hần cười thành tiếng trước bộ dạng của nó bây giờ. Lâu lắm rồi hần mới cười như vậy. Hần thấy đứa con gái trước mặt thật thú vị. Cảm giác được khám phá được những điều bí ẩn luôn luôn hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Nhược Phong vội vàng ra khỏi phòng. Nó không đủ tự tin để tiếp tục giữ thái độ thờ ơ khi nghe ai đó nói đến thứ mà nó đã phải che giấu mười mấy năm qua.

Mọi cảm xúc đều có thể được bịt bọc cẩn thận nhưng xin đừng dấn động gì đến Thứ-mà-chẳng-ai-biết-là-thứ-gì-đấy. Nó không chắc rằng mình có thể kiềm chế được hành động và cảm xúc đâu.

8. Chap 8: Cái Chết Của Hạ Phi

Chap 8: Cái chết của Hạ Phi

- Hôm nay đứa nào dọn bếp?

Vẫn là tiếng quát tháo quen thuộc của Di Ngân từ phía bếp ăn, đám con gái vẫn nhao nhao trả lời theo một bản đã được định đoạt trước

- Còn ai vào đây nữa.

- Nói ngồi chềnh ềnh ở kia kìa chị.

- Gớm, cái tay chầy xước vài vết mà cũng làm bộ bó thành một cục. Nhìn cái bản mặt tiểu thư của nó là tao đã muốn xé ra rồi.

- Nói nhiều quá, đi làm việc đi!

Di Ngân nguyền tui con gái. Cô đang bực mình vì cái bản mặt thờ ơ của Nhược Phong. “Để xem mày như thế được bao lâu”

Cả một đám con gái ngồi chơi, nói chuyện chêu đùa nhau, chỉ riêng một mình Nhược Phong phải đứng rửa chén bằng một tay. Nó cũng chẳng có ý kiến gì, họ muốn nói sao thì tùy, dĩ nhiên nó sẽ chẳng có thái độ gì đâu.

Rửa nốt chiếc đĩa cuối cùng, Phong nhìn qua đồng hồ, đã hơn 9 giờ tối. Chân mỏi nhừ, cánh tay trái đã tê cứng. Có lẽ nó nên về phòng ngủ, mấy ngày nay có rất nhiều chuyện xảy ra mà nó chỉ có thể chịu đựng một mình. Không còn Hạ Phi nhiều chuyện, không còn những ngày tháng được tự do tự tại...và có vẻ như...nó cũng không còn là nó của ngày xưa nữa...

“Bụp”

Cái rẻ lâu sững nước đập thẳng vào mặt cắt đứt đi những dòng suy nghĩ của nó

- Mày định đi đâu! Lẩu nhà đi con ranh!

Di Ngân lên mặt quát tháo, cô khoanh tay trước ngực rồi kéo ghế ngồi xuống. Nhược Phong chẳng nói chẳng rằng nhặt rẻ lâu lên và bắt đầu lau nhà.

Ngân chất đầy một cốc whisky, mùi rượu nặng đô dần tỏa ra không khí. Cô chồm môi nhẹ rồi quay sang nhìn Nhược Phong vẻ thích thú

- Một con **ó trung thành chết vì một người chủ khôn ngoan thì okey. Người ta sẽ đặt cho nó biệt danh dũng cảm

Ngân chậm rãi nói, cô đứng dậy rồi lảng lơ tiến về phía nó. Ly rượu trên tay bắt đầu lắc lư, văng bắn ra ngoài.

- Còn một con **ó trung thành mà chết vì một người chủ ngu dốt thì mày biết nó sẽ được gọi là gì không?

Cô dừng lại trước mặt Phong, ánh mắt liếc xuống bên dưới vẻ đầy khinh bỉ. tựa như một người bề trên đang dẫn dắt kẻ cấp dưới.

Nó vẫn tiếp tục lau sàn, chắc hơn 10 giờ mới xong việc được, phòng ăn rộng quá mà...

Ly rượu trên tay Ngân vẫn cứ lắc qua lắc lại, sóng sánh, chốc chốc lại văng ra ngoài. Cánh tay khẽ nghiêng một góc 90 độ. Miệng cũng lên giọng đầy ngiêng chua ngoa

- Đần độn, đáng thương.

Mùi whisky quện vào không khí, vôi vãi dội xuống tóc nó. Chúng dần quện vào mái tóc đỏ chói, tuôn chảy nhẹ nhàng xuống nền nhà.

Không một chút động thái nào. Phong vẫn lau sàn như không hề có sự hiện diện của Di Ngân. Có lẽ điều đó càng khiến máu trong người cô ta tăng nhiệt độ.

Ngân cúi vì những gì cô ta nhìn thấy, nó không thêm đếm xỉa gì đến những gì cô ta nói. Phải chăng Hạ Phi chẳng là gì đối với nó sao? Chắc đúng là như vậy thôi, dù gì hẳn ta cũng chỉ là một tên cận vệ không hơn không kém.

Di Ngân quay gót tiến về phía cửa, có lẽ cô nên tìm cách khác để thấy được sự đau đớn đến tột cùng của nó.

Chợt Ngân đứng sững lại, có vật gì đó sắc lạnh kề lên cổ cô. Đó là loại dao dùng trong bữa ăn, không quá sắc nhưng nếu mạnh tay chắc cũng đủ lấy mạng của một người.

- Mày...mày...mày định làm gì? Ngân vội lên tiếng

- Hạ Phi đâu?

- Hừ! Vậy mà tao tưởng mày không thêm quan tâm, vậy ra cũng quan trọng đấy chứ!

Bàn tay cầm dao không chắc, chốc chốc lại run run lên. Nhược Phong nhích con dao sát cổ Di Ngân

- Trong khi tôi không còn kiểm soát được hành động thì nói đi. Hạ Phi đâu?

- Chết rồi!

Di Ngân cười như thoả được niềm sung sướng. Cá rằng nó sẽ đau đớn đến mức nào khi nghe thấy cái tin ấy. Ngân tiếp lời, bản mặt hiện rõ vẻ tự đắc

- Tao đoán là cái xác vẫn chưa phân hủy hết đâu, mới gần một tuần thôi mà. Ha ha ha ha...

Phong tái mặt nhìn Di Ngân đăm đăm. Thứ gì đã tạo nên người con gái này vậy? Tâm địa độc ác hiện rõ trên nét mặt, cử chỉ và cả lời nói. Lấy cái chết của người khác làm thú vui hay trò chơi tiêu khiển ỉn. Thật đáng ghê rợn.

Ngân nói Phi đã chết rồi sao. Nó chẳng tin đâu. Trong trường hợp này thì dễ thấy đó chỉ là lời nói dối trắng trợn với mục đích giải thể bé tắc ỉn.

Ngân liếc nhìn nó, cô ta cười, nụ cười đắc thắng.

- Không tin sao? Tụi tao đã chôn nó ở mỏ đất phía sau dãy nhà của người giúp việc. Mày có thể tự kiểm chứng.

Ngân khẽ nhếch mép, cô ta đọc được dòng suy nghĩ của nó, chẳng thể nào có thể dễ dàng tin được những lời nói này.

- Mày cũng tự suy luận ra được mà. Nếu như cậu ta không được chôn dưới đất thì trong thời gian qua tụi tao có thể giấu cậu ta ở đâu? Ở đây chẳng có chỗ nào đủ bí mật để tao nhét thẳng đó vào cả.

- Mày không tin? Tao sẽ đưa mày ra thăm bạn cũ nhé

Di Ngân ngoảnh mặt và bắt đầu đi trước. Cô cá rằng nó sẽ phải đau đến đại người ấy chứ.

oOo

Sau cánh cửa tiếp giáp giữa phòng khách và phòng ăn, một thằng con trai đứng dựa lưng vào tường, nét mặt chợt như dân ra. Chờ cho hai người con gái kia khuất bóng hẳn bắt đầu cuộc điện thoại

- Chuẩn bị như kế hoạch. Ta đã có cách lấy lại cái nhẫn rồi.

Đầu dây bên kia chỉ đáp lại một câu ngắn gọn rồi tắt máy, mặc dù không hiểu mục đích của việc làm đó có ý nghĩa gì. Nhưng cậu ta tin vào người chủ của mình.

Evil bỏ điện thoại vào túi, hẳn xoay xoay vật tròn được làm bởi kim cương, miệng nói nhỏ: “Bỏ của mày sắp về rồi”

Nhược Phong đi theo Ngân về phía sau dãy nhà. Cô ta bật công tắc của bóng đèn, thứ ánh sáng yếu ớt nhẹ lan xuống mặt đất.

Tại nó dừng lại trước một mỗm đất cao hơn so với bình thường. Đất có vẻ đã được xới lên rồi nén xuống một cách nham nhở. Cỏ non bắt đầu chớm mọc qua lớp đất tươi xốp. Nó bắt đầu sợ những điều mà Ngân đã nói. Nhưng không thể nào có chuyện Hạ Phi chết dễ dàng như thế đâu. Cậu ta cao ngạo lắm mà, chẳng thể nào chấp nhận nằm dưới vùng đất xa lạ này.

- Thằng cận vệ đặc lực của mày đang nằm dưới đó đấy. Nó chết rồi. Ha ha ha ha

Con dao trên tay bắt đầu được lới lỏng, Ngân nắm bắt được thời cơ, cô ta vội xô ngã nó rồi chạy đi.

Nhược Phong như mất đi điểm tựa, nó ngã xuống như bị rút đi cột sống. Nó không tin rằng cậu nhóc đã chết nhưng những gì mà Di Ngân nói quả thật không thể phủ nhận... Những tia máu li ti bắt đầu hằn rõ trong mắt Nhược Phong, trực trào trên mi mắt...

Nó bắt đầu dùng tay đào bới mỗm đất, đất cứ bật bung lên, sỏi đá trà sát vào tay làm khứa rách lớp băng trắng. Nhưng nỗi đau về thể xác chẳng là gì so với sự mất mát, đau đớn về tâm hồn. Hạ Phi chẳng nói cậu ta đi cùng để bảo vệ nó mà, cậu ta không thể nào nằm đây được. Đây có lẽ là một màn kịch được Di Ngân lên kế hoạch từ trước. Dù sao thì Phi cũng là người về khoản bạo lực không ai bằng mà. Vào giang hồ từ khi 10 tuổi nó tin rằng cậu nhóc sẽ chẳng chịu khuất phục trước những âm mưu thủ đoạn của Di Ngân đâu...

Phong vẫn nghĩ thế và nó cứ bới đất lên. Hi vọng rằng dưới đó chẳng có gì cả, sẽ không có Hạ Phi, chỉ là trò lừa gạt... Cho tới khi... Nắm đất trong tay nó vương vãi những sợi tóc màu nâu nhạt...

Nó chết lặng, Hạ Phi là người ít thay đổi màu tóc nhất, xưa nay cậu nhóc vẫn luôn trung thành với màu tóc... nâu nhạt...

Nhược Phong ngồi thụp xuống, tâm hồn như đã bị bòn rút khỏi thể xác, cánh tay buông thõng. Đôi mắt căng đỏ nhìn những sợi tóc...

Nó không muốn tin và không muốn đào tiếp. Nó sợ sẽ thấy Hạ Phi, nó sợ phải đối mặt với sự thật rằng cậu nhóc đã chết. Một lần sai không thể nào sửa lại được, tại sao ngày trước nó lại đồng ý cho cậu nhóc cùng bước vào miệng quỷ, tại sao vậy...

Mắt nhắm nghiền. Nỗi đau ấy một lần nữa được nén lại. Nó thấy sống mũi cay cay, sao lại khó thở đến vậy, cảm giác nghèn nghẹt ở cổ họng... Nhược Phong ngã xuống mộ rồi ngất lịm đi...

9. Chap 9: Người Đứng Sau Những Lần Biến Mất Bí Ẩn

Chap 9: Người đứng sau những lần biến mất bí ẩn

Con lắc đã gõ điểm 0h... căn biệt thự ấy vẫn chưa hề yên giấc...

Cánh cửa xanh rêu phòng 49 khẽ mở, K nặng nhọc bước vào. Evil thả máy chơi game xuống bàn, ánh mắt nhìn tên cận vệ khó hiểu.

Trên tay K là một đứa con gái có mái tóc đỏ xõa dài, người lấm lem bùn đất. Cậu nhóc nhẹ đặt nó xuống ghế sofa.

- Tôi đã theo lệnh cậu chủ, nhưng ra tới nơi thì... cô ta đã ngất rồi. Có lẽ là vì quá bất ngờ trước cái chết của tên cận vệ.

Evil vờ như không để ý, hần quay sang giấc thừa ăn cho đám cá trong bể. Một hồi lâu sau hần mới lên tiếng

- Để cô ta ở đây.

- Vâng thưa cậu chủ!

K lấy nước rửa lại tay cho nó, cậu nhóc vốn biết cậu chủ của mình là một người không thích những thứ quá bụi bặm... trong khi đó... cô bé này thì...

Cậu nhóc băng lại tay cho nó. Có vẻ vết thương không nhẹ như mới nhìn vào, xương ở hai khớp đều đã bị chệch và có đường bị nứt.

K đặt nó xuống ghế sofa ở góc phòng. Cậu nhóc cúi chào Evil rồi ra khỏi phòng. Cậu thực sự vẫn đang thắc mắc tại sao cậu chủ lại để con bé đó ở lại trong phòng trong khi mọi chuyện có thể đơn giản hơn thế hàng chục lần. Chỉ ít thì cậu cũng có thể lấy lại chiếc nhẫn đó cho cậu chủ nhờ bạo lực cơ mà? Chợt từ phía cầu thang tiếng con gái léo nhéo vọng lại

- Không biết chị Ngân gọi dậy giờ này làm gì?

- Vậy mà chưa biết hả? Chị bảo con sắc xướt đó đã ghì dao vào cổ chị chỉ vì thằng cận vệ đấy. Chị ý mà tóm được nó thì kì này nhẹ thì rách mặt, còn nặng thì...tao cũng không dám chắc nữa...

- Có khi nào nó chôn không mày?

- Chôn đằng trời! Ngay cả phòng nó cũng có người đang túc trực kìa...

K chép môi, cậu nhóc cười rồi lắc đầu. Giờ mới hiểu được vì sao cậu chủ làm như thế. Một người luôn nắm bắt trước được tương lai.

...oOo...

Sáng hôm sau

Bếp ăn không còn nhộn nhịp như mọi ngày nữa, bữa sáng cũng bởi thế mà bị trì hoãn. Cả đám con trai cũng đang thắc mắc rằng đám con gái đã biến đi đâu hết rồi!

Mấy thằng nhóc nghe thấy tiếng quát tháo quen thuộc của Di Ngân từ phía sau biệt thự, cả đám lúi nhúi ra xem, phải chăng họ đang có dự định mở tiệc ngoài trời?

Phong Hàn lững thững bước ra, hắn đã chán ngấy mấy trò chơi rẻ tiền của cô em gái rồi...

Di Ngân cho người lục tung hết cả căn nhà phía sau biệt thự, con nhỏ đó không thể biến mất chỉ sau một đêm như vậy được. Cô bắt đầu ngồi xuống ghế đá dưới gốc cây cổ thụ, lòng trầm nghĩ: "Cô ta có thể ở đâu được? Làm sao có thể biến mất được chỉ sau vài tiếng đồng hồ..., chẳng lẽ ở đây có tầng hầm?"

Ngân đứng dậy và bắt đầu đi loang quanh, ánh mắt dò xét. Dừng lại trước mộ của Hạ Phi, đất cát đã được đào lên bung bét. Ngân tiến lại gần, cô cúi xuống gần năm mộ, nơi mà cô đã cho người chôn Hạ Phi...tóc...!? Không lẽ...cậu ta đã phân hủy rồi sao? Ngân nghĩ vậy, cô sợ hãi lùi về phía sau.

Hàn tiến lại gần cô em gái, câu hỏi mang ngữ điệu xã giao.

- Sao vậy?

Ngân sợ sệt quay sang nói nhỏ với hấn

- Đã có người chết ở đó...

Hàn nghe thấy sự dối trá phô trương nhất mà hấn từng thấy. Phong hàn tiến lại gần nơi mà Di Ngân chỉ. Hấn nhặt lên mấy sợi tóc, lật qua lật lại một hồi rồi quay lại chỗ Di Ngân. Cánh tay giờ mấy sợi tóc ngang chùng tầm nhìn của cô

- Tóc không ngọn. Đúng hơn thì đã có người cắt tóc ở đó.

Hàn thổi chúng lên trên không trung, vuốt säch tay rồi quay mặt tiến về biệt thự

- Anh đi đâu vậy?

- Phải báo cáo sao? Định giao nhiệm vụ cho anh trai mình à?

- Chút nữa em sẽ cho người mang bữa sáng lên cho anh. Ngân nói vọng theo

Hấn chẳng buồn quay lại nhìn Di Ngân mà cứ thế bước tiếp

- Muốn làm gì thì làm nhưng đừng bao giờ để những chuyện đó hiện diện trước mặt anh. Em gái ạ...

Ngân nhìn theo bóng người anh trai khuất bóng dần sau vách tường. Câu nói vừa rồi của hắn làm Di Ngân phải suy nghĩ nhiều thứ...có khi nào anh hai biết chuyện gì rồi không?

Lật lại quá khứ 1 tuần trước...

Evil đã ra khỏi phòng ăn sau khi bị con bé tóc đỏ tạp nước vào người. Hắn đã tha cho con nhỏ đó vì một lý do quan trọng: Ở nó có điều mà hắn đang cần.

K chạy về phía Evil, cúi rạp người như chờ nhận lệnh

- Giám sát con bé đó. Nó đang cầm chiếc nhẫn

K suy nghĩ một lúc lâu, cậu nhóc không hiểu vì sao cậu chủ lại làm như vậy trong khi có thể ra lệnh cho cậu và mọi chuyện sẽ chẳng phải mất thời gian ở đây thêm ngày nào nữa.

Nhưng nếu yêu cầu cô ta trả chiếc nhẫn ngay trước mặt mọi người thì có phải gây sự chú ý không? Mọi người sẽ thắc mắc và bắt đầu nghi ngờ cậu chủ. Có thể cô ta cũng thấy thế mà đặt ra một yêu cầu hoặc một điều kiện nào đó thì mới trả lại chiếc nhẫn cũng nên. K đã hiểu mục đích của cậu chủ. Cậu nhóc gật đầu trắc nịch

Cùng lúc đó từ phía đối diện, Evil thấy một cậu nhóc như đang tiến về phòng ăn, nhưng mới tới đến cửa thì đã bị chặn lại. Có vẻ đang có xích mích. Evil ngồi xuống dãy ghế dài, hất cằm về phía đám con trai trước cửa phòng ăn. K hiểu ý, cậu nhóc cúi xuống nói nhỏ:

- Hạ Phi, cận vệ của Hãn Nhược Phong-người mà cậu chủ đang yêu cầu giám sát.Những người còn lại là lính của Di Ngân-tiểu thư của ông trùm họ Tạ

Top du côn và Hạ Phi bắt đầu ẩu đả, mọi người chỉ ngồi nhìn như thể chuyện thường thấy, cả hắn cũng không ngoại lệ. Một hồi lâu sau tụi du côn lôi cậu nhóc ra khỏi biệt thự

Trong chốc lát hắn đã đề ra một kế sách vẹn toàn nếu như mạng sống của Hạ Phi quan trọng đối với Nhược Phong.

- Đi theo họ, trường hợp bức thiết hãy cứu cậu ta, nhưng đừng ra mặt.

K tuân lệnh rồi đi theo đám du côn ra phía sau biệt thự.

Hạ Phi đã bị thất thế, cậu nhóc bị đã bị quật xuống đất, 5 thằng du côn được thể nhảy vào giẫm đạp cậu nhóc mãi cho tới khi Phi không còn chút động thái nào nữa.

- Giờ tính sao với thằng này? Một thằng lên tiếng

- Cô ta bảo nếu chết thì chôn ở đâu đó thật xa.

- Nó vẫn còn sống mà mà...

- Ngu, thì chôn xuống nó sẽ chết thôi!

Chúng quát tháo nhau kéo cậu nhóc về phía sau dãy nhà nhỏ.

Đêm bắt đầu buông xuống, bóng đen đã lẩn chìm trong tiếng cuốc xẻng, chúng đã đào xong một cái hố to rộng nhưng không sâu lắm, bọn chúng ném Hạ Phi xuống đó và đổ đất lên. Đất đã được nén chặt, K đang lo lắng rằng có thể thằng nhóc đó sẽ chết...

Đợi cho đám nguwoif kia khuất bóng K mới đi ra từ phía góc tường khuất ánh đèn. Cậu bắt đầu đào năm mộ và cố gắng nhanh nhất có thể mà không xúc vào người cậu ta.

May mắn thay khi lôi được cậu ta lên, K vẫn thấy cậu ta thở. Cậu định vác thằng nhóc đi, nhưng nếu lỡ đám đó quay lại để đào lại cái mộ đó lên thì sao? Không thấy thằng nhóc tụi đó sẽ đi tìm...K nẩy ra một sáng kiến. cậu móc con dao nhỏ trong túi ra, đưa dao xen một lượt tóc của hạ Phi. Rải đều lên lớp đất gần phía trên, K lấp đất xuống lại như ban đầu.

Sẽ chẳng có ai dám tiếp tục đào nếu biết một cái xác đã phân hủy đâu...

Phòng 49:

Evil lướt nhanh tay trên bàn phím máy tính. Mọi chuyện đã bị chậm tiến độ. Lẽ ra hắn nên theo bản kế hoạch của K. Chỉ còn lại hơn 10 ngày nữa thì vòng khởi đầu cho cuộc tuyển chọn sẽ kết thúc vậy mà bây giờ hắn vẫn ngồi đây và hoàn thành nốt công việc mà lẽ ra phải xong từ tuần trước.

Evil vất chân lên bàn, ngã đầu vào thành ghế. Có phải hắn đã quá lãng phí thời gian khi đồng ý tham gia chờ trời nhàn chán này. Nhưng dù sao thì từ trước tới giờ có khi nào cuộc sống của hắn thú vị đâu. Vẫn như nhau cả thôi.

Hắn ngược nhìn đồng hồ, đã hơn 8 giờ sáng. Nó đã nằm ở đó suốt 7 tiếng qua và chưa có dấu hiệu của việc tỉnh lại. Hắn cũng chẳng thừa thời gian mà ngồi chờ cái xác đó mở mắt và chữa lại hắn cái nhẫn. Quyết định đúng đắn nhất của Evil là sẽ tự tìm lại chiếc nhẫn.

Evil tiến về phòng tắm, vòi nước được xả mạnh xuống, hắn đang rửa tay. Hắn mở tủ, mang ra một lọ cồn trắng chừng 30 độ. Vặn nắp và bắt đầu đổ thứ lỏng ra tay. Trà xát mạnh cho tới khi lòng bàn tay đỏ tấy lên và dường như chẳng còn chút bụi bặm và tạp chất kì quái đó nữa.

Hắn lau khô tay rồi trở lại phòng khách. Tiến về phía ghế sofa, hắn kéo ghế ngồi xuống đối diện với đứa con gái đầu tiên và có lẽ cũng là cuối cùng ở trong phòng của hắn. K nói rằng cô ta đã tự tay đào cái mộ giả đó lên. Vậy xem ra thằng nhóc đó quan trọng hơn hắn tưởng.

Những việc hắn đang làm có phải là cứu giúp người khác không? Đó chẳng phải là một trong những định nghĩa hiếm khi xuất hiện trong cuộc đời của hắn sao? Cô ta và cả thằng nhóc đó cũng chẳng còn chút giá trị lợi dụng nào nữa nếu như hắn tìm lại được chiếc nhẫn. Và điều đó sắp đến với họ rồi...

10. Chap 10: Bàn Tay Kì Quái

Chap 10: Bàn tay kì quái

Evil nhẹ siết chặt bàn tay của Nhược Phong với hi vọng rằng trong quá khứ của nó còn vương vấn lại chút liên quan tới chiếc nhẫn của hắn.

Mắt hắn bắt đầu nhắm nghiền, bàn tay càng lúc càng nắm chặt lấy tay nó hơn...nhưng...tất cả những gì hắn thấy quả không như mong muốn. Một chút quá khứ cũng không thấy chứ đừng nói tới hình ảnh của cái nhẫn. Cảm giác như hai bàn tay hắn nắm lấy nhau vậy, nhắm mắt lại chỉ thấy toàn màu đen...Càng cố gắng thì càng không thấy gì.

Một hồi lâu sau, khi mà Evil đã bắt lực trước quá khứ màu đen của con nhỏ trước mặt, hắn dần mở mắt, và điều đầu tiên hắn thấy: Nhược Phong đang tròn mắt nhìn hắn. Nó đã tỉnh lại do lực tác động từ tay hắn quá mạnh.

Ánh nhìn hiện rõ ba chữ: Làm gì vậy?

Phong đã rút tay lại trước khi Evil buông tay. Hắn chẳng chút biểu hiện gì, đứng dậy tiến về phía bàn máy tính. Trong đầu vẫn đinh ninh những thắc mắc chưa có câu trả lời

- Anh là ai? Nhược Phong nhìn hắn, đôi mắt chậm lướt xuống bàn tay kia

- Người.

Evil trả lời chẳng buồn suy nghĩ. Câu hỏi dễ dàng như vậy liệu có nhất thiết phải suy nghĩ không?

Nhược Phong nặng nhọc đứng dậy. Giờ thì nó cũng chẳng thêm quan tâm xem hắn ta là ai, tại sao nó lại ở đây, anh ta cứu giúp nó với mục đích gì. Cũng chẳng có gì còn quan trọng đối với nó nữa rồi. Sự cưu mang, thương cảm của mọi người ư? Nó chẳng cần...

Phong tiến về phía cửa. Hắn không ngẩng mặt lên, mắt vẫn chăm chú vào màn hình máy tính, tay gõ nhanh mấy kí tự rồi Enter. Hắn đã gửi cho K một thông báo.

- Tôi có chuyện muốn thương lượng. Evil lên tiếng

Phong nghe thấy thế nhưng vẫn bước tiếp, hắn ta và nó thì chẳng có chuyện gì đáng thương lượng cả.

- Liên quan tới...Hạ Phi

Hai từ Hạ Phi có ngữ điệu nhẹ hơn những từ còn lại.

Nó đứng sững lại. Chuyện gì liên quan tới Phi trong khi cậu ta đã...

Ngay vài giây ngắn ngủi sau đó cánh cửa phòng tắm khẽ mở chốt. K bước vào, trên vai là một thằng nhóc có vẻ đã bất tỉnh.

Người nó cứng đờ...Hạ Phi!? Chúng đã làm gì cậu nhóc vậy? Chúng đã quật cái mộ đó lên sao? Thật nực cười khi người đã chết cũng không thể yên nghỉ...

K thả Phi xuống sàn. Nhược Phong như không thể nhắc nổi chân lên. Nó đã dừng lại khi phát hiện ra cái xác của cậu nhóc, vậy mà bọn họ...

Dừng lại trước tên cận vệ, người nó khụy xuống sàn...nhưng mà...có phải nhầm lẫn không khi mà người chết da mả vẫn còn có sức sống vậy? Phong nhẹ đưa tay lên chạm vào má cậu nhóc. Nó thấy có hơi ấm...chiếc áo phong nhẹ phấp phồng...cậu ta còn thở? Niềm hạnh phúc như vỡ ào, cậu nhóc chưa chết!

- Mạng sống của cậu ta có đủ để đổi lấy 1 thứ không? Evil lên tiếng

Nó đáp lại chẳng đợi hắn ta dứt lời

- Thứ gì?

- Cái nhẫn.

Nhẫn? Nó đâu có cái nhẫn nào đâu chứ?

Nhược Phong ngược lên nhìn hắn, bất chợt bắt gặp ánh sáng dọi lại từ vật gì đó trên tay anh ta. Vậy ra thứ mà anh ta muốn là cái nhẫn giống như vậy sao? Nhưng nó lỡ ném bỏ rồi mà...

- Lợi cho cô nhiều hơn, vốn dĩ nó là của tôi.

- Nhưng...

- Cậu ta sẽ chết ngay tức khắc nếu cô không trả lại cậu chủ tôi chiếc nhẫn đó.

Nhược Phong suy nghĩ trong chốc lát, nó đã ném cái nhẫn vào bụi cây...có thể nó vẫn còn ở đó.

- Tôi sẽ trả lại anh với điều kiện mạng sống cậu ta được bảo toàn.

- Nó đâu?

- Không ở đây! Hãy cho tôi thời gian 1 ngày, nhất định tôi sẽ kiếm lại nó cho anh

Nói rồi Nhược Phong quay bước về phía cửa chính, bước chân vội vàng. K vội chạy theo chặn nó lại

- Cô không thể ra ngoài vào lúc này, có rất nhiều người đang lục tìm cô và Hạ Phi. Có thể chúng tôi chưa lấy lại được nó mà cô đã bị bọn chúng bắt rồi. Vậy nên bây giờ cô không thể ra ngoài

- Tránh ra

Phong ẩng cậu nhóc sang một phía. Nó không quan trọng việc Di Ngân tìm nó. K gơ tay định cản nó lại. Đối với con gái cậu nhóc cũng gần giống Phi, không dùng bạo lực.

Nhược Phong vội lùi lại vài bước, bàn tay không bị thương nắm chặt rồi dịch về phía sau

Evil khẽ nhếch mắt nhìn nó...có thể hắn đã đứng.

...oOo...

7 giờ 30 phút tối

Mọi người đã xuống phòng ăn và dùng bữa tối. Evil và K cũng vậy. Trước khi ra ngoài K đã truyền đạt lại những gì Evil dặn dò cho nó. Sau 22 giờ thì cậu nhóc sẽ ra ngoài và tìm lại chiếc nhẫn cùng Phong. Khoảng thời gian trước đó Phong sẽ không được bước ra ngoài một mình.

Hạ Phi đã được K mang đi đâu đó. Nó chỉ thấy K vác cậu nhóc vào phòng tắm và sau đó thì cả hai đã biến mất. Một căn phòng bí ẩn ư? Vậy thì càng an tường cho Phi thôi. Nó đã hứa rằng trả hần ta chiếc nhẫn thì nhất định sẽ làm. Trong giang hồ vẫn luôn cần những lời giữ chữ tín.

Căn phòng tối đen không đèn. Nó đứng dậy khỏi sofa tiến về phía khung cửa kính. Gió hun hút thổi vào mùi mưa cuối mùa. Cánh tay trượt nhẹ qua khung sắt, liệu rằng phía ngoài khu biệt thự cuộc sống có khác nơi này không, hay cũng vẫn chỉ ám mùi thầy ma?

Kết cục cho tất cả cuối cùng cũng sẽ là cái chết nhưng chính nó cũng không thể nào chấp nhận phải bỏ xác ở vùng đất xa lạ này.

Có quá nhiều thứ khiến Nhược Phong phải suy nghĩ. Nó đã chấp nhận chịu đựng việc Di Ngân hành hạ cũng chỉ vì không muốn bàn tay này dẫm đạp đến quá khứ của ai nữa. Vậy là sai sao? Đừng bắt nó phải suy nghĩ lại điều đó nữa. Bởi vì rất có thể những việc nó sẽ làm không nằm trong tầm kiểm soát của mọi người nữa đâu.

Cánh cửa xanh rêu sờn màu hé mở, một bóng đèn nhỏ bé bước ra ngoài. Chiếc mũ đội sụp xuống che kín khuôn mặt cùng với mái tóc đỏ chói, thân áo trùm kín tới đầu gối...tựa như một thầy mà chấp chờn.

Phòng ăn

Địa điểm phòng ăn chính: nằm phía bên tay trái của phòng khách, hai nơi này tiếp giáp nhau bởi một cái sảnh nhỏ, hay còn được gọi là phòng chờ, đối diện với phòng ăn là khu bếp. Phía bên tay phải của phòng khách là ba dãy cầu thang để lên tầng, gần với cầu thang nhất là phòng 1,2,3(nơi ở của mọi người được phân bố ở tầng 1)

Mọi người đang dùng bữa tối, tiếng nói chuyện có vẻ rôm rả hơn những ngày bình thường. Nhiều cái mỉm cười, nhiều câu chuyện nhưng cũng chỉ chung một chủ đề: Sự biến mất của hai con người.

Nhược Phong nhẹ bước xuống cầu thang, nó đang cố gắng không để ai nhìn thấy mình mặc dù điều đó gần như không thể. Cửa chính có hai người của Di Ngân đang túc trực. Cửa bếp ăn có cả một đám đang tụ tập đánh bạc, vài người đã dùng xong bữa, họ đang ngồi xem chương trình tivi nhàm chán. Nó phải làm gì để ra được khỏi nơi này đây?

Từ phía cầu thang thứ hai, nó nghe thấy tiếng bước chân và nói cười rôm rả. Nó sẽ bị phát hiện chỉ trong vài giây nữa thôi...

Nhược Phong bật chân nhảy qua mấy bậc cầu thang, tiếp đất không một chút tiếng động. Nó lấp người sau cánh cửa phòng ngay kế bên đó

Tiếng bước chân ngày càng gần, nó đã thấy bóng ai đó in trên sàn gỗ. Chỉ cần vài bước nữa thôi cô ta sẽ nhìn thấy nó...

Ngước nhìn chiếc bảng đồ ghi tên phòng. Phòng 1! Chẳng phải phòng Hạ Minh sao? Minh cũng có thể giúp nó tìm lại chiếc nhẫn và cứu Hạ Phi mà. Nhược Phong nghĩ vậy, nó đã kịp vào phòng trước khi người con gái trên cầu thang hai bước thêm bước nữa và nhìn thấy nó.

11. Chap 11: Kẻ Phản Bội

Chap 11: Kẻ phản bội

Bữa ăn đã kết thúc, tụi con gái hạnh hợ nhau việc dọn bàn và rửa chén đĩa. Đã không còn người để sai truyền, hành hạ vậy nên họ phải tự phân công nhau làm tất cả.

Evil chưa về phòng, hấn ngồi lại salon và bảo K mang đồ ăn lên cho nó. K mang lên phòng cho Phong một ổ bánh mì và một ly sữa nóng

Evil ngồi đưa mắt nhìn từng người, kể ra số lượng người cần giải quyết cũng không nhỏ đâu.

Từ phía đối diện, Phong Hàn thả mình nằm dài xuống ghế, cậu nhấc tai nghe lên và nhắm mắt ngủ. Nhưng mới chỉ giây lát sau thì Di Ngân đã vội lao đến, về mặt ra về nũng nịu.

- Anh à, giúp em tìm con bé đó đi!

Hàn không tiếp lời, cậu ta giằng tay lại kê làm gối. Về mặt thư thái bỗng có nét khó chịu.

Ngân vẫn chưa chịu buông tha, cô bé giựt tai nghe xuống, về mặt đánh lại. Phong Hàn trấu mày nhìn cô em gái. Cậu cũng đã bắt đầu thấy khó chịu trước hành động của Di Ngân.

Hàn ngồi dậy, tóm lấy chiếc tai nghe, bật nhạc to hơn và lại nằm xuống ngủ tiếp. Trước khi nhắm mắt cậu ta có khế nói thì thầm.

- Ra lệnh cho “Đội quân hùng mạnh” đi tìm đi.

Evil cùng lúc đó nhận được một dòng tin nhắn từ K, hấn dời mắt khỏi hai con người phía đối diện, chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại: “ Cô ta biến mất rồi cậu chủ!”. Hấn vội đứng dậy và trở về phòng. Một con nhỏ không biết nghe lời!

Phòng 1:

Nhược Phong đã chờ Hạ Minh được hơn 30 phút. Ngồi một chỗ nó thấy không yên. Không thể ngồi mãi đây công chờ Minh được. Nó sẽ phải tự tìm cách thôi.

Phong tiến về phía phòng tắm, nó dùng kéo cắt sách chỗ bông băng trên tay rồi ném vào sọt rác. Họ sẽ nhận ra nó ngay nếu như thấy cánh tay trắng toát thế này. Nó thử nhâng bàn tay phải lên, có thứ gì đó như đang nhai ngấu nghiến thịt nó từ phía bên trong. Hai miếng xương chèn ép các vùng cơ xung quang khiến Phong không nén nổi cơn đau. Lông mày co rúm lại, bàn tay buông thõng xuống...

“Két...két...két”

Tiếng chốt cửa rít lên những hồi thảm khốc. Phải chăng Hạ Minh đã về phòng?

Nhược Phong ẫn cửa định bước ra nhưng rồi nó đã vội vàng dừng lại. Minh không về phòng một mình, theo sau còn có cả một người con gái...tóc ngắn...Đó có phải là người con gái đã xuất hiện trong quá khứ của Hạ Minh không? Người Nhược Phong cứng đờ...Cô ta...là...Di Ngân!?

Mọi chuyện không như nó tưởng đâu. Nhược Phong tự cho là như vậy. Ngân đã đoán trước được nó sẽ đến nhờ Minh giúp đỡ, vậy nên mới theo cậu nhóc tới đây mai phục trước...Phong đã không bước ra, nó sẽ ở đó chờ cho Di Ngân ra khỏi phòng.

- Mấy ngày nay cô ta có liên lạc với anh không?

Câu hỏi cắt ngang bầu không khí im lặng. “ Cô ta” trong câu hỏi của Di Ngân là ai vậy? Nó sao?

- Không. Đã có chuyện gì đó xảy ra. Một khoảng cách nào đó giữa anh và họ...

- Anh đã thất bại trong lần vừa rồi, tại sao vậy? Không lẽ ra tay với cô chủ nhỏ à?

Di Ngân day nghiêng lời nói, cô bé thả mình xuống sofa và châm điếu xì gà. Điều bộ đã quá thân thuộc với căn phòng này.

Minh không trả lời, cậu nhóc đang suy nghĩ điều gì khác. Cậu ta chưa từng để cơ hội tuột khỏi tay, đêm hôm đó cũng vậy. Nhưng mọi chuyện khi mà sắp thành công thì gặp sự cố. Chính cậu nhóc cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra. Nhược Phong đã cầm lấy khay inox, tại sao lúc đó nó lại chảy máu, tại sao cậu đã để cơ hội ám sát nó tuột khỏi tầm tay như vậy? Một dấu hỏi chấm to đùng đang hiện hữu trong tâm trí Minh.

- Vậy giờ anh định làm gì? Cô ta đã biến mất không dấu vết. Không liên lạc với bất kì ai, ngay cả quân sự đặc lực nhất của mình.

- Sẽ sớm thôi, 15 năm đủ để anh hiểu con người của Phong. Cô ta sẽ liên lạc trong vài ngày tới.

- Anh muốn làm gì thì làm, nhưng em không thể chịu đựng được sự hiện diện của cả nó và thằng cận vệ đâu.

Ngân dí điều gì xuống khay, cô ta thở chút khói cuối cùng vào không khí.

Tay nó tuột khỏi chốt cửa, những điều nó nghe thấy đều là sự thật sao? Một người mà nó luôn tin tưởng tuyệt đối đã lừa dối nó, lời nói dối được che phủ cẩn thận suốt mười mấy năm qua. Có phải vì muốn hành hạnh nó nên anh ta mới đồng ý tham gia cuộc tuyển chọn người thừa kế. Vậy ra được công khai hành hạ nó còn quan trọng hơn cả tính mạng nữa cơ đấy. Nhược Phong héch môi cười, nó đang cười chính bản thân mình. Trong thế giới này quả là chẳng thể tin được ai.

Ngân đứng dậy và...tiến về phòng tắm! Không khí như hanh khô, chắc là sắp có mưa. Cô bé vắn tóc lên bằng chiếc khăn tắm.

- Về phòng đi.

Minh nói khi thấy Di Ngân có dự định đi về phòng tắm

- Mấy dãy nhà trên không có nước. Vì nó mà em đã cắt nước hết ở mấy tầng trên kia rồi.

Nhược Phong nhìn lại căn phòng, một căn phòng rộng...nhưng không có bất cứ chỗ nào để ẩn nấp...nó sẽ bị cô ta bắt được trước khi chiếc nhẫn đó được tìm ra. Phong không thể bị bắt vào lúc này được.

Tiếng guốc vắn gỗ lên sàn, càng lúc càng gần...

“Cạch”

Cửa mở. Ngân vắn nước vào bồn tắm, cô ta mất gần 30 phút cho việc ngâm mình trong bể nước ấm. Ngân với tay lấy lọ xà bông và vô tình để chiếc lọ rơi xuống sàn. Di Ngân nhặt hộp xà bông lên, ánh mắt xẹt qua sọt rác. Ánh nhìn chợt khựng lại trước đồng bóng y tế dính đầy máu khô...

Cô bé đã trở về phòng, tiến lại gần phía bàn làm việc của Minh rồi lên tiếng hỏi:

- Anh bị thương à?

Minh thôi không nhìn vào tập tài liệu, ngó Di Ngân trả lời:

- Không, sao hỏi thế?

- Vậy...bông băng trong phòng tắm là của ai?

Minh im lặng một lúc, anh tiến về phía phòng tắm, mắt nhìn chằm chằm chỗ băng y tế. Ngân cũng bước vào ngay theo sau

- Có chuyện gì vậy?

- Cô ta đã đến tìm anh!

...oOo...

Nhược Phong đã ra tới nơi mình liệng chiếc nhẫn. Tay nó đau quá, vừa rồi Phong đã nhảy ra ngoài từ cửa sổ nên đã bị ngã, cánh tay đã va đập khá mạnh vào nền gạch. Nhưng nỗi đau đó chẳng là gì so với nhát dao mà Minh mới khứa vào tim gan nó. Điều gì đã khiến cho Minh phản bội nó vậy?

Trời đang mưa lớn, nước mưa rơi mịt mờ trắng xóa. Mọi người cũng bởi thế mà hạn chế ra ngoài. Phong bắt đầu mò mẫm tìm chiếc nhẫn. Đám cỏ lâu cao vút che lấp đi chút ánh sáng ít ỏi. Sấm ỳnh oàng trên nền trời đen kịt. Biệt thự trong chớp mắt đã đen thui, mọi thứ quyện vào màu đen đặc của không khí

Nhược Phong thần thờ nhìn chút ánh sáng chốc chốc lại lóe lên trên bầu trời. Những vệt sáng đó có đủ để giúp nó tìm lại chiếc nhẫn không? Nó không thể để Hạ Phi chết nhưng bây giờ nó không thể tìm thấy chiếc nhẫn. Vậy phải làm sao?

Trong chớp nhoáng mọi thứ đã thay đổi, Hạ Minh-người mà nó luôn luôn tin tưởng tuyệt đối, một người chưa bao giờ làm nó thất vọng thì giờ đây, chính anh ta lại là người tạt lên mặt nó gáo nước lạnh như băng.

Mưa như trút nước, ào ào, xối xả...

...-=-...

Mọi người trong biệt thự đã được lệnh triệu tập. Cả dãy nhà đã tối thui, điện đã bị cắt.

Trong thứ ánh sáng mờ nhạt, Ngân nói nhỏ với Nga(người được ân sủng hơn cả trong đám con gái)

- Nó có thể ở đâu đó quanh đây, cô nói nhỏ với chúng đi tìm con bé đó, nhớ mang theo đèn.

Phong Hàn chậm rãi bước xuống cầu thang, nhìn tụi con gái bắt đầu tản dần đi. Bước ra ngoài phòng khách, hắn thấy Hạ Minh và Di Ngân đang ở đó. Hàn ngồi xuống, thái độ như xung quanh chẳng có ai.

Minh đứng dậy có dụng ý trở về phòng. Thất Minh đã khuất bóng, Ngân mới lên tiếng:

- Anh có thể thái độ thân mật hơn với Minh sao?

- Ôm hôn thăm thiết hả?

- Dù sao đó cũng là bạn trai em mà.

- Hi vọng là vậy. Không đi tìm cô ta sao?

Ngân như chợt nhận ra, cô bé rời khỏi phòng.

Hàn khẽ đằng hắng một tiếng. Hắn đã chấm dứt cuộc nói chuyện nhằm chán, một tia sáng lóe lên trong tâm trí Hàn. Di Ngân muốn hành hạ con bé đó đến vậy...nếu hắn bảo vệ cô ta...chắc sẽ vui lắm đây!

...-=-...

Những vệt sáng lướt nhanh trên không trung, không có bất cứ tiếng động nào phát ra. Họ đang cố gắng tìm kiếm con bé tóc đỏ trong yên lặng.

Nhược Phong vẫn ở đó và cố gắng tìm lại chiếc nhẫn và chẳng hề biết rằng cũng có rất nhiều người đang tìm nó. Mãi cho tới khi...một vệt sáng dừng hẳn lại phía những ngọn cỏ lâu cao vút.

Phong dứt sững lại, nước mưa đang dần thấm qua chiếc áo choàng và ngấm vào da thịt. Lạnh ngắt.

Nó đứng nhìn bóng mình đổ trên tường, ánh sáng từ phía sau lưng chiếu lại đã định hình lại những giọt mưa to và nặng trĩu. Nó chẳng dám quay đầu lại. Ai đó sẽ nhìn thấy nó. Công cuộc tìm lại chiếc nhẫn sẽ chấm dứt tại đây.

Nhược Phong quyết định sẽ chạy, dù thế nào đi nữa nó cũng không thể bị bắt vào lúc này.

- Tôi biết cô là ai.

Giọng nam cất lên từ phía sau. Ánh đèn pin trong chốc lát đã tắt ngóm. Phong quay người lại, trong chút ánh sáng mờ nhạt còn sót lại... nó thấy gương mặt của anh ta...Evil.

12. Chap 12: Bị Tóm

Chap 12: Bị tóm

Evil đã tắt bỏ đèn pin, lướt nhanh qua đám cỏ dại rồi tiến về phía Nhược Phong. Nó đã định lên tiếng nhưng chưa kịp nói gì đã bị hắn chặn họng.

- Nó đâu rồi?

- Tôi đã ném về phía này, nhưng chưa tìm thấy.

Evil đưa bàn tay lên ngang chừng, hắn đã để chiếc nhẫn kia trên phòng...vậy thì việc tìm lại nó chẳng khác nào mò kim đáy bể. Thực ra hai chiếc nhẫn đã được thiết kế dựa trên một bản phác thảo khác biệt. Nếu ở

gần nhau, cả 2 sẽ cùng phát sáng và tỏa nhiệt. Chúng sẽ hút chặt lấy nhau và tạo ra một khối kim cương nóng ở nhiệt độ chính xác là: 69069

K cũng đã nhận được nhiệm vụ quan trọng không kém từ Evil và cậu nhóc cũng không ở trong phòng. Nếu như bây giờ trở về biệt thự hẳn Evil rằng sẽ dễ gây tò mò với con gái.

- Tìm đi

Evil nói rồi lần mò xung quanh để tìm kiếm. Ai đó quen biết hẳn mà nhìn thấy cảnh tượng này ắt sẽ cười lớn lắm ấy chứ. Evil có một thân thể khiến người xung quanh phải tò mò. Hẳn bông bột xuất hiện. Không ba mẹ, không tên tuổi. Chẳng hề có gia thế. Đơn giản chỉ 1 cái tên: Evil! Hẳn và Phong Hàn khác biệt nhau ở hai điểm rõ rệt. Hàn thích những thứ gì đó thủ đoạn hoàn thành xong việc gì đó càng nhanh càng tốt. Evil thì không, hẳn phải nắm chắc phần thắng mới chịu ra mặt.

Trời đã mưa, mưa càng lúc càng to, nước rơi lộp độp xuống quần lớp đất trôi đi từ nơi cao xuống chỗ thấp. Đợt nước mưa cuộn cuộn xối về phía cống thoát nước, chúng mang theo chút ánh sáng hiếm hoi những vô cùng thu hút ánh nhìn...

...-=-...

Biệt thự

Đã gần 30 phút kể từ khi Ngân cho người đi tìm Nhược Phong nhưng xem ra không có chút tiến triển. Cô bé đã âm thầm cho người lục soát những phòng xung quanh, bằng mọi giá phải tìm ra con bé đó.

Ngân dừng lại trước đại sảnh tầng 1, lòng thầm nghĩ “Nó cùng cái xác của thằng hạ Phi đã biến mất chỉ trong một đêm? Để đưa được cậu ta về phòng hoặc một nơi nào đó an toàn không thể không đi qua phòng khách...Nếu vậy thì làm sao qua được tầm mắt của Hạ Minh? Một đường hầm? Có thể lắm chứ” Cô bé nghĩ vậy rồi quay sang hỏi Nga

- Đã cho người ra khu sau tìm chưa?

- Trời mưa to nên mọi người chỉ tìm quanh ở biệt thự thôi chị. Mà tự nhiên bị mất điện nên khó mà tìm ra cô ta chị ạ.

- Mà lạ thật đó chị. Biệt thự cô lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài sao tự nhiên bị cắt điện vậy ?

- Mấy đứa ra phía sau cùng chị!

Thế rồi những cái bóng đen rời khỏi biệt thự, soi đèn ra phía giúp việc.

Trời mưa tầm tã, nước mưa che khuất tầm nhìn. Ánh đèn đã rọi đến những ngọn lầu cao vút.

Phong và Evil chợt khựng lại, tiếng bước chân giẫm lên nước, ánh đèn...có người đang tới.

“Tóc tách...tóc tách”

Tiếng nước rơi trên áo mưa...Gần, càng lúc càng gần...

Evil vội kéo nó núp sau mô đất cao gần ngay cạnh đó, nước từ phía trên trên cao chảy xuống làm nó tuổi chân ngã...Hắn khẽ chep miệng nhìn mà nhìn Nhược Phong.

Tiếng “Xột xột” của áo mưa vọng lại phía tai Di Ngân. Cô bé thôi bước vội, soi đèn về phía lùm cây, ngọn cỏ đang động đậy chợt im bặt.

Ngân ra hiệu cho tụi đi trước dừng lại, ánh đèn đưa lên cao, những đường sáng chiếu về phía cống thoát nước...có thứ ánh sáng lạ ngược hắt lại. Ngân khựng lại, với con mắt thẩm mỹ vượt mức bình thường, cô bé đã cảm nhận được thứ ánh sáng vừa rồi là một vật không hề bình thường! Ngân tiến lại gần hơn một chút nữa để thấy rõ nó, chính xác thì cô bé đang thấy một chiếc nhẫn bằng kim cương ở chỗ cống thoát nước!

- Chi Ngân...Có chuyện gì vậy?

- Thấy thứ lấp lánh ở kia không?

Tất cả đã bắt đầu chuyển ánh nhìn về điểm dừng của ánh đèn. Nhược Phong và Evil càng không ngoại lệ...

“Là chiếc nhẫn!”

- Lấy nó cho ta.

Có tia chớp vội xé ngang qua nền trời đen đục. Dư âm còn lại là tiếng ùỳnh oàng kéo dài.

Hai thằng con trai được cử vào để lấy “vật lỏng lách”. Nhược Phong ngược nhìn Evil ...Hạ Phi sẽ ra sao nếu chiếc nhẫn của anh ta rơi vào tay Di Ngân? Chuyện đáng được nói đến ở đây là cả nó và Evil sẽ bị phát hiện ngay sau khi hai cậu nhóc lấy được chiếc nhẫn. Bởi vì: từ chỗ nó ẩn nấp đến chỗ chiếc nhẫn đang nằm cách nhau vền vền 1 mét.

- Tụi mày làm gì mà chậm chạp thế. Nhanh chân lên.

- Trơn lắm.

Trong chớp nhoáng Phong lao ra ngoài và nhặt lấy thứ quyết định sinh mạng của Hạ Phi. Nó chẳng còn nhiều thời gian để suy nghĩ, điều nên làm ngay lúc này là phải đảm bảo rằng nó sẽ cầm được cái nhẫn và Evil không bị phát hiện.

Ai cũng bất ngờ trước hành động của Nhược Phong, Evil cũng vậy. hấn chẳng kịp kéo nó lại.

Tụi con gái và hai thằng nhóc cũng bất ngờ trước cái bóng đen vừa đổ ụp xuống nền đất. Mọi người giật nảy mình lùi về phía sau để đề phòng.

Nhược Phong đã vơ được vớ lấy vật sáng rồi nhét sâu vào túi áo choàng. Ánh mắt lạnh băng quay lại liếc nhìn Evil. Hấn đoán rằng có thể cô ta đã lấy được nó.

Ngân đã kịp định hình lại, cô bé bật đèn mức cao hơn vào dần tiến sâu vào trong bãi cỏ...

Nhược Phong đã đứng dậy, nó kéo mũ cao hơn và quyết định sẽ chạy...nhưng ai đó đã kịp kéo tay nó ở lại. Người đó là...

...--...

Biệt thự vẫn chìm trong bóng tối

Di Ngân đã cử Nga đi xem lại cầu gia ở tầng hầm. Ngay từ đầu cô bé đã thấy sự uẩn khúc trong chuyện này. Một nơi chẳng dính líu gì với bên ngoài như thế này thì tại sao lại bị cắt điện khi trời mưa?

Quả không nằm ngoài dự đoán. Cầu giao đã bị sập nguồn tự bao giờ. Ất hẳn có người đang âm thầm giúp đỡ Nhược Phong? Có thể là ai được chứ?

Cô sẽ đi tìm kẻ đó sau, việc cần làm ngay lúc này là nghĩ cách xử đẹp kẻ thù chung một nhà. Hạ Nhược Phong!

Phòng 103...

Di Ngân châm điếu xì gà. Cũng chẳng rõ từ lúc nào cô lại thích mùi vị của chúng đến thế. Ngân mặc cho tiếng đồng hồ gõ đổ chuông, điếu xì gà vẫn cháy chậm chậm. Ngân cười trước suy nghĩ độc địa mới hiện hữu trong đầu. gạt gạt điếu thuốc xuống khay...Tại sao mình không nghĩ đến cách này nhỉ?...

Căn phòng tối om, không đèn. Gió lùa qua khung cửa sổ mùi hanh hanh của đất khô. Mùi nước mưa lạnh ngắt. mùi xì gà quện theo từng đợt gió phả vào mặt đứa con gái có mái tóc đỏ. Nhược Phong tỉnh lại sau 2 giờ hôn mê. Nó đã chịu đủ cơn tức giận của Di Ngân, đó cũng là mở màn cho những đau thương sắp ập đến.

Cánh tay phải bị cột chặt vào cửa sổ. Cảm giác đau đến dại người. Di Ngân đang chăm chú nhìn nó, đôi mắt sắc nhọn với cái nhìn thờ ơ tỏ vẻ chưa thỏa mãn với những gì mình đang nhìn thấy.

Ngân đã đứng dậy và tiến về phía Phong. Chút khói căng phồng cuống họng nhỏ vào mặt nó. Phong khẽ chau mày, ngoảnh mặt đi tránh làn khói từ miệng Di Ngân

- tay này đau lắm phải không?

Ngân châm châm điều thuốc đỏ rực lên cánh tay phải của Nhược Phong. Tiếng xì xèo vang lên cùng với nụ cười mãn nguyện. Cô đẩy nghiêng điều thuốc trên tay Phong cho tới khi chút tàn thuốc đã bị dập tắt bởi vết nứt vỡ của các tế bào da thịt.

Nhược Phong không quan tâm cô ta đang làm gì và sẽ làm gì. Nó vẫn chăm nhận được chiếc nhẫn vẫn còn trong túi áo. Vậy là đủ rồi.

Di Ngân bước đi chậm chậm, ánh mắt như đang tìm kiếm một vật gì đó. Cô dừng lại trước hòm đựng dụng cụ. Mở nắp rồi chậm rãi nói

- Còn nhớ lần đầu tao và mày gặp nhau không?

Cô ném mấy vật dụng ra khỏi hộp, giọng thư thái nói tiếp

- Tao thì chẳng bao giờ quên được ngày hôm đó. Đặc biệt là mày và việc thằng cận vệ của mày đã làm với tao!

- Biết màu đỏ là màu của gì không? Không phải chỉ riêng của máu đâu. Tóc mày cũng màu đỏ đó thôi...Mày cũng biết rồi đấy, tao sẽ dẹp hết tất cả những gì mà tao không thích ra khỏi tầm mắt của mình...Hạ Nhược Phong- Tao không có ghét mày...mà...chỉ là ghét tất cả những gì thuộc về mày thôi...

Ngân vừa nói vừa chậm rãi tìm dụng cụ trong hòm, cho tới khi, Ngân dừng hẳn lại trước một vật có hai lưỡi, vô cùng sắc lạnh. Ngân trở về chỗ Nhược Phong, cây kéo đã được ghim chặt vào tay cô bé, 2 bên lưỡi kéo quẹt quẹt qua lại cắt đứt tiếng gió rít. Âm thanh vang lên thật thảm khốc.

- Tao sẽ trả lại mày gấp đôi những gì mà thằng cận vệ đó đã làm với mái tóc của tao!

Di Ngân giơ tay lên cao rồi giáng mạnh bàn tay lạnh buốt xuống má Nhược Phong. Cái tát in hình bàn tay trên má Phong, cô vẫn chưa hề dừng lại ở đó, cái ngược tay tiếp theo đập ngang má còn lại như một lời tuyên bố cho những cực hình mà Di Ngân tiếp theo sẽ làm...

Trước cơn tức giận của Di Ngân, thái độ của Phong vẫn chỉ là: không quan tâm!

Ngân cứng người, cô bé mở lưỡi kéo rộng rồi đặt lên mái tóc đỏ của nó...Không chút biểu cảm...

“Phập”

Có những lọn tóc đỏ chói rơi vụn xuống nền nhà. Nhược Phong nhìn theo xuống sàn. Nó ngược nhìn Di Ngân chậm rãi nói

- Tiếp tục đi.

Cô bé như nổi cơn điên, không thể kiểm soát nổi hành động của mình nữa. Vậy rồi có những nhát kéo lia lịa xối vào một bên tóc của Nhược Phong, tóc rơi xuống lả tả. Cho tới khi...một bên tóc lờm chờm ngang vai,. Nhược Phong hừ nhẹ một tiếng, bàn tay trái đã không còn giấu trong túi áo nữa, nó nhẹ nắm lấy tay Di Ngân giữ lại

- Cô phát rồ đủ chưa?

Phong chậm rãi nói, chất giọng như châm chọc, có chút ngữ điệu mỉa mai

- Tên hai mặt không đến phát rồ cùng cô sao?

Ngân giằng tay ra khỏi tay nó, lưỡi kéo dính tóc văng xuống sàn. Cô ta đã biết hết mọi chuyện rồi sao?

- Biết rồi thì tao cũng chẳng giấu nữa. Hạ Minh là người của tụi tao đó. Bất ngờ không? Người cận vệ thân cận nhất đã lừa dối mày 15 năm, chắc mày sốc lắm hi biết tin đó. Mà...ví dụ...mày không có tóc thì sao ta? Vui đây.

Di Ngân nhanh chân chạy về hòm đựng cụ. Cô chưa thể gọi Hạ Minh đến đây được. Anh sẽ giết con bé luôn ấy chứ. Ít ra cũng phải để nó bị hành hạ trước khi chết chứ. Đi như vậy phải chẳng quá dễ dàng với Nhược Phong.

Ngân nghĩ vậy, cô bé lục tung hòm đựng cụ lên. Một cao dao mổ...quả là thứ tuyệt nhất mà cô bé đang cần.

Nhược Phong nhìn Di Ngân chăm chăm. Nó đã chịu đựng quá nhiều, dù gì thì cũng không thể tự hủy hoại mình như thế được. Di Ngân đã tiến lại gần chỗ Phong, ánh sáng lóa ánh nhìn từ con dao mổ hắt về mắt Phong. Sáng chói. Ngân vừa cười vừa hỏi

- Ta nên bắt đầu từ đâu? Mặt hay tóc?

Phong đã dịch người về phía sau...Di Ngân có thể sẽ làm mọi chuyện chỉ để xả cơn tức giận trong lòng

Ngân cười thành tiếng khi thấy hành động của nó, cô ta đang vui vì ít ra nó cũng biết sợ đấy chứ.

- Rạch mặt trước nha.

Di Ngân đề người nó xuống sàn, cô bé đưa con dao mổ lên ngang chừng, ghì nhẹ xuống má Nhược Phong. Lưỡi dao lách qua da, đâm dần xuống sâu phía dưới...máu trào ra, lăn xuống khỏi má và quện vào những lọn tóc đỏ rực trên sàn nhà, hòa vào làm một...

“Cạch”

13. Chap 13: Người Vào Phòng Cuối Cùng...

Chap 13: Người vào phòng cuối cùng

Cánh cửa phòng 103 khẽ mở...

Ngân thôi không ghì dao vào mặt Nhược Phong. Cô bé nhìn người con trai mới bước vào lòng thầm nghĩ “Lẽ ra nên nhanh tay hơn chút nữa”

Nhược Phong nhìn về phía cửa, nó nhẹ nhếch mép. Nếu đó là ngày xưa hoặc là khi nó chưa biết sự thật về sự phản bội thì ắt hẳn anh chính là vị cứu tinh của Phong. Còn bây giờ thì...quả là một cơn ác mộng.

Phong chẳng chút biểu cảm, ánh mắt tẻ nhạt liếc nhìn Minh. Anh ta cũng nhanh đấy chứ.

Hạ Minh tiến vào, ánh mắt nhìn Nhược Phong hằn lên những tia máu đỏ màu thù hận. Minh kìm chế cảm xúc, thôi không nói ra những từ thâm độc. Anh kéo Di Ngân dậy, giọng nói có vẻ trách móc.

- Em đã không gọi anh!?

- Em chỉ là...muốn mọi chuyện xong xuôi rồi mới gọi cho anh...em xin lỗi mà.

Ngân bám lấy tay Minh ra vẻ nũng nịu

Hạ Minh gạt bỏ tay Di Ngân, anh quay sang chỗ Nhược Phong, cúi xuống kéo nó dậy. Thái độ vẫn như xưa...vậy là sao?

- Đại ca có sao không?

Cả nó và Ngân đều ngạc nhiên trước thái độ của Minh.

Ngân vội chạy lại nói nhỏ với Minh :”Cô ta biết anh là gián điệp rồi”

Minh như đã hiểu nhưng anh vẫn kéo Nhược Phong dậy.Nhưng rồi ngay trong vài giây ngắn ngủi sau đó, khi mà Nhược Phong đang loạng choạng đứng dậy thì Minh liền thẳng tay xô ngã nó.

Phong đập người xuống sàn, cánh tay bị giật lại phía cửa sổ. Cái đau thật chặt.

- Nếu như là ngày trước tôi sẽ hỏi cô như vậy. Đúng không?

Minh bỗng thay đổi ngữ điệu, anh ngồi xuống, nâng cằm nó lên rồi lên tiếng.

- Những nếu cô biết hết rồi thì tôi cũng chẳng giấu gì nữa. Hôm nay sẽ là một ngày đáng nhớ đây!

Minh quàng vai Di Ngân tiến về phía ghế ngồi. Anh ta...có phải là người mà nó luôn coi là anh không?! Thật thất vọng...

Tiếng đồng hồ chạy hòa cùng tiếng mưa. Một thứ tạp âm dai dẳng.

“Lạch cạch”

Ngân và Minh đang dùng bữa phụ ở giữa phòng, tiếng dao đĩa va vào nhau thê lương nhường nào. Ngay cả Ngân cũng không hiểu nổi Minh, anh vẫn bình thản ngồi ăn trong khi kẻ thù lớn nhất của cuộc đời anh đang ở ngay trong phòng...

Ngân vừa chất sữa vào cốc vừa nhìn Minh khó hiểu

- Đừng nhìn anh như thế, sữa đổ ra ngoài rồi kìa.

- Anh định làm gì cô ta?

Minh ngoảnh mặt về phía góc phòng, một tia tàn độc sâu trong ánh nhìn

- Chẳng định làm gì, chỉ là đòi lại một số thứ vốn không thuộc về cô ta thôi.

Minh đã cho người dọn bàn, anh kêu Di Ngân ra khỏi phòng nếu không muốn thấy cảnh đầm máu nhưng cô bé không chịu.

Chuông đã kêu hồi thứ 12...Căn phòng ấy vẫn chưa hề yên giấc.

Minh đã tiêm cho Phong một liều thuốc mê loại nhẹ. Anh muốn nó tỉnh lại đúng lúc đau đớn nhất.

...Phòng 49

- Cửa phòng đã khóa trái rồi cậu chủ? E rằng cô ta...

Evil ngả đầu vào thành giường. Hắn không hề muốn ra mặt vào lúc này. Mọi chuyện sẽ đi đến đổ vỡ...và điều đó là điều cấm kị ngay từ khi hắn quyết định tham gia trò đùa này. Nhưng còn chiếc nhẫn. Evil tin rằng cô ta sẽ bảo vệ chiếc nhẫn của hắn...còn tính mạng của cô ta...điều này thì hắn không đảm bảo rằng nó sẽ được bảo toàn.

Cần một kế sách vẹn toàn cho cả đôi bên...

Phòng 102...

Phong Hàn đang nằm dài trên ghế salon, hắn đã ném cái máy chơi game xuống sàn ngay sau khi màn hình hiện dòng chữ Game Over.

Hàn đã nghe thấy tụi con gái bàn tán với nhau chuyện Nhược Phong bị bắt. Chắc Di Ngân sẽ hạnh phúc lắm đây. Và hắn thấy khó chịu khi nghĩ về điều đó. Bọn họ sẽ làm gì con bé đó? Nếu chỉ là đánh đập hay tra tấn về thể xác thì hắn đoán cũng chẳng là gì với con nhỏ ngang ngược đó đâu.

Càng nghĩ Hàn càng tò mò...chúng sẽ làm gì nó? Thật sự không thể ngồi yên một chỗ thế này được.

Phòng 103...

Nhược Phong đã tỉnh lại, nó cự người, nhưng...toàn thân không thể nhúc nhích!

Gượng đầu ngồi dậy...Giờ thì không chỉ một bên cánh tay bị chói mà là...cả người nó bị buộc chặt trên một cái bàn. Chính xác thì đó là bàn mổ!

Phong cố vùng vẫy nhưng tất cả chỉ là vô ích. Ánh đèn bàn mổ chớp chớp bật mở, Minh hất đèn về phía mặt Phong. Căn phòng bừng lên chút ánh sáng ít ỏi.Nhược Phong quay đầu đi, nó không biết Hạ Minh đang định làm gì?

Minh kéo cầm nó về phía ánh đèn sáng chói, anh nhìn nó đầy thù hận. Bản chất thật sự của anh đã lộ diện hết, bao nhiêu năm qua trước mặt Phong Minh đã phải sống cuộc sống giả tạo, nghe lời, không bao giờ chống cự. Sự nín chịu nhiều đó là quá đủ.

Minh đã sung sướng biết nhường nào khi ông trùm EL tuyên bố tuyển chọn người thừa kế. Nếu không là anh thì nó cũng sẽ chết bỏ xác ở cái nơi xa lạ này. Và cái mục đích trả thù, đòi lại những thứ thuộc về mình của Minh cũng đã đến lúc được thực hiện.

Nhược Phong trừng mắt nhìn Hạ Minh, quả thật nó không thể đoán được người hãm hại nó lại chính là người thân cận nhất. Vì sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra với anh ta vậy? Mười mấy năm nuôi nấng của gia đình nó không đủ để anh ta từ bỏ bộ mặt giả tạo đó sao?

Minh quay sang đĩa dụng cụ y tế ngay bên cạnh, anh đeo đôi găng tay. Tiếng kim loại trong khay va vào nhau khiến Phong dựng tóc gáy.

- Tại sao?

Phong lên tiếng hỏi trong khi Minh đang chuẩn bị dụng cụ

- Ý cô là tại sao tôi lại phản bội cô?

Minh “hừ” nhẹ một tiếng rồi quay ghế sang phía Nhược Phong

- Chỉ ít thì cô cũng có quyền được biết lí do vì sao mình bị người cận vệ thân cận 15 năm phản bội đúng không?

- Tôi cũng đã có một gia đình bình thường, có ba, mẹ và cả một cô em gái. Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu như chúng tôi không đến sống ở thành phố bẩn thỉu của cô. Biết tại sao thành phố Gangster chỉ có mình cô là con gái không? Chẳng phải như những gì cô biết đâu...Là bởi vì: Ba cô đã giết hết phụ nữ trong thành phố đấy, những người còn sống thì sẽ bị ông ta lấy đi màng mắt. Lấy để làm gì hả? Để ghép màng mắt cho con gái của ông ta-Hạ Nhược Phong. Hình như cô đã bị hoảng giác mạc trong trận hỏa hoạn kinh hoàng năm cô lên 5 tuổi...Những ai không hiến màng mắt thì sẽ bị dày dọa đến chết. Mẹ và em gái tôi cũng chẳng ngoại lệ. Cô thật may mắn khi khớp với màng mắt em gái tôi hiến... ít nhất thì cô cũng nhìn thấy ánh sáng trong mười bảy năm qua. Còn nó và mẹ tôi hả? Chỉ có thể sống trong bóng tối của địa ngục thôi. Cảm nhận được không ...HẢ?

Minh nói một hơi dài, anh như không kìm chế được cảm xúc nữa. Câu chuyện về quá khứ ấy đã trở dậy con ác quỷ trong người anh. Một gia đình đã tan vỡ chỉ vì Nhược Phong...anh đã đau đớn đến nhường nào mỗi khi nhìn vào ánh mắt của nó...Nhưng giờ thì mọi chuyện sẽ khác, cô ta sẽ phải trả lại cho anh tất cả và nhận lại những gì đau đớn nhất mà anh đã phải chịu đựng.

Nhược Phong chờ người...Nó đã cướp đi từ Minh một gia đình. Đôi mắt này cũng chẳng phải của nó, tất cả chỉ là cướp giật từ tay người khác. Chính nó cũng ghê tởm mình. Thành phố mà Phong luôn cho là vị trí số một thì ra lại là nơi ám ảnh của hàng ngàn người...mọi thứ liên quan tới nó đều kinh tởm...

- Nỗi đau đó cô không thể hiểu được đâu. Một vị tiểu thư luôn được nâng niu cẩn thận, sống cuộc sung sướng như cô thì mãi mãi không hiểu được sự mất mát to lớn đó!

Hạ Minh cố trấn tĩnh lại, anh ngồi xuống ghế ngay cạnh Nhược Phong, cánh tay chạm vào đĩa inox, những ngón tay chạm nhẹ vào con dao mổ lạnh ngắt. Minh cười hề, anh bật ngọn đèn cồn lớn lửa. Hơ con dao bên trên...

Minh đã chờ giây phút này từ rất lâu rồi, anh đã thèm khát được lấy lại những gì mà ba nó đã cướp mất từ gia đình anh. Minh hiểu rằng nó chẳng hề bị tổn thương về tinh thần và nếu có thì cũng chẳng ai có thể phát hiện ra điều đó. Bởi gương mặt kia chưa từng biết biểu cảm. Vậy nên cách anh có thể làm là để nó đau đớn về thể xác.

Minh đeo đôi găng tay trắng, anh soi nhẹ con dao mổ sáng loáng dưới ánh đèn.

- Tôi sẽ lấy lại tất cả những cô đã cướp của tôi.

- Lấy đi !

Câu nói như thách thức Minh, anh nghiêng quai hàm. Thái độ của Phong làm anh như muốn điên lên vậy.

- Đại ca! Cô sẽ phải chịu đựng nỗi đau thấm tận tim can, chẳng hề có một dù chỉ là tí tẹo thuốc mê nào tiêm vào người cô đâu. Giống như cách mà ba cô đã làm với tất cả chúng tôi vậy...Hahaha

Hạ Minh đè đầu Nhược Phong xuống, anh dùng dây ghim đầu Nhược Phong vào bàn mổ.

- Vĩnh biệt ánh sáng đi! Cầu nguyện rằng cô sẽ sống!

Hạ Minh kê con dao lên quầng mắt của Nhược Phong, anh đưa nhẹ một đường như để phác qua đường mổ. Máu lách qua da tí tách. Nổi lên thành những giọt đỏ căng mọng.

Di Ngân vội chạy ra ngoài, cô bé không can đảm để nhìn cảnh tượng tiếp theo. Cánh cửa nhẹ kéo lại và không hề khóa chốt...

Vài giây ngắn ngủi sau đó cánh cửa phòng 103 khẽ mở ra, một người con trai với ánh mắt tàn độc và cực kì thâm hiểm khẽ bước vào, dáng đi hống hách chẳng để ý ai. Biểu cảm trên nét mặt tựa như chuyện thường thấy.

Hắn ngó qua phòng khách, hành động đã quá quen thuộc với căn phòng...

Hạ Minh đang phác họa nốt bên mắt còn lại, đường cắt đã được xác định, anh thay dao mổ. Lựa trên khay một cái dài nhọn và sắc hơn. Nung trên ngọn lửa đèn cồn ở nhiệt độ vừa đủ. Anh nhẹ đặt lưỡi dao xuống quầng mắt, nhẹ dí xuống phần xương ngay dưới mí. Nụ cười mãn nguyện...

Anh đã sẵn sàng để cảm nhận cảm giác hạnh phúc nhất trong cuộc đời này. Cảm giác mà anh đón đợi mười mấy năm qua. Không từ ngữ nào có thể diễn tả hết những gì đang thường trực trong tâm trí Minh.

“Cạch”

Cánh cửa thông với phòng khách khẽ mở, Minh giật mình quay người lại...anh bàng hoàng với con người đang đứng trước mặt

- Cậu đang làm gì người tình của tôi vậy?

Phong Hàn ngồi xuống chiếc ghế trống trong phòng, hắn chẳng thèm liếc nhìn Hạ Minh dù chỉ một lần.

Minh chờ người trước hành động và câu nói của Hàn. Không thể nào có chuyện đó. Nhược Phong không thể là người yêu của Phong Hàn. Chẳng phải họ có thù oán với nhau sao?

- Trong khi tôi còn tử tế thì cớ trời cho bỏ của tôi đi.

Minh ném con dao xuống khay, tiếng “xoàng” vang lên đầy vẻ không cam chịu. Minh căng mắt ra nhìn Nhược Phong, tia máu tức giận hằn lên rõ mồn một.

Minh cố tình quệt qua cánh tay của Phong, gỡ dây thật mạnh chỉ để xả bớt cơn tức giận của mình. Phong khẽ “a” lên một tiếng. Nỗi đau ấy đã không thể kìm nén vào bên trong

- Bỏ thái độ đó đi!

Phong Hàn khẽ liếc nhìn Nhược Phong, hắn chau mày khi thấy mấy vết rách trên gương mặt của nó. “Một đứa con gái kì lạ!” Không phản kháng, không thái độ, không biểu cảm,...ắt hẳn tâm hồn cô ta chất chứa nhiều thứ lắm...

Hạ Minh quăng chỗ giấy chói vào góc tường, anh hầm hè đi ra khỏi phòng không quên cúi chào Phong Hàn.

Đã có thêm một cái gai trong mắt cần phải nhổ bỏ. Đó chính là Phong Hàn. Minh sẽ phải cẩn trọng hơn trong những lần phục thù sau...Anh cũng sẽ chẳng nhún nhường trước Phong Hàn một lần nào nữa đâu!

14. Chap 14: Nỗi Đau Chưa Bao Giờ Kết Thúc

Chap 14: Nỗi đau chưa bao giờ kết thúc

Hạ Minh đã ra khỏi phòng, Hàn ngược nhìn theo, hắn khẽ cười. Vậy ra lời nói của hắn cũng có uy đay chứ.

Nhược Phong gắng nhấc người xuống bàn, mới có thứ chất lỏng màu đỏ đậm lê lét xuống khỏi má nó, những vết rách nứt của rao mổ đã bong máu. Phong quệt chúng xuyết ngang má. Dấp dính và tanh nồng

Đi qua Phong Hàn mà không hề có ý định dừng lại. Không ngược nhìn, không mở miệng, một lời cảm ơn lịch sự cũng không hề có.

Hàn tròn mắt nhìn Nhược Phong, hắn vô cùng thấy ngạc nhiên trước thái độ đứng đưng của Phong. Chẳng phải hắn mới cứu mạng nó sao?

Hàn giữ tay Phong ở lại. Vết nứt bên trong vẫn chưa hề lành lại giờ lại thêm cánh tay chắc nịch của Hàn nắm chặt, nó vội thốt lên tiếng đau đớn.

- Đi đâu vậy?

- Ra ngoài

- Tôi mới giải vây cho cô đấy.

- Ừ

Cuộc hội thoại chấm dứt tại đó. Nó đang nghĩ điều gì ư? Hàn cũng không thể hiểu được nữa. Dù gì thì hắn giúp Phong cũng chỉ với mục đích lợi dụng không hơn chẳng kém. Hàn muốn chọc tức Di Ngân, muốn con bé điên lên khi thấy anh trai mình đi giúp kẻ thù. Nhưng hình như hắn đang chông chờ lời cảm ơn từ con bé bất lịch sự kia.

Còn Nhược Phong, nó không thể không vội được bởi Hạ Phi đang chờ nó...

Phong Hàn giúp đỡ nó sao? Nó nghĩ mọi chuyện không đơn giản chỉ là sự giúp đỡ bình thường, ít nhất trong hoàn cảnh này, với mối quan hệ chẳng mấy thân thích giữa nó và hắn thì hành động cứu mang vừa rồi bắt buộc phải có mục đích gì đó. Vậy nên Phong không nhất thiết phải nói lời cảm ơn.

Nhược Phong hất bỏ tay Hàn, bước nhanh ra khỏi phòng, hành động đã bắt đầu trở nên gấp rút.

Hàn héch môi, hắn đang phải suy nghĩ lại phải chăng việc làm vừa rồi của hắn với con bé đó là thừa thãi!?

“Rầm”

Cửa phòng 103 bật mở, khung inox đập vào tường rồi bật lại, rung lên những hồi ken két...

Nhược Phong lùi lại một bước...Phong Hàn đứng sững lại trước ghế sofa. Chuyện gì sắp xảy đến trong căn phòng đậm mùi chết chóc ấy đều nằm ngoài tầm kiểm soát của tất cả.

Tiếng vỗ tay vang lên từ ngoài cửa, cái bóng đen ngòm không đủ để che lấp đi tâm địa độc tàn của con người đứng ngoài đó.

- Wao!

Giọng nữ cao và sắc vọng lại từ ngoài cửa, giọng nói cảm thán giả tạo vang lên khiến Phong Hàn chột giật mình. Hắn đã không tính trước được đến trường hợp này. Hạ Minh có thể bép xép với Di Ngân mọi chuyện mà. Một kẻ “bám váy phụ nữ”.

Hàn tự nhĩ là bất cần.

Di Ngân bước vào phòng của mình, cô bé tiện tay chốt cửa lại. Chậm rãi tiến về chỗ Nhược Phong, Ngân nhoén miệng cười

- Đây là chị dâu tương lai của em à?

Ngân vung tay kéo giạt tóc Nhược Phong xuống. Không kịp để nó định hình lại thì cô bé mạnh chân đạp Phong ngã xuống sàn.

Phong Hàn ném ánh nhìn về phía cửa sổ., chính hắn cũng không biết mình nên làm gì vào lúc này. Giúp Nhược Phong trước mặt Di Ngân sao? Có lẽ là hắn không làm được, bởi nếu điều đó có thể thì suốt thời gian qua Hàn đã không phải chịu đựng và nhún nhường như thế. Tự nghĩ lại thì nhiệm vụ chính của Hàn khi tham gia cuộc tuyển chọn này cũng chỉ để bảo vệ cho Di Ngân mà thôi.

- Ồ

Hàn nhìn Ngân, ánh nhìn nửa thách thức nửa đùa cợt

Di Ngân cứng hàm, cô bé lên giọng đay nghiến, khinh miệt...

- Anh trai ạ, em bắt đầu không hài lòng về thái độ của anh rồi đấy...

Ngân vòng ra sau lưng Phong Hàn, vừa đi vừa nói.

- Anh không nhớ mình đã hứa với ba điều gì sao? Cuộc đời này của anh chỉ là để phục vụ cho tôi-đứa em gái này của anh thôi. Tất cả những thứ khác thuộc về anh chỉ là vô nghĩa nếu như không có sự có mặt của Tạ Di Ngân. Giống như cát bụi, phù du vậy đấy.

Ngân dừng lại trước mặt Hàn, cô bé ngồi xuống bàn, lời lẽ chẳng hề còn chút coi trọng cấp bậc nào nữa.

- Gần hai mươi năm qua, anh đã được sống cái cuộc sống sung sướng, khoác lên mình cái vỏ bọc cao sang: Người thừa kế gia tài kếch xù của ba tôi-ông trùm có tiếng ở Hooldum. Thực chất thì sao? Anh cũng chỉ là thằng con hoang của mẹ tôi với một gã bụi đời nào đó ngoài đường! Sự cứu mạng, nuôi dưỡng của ba tôi với một đứa con riêng của vợ mình đối với anh không là gì sao? Đền đáp lại công ơn đó chỉ cần anh bảo vệ tôi thôi. Nhưng giờ anh đã báo đáp lại gia đình tôi gì nào?

Di Ngân nhếch mép nhìn Phong Hàn, cô không hề biết rằng con quái vật trong anh đang trỗi dậy...

Không gian trong phòng như nổ ra vì sức nóng, lặng im trong vài giây ngắn ngủi.

Ngân ấn bàn đứng dậy, cô bé tiến về chỗ Nhược Phong, cánh tay giật mạnh tay nó lên ngang chừng tầm nhìn của Phong Hàn. Cô bé căng cơ bóp chặt tay Phong.

- Anh vì con diêm này mà phản bội tôi!

Phong không còn đủ sức để rụt tay lại, cơn đau gớm giếp hỗn loạn đó một lần nữa lại lao đến bủa vây lấy tâm xác nó. Những mảnh ghép về quá khứ, những kí ức thâm độc xám màu đen trong chốc lát đã rõ mồn một trước mắt Phong như thể một cuộn băng cũ quay chậm. Hỗn độn và...vô cùng bản thủ...

Máu đổ xuống từ miệng ồ ạt tựa như mưa, rơi không điểm dừng, tràn qua môi, lăn dài xuống cằm, nhỏ từng giọt sền sệt xuống sàn...

Bờ môi trong chốc lát đỏ rực lên bởi chất lỏng đỏ màu nhơm nhớp.

...oOo...

Phòng 49

K tiến về phía Evil. Cậu nhóc không thể hiểu nổi hành động của cậu chủ. Tại sao cậu chủ không hành động ngay từ đầu khi tất cả còn lơ ngơ trước cuộc sống xa lạ này. Evil đang suy tính điều gì ư? Chẳng ai có thể biết trước được.

Hắn sẽ làm gì để lấy lại chiếc nhẫn?(!) Hay hắn chỉ ngồi đó và chờ cho nó tự quay về với chủ?

- Cậu chủ...có cần tôi...

- Thằng nhóc đó đâu?

- Ở phòng...cậu ta mới được tiêm 1 mũi thuốc mê hạng nhẹ. Có vẻ sức khỏe vẫn chưa hồi phục nhiều lắm.

Evil không nói gì, đặt nắp lọ thủy tinh bé xíu lại. Hắn để lại nó vào tủ bảo quản rồi quay lại bàn làm việc cặm cụi vào chiếc máy tính. Biểu hiện như chẳng có chuyện gì xảy ra.

K trở về phòng trong khi vẫn chưa có câu trả lời. Liệu Evil sẽ mặc kệ tính mạng của con bé tóc đỏ đó sao? Vậy còn chiếc nhẫn!?

Phòng 103

Phong Hàn quặn tay lại thành nắm đấm, tiếng “răng rắc” thảm khốc vang lên đủ để cả nó và Ngân nghe thấy. Cơn tức giận sẽ nâng lên nhiều nấc nữa nếu như hắn tiếp tục đối mặt với Di Ngân...đến lúc đó thì chính Hàn cũng không thể biết trước được mình sẽ làm gì...

Hàn đi qua Nhược Phong và tiến về phía cửa. Hấn sẽ ra tay với Di Ngân ư!? Điều đó không bao giờ thực hiện được. Vậy nên nếu còn ở lại đây có lẽ hấn sẽ nổi điên lên mất.

“Cạch” Phong Hàn mở chốt...

- 15 năm...

Giọng nói thoi thóp, cảm giác ngột ngạt và thiếu oxy của ai đó vang lên khiến Di Ngân và Phong Hàn sững lại.

Nhược Phong lấy chút sức lực ít ỏi của mình bóp chặt tay Di Ngân, cô ta đau đến mức tự giựt tay lại.

Phong nuốt ngược cục máu đông trong miệng xuống cổ, mùi tanh nồng lấn áp hết hơi thở của nó. Lạnh nổi da gà...

Ngân và Hàn nhìn Phong với bản mặt có chút ngạc nhiên...”Cô ta bị làm sao vậy!?”

- Mà mới nó cái gì? Ngân hắt mặt quát

- Giữ được bí mật về...nguồn gốc của mình suốt 15 năm qua...vậy ra...cô cũng giỏi.

Nhược Phong vừa nói vừa như hồi tưởng lại những gì mình mới nhìn thấy, máu cứ rót ra ngoài theo mỗi nhịp thở mặc cho nó cố gắng nuốt ngược vào trong.

Ngân giật mình trước câu nói của Phong, cô bé đứng chân chân nhìn nó, cử chỉ bắt đầu thay đổi, lúng túng và sợ hãi.

- Bớt nói nhảm đi con ranh!

- Cô là con gái của mẹ mình và người tình. Đúng không!?

Nhược Phong nhắm miệng, mọi thứ sẽ chấm dứt ở đây, sự hi sinh trong âm thầm của nó đã mang đến vô vàn tai ương mà một đứa con gái bình thường chẳng thể nào chịu đựng được.

Phong Hàn buông tay khỏi chốt cửa, hấn chờ người tiến về phía Nhược Phong.

- Mà...Mày cầm mồm đi!!! Di Ngân lấp bắp

- Cái chết của bà ta là vì cô. Cô biết mà. Đúng không? Che giấu nó 15 năm không mệt sao?

Phong quay sang nhìn Phong Hàn, coi như đây là cách mà nó cảm ơn hấn lần cứu giúp vừa rồi.

- Còn nói nữa tao sẽ giết mày đấy!

Ngân gào lên, biểu hiện chợt khác hẳn bình thường.

- Vì muốn cắt đuôi người tình-tức là ba của Tạ Di Ngân, với cái mong muốn con gái mình có cuộc sống tốt đẹp, được hưởng một phần gia tài của người chồng chính thức. Vậy nên bà ta đã chọn cách chạy trốn xuống địa ngục...

Nó dừng lại, quệt quệt máu dưới miệng. Mất máu quá nhiều nên việc tỉnh táo để đứng vững là khá khó khăn.

Ngân đang cố trấn tĩnh lại, cái quái quỷ gì đang xảy ra thế? Chẳng có lí do gì khiến con nhỏ đó biết được những chuyện đó. Ngân tự nhủ mình phải thật bình tĩnh trước những lời nhảm nhí vừa rồi.

Hàn chậm rãi tiến lại gần chỗ Nhược Phong, hấn nghiêng đầu nhìn nó. Đứa con gái xa lạ này mới nhắc lại quá khứ của gia đình hấn. Câu chuyện mà chỉ có 5 người biết, tất cả những manh mối gì liên quan đều được chôn vùi và giấu kín trong quá khứ. Nhưng những gì nó vừa nói có chút sai lệch với thực chất mà Hàn biết. Ở đây, hấn mới là con riêng của mẹ với người tình và chính vì sự có mặt của hấn mà mẹ hấn mới chết.

- Cô nói cái gì vậy!/? Phong Hàn lên tiếng

- Đáng thương.

- Tại sao cô biết những chuyện đó?

Phong Hàn bóp chặt vai Nhược Phong rồi lay mạnh.

Nó biết ngay mà, chẳng ai tin những gì mà nó kể đâu. Nhảm nhí và quá ư là phi lí.

- Bà ấy chết vào một ngày mưa...khi anh tròn 5 tuổi. Và sau cái chết đó tất cả tội lỗi đều dồn hết vào anh...mọi thứ thay đổi trong chớp nhoáng, người mà anh gọi là ba lại không phải ba mình. Ông ta cự tuyệt, hành hạ, đánh đập... Đúng không?

Cánh tay Hàn run lên..."Cô ta là thứ gì vậy?"

...oOo...

Evil đi qua phòng K, có lẽ hẳn không nên nhúng tay vào cuộc đùa vô vị này. Có quá nhiều thứ mà hẳn cũng không ngờ tới.

Evil vào phòng, hẳn mang theo mình một bơm kim tiêm nhỏ và một bình thuốc dạng dung dịch còn vương hơi lạnh từ bình chứa. Evil chích chỗ thuốc đặc sánh vào silanh rồi ném cái lọ xuống máy nghiền rác ở góc phòng.

Trở lại gần giường của K, Evil kéo ra một cái quan tài nặng trĩu dưới gầm giường. Hắn cạy nắp quan tài, tiếp nắp đập sần cái "Rầm"...cái xác bên trong không hề động đậy...

Evil lách bơm kim tiêm đâm xuống tay Hạ Phi, thuốc đã hòa vào máu...đường gân xanh bỗng run lên dưới lớp da...một phản ứng hay ho của thứ dung dịch kì quái...

15. Chap 15: Trở Lại...

Chap 15: Trở lại...

Nhược Phong gạt bỏ tay Phong Hàn, cơn đau kia đã đủ hành hạ nó rồi.

- Hỏi em gái đi!

Phong lau hết vệt máu đang rỉ rích dưới cằm, một câu chuyện gia đình vừa được nó bật mí sau một thời gian dài chôn lấp. Có ác quá không?! Nếu là ngày xưa thì tự Phong cảm thấy ân hận vì việc làm vừa rồi, nhưng còn bây giờ thì...đó là cách duy nhất để nó tự cứu lấy chính mình.

Nhược Phong nhấc bước ra khỏi phòng, mọi chuyện vẫn chưa thể chấm dứt tại đây, linh cảm nói cho nó biết điều đó. Di Ngân định lao theo nhưng đã bị Phong Hàn giữ lại, cô bé sẽ không được ra khỏi phòng nếu như không giải thích hết những điều Nhược Phong mới nói là gì!

Quá khứ độc tàn của Di Ngân bòn rút hết sức lực của Nhược Phong, nó bám tay vào tường, máu vẫn chảy không ngừng.

Nhược Phong choáng váng bước xuống cầu thang, ánh đèn mờ mờ khiến nó không thấy nổi hết đường. Trong thâm tâm nó thấy thoáng thoáng quanh không khí có mùi chết chóc...quen thuộc.

Nhược Phong dừng hẳn lại, nó quay người về phía sau, vẻ mặt lạnh băng đưa những tia nhìn khô khốc qua màng không khí đen đặc. Nó thấy Hạ Minh.

- Giỏi đấy!

Cậu không tìm nổi cơn tức giận liền vội rút con dao nhỏ trong túi áo ra.

- Cô cũng thật siêu, tại sao có thể thoát ra khỏi đó cơ chứ? Quả là một kẻ lăm chiêu, nhiều trò...

Mình dí con dao sắc lên vết máu chưa kịp khô của nó trên tường, mảng vôi sơn bong chóc rơi xuống sàn...

Hạ Minh vội vàng ghim chặt người Nhược Phong vào tường, nó chẳng phản kháng lại và nếu có thì cũng biết trước không thể nào thoát ra.

- Đã lỡ nợ rồi thì phải trả chứ! Đúng không đại ca?

Hạ Minh quệt quệt con dao lên vết rách dưới quần mắt, đường vẽ vẫn còn đó...đôi mắt kia vẫn trên gương mặt này!!!

Anh hất ngược tóc nó về phía sau như để lấy ánh sáng, lưỡi dao sắc bén ấy một lần nữa xuyên qua da thịt Phong. Bỗng nó muốn cười thật to, rốt cục thì nó vẫn là một đứa ngu ngốc và thật “thiếu năng”. Tại sao nó vẫn hi vọng đây là cơn ác mộng mà chưa kịp tỉnh giấc!? Cuối cùng thì người giết nó ở chốn này không ai xa lạ...

- Sao cô cười!?

- Nhanh lên!

Minh giương cao tay, anh đã không còn đủ kiên nhẫn để hành hạ nó nữa rồi, điều mà anh định làm là đâm xuyên qua đôi mắt trước mặt để nó chết trong đau đớn và nếu có sống thì cũng chỉ là địa ngục.

“Khực”

Nhược Phong nhắm mắt chờ hành động của Hạ Minh...nhưng một hồi lâu sau nó vẫn chưa thấy có động thái gì.

Mở mắt. Nó thấy cái dáng quen thuộc...Hạ Phi!?

- Thăng khôn nạn!

Phi giáng lên mặt Hạ Minh cú đấm đau điếng. Không kịp định hình chuyện gì đang xảy ra, Minh ngã nhào xuống sàn, tiếng “Rầm” vang lên đập vào mấy bức tường lạnh lẽo rồi bật lại. Âm thanh thật thê lương và thảm khốc.

Minh ẫn sần đứng dậy, anh nhặt con dao lên, tiến lại gần Hạ Phi với vẻ mặt giả bộ thất vọng hành động vừa rồi của cậu nhóc.

- Bỏ cái bộ mặt giả nai đó đi! Động vật nó còn biết báo ơn với chủ? Còn mày thì...Nhân cách thật rẻ tiền!

Minh lao con dao về phía Hạ Phi, thăng nhóc kịp né được, cậu cười nhạt, sắc mặt đã nhợt đi biết bao nhưng vẫn cố gắng tỏ ra cứng rắn và mạnh mẽ vì...đại ca đang cần cậu!

Nhược Phong hơi bàng hoàng trước sự xuất hiện của Hạ Phi, làm sao mà cậu ta có thể đứng ở đó vào lúc này cơ chứ? Chẳng phải hắn ta vẫn đang giam giữ cậu nhóc sao?

- Tao tưởng mày bỏ xác ở bãi đất hoang đó rồi...

- Hừ, ăn ở có đức như tao thì không thể nào chết sớm như thế đâu!

Phi tiến về phía Nhược Phong, cậu nhóc thấy bộ dạng nó bây giờ mà lòng như quặn lại, cái đau như chà sát tim can cậu nhóc.

Sau một giấc ngủ dài và tỉnh lại mọi thứ trong cuộc sống cậu đều thay đổi, thăng hảo hứa mà cậu nhóc tin tưởng nhất lại kẻ dao lên mặt cô chủ mà cả hai đã hứa sẽ bảo vệ. Vậy đấy! Đời thật chẳng thể đoán trước được điều gì...

- Tao và mày cũng không thù không oán gì với nhau. Vả lại bây giờ thì mày cũng chẳng việc gì mà phải bảo vệ cái loại tiểu thư như cô ta. Mày nghĩ sao nếu như tao và mày hợp tác như xưa...

Minh không hiểu vì sao Phi lại nổi cơn điên với mình như vậy, cậu ta làm sao biết được chuyện này trong khi anh có thông tin Phi đã chết cách đây không lâu? Nhưng việc nên làm lúc này không phải là gây thù thêm với cậu nhóc, anh cần giết Phong ngay bây giờ.

- Tao tiến hóa hết rồi, không muốn quay về sống thời nguyên thủy cùng mày đâu.

Phi cười, dù có đánh chết cậu đi chăng nữa thì chuyện đó cũng không bao giờ xảy ra.

Minh nhặt con dao lên, anh cười nhặt...nếu vậy cả hai người bọn họ sẽ đi cùng nhau thôi...

Anh hùng hổ tiến về phía tụi nó với gương mặt đờ đờ sát khí. Phi thấy chân tay bỗng bủn rủn và kiệt quệ sức lực. Cậu nhóc thấy đầu óc hơi choáng váng...hắn ta đã nói đúng, cậu nhóc sẽ không làm gì được Hạ Minh vào lúc này.

Hạ Phi vội rút khẩu súng loại nhỏ phía sau lưng, chĩa thẳng về phía Minh. Đây là phương án duy nhất mà cậu có thể làm vào lúc này.

- Tao sẽ không nể tình đâu... Thử tiến thêm một bước nữa đi.

Minh dừng lại, anh nghĩ là Phi sẽ không nỡ súng với anh, Minh bước thêm một bước nữa và ngay tức khắc anh thấy vật gì đó xượt vội qua tóc, xuyên thủng lớp kính phía sau lưng anh, âm thanh đồng thời vang lên là tiếng “Bùm” nhói tai.

5 giờ sáng...

Nắng yếu ớt rọi qua khung cửa sổ mọc meo, hắt nhẹ qua những lọn lá xanh héo bên bệ rồi thả xuống nền nhà bụi bặm vài đường vàng nhạt nhẽo...

Căn phòng lạnh trong cái lạnh lẽo thường thấy. Chỉ khác rằng hôm nay căn phòng ấy có chút hơi ấm của con người. Hai người họ lặng im trong giấc ngủ lâu nay chưa có được.

Phi nằm dài trên ghế, cậu nhóc khẽ tựa người nhìn về phía Nhược Phong. Cô chủ của cậu nhóc thật là lạ, một người con gái khác hẳn với những người con gái mà cậu nhóc đã từng biết, mặc dù con số đó không quá nhiều.

Phi không ra khỏi phòng mặc cho bụng đã đói cồn cào. Phi vớ lấy cục rubic trên bàn, cậu nhóc cố gắng xoay mà không hề gây ra tiếng động như mọi lần.

Những mảnh ghép nhiều màu và lộn xộn không hề khiến Phi bực bội, điều mà cậu nhóc đang muốn nổi điên lên chính là bản thân mình, cánh tay cứ run lên không kiểm soát được, cảm giác như có vô vàn thứ đang bung vỡ trong cơ thể cậu...bồn rút và đau đớn...

Phi làm rơi cục rubic xuống sàn...

Nhược Phong tựa người ngồi dậy, nó đã ngất đi vì mất máu quá nhiều...

Phi nhặt cục rubic lên, cậu nhóc bủn rủn để nó lên bàn rồi tươi tỉnh tiến về phía Phong.

- Đại ca! Tôi không đồng ý với việc làm của đại ca đâu!

- Hử?

Phong ngược nhìn thẳng đàn em, cậu ta bị gì vậy?

- Đại ca nhìn đi này, mặt mũi thế nào đây!? Tóc nữa! Sao đại ca lại để mình thế này!?

Phi chỉ chỉ vào mặt Phong rồi giơ giơ tóc nó lên, thật sự là không thể chấp nhận được bộ dạng của Phong bây giờ.

- Cửa họ thì trả lại thôi.

Phong xuống giường, nó nhấp một ngụm nước lạnh trên bàn, mùi vị thật khác lạ bởi mấy ngày nay thứ chất lỏng nó thường xuyên được uống là máu mà.

- Khỏe rồi chứ?

Phong lên tiếng hỏi Phi

Cậu nhóc ngập ngừng rồi “Ừ” một tiếng qua loa...

Ban công nắng đổ nhẹ, gió hiu hiu thổi, đám rêu dài bám quanh tường biệt thự khẽ đung đưa...

Hạ Phi cúi Nhược Phong xuống ghế, cậu nhóc sẽ chỉnh sửa lại cho nó mái tóc...cứ mãi thế này thì kiểu gì chẳng khổ nạn kia cũng sẽ giết đại ca cho xem...

Phi tỉa tỉa lại hai bên tóc, để chúng ngắn ngang vai và xuôi dài về phía trước, mái tóc đỏ đã ngắn hơn nhưng vẫn còn sáng màu lắm.

Cậu nhóc dính cái ago lên quầng mắt của Phong, nếu không cẩn thận có khi còn bị nhiễm trùng và để lại sẹo ấy chứ. Phi “Chẹp” miệng

- Không có tôi đại ca sẽ thế nào?

- Da sao vậy?!

Nhược Phong chợt nhìn thấy lớp da bong tróc trên cánh tay của Hạ Phi, một lượt trắng bung lên, lớp da phía dưới đỏ màu thịt sống.

Phi vội xoa xoa tay, cậu nhóc cười trừ.

- Đạo này thay da đổi thịt! Hi

Phòng 102

Phong Hàn vùi mình trong mùi thuốc lá cháy trụi. Khói cứ ngồn ngộn lượn lên, cái gat tàn đã đầy ụ một khay tàn thuốc, rượu đỏ lênh láng trên sàn, mùi men quyến trong cái hăng hắc của thuốc khiến Hàn không thể nào tỉnh táo nổi.

Hắn ngã đầu xuống giường, lẽ ra hắn nên vui khi biết được ba mình vẫn còn sống và mọi chuyện đối với hắn chỉ là dối trá...

Nhưng tại sao bây giờ mọi thứ mới được hé mở? Nhưng dù gì thì Hàn cũng sẽ bỏ xác ở cái chốn này mà. Liệu ông ta có biết hắn mới là con của ông không? Sự ngược đã trong thời gian qua với hắn là sai lầm...

Ngay cả hắn cũng không tự tin mình sẽ thoát miệng quỷ. Rồi cái sự thật này cũng sẽ được chôn vùi xuống lớp đất sỏi mòn...

Phong Hàn liệng ly rượu cạn về góc tường, mảnh thủy tinh bắn ra tung tóe trên thảm, đã vỡ rồi thì chẳng thể nào lành lại được nữa và nếu có hàn gắn được thì cũng chỉ là đồ nhân tạo mà thôi...

7 giờ tối:

Mọi người đang chuẩn bị bữa tối, phòng khách thưa thớt bóng dáng vài người, bếp ăn cũng bớt nhộn nhịp. Điều khác lạ là không còn tiếng quát tháo của Di Ngân, con bé hình như vẫn chưa ra khỏi phòng từ đêm hôm qua.

Nga giao nhiệm vụ ọi người làm rồi lên phòng tìm Ngân, cửa khóa trong...con nhỏ cũng không biết rút cục thì chuyện gì đã xảy ra với cô ta?

Nhược Phong và Hạ Phi cũng xuống phòng, nó đảo mắt tìm Evil, hắn đã thả Hạ Phi vậy thì nó cũng nên trả hắn chiếc nhẫn.

Cảm giác không khí ở phòng ăn thật lạ, hôm nay dùng bữa không có Di Ngân, Hạ Minh, không thấy Evil và cả Phong Hàn.

“Reng...Reng”

Âm thanh phát lên từ cái chuông nhỏ được lắp đặt ngoài cửa chính báo hiệu tên quản lí của EL đã đến và yêu cầu tất cả có mặt.

Lão ta mở cửa bước vào, ánh mắt nhìn tất cả có chút ngạc nhiên và không vừa ý...”Có vẻ như chẳng thiết hụt bóng dáng của ai...”

Lão ta cúi người và đọc bài diễn văn mà ai cũng biết...

- Hôm nay đã là ngày 29 rồi, mọi người chỉ còn ngày mai nữa thôi thì chúng ta sẽ bắt đầu tham gia đợt sát hạch đầu tiên. Thay thời Ông trùm EL mong mọi người chuẩn bị tốt hành trang...chúc tốt.

Phong dừng lại tại cầu thang, vậy là 29 ngày rồi sao?

Lão ta đã mất hút sau cánh cổng sắt khóa chặt, có tiếng thở dài ở đâu đó vang lên làm cho không khí như thêm náo nức.

- Vậy chúng ta mở tiệc đi!

Tiếng một con nhóc nào đó vang lên ở bếp. mấy thằng nhóc con trai uể oải quay đi không quan tâm lắm, còn tụi con gái có vẻ hứng thú hơn.

Đúng lúc đó, có tiếng guốc gỗ mạnh nên sàn gỗ vọng lại từ cầu thang...

Di Ngân dừng ở sảnh của phòng chờ, cùng lúc cửa phòng 1 cũng mở ra. Hạ Minh liếc nhìn Di Ngân thay cho lời chào.

Hạ Phi tiến lại gần Nhược Phong, cậu nhóc thấy mùi bắn tửu từ hai con quỷ trước mặt.

- Tiệc sao? Ý không tồi!

Ngân đi qua nó, cô tiến vào bếp ăn và thái độ như trở lại bình thường.

- Tôi thấy không ổn lắm. Cả cô ta và thằng đó...

Phi ghé tai nói thầm với nó.

Họ bắt đầu quay sang chuẩn bị lại thực đơn và bày trí bàn, không khí bỗng chốc thay đổi. Nhưng nào ai biết rằng đây sẽ là bữa tiệc cuối cùng giành cho những kẻ ngu ngốc!...

16. Chap 16: Cuộc Tàn Sát Của Các Thế Lực Đối Đầu.

Chap 16: Cuộc tàn sát của các thế lực đối đầu.

Chuông đang đổ những hồi dài ngoài sảnh, đã gần 8 giờ tối, bàn ăn đã được dọn ra, thật thịnh soạn và bắt mắt.

Cơ sở mọi người đã ngồi vào bàn để chuẩn bị dùng bữa tối chỉ còn thừa thớt vài người còn lảng vảng trong bếp và phòng khách, Hạ Phi và Nhược Phong không ngoại lệ.

- Đại ca, tôi nghĩ chúng ta nên về phòng...

Hạ Phi kéo tay Phong lại khi nó đang có dự định tiến vào phòng ăn.

Nhược Phong suy nghĩ một lúc rồi nó gật đầu đồng ý không tham gia bữa tiệc ám mùi kia. Nhưng rồi...cửa phòng khách thông với cầu thang lên tầng bỗng đóng sập lại. Có tiếng chốt cửa từ ngoài kia...chuyện gì đang xảy ra vậy!?

- Cô không định ăn tối sao đại ca?

Cả nó và Phi đều quay người lại phía sau, nụ cười khinh miệt hiện rõ trên gương mặt Hạ Minh. Cậu ta hình như thức trắng đêm qua bởi viên mắt đã thâm quầng.

- Mày cứ thử động vào đại ca đi!

Phi kéo nó ra phía sau như một cách để bảo vệ, không biết tự bao giờ cậu nhóc đã trở nên căm ghét thằng bạn tri cốt của ngày xưa như thế này.

- Tao cũng chẳng có ý gì đâu, chỉ muốn mọi người cùng ăn với nhau một bữa thân mật thôi mà.

Minh cười nhẹ, bản mặt giả tạo quá thể. Anh tiến gần lại phía Hạ Phi, từ sâu trong ánh mắt của Phi anh thấy có chút gì đó lo lắng và sợ hãi...

Hạ Phi cố xiết chặt cánh tay của Nhược Phong trong khi cậu nhóc đang cảm thấy chính bản thân mình mới là gánh nặng đối với nó. Những ngón tay khẽ run lên trong vô thức, lớp da kia bong tróc đến góc ngón của cậu rồi mà Phi cứ vờ như chưa hề biết chuyện gì. Áo ngoài cứ chà sát vào thịt non cậu những vết đau thấu tim.

Phi vội nhét cánh tay vào túi áo. Có chút máu đỏ thẫm ngấm qua tay áo Phi, lách xuống bàn tay một đường máu dài đen kịt...

- Tao thấy mày vẫn chưa khỏe đâu!

Minh nhanh tay kéo Nhược Phong từ phía sau lưng Hạ Phi. Anh giằng lấy tay nó rồi nắm chặt.

Phong không rút tay ra nổi, lại là thế, lại là kí ức bản thủ của anh ta. Minh càng nắm chặt nó càng thấy đau đớn về tâm xác, mùi vị quen thuộc lại lưng lưng trong cổ họng nó...cảm giác quả là bất lực...

- Đối phó với cô thật là dễ!

Minh cười vang cả phòng khách, anh đang tự đắc vì điều mình nghĩ ra, thực chất không nhất thiết phải mất quá nhiều công sức để loại bỏ nó.

Cuộc giằng co không cân sức đó đã xảy ra mà phần thắng thấy chắc ở kẻ phản bội.

Hạ Phi để tuột cánh tay Nhược Phong, cơn đau như tróc da tróc thịt đã làm Phi không đủ sức lực để bảo vệ mình chứ đừng nói đến Nhược Phong.

Minh lôi Nhược Phong vào bếp ăn, nó lặng quay lại nhìn Hạ Phi...thằng nhóc bị làm sao vậy!?

Phi khụy người xuống sàn, cậu thấy đầu như đại đi, các dây thần kinh truyền thông tin bị gấp khúc cứ giật lên từng hồi. Đôi tay run bần bật, da nứt toác bung máu ra ngoài.

Phi thở gấp, cậu nhóc nhìn lại đồng hồ...chỉ còn mấy tiếng nữa thôi...Phi quay đi chạy ra khỏi phòng. Cậu nhóc định bỏ đi đâu trong khi Nhược Phong đang gặp nạn? Có hàng tá câu hỏi cho hành động kì quặc vừa rồi của cậu và những thứ đã đang và sẽ xảy đến với họ và ngôi biệt thự này!

Phòng 102:

Phong Hàn xuống giường, hắn thấy đầu óc mình đã có chút minh mẫn so với tối hôm qua. Mèm rượu đã lấn chìm đầu óc khiến hắn mụ mị đến tận bây giờ.

Hàn đang biểu hiện như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Thật kì lạ!

Hắn xuống tầng và dùng bữa tối như bao ngày, vẫn với tư thế uể oải, lè mề và lững thững đi xuống cầu thang. Chỉ là...Những thứ hắn đang thay đổi thì chẳng ai nhìn thấy...

Hàn đi qua sảnh tầng 7, qua dãy hành lang rộng và...đi qua cả phòng 49...

Hắn ngắm nhìn cảnh vật xung quanh mặc dù không gian đã bị bó hẹp trong bốn bức tường thành kiên cố ngăn cách với bên ngoài. Không có lấy 1 bóng người, không gian đặc vắng, chốc chốc mới nghe thấy tiếng chân hắn quệt xuống sàn...

“Rầm”

Âm thanh đó vang lên khiến Hàn dừng lại giữa hành lang tầng 7. Có vật gì đó mới rơi xuống sàn...

Hàn lặng lại như đang cố gắng xác định âm thanh đó mới phát ra từ đâu. Hắn nhẹ quay người nhìn về cánh cửa màu xanh rêu đang khép hờ, Phong Hàn nghiêng đầu để ánh mắt lọt vừa đủ để thấy cảnh vật bên trong.

- Nhược Phong bị chúng...bắt rồi...

Một thằng nhóc quì gối xuống sàn, phía đối diện là 2 thằng con trai.

“Cận vệ của Tạ Nhược Phong? Sao lại đi cầu xin thằng nhóc kia?” Phong Hàn nghĩ vậy, hắn bắt đầu có chút tò mò vì câu chuyện đang xảy ra trong phòng.

- Mong anh giúp cô chủ của tôi.

Evil không đáp lại, hắn mới nhận được một dòng thông báo từ ai đó, vẻ mặt có chút thay đổi. Hắn nhìn quyển lịch trên bàn “29 ngày?”

Hạ Phi thấy Evil không đáp lại, cậu nhóc nên đánh vào điểm yếu của hắn

- Anh nên nhớ rằng...cô chủ tôi vẫn cầm nó. Với tình hình như bây giờ thì...tôi không dám đảm bảo nó sẽ được an toàn.

- Cậu dám uy hiếp cậu chủ sao?

- Tại sao không?! Tôi có mang ơn mọi người nhưng không thể vì lẽ đó mà tôi bỏ mặc chủ của mình...cảm ơn vì đã để tôi sống thêm một ngày.

Evil liếc mắt nhìn Hạ Phi, hắn ra hiệu cho K tiến về phía cậu nhóc.

K tiến lại rồi nâng tay Phi lên, cậu ta hơi nhăn mặt nhìn lớp da như nước sôi đổ của Phi. K vén tay áo Phi lên, trước mắt K là những thớ thịt đang cử động, các nắm cơ đang co giật dưới cái màng da mỏng như mạng nhện.

- Cậu ta đang dần phân hủy!

Phòng ăn náo nhiệt và tưng bừng như dự kiến, tụi con gái và đám con trai đang hô háo, gào hét trong chút men rượu và bia. Bữa tiệc gần như vừa mới đi vào cao trào.

Nga-cô bé được Di Ngân để ý đến nhiều hơn trong đám con gái không dùng bữa và thay vào đó là nhiệm vụ Di Ngân mới giao cho: Xem động tĩnh của Phong Hàn.

Hàn ngồi xuống bàn, hắn đưa mắt nhìn quanh phòng, một ngày lạ. Những nhân vật tiêu biểu đối với cuộc đời hắn đã biến mất hết khỏi tầm nhìn...

Có mùi gì đó là lạ thọt vào cuống họng hắn quện chung cùng mùi thức ăn. Hàn cố hít thật sâu để cảm nhận thứ đang làm chủ không khí trong căn phòng.

Có mùi hạch nhân...chính xác thì đây là mùi vị quen thuộc mà ngày trước hôm nào hắn cũng được thấy trong phòng điều chế của bố hắn.

Hàn nhìn đĩa thức ăn nóng hổi mà cười nhạt, có người đã phá vỡ bữa ăn của hắn...

“Rầm”

Cửa phòng ăn bỗng bật mở, cả phòng ăn giật thót tim quay người về phía cửa. Họ thấy bóng dáng của hai thằng nhóc cận vệ, Hạ Phi và K!

Phi chạy loạn lên trong phòng ăn, ánh mắt dò tìm gì đó nhưng kết quả là sự thất vọng và lo lắng tột cùng

- Di Ngân đâu rồi!?

K lên tiếng hỏi

Không ai đáp lại, sự thật rằng họ cũng không biết con bé ở đâu.

Phong Hàn dừng lại trước lối ra vào, có vẻ mọi chuyện bắt đầu thú vị và đang đến đoạn cao trào đây!

Hàn ra khỏi phòng mặc cho cái bụng đang sôi lên ục ục. Có tiếng bước chân vang bên tai Hàn, hắn cười khẩy và chẳng buồn quay đầu lại.

Phong Hàn lưng thưng bước thật chậm trên cầu thang, cái bóng kia vẫn đang theo hắn rất sát và hắn biết điều đó.

Chờ đến khúc ngoặt ở tầng 4 Hàn cắt đuôi con nhỏ. Nga ngơ ngác nhìn xung quanh hành lang tìm kiếm bóng dáng của Phong Hàn. “Vụt” cái bóng chợt xuất hiện ngay trước tầm nhìn khiến con bé giật nảy mình. Hàn nhếch mép, thông qua cô ta hẳn sẽ tìm được con át chủ bài...

Phòng 49

Evil đã đọc đi đọc lại mẩu tin ngắn ngủi mà hẳn mới nhận được trên máy tính. Lão già đó sẽ không tha cho hẳn nếu như qua đêm nay đám nít ranh kia vẫn còn sống!

4 tiếng nữa thôi, nếu như K và tên cận vệ chưa tìm ra con nhỏ đó và lấy lại chiếc nhẫn thì mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp và tốn thời gian hơn Evil tưởng.

“Tin tin tin” Chuông điện thoại đổ

- Cậu chủ! Họ đã biến mất cùng con bé đó rồi!

Đầu dây bên kia vang lên câu nói thúc giục

- Không có bất cứ manh mối nào hết, chúng ta có thể phải tìm tất cả các góc ngóc ngách thôi.

Evil nhìn sang chiếc máy tính gần, hệ thống an ninh đã bị lão già đó hủy kết nối. Camera không hề có tín hiệu! Evil bực bội ấn bàn đứng dậy, hẳn bắt đầu thấy không bình tĩnh được nữa.

Gió hun hút rít qua khe cửa, gào lên như bị bỏ đói lâu ngày. Chúng như làm chủ không gian, cứ luẩn quẩn loanh quanh như rình mò mọi thứ, ắt hẳn chẳng gì có thể qua được tầm mắt của nó!

Gió rít lên những hồi thảm khốc, va đập vào tường rồi bật lại, âm thanh vang lên chẳng khác gì điệu cười man rợn có mùi thích thú.

Nó mơn nhẹ qua mái tóc đỏ rực, chà sát vào da đứa con gái khiến nó lạnh run người...

Hạ Minh cột chặt cánh tay Phong vào cây cột gỗ một mẹp sát lan can. Nhược Phong bị dồn ra góc tường cận kề với tử thần.

Nược Phong bình lặng nhìn xuống phía dưới, chẳng thấy gì ngoài màu đen thê lương của đêm đặc. Chỉ cần sẩy chân một chút thì nó sẽ rơi xuống đó, tất cả sẽ vỡ vụn...

Sân thượng không bóng người, gió cứ gào mạnh như cuốn nó chìm trong cái man rợn mà gió tạo ra. Hạ Minh và Di Ngân đã khuất bóng sau vách tường.

Tiếng một lách cách trong thân gỗ, nó sẽ không cử động, không tự gỡ dây để tìm lối thoát ỉnh bởi vì chỉ cần cử động mạnh thì thân gỗ rỗng tuếch kia ngay lập tức gãy làm đôi, Phong sẽ rơi xuống từ sân thượng, điểm dừng vẫn là bãi đất cách đó 14 tầng. Kết cục vẫn là cái chết đau đớn.

Điện bỗng tắt ngúm, tiếng “rẹt rẹt” của bóng điện vì bị ngắt quá bất ngờ vang lên như sắp cháy.

Phòng ăn bỗng chốc nháo nhào...

“Rầm” “Uỳnh” “Uỳnh”

Hỗn tạp âm thanh vang lên trong bóng tối, có những cái bóng đổ liên tiếp xuống sàn. Người co giật, hơi thở hấp hối như đang thiếu oxy.

Một nửa trong số những người đã tham gia bữa tiệc đã nằm bất động trên sàn, đám còn lại vẫn chưa thể hiểu chuyện gì đang diễn ra.

K bật đèn pin, cậu nhóc tiến lại gần bàn ăn. Mùi hạt nhân...nếu không nhầm thì đây là kali xyanua, loại chất độc gây chết người với liều lượng thấp. K nhìn mấy cái xác nằm trên sàn, cậu chủ của cậu sẽ chẳng phải làm gì bởi có kẻ đã thay cậu làm việc đó. Chúng sẽ chết hết trong vòng 2 giờ tới.

Các dự kiến của lão ta và cậu chủ sẽ không cần phải thực hiện nữa. K gọi điện cho Evil, tiếng tút tút kéo dài mãi không có người nghe...hắn ta đã bỏ phòng và ra ngoài tự bao giờ rồi...

Evil xuống tầng hầm, đúng như hắn dự đoán, lão ta đã gài sẵn ở đó.

Lớp bụi mỏng trên quả bom khối lượng 2,29kg được đóng gói bên trong một ống xốp nhẹ. Theo như những gì hắn được biết, cả tòa biệt thự này sẽ đổ sập ngay sau khi có người phát hiện ra quả bom được cài đặt trước này. Nó sẽ tự được kích hoạt ngay sau khi phát hiện ra thân nhiệt của người ở vị trí cách nó 2m.

Evil gỡ bỏ lớp bọc bên ngoài, hắn khựng hẳn lại, quả bom đã được kích hoạt cách đó 3 phút. Vậy là đã có kẻ đến đây trước hắn.

Cái đáng nói ở đây là: loại bom cảm ứng thân nhiệt này không hề có nút tắt hay tự hủy lệnh. Vậy có nghĩa là tòa biệt thự này sẽ thành tro bụi chỉ trong 57 phút nữa.

Di Ngân kéo tay Hạ Minh lại gần rồi lên tiếng

- Anh để cô ta 1 mình trên đó sao? Nếu như...

- Ừ, chẳng có nếu như gì cả. Thành Phi không lo nổi cho bản thân nữa cơ mà. Còn ai sẽ giúp cô ta ở đây nữa?

“Cạch”

Cửa phòng bật mở, Nga thở hổn hển chạy vào...

- Chị Ngân...

- Sao thế?

- Phong Hàn...em đã nói với anh ta...về...nơi chị giấu con bé đó!

Hạ Minh ném tách trà trên tay xuống sàn, anh thốt lên mấy câu thề độc rồi vội ra khỏi phòng.

...oOo...

Sân thượng:

Gió vẫn gào như đùa cột mạng sống của đứa con gái đang lấp lửng giữa lưng chừng nỗi đau.

Nhược Phong khẽ đưa chân ra không trung, cát bụi bay vội xuống dưới. Nó nghiêng đầu đều quện máu còn nhấp lại ở cằm bay theo gió...Tự nhiên trong tiềm thức Phong muốn một lần được rơi xuống đó, để mọi thứ kết thúc. Dễ dàng như việc mấy hạt cát bụi vậy...Tại sao nó lại không thử nhỉ?

“Rắc rắc”

Khúc gỗ bắt đầu có tiếng gãy nhẹ, Nhược Phong cố gắng gỡ tay ra khỏi dây chạc, nút thắt chặt đến mức làm nó chầy xước hết hai bên cổ tay.

Sự cố gắng như vùng vẫy trong vô vọng, mỗi cái cựa người của Phong là một lần âm thanh tách đôi của khúc gỗ vang lên.

Chút sức lực ít ỏi được dùng hết vào việc gỡ một bên bị trói, cùng lúc nó gỡ được một bên tay...

“Rắc...” “Khực”

Máu chốt cho sự sống của nó đã gãy, tất cả sẽ chấm dứt tại đây...

“Két...két...két”

Cánh cửa làm bằng inox khẽ mở phát ra âm thanh khác lạ. Bóng dáng một thằng con trai trở lên lạnh lẽo hơn bao giờ hết, hắn bước ra một mình, chút thê lương trong ánh nhìn và nét mặt nhạt tuếch vờ như chẳng hứng thú gì nhiều.

Nhưng rồi, bất gặp bóng dáng của con bé tóc đỏ phía vách lan can, hấn chẳng ngần ngại gì lao vội đến. Điều hấn đang tìm kiếm ngay lúc này là cô ta cùng với những bí mật mà cô ta đã biết về gia đình hấn.

Nhược Phong mất thăng bằng vì cột gỗ bị gãy, nó như rơi xuống phía dưới theo lực hút trái đất.

Hàn chỉ kịp giữ lấy cột gỗ vẫn còn buộc vào tay Phong. Nó kêu lên một tiếng đau đớn, sức kéo của hấn ta làm bàn tay vốn không lành lặn của nó đứt thêm vài đoạn nữa...

Phong Hàn chẹp môi khó chịu. Xưa nay quả là hấn chưa gặp loại con gái nào giống như con nhỏ này...

- Đưa tay đây!

Hàn như bị kéo xuống dưới cùng Nhược Phong, hấn thấy người mình như đang chới dằn cùng con bé...

Nó chẳng biết nên làm gì vào lúc này, đưa tay cho anh ta sao? Đó là điều cấm kị trong cuộc đời mà nó tự để ra ỳnh...Ắt hấn nổi đau đó sẽ khủng khiếp lắm

- Nhanh lên!

Hàn quát Phong bằng giọng bức bối. Hấn mong chờ được biết tất cả sự thật cuộc đời hấn, liệu chẳng nó đã biết được những chuyện gì mà hấn không biết? Cứ cho đây là lợi dụng đi thì Hàn cũng thấy hấn không sai, hấn giúp nó thì nó sẽ phải đền đáp lại.

Nhược Phong ngập ngừng đưa tay cho Hàn, hấn vội nắm lấy thật chặt rồi ra sức kéo nó lên khỏi cỏi chết.

Khúc gỗ như được lời lỏng, gió lượn qua đưa vội sợi dây chạc ra khỏi tay Phong cùng với khúc gỗ một rơi xuống tầng một, âm thanh chìm ngấm trong không gian. Cao quá!

Hàn nhìn nó, máu nhiều quá...cô ta bị làm sao vậy!?

Evil ắn cửa bước ra, hấn đi thật từ tốn và bình thản.

Dừng lại trước vách, hấn ta chẳng để ý đến cảnh ngộ của Phong Hàn và nó bây giờ. Ánh mắt liếc nhìn Nhược Phong phía dưới rồi lên tiếng, giọng lạnh như băng không sắc thái.

- Nhấn đâu?

17. Chap 17: Thịt Nát Xương Tan

(Khuyến khích vừa đọc vừa nghe bài này nhé ^^: Kiss the Rain (không lời-skynun)

Chap 17: Thịt nát xương tan

Nhược Phong bần rần móc chiếc nhẫn từ đáy túi áo ra, những mảnh xương vỡ vụn bên trong đang nhòe nhoèm chèn ép các lớp cơ của nó, cái đau như tê dại đầu óc.

Phong buông thông tay để chiếc nhẫn vụt xuống trong đêm đặc...

Nó bặm môi nhìn theo...miệng lên tiếng định nói điều gì.

Evil nhìn cay nghiệt, hấn liếc qua đồng hồ...chỉ còn 35 phút nữa thôi...

Evil quay đi, mặc kệ tình trạng của Phong Hàn và nó, thậm chí bên trong lớp bọc vô cảm kia là tâm hồn thâm độc kiệt cùng.

Phong Hàn tuột tay Phong một đoạn, hấn ta đang vô cùng thắc mắc và phần nộ trước hành động của Evil. Thằng đó không thể giúp tụi hấn một tay sao!?

- Anh muốn biết điều gì từ tôi!?

Nhược Phong bắt đầu lới lỏng tay, nó đọc được phần nào suy nghĩ của Hàn qua bàn tay của hắn.

- Mọi thứ!

Hàn rướn tay còn lại chộp lấy khủy tay Nhược Phong, hắn sẽ không dừng lại cho tới khi biết hết mọi chuyện về cuộc đời thật sự của mình.

Hạ Phi lao lên sân thượng, cậu nhóc chạy trên cầu thang mà chẳng nhìn thấy thứ gì. Mọi thứ, tất cả như nhòa đi. Phi lao vào ai đó đang đi từ trên xuống, cậu nhóc ngã nhào xuống khỏi cầu thang. Tên đối diện chẳng thèm nhìn Phi lấy một lần...hắn ta có điều gì còn vội hơn cả cậu nhóc nữa.

Máu trong người Phi như chảy chậm lại, tim thoi thóp đập nhẹ trong lồng ngực. Phi cảm nhận được cơ thể mình như đang chết dần theo hướng từ ngoài vào trong. Các cơ quan trung ương thần kinh bắt đầu đứt đoạn, mọi thông tin đưa vào gấp khúc khiến cậu nhóc choáng váng đầu óc. Thứ duy nhất mà cậu đang nghĩ tới được vào lúc này là Nhược Phong! Bằng mọi giá cô chủ của cậu phải sống!

Gió cuốn mùi hanh khô từ các bãi đất hoang thổi vào, dậy lên mùi tang thương chết tróc...

Ngôi biệt thự chìm ngấm trong yên lặng, tụi con gái và con trai còn sót lại sau bữa tiệc thịnh soạn mà ai đó đã bày ra đang dần tản về phòng. Chúng có vẻ chưa hề biết đến những thứ sắp xảy đến với sinh mệnh của mình.

Ở góc gác nào đó, vẻ mặt lãnh bạc của một đứa con gái tựa như khinh mạn việc làm của các thể lực ngầm. Phải chăng quyết định không xuất hiện của nhỏ là sai lầm!?

Phong Hàn không gắng gượng nổi, hắn bị tuột theo Nhược Phong xuống phía dưới. Khủy tay trà sát vào cạnh betong nhiều đến độ rỉ máu. Hàn đang bực về bản thân và cả con nhỏ kia nữa, đừng bắt hắn phải suy nghĩ lại việc mà hắn đang làm.

Nếu cứ với tiến độ này Hàn cá rằng hắn sẽ buông tay Phong, nó sẽ chết và mang theo cả mớ thắc mắc của cuộc đời hắn. Vậy thì tự hắn sẽ đi tìm lại quá khứ của mình và không cần chông cạy vào khả năng bất thường của Nhược Phong.

Chợt...

Một bàn tay nào đó cố vươn xuống phía Nhược Phong, những ngón tay xây xước rỉ máu...

- Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu!

Hạ Phi bám được vào tay Nhược Phong, cậu nhóc như bòn rút hết sức lực chỉ để kéo nó lên trong khi ngay cả bản thân cậu chưa thể đứng vững.

- Ý cậu là sao?

Phong Hàn lên tiếng, Hàn nhìn sang người Phi, mùi máu tanh nồng kiêu như thầy ma mới vục dậy sau một thời gian dài chôn cất.

- Nơi này sắp được san bằng rồi, ai đó đã đặt bom tự nổ dưới tầng hầm...12 giờ nó sẽ nổ...

- Chỉ còn 20 phút nữa thôi...

Tiếng Hạ Minh như giễu cợt phía sau lưng, anh đã lên sân thượng ngay sau Hạ Phi và cũng kịp để biết rằng nơi này sắp thành tro bụi...

“Két ...két...két”

Cánh cửa sân thượng chợt đóng sầm lại, Nhược Phong vừa lúc đó được kéo lên khỏi cõi chết, Hạ Phi nén cơn đau loạn choạng đứng dậy. Phong Hàn vội lao về phía cánh cửa đang đóng dần...nhưng tất cả đã muộn, có tiếng then chốt từ bên trong kia. Hàn lay mạnh cửa nhưng tất cả là vô ích. Tụi hắn đã bị nhốt ngoài sân thượng...

Hàn lên tiếng thâm độc, hằn tự trách mình đã mất cảnh giác và yếu mềm với kẻ thù chung nhà.

Hạ Phi cùng lúc đó đổ ụp xuống sàn, thân người đã mất hết sức lực, tê dại đi

Nhược Phong lại gần Phi, cậu nhóc như rơi vào trạng thái hôn mê, nét mặt mất sắc, trắng bệch, tái nhợt và nứt máu...

Phong nâng tay lên trong vô thức, nó khựng hẳn xuống, nó đang tự trấn tĩnh mình rằng đây không phải sự thật, chẳng phải cách đây mấy tiếng nó vẫn thấy cậu nhóc bình thường đó sao? Xưa nay có bao giờ Phi yếu mềm và bất lực như thế này đâu, kể cả khi rất đau cậu nhóc vẫn cười toét miệng và cứ vờ như không đau đón cơn mưa. Nhưng sao bây giờ lại như thế này...

Nhược Phong quệt quệt má Hạ Phi, nó thấy da cậu nhóc lạnh ngắt, bỏ tọt...

- Tỉnh lại đi, cậu bị sao thế này...

Phi không trả lời nó, cậu nhóc không mở nổi miệng, cất tiếng không lên lời...

Phong lay nhẹ người Phi, người nó bắt đầu bủn rủn...đây không phải là sự thật đúng không!?

- Mở mắt nhìn tôi đi...Hạ Phi!...đừng nằm đó nữa...dậy đi mà...

Nhược Phong bắt đầu lay mạnh hơn, tiếng nói như nấc lên trong cổ họng, nó thấy khó thở, cảm giác nghẹn ứ không thể thốt lên lời. Mãi cho tới khi có tiếng “Roạch” ở đâu đó vang lên. Phong sững sờ nhìn vòm ngực phập phồng của Phi, có thứ gì đó mới phát ra âm thanh từ sau lớp áo sơ mi mỏng...

Nó không dám đối diện với những điều đang xảy ra với Hạ Phi, nó sợ mình sẽ không thể chấp nhận được điều đó...

Chiếc sơ mi bung cúc...vòm ngực Hạ Phi đã rách toạc tự bao giờ...

Nhược Phong ngồi thẫn thờ nhìn Phi, chuyện gì đang xảy ra với cậu nhóc vậy!? Nó thấy cổ họng nghẹn ứ lại, bao đau thương được nuốt gọn vào trong, nó không bật lên được âm thanh nào...có thứ nước nóng bỏng lăn dài trên má, nhỏ giọt xuống lớp thịt thâm tím...

Nó nhìn Phi mà không tìm nổi nước mắt, ai đã hành hạ cậu nhóc đến như thế này...

- Cậu đừng nằm đó nữa...tỉnh lại cho tôi...nhanh đi, mở mắt nhìn tôi đi...xin cậu đấy!

Nó run run nắm lấy tay Hạ Phi, mọi thứ như mờ nhạt trong nước mắt, nó không thấy quá khứ của Phi, nó không thấy hơi ấm từ tay cậu nhóc, cậu ta không trả lời nó...Hạ Phi không thể chết thế này được, cậu ta không thể bỏ nó, đó là mệnh lệnh...

Hạ Phi tự trách mình, cậu nhóc không trả lời nổi Phong, cậu thấy nước mắt của đại ca rơi xuống tay mình...cậu tự nhủ là một thằng tồi vì đã làm đại ca khóc. Trong vô thức Phi để thứ nước mắt nóng hổi trào ra khỏi mi, lăn xuống ngang má...sự thật thì Phi cũng không muốn rời xa đại ca của mình...

- T...tạm.....biệt...t...đ...đại...ca...

Nhược Phong vỡ òa trong nước mắt...nó khóc không thành tiếng...gió cũng không kịp làm khô những dòng chất lỏng liên hồi...nỗi đau không thể nói lên lời, sự mất mát ấy còn đau hơn cả đâm vào tim nó...

Phong Hàn ngoảnh lại nhìn Nhược Phong...hắn không hiểu nổi mối quan hệ của hai người họ là gì, những nhất thiết đó không phải chủ tớ, bởi Hàn thấy được thứ họ giành cho nhau cao cả hơn thế nhiều...

...oOo...

Evil dọi đèn xuống nền đất lạnh ngắt, hắn thấy mình quá ngu ngốc, không lẽ hắn sẽ chết ngay trong cái bẫy mà hắn làm ra(!)? Thật lực cười nếu điều đó sắp thành sự thật. Chỉ còn 15 phút nữa thôi, vậy mà hắn vẫn ở đây...

Evil mò mẫm, khoảng đen đặc xung quanh làm hắn thấy bức mình...

- Tìm nó à?

Tiếng con gái vang lên ngay sau lưng Evil, hắn quay lại nhìn nhỏ...một đứa con gái lạ...

...

Phong Hàn tựa lưng vào tường, hấn thắt vọng về bản thân...rất cục thì vẫn là chết, không vì rơi xuống dưới đó thì cũng là nổ chết. Một cái chết không nguyên vẹn.

- Cũng biết khóc à?

Hàn nói mà chẳng nhìn nó, hấn nói băng quơ, không chủ ngữ.

Nhược Phong lặng im...

Hàn tiếp lời

- Trước và sau? Cũng chỉ sống thêm có mấy phút nữa thôi.

Hàn cười khẩy, cũng đúng, dù gì tụi hấn cũng sẽ chết ngay tức khắc sau khi quả boom phát nổ. Vẫn là đày đoạ thể xác, Hàn đang tự hỏi liệu có cách nào để chết toàn thân nguyên vẹn không?

Cánh cửa sắt bỗng bật mở, tiếng hun hút của gió tựa như không thấm thiết nữa, quả là thích đùa cợt.

K nhìn quanh sân thượng rồi hiểu được phần nào, mọi chuyện đã được dự tính trước, cái chết của Phi không có gì quá bất ngờ với K.

- Đi đi!

K ra hiệu cho cả nó và Hàn. Hàn ẩn tường đứng dậy, hấn liếc nhìn Nhược Phong, nó vẫn chưa có động thái gì.

- Nhanh lên, ra xa chỗ này, càng xa càng tốt nếu như mọi người muốn tiếp tục sống.

Nhược Phong không muốn bỏ Phi ở đây, nó muốn cậu nhóc được chôn cất một cách thật cẩn thận...đó là điều duy nhất mà nó mong muốn vào lúc này và có vẻ như đó là việc không thể...

K không đủ kiên nhẫn, anh lao lại kéo nó đi...mặc cho đây không phải việc mà anh đang được giao lúc này.

Lẽ ra K phải thay Evil tàn sát tất cả không trừ một ai, nhưng hành động anh đang làm lại là trái ngược. Bởi đó là một lời hứa. K nhìn cái xác...ánh mắt khẽ run lên...

Những bước chân vội vã trên cầu thang, K kéo Nhược Phong chạy thục mạng xuống tầng 1, anh đẩy nó ra ngoài biệt thự rồi đóng sầm cửa lại.

- Tôi phải đi tìm cậu chủ, hai người đi đi, nhanh lên!

Tụi nó rời xa biệt thự, đến tận góc cùng của khu giúp việc. Phong Hàn uể oải nằm luôn xuống bãi cỏ được cắt tỉa khá cẩn thận. Nhược Phong vẫn hướng ánh nhìn về sân thượng biệt thự...tim nó đau quá...

Tiếng tích tắc của đồng hồ như dồn dập, chuông đổ hồi thứ 12, tiếng “Bình...bong” thê lương ấy chìm ngấm trong tiếng nổ...

“...Bùm...”

Ánh sáng lóa lên trên nền trời, không gian đặc quánh như dần ra. Ngôi biệt thự đổ ụp trong chớp nhoáng, cát bụi văng ra bay liệng trong không khí. Mùi cháy khét của mọi thứ, mùi tanh của máu, mùi của thịt...Tất cả...

Thành tro bụi...xương tan...thịt nát...

18. Chap 18: Căn Phòng Giành Cho Người Thứ 7

Chap 18: Căn phòng giành cho người thứ 7

Đó là một ngày có nắng...Cái nắng gay gắt buông xuống nền cỏ héo úa...

Nhược Phong tỉnh dậy bởi thứ mùi hăng hắc làm chủ không gian, nó đã ngất đi vì mất quá nhiều máu và cạn kiệt sức lực. Mọi thứ đã sụp đổ chỉ sau một đêm và rồi tan tành thành tro bụi, nó không muốn tin tất cả mọi thứ đã xảy ra là sự thật, nỗi đau mất mát kia vẫn chưa hề nguôi ngoai dù chỉ là một giây.

Phong vịn tay vào tường đứng dậy, mọi thứ trở nên khô khốc và ám mùi chết chóc. Xung quanh không có lấy một bóng người, họ đã chết trong vụ nổ đêm qua rồi sao? Linh cảm cho nó biết điều đó là không đúng.

Phong Hàn!? Phải rồi, cả hắn ta cũng thoát thân được trong vụ tàn sát, nhưng giờ thì hắn đã ở đâu? Nhược Phong dò tìm xung quanh nhưng chẳng thể tìm thấy bóng dáng của hắn.

Có tiếng mở cửa ở đâu đó vọng lại, từ khu giúp việc cách đó không xa có người đi ra. Không phải một mà là nhiều người. Nhược Phong thấy Nga và hai kẻ thù chung nhà với nó-Hạ Minh, Di Ngân. Chẳng có gì là lạ trước sự hiện diện của họ, nhưng rồi Phong thấy bóng dáng của Evil và cả.....K nữa!

Làm sao mà K có thể đứng ở đó trong khi tối hôm qua chính mắt Phong đã thấy anh ta quay trở lại biệt thự và vài giây sau đó quả boom được kích nổ.

Bỗng, từ ngoài cổng chính có tiếng ô tô. Nhược Phong loạng choạng đứng dậy, chiếc ô tô màu tro tàn của lão quản lý xuất hiện sau hàng cây cao vút. Lão ta đến đây làm gì cơ chứ?! Nếu đúng theo lịch thì đây mới là ngày cuối cùng thôi mà? Phải chăng đây là kế hoạch mà lão đã dàn dựng? Lão già đó quả là biết trước được mọi chuyện.

Lão ta xuống xe rồi nở nụ cười hững hờ trước sự thiếu hụt về số lượng.

Sẽ là chuyện gì tiếp theo đây? Lão ta cùng với ông trùm EL và cả những con người trước mặt nó nữa. Ngay từ đầu nó đã biết đây không phải trò chơi bình thường, không phải như những khối rubic nhiều mặt mà Hạ Phi thường kêu ca rằng phức tạp và không thể nào thuộc nổi công thức. Con người thì không có bất cứ công thức nào để định đoạt, những kẻ quá ngây thơ sẽ bị loại trừ ngay từ khi chưa bắt đầu.

5 giờ sau...

Trung tâm thành phố Star wars...

Star wars là thành phố hắc ám nhất trong giang hồ. Đây là nơi các ông trùm nức tiếng chọn làm khu vực giải quyết các chanh chấp, tuyển chọn “lính” và cũng là nơi buôn bán hàng mật.

Những chuyến congteno ầm ầm ra vào thành phố, cùng với đó là hàng dài xe phân khối lớn theosau. Không khí như trở nên ngột ngạt và phủ mùi hàng mật.

Không có bất cứ một tên “cớm” nào xuất hiện quanh đó. Tất cả mọi thứ thuộc về nơi này dần dần đã không còn thuộc phạm sự của các cơ quan chức năng. Luật pháp ở đây chỉ nằm trong tay các thế lực hắc ám tối cao.

Mỗi người một số mệnh cần phải làm, chẳng ai liên quan tới ai cả. Những mối quan hệ trở nên xa lạ đối với cơ sở con người sống trong thành phố này, nó được xem là thứ gì đó vướng víu và không cần thiết.

Chiếc xe màu tro tàn dừng gấp lại trước tòa nhà 14. Cánh cổng ốp thép dày cứng, những bức tường sắt gaicao ngất ngưỡng. Những ngôi nhà được xây lên theo chiều hướng ziczac nhưng không tách biệt, chúng được dựng lên trên một khuôn viên xác định. Nhìn qua thì thật đơn giản nhưng chỉ cần không chú ý thì ắt hẳn sẽ chẳng thể nào biết đâu là lối ra.

Cánh cổng thép từ từ mở, hàng dài bảo vệ đứng tằm tắp hai bên lối đi. Lão quản lý vào nhà rồi ra hiệu cho tụi nó đi theo.

Nhược Phong đi ra khỏi xe sau cùng, nó đang cố gắng nép cánh tay lại bằng chút dụng cụ y tế có sẵn trên xe. Mấy nhóc giúp việc lúc này đang vội vã ra xe để mang hành lý vào nhà cho tụi nó. Ai cũng chuẩn bị xong đồ đạc chỉ trừ nó và Phong Hàn! Không lẽ họ biết trước được việc tòa biệt thự đó sẽ được san bằng sao?

Trong lúc lơ đãng suy nghĩ vẩn vơ, nó vô tình va phải một con nhóc giúp việc đang lấy đồ trong cốp xe ra, con bé làm tuột tay khỏi vali, mọi đồ đạc bên trong văng vãi hết xuống đất.

Mọi người nghe thấy tiếng động liền quay người lại. Di Ngân sau vài giây định hình, cô ta thét lên đầy chua chát.

- Con ranh kia! Mày làm gì với vali của tao thế hả?

Ngân lao lại chỗ con bé giúp việc, cô như muốn điên lên vì tất cả quần áo của mình đang nằm trên đất cát bẩn thỉu...làm sao mà cô có thể mặc chúng.

Nhỏ giúp việc cúi đầu lia lịa như thay cho lời xin lỗi, rồi vội vàng vơ chỗ đồ đạc trên đất cát vào vali cho Ngân.

- Con **ó này! Mày làm gì với đồ hiệu của tao thế hả? Bỏ cái tay rẻ tiền của mày ra!

Ngân sấn sổ lao tới chỗ con bé giành lấy túi hành lý từ tay nhỏ. Con bé hơi hoảng loạn, nhưng người ta chỉ thấy nó cứ dập đầu lia lịa chứ chẳng hề thốt ra lời nào.

- Momm mày đâu!? Câm à!

Ngân bực tức trước thái độ của con bé, cô hầm hè lao tới như định đánh nhỏ giúp việc.

Phong chặn đường Di Ngân lại, dù sao thì đây cũng là lỗi do nó.

- Tôi làm rơi vali của cô.

- Mày...

Mọi người không hiểu rõ Di Ngân, Nhược Phong và cả con bé giúp việc đang có chuyện gì. Lão quản lý đứng nhìn từ xa và hiểu được phần nào diễn biến, ông ta nhanh bước đi lại gần rồi lên tiếng hòa giải

- Mọi người đang chờ đấy!

Ngân nuốt cơn giận rồi kéo vali vào về phía Hạ Minh. Lão quản lý cũng theo ngay sau.

Nhược Phong quay lại phía nhỏ giúp việc, cô bé đã đi xa được một đoạn cùng với mấy người giúp việc rẽ về phía cổng phụ. Ít nhất thì con bé cũng không bị nó làm liên hụy...

Phòng chính:

Mọi người đã yên vị trong phòng khách và chỉ chờ Nhược Phong thôi. Lão quản lý ngồi xuống ghế bành giữa phòng, lão lên tiếng

- Theo yêu cầu của ông chủ, tôi sẽ đưa ra một số quy định nho nhỏ. Trước tiên: Từ bây giờ trở đi cho tới khi chưa nhận được thông báo gì mới thì: không có bất cứ ai trong số này được chết, bị ám sát hay loại bỏ nhau khỏi cuộc chơi!

Hạ Minh tròn mắt ngạc nhiên trước ý định của ông trùm EL, anh không thể sống chung nhà với Nhược Phong trong khi nó còn sống!

Có vài ánh mắt lơ đãng nhìn loang quanh chẳng để ý ai, chẳng quan tâm mọi người đang nói gì...

- Ở đây có người giúp việc, bảo vệ và vài người quản lý tòa nhà do ông chủ cử đến.Ồ!Ồ đây có 7 người sao? Lão ta lên tiếng trầm trồ

- Có chuyện gì à?Di Ngân thắc mắc

- Thật là thất lễ, chúng tôi chỉ chuẩn bị 6 phòng thôi! Mà ông chủ lại có yêu cầu: không ai được ở chung phòng.

Tiếng ai đó hừ nhẹ, rõ ràng là cố ý mà lão ta cho đó là sơ ý. Thật quá giả tạo!

Evil ngả đầu ra thành ghế, đêm qua hẳn chưa hề được chớp mắt lúc nào...

Phong Hàn vờ như không quan tâm, hẳn đứng dậy và đi ra ngoài, không khí trong phòng này như thể thiếu oxy...

Di Ngân ngơ ngác nhìn Hạ Minh, cô bé không hiểu được ý định của EL là gì nhưng rồi... Ngân cười khinh mặc.

Nói nhỏ với Minh điều gì đó, rồi họ thấy nét mặt của anh dần hằn ra trước ý nghĩ thâm độc mà Di Ngân vừa nghĩ tới.

Lão quản lý sau khi phổ cập một số nội dung thì dời đi và vẫn với lời hẹn hôm sau trở lại.

- Mọi người có thể lên phòng, mỗi phòng có một khóa bảo mật mà mật khẩu phòng thì do chính chủ phòng đặt. Nhớ để tên mình trên cửa phòng để bộ bảo mật có thể nhận dạng mật mã và khởi động mật khẩu của phòng.

Nó nặng bước lên cầu thang, được vài bước thì ai đó kéo vai nó lại.

- Mày định đâu thế?!

Ngân nắm khủy tay nó kéo xuống, Hạ Minh đi qua nhìn Ngân cười đầy mãn nguyện.

Nhược Phong gắng gượng gạt bỏ tay Ngân ra, cô thấy Minh đã lên tầng trên rồi mới buông tay xuống

- Vừa rồi mày có nói mày làm rơi vali của tao đúng không!?

Ngân hỏi thế nhưng chính xác thì cô ta không cần nhận câu trả lời từ nó. Ngân bật chốt vali để cho đồ đạc bên trong rơi hết ra ngoài.

- Giặt sạch cho tao!

Nhược Phong không quan tâm thái độ của Di Ngân, nó lách người lên tầng

- Okey! Nếu mày muốn thế thì ả giúp việc sẽ nhận hậu quả thay ày.

Cô bé bật con dao gấp lên cò cọ vào lan can cầu thang. Tiếng “Xẹt xẹt” khiến Nhược Phong không đành lòng nhấc bước đi tiếp.

11giờ trưa

Nhược Phong đã là không xong chỗ quần áo cho Di Ngân, nó gấp mọi thứ vào vali rồi mang lên tầng trả Di Ngân.

Đó là một dãy hành lang thiết kế theo đúng kiến trúc chính của ngôi nhà: đường hành lang xen kẽ hai phòng đối nhau. Cách một cặp phòng đối nhau là một cái ban công nhỏ xen ở giữa, tạo sáng và thêm không khí cho khu nhà ngột ngạt.

Nhìn lên những cánh cửa gỗ đang đóng kín.

Phòng 1 có hiện tên của Evil

Phòng 2 là phòng của Phong Hàn

Phòng 3: Phòng của K

Phòng 4: Phòng Hạ Minh

Phòng 5: Di Ngân

Phòng 6: Nga

Nhược Phong dừng lại trước phòng 5, nó nhấn chuông ở cửa...

Di Ngân sau đó vài giây mới mở chốt, cô nhận hành lý từ tay Nhược Phong, trước khi đóng cửa cô lên giọng chế giễu...

- Tội quá đi, không biết mày sẽ phải ở đâu? Tao cũng muốn ày chung phòng lắm nhưng mà mày biết rồi đấy: Quy định!

8 giờ tối:

Bữa tối đã kết thúc, một bữa ăn vắng bóng người...

Evil và K đã không xuất hiện một lần nào nữa ngay sau khi nhận phòng. Phong Hàn có xuống phòng ăn nhưng sau khi thấy Di Ngân và Hạ Minh ở đó hắn đã quay đi ngay tức khắc không hề chân trừ.

Nhược Phong ăn vắn vắn một nửa ổ bánh mì và một chút sữa ấm bởi vì nó đã xuống bụng bữa sau Di Ngân và tất cả mọi thứ sau khi ăn cô ta đã ra lệnh cho Nga đổ hết thấy vào sọt rác.

Gió lạnh lùa vào phòng ăn khiến mọi thứ trở nên lạnh băng. Nhược Phong trở ra ghế sofa, nó thu mình một góc khuất trên chiếc ghế dài. Nó cố gắng trú tâm vào cái tivi nhưng rốt cục vẫn không thể quên đi được cái lạnh thấu xương. Gió lộng vào từ phía cửa chính, trở về đêm càng lúc càng khắc nghiệt, lò sưởi đã hết củi, chút tro tàn gắt gỏng đổ nhưng rồi lại tắt dập đi trước cơn gió mới ập vào.

Nhược Phong hà hà hơi vào tay, có lẽ tối nay nó sẽ phải ngủ ở sofa nếu không thì nó có thể ngủ ở đâu nữa chứ.

Người giúp việc và bảo vệ đã về hết khu của mình, chỉ còn thừa thớt vài người được phân công ở lại dọn dẹp trước khi ra khỏi tòa nhà chính.

Tên quản lý của tòa nhà từ ngoài đi vào, nét mặt thô cứng cùng với đó là gò má bẹp xuống vì mấy nhát dao cắt gọt, cánh tay thô bạo với hình xăm hằn hốc. Anh thối khói thuốc lá loại rẻ tiền vào không khí, khói trắng nghi ngút bay lên rồi mờ đi trên không trung. Anh ta hồng hách lên tiếng:

- Sau 9 giờ thì máy sưởi sẽ bị tắt, nhiệt độ trong nhà sẽ rất lạnh. Cô nên về phòng và bật lò sưởi.

Thấy Phong không đáp lại lời nào, thấy hơi khó chịu, tên quản lý quay sang quát mấy con bé đang rửa chén trong bếp

- Chúng mày làm nhanh tay lên! Đừng để thằng Khanh nhìn thấy chúng mày lờn vờn ở đây sau 9 giờ. Lúc đấy thì đừng trách tao không thông báo trước!

Ba con bé giúp việc như phát loạn lên, chúng nó bắt đầu thúc dục nhau hoàn thành xong công việc.

Nhược Phong không hiểu gì lắm, nó quay sang nhìn ra ngoài trời, trong phòng chính đang bật lò sưởi mà vẫn lạnh vậy sao?

Mấy nhỏ giúp việc đi nhanh qua phòng khách, có chuyện gì mà họ gấp gáp vậy?

Có con bé giúp việc đi qua phòng chính có dừng lại giây lát, cô bé nhìn nó, suy nghĩ điều gì rồi vội lắc đầu cho suy nghĩ vẫn vơ mới xuất hiện trong đầu mình.

.....

Trời đã về đêm, cái lạnh giá buốt như bám diết lấy da thịt Nhược Phong, nó thu mình trong góc ghế, cái gối ôm không đủ để tạo cho nó chút hơi ấm. Lò sưởi đã được tắt được một lúc, nó cố trấn tĩnh mình rằng rồi cái lạnh cũng hết thôi.

Mãi cho tới khi Nhược Phong lịm đi trên ghế, cánh cửa phòng khẽ mở...

Một thằng con trai lặng bước vào phòng, cậu ta vẫn làm công việc tuần tra như mọi ngày cùng với đó tìm thêm cả hứng thú ột buổi tối...

Cậu vòng từ phòng ăn ra bếp rồi dừng chân tại phòng khách.

Khanh là một tên láu cá, cậu thích cưa cẩm, hăm dọa và làm những chuyện không có nhân tính. Cứ sau 9 giờ tối, bất cứ đứa con gái nào không về phòng và an phận ắt hẳn đó sẽ là nạn nhân xấu số của cậu.

“Cạch”

Chiếc gối ôm từ tay Nhược Phong rơi xuống sàn...

19. Chap 19: Dị Nhân

Chap 19: Dị nhân

Khanh nhanh tay bật đèn bàn ở gần đó, cậu ta nhìn quanh để xem âm thanh đó mới phát ra từ đâu.

Và rồi, Khanh cười khẩy, cậu nhóc nhặt cái gối ôm lên, nhìn con bé tóc đỏ rồi tiến lại gần nó đầy hứng thú.

Nhược Phong cảm nhận được có thứ gì đó đang xướt qua trên mặt mình, nó mở mắt tỉnh dậy. Một thằng con trai với bản mặt nghiêm túc giả tạo, ánh mắt đầy ham muốn. Nó hất vội tay thằng con trai ra khỏi mặt mình rồi vùng dậy.

- Làm gì mà hốt hoảng vậy cưng?

Khanh thả nhẹ cái gối xuống ghế, từ từ tiến lại chỗ Nhược Phong. Nó đứng dậy khỏi ghế, bước đi mà không hề tiếp cậu ta lời nào.

Khanh tỏ ra không hài lòng trước thái độ của nó, anh đứng dậy kéo nó, cánh tay thô ráp xiết chặt tay Nhược Phong, nó ra sức giằng tay lại...

- Đi đâu mà vội vậy em? Xinh xắn thế này mà sao không biết nghe lời thế.

Phong hơi hoảng, nó không hiểu cậu ta cần gì ở nó nhưng có vẻ như điều đó không mấy gì tốt đẹp. Khanh tiến lại gần Phong hơn, cậu nhóc nhìn nó bằng ánh mắt đầy dâm dăng.

- Người mới à cưng?

-

- Tên gì?

-

- Câm à em?

-

- Mà đang làm tao cái đấy!

-

Khanh không chịu nổi thái độ của Nhược Phong, anh nghiêng hàm, tính bạo lực đã thôi thúc anh ta chuyển từ bình tĩnh sang dùng vũ lực.

Khi mà tất cả đã đến đoạn cao trào thì đầu đó vang lên tiếng “Bụp bụp”. Khanh vội ngoảnh ra ngoài cửa, phía cổng chính có tiếng động kì lạ, có thể có kẻ nào đó đã xâm nhập. Anh liền lao ra và trước khi đi có quay lại đánh chính với nó một lời tuyên bố:

- Đừng nghĩ rằng mày đã thoát!

Nhược Phong không hiểu ý định của Khanh, anh ta là ai? Nó cũng chẳng cần phải biết, nó nghĩ vậy. Phong quay lại phía ghế, nhặt cái gối ôm, nó sẽ tiếp tục với giấc ngủ của mình.

Ngay mấy giây sau đó cánh cửa phòng chính lại bật mở, ai đó chạy như gặp nạn lao về phía Phong, lay người nó rất mạnh.

Nhược Phong nhìn đứa con gái trước mặt, nếu không nhầm thì đó là con bé giúp việc.

Con bé giãy nảy lên, cứ nhất thiết nắm tay Phong rồi kéo đi và không mở miệng nói câu nào.

Phong không thể hiểu nổi con nhỏ định làm gì, nó dừng lại và không đi theo nhỏ giúp việc. Vậy rồi cô bé cũng phải vùng tay loạn lên, miệng lắp bắp không lên tiếng.

Cô ta bị câm ư?

Nhỏ giúp việc nhìn Phong mong rằng nó sẽ hiểu được những gì mình mới nói nhưng có vẻ Phong không hiểu gì. Con bé vội vàng kéo tay Nhược Phong chạy ra khỏi tòa nhà chính.

Nhược Phong bị nhỏ kéo chạy thật nhanh về khu nhà 1 tầng phía sau. Nó dừng lại trước cửa và nhất định không đi theo con bé giúp việc vào trong.

Con nhỏ như loạn cả lên vì Nhược Phong không hiểu ngôn ngữ của nó.

Một đứa giúp việc đi từ phía Ctiến lại(khu nhà do Khanh quản lí)

- An...mày vừa đi đâu thế!?

- (Mang cơm cho đám bảo vệ)

- Nhanh về phòng đi, tao mới thấy thằng Khanh ngoài kia đó!

An lúng túng một lúc, con bé nghĩ ra cách để Nhược Phong có thể hiểu được ngôn ngữ của mình. An kéo tay Nhược Phong lên, nó vội vàng giục tay lại nhưng không kịp. An vẽ lên tay nó hai chữ gọn lỏn “Sàm sỡ”...

.....

Nhược Phong không thể ngủ được, chiếc giường này quá nhỏ đối với nó và An. Phong ngồi dậy, nó hiểu được ý tốt của con nhóc nhưng như thế này có vẻ cực cho An quá, phòng giành cho giúp việc nhỏ chỉ bằng một góc của khu nhà chính. Căn phòng thừa thớt vài cái đèn bóng vàng, ánh sáng cứ mập mờ lúc được lúc mất, hai mươi mấy con người bị nhét vào một không gian chật chội, những chiếc giường tầng cao ngút xếp xen kẽ ọi người ngủ. Nói một cách khác nơi đây giống một cái ổ hơn là 1 căn nhà.

Vì lí do gì đó mà An giúp nó, nó nghĩ vậy. Khanh là ai và anh ta có quyền hành gì ở đây Nhược Phong không biết, nhưng nó hiểu được ý An nói rằng hẳn ta cũng chẳng tốt đẹp gì. Vậy nên nó đã quyết định ở lại phòng An, ít nhất vào hôm nay.

4 giờ sáng:

Nhược Phong chớp mắt được một lúc, nó đã xuống giường và ngủ trên cái ghế gỗ một mẹt gần giường An. Tiếng chuông kêu ở đâu đó thúc giục cả phòng, mấy nhỏ giúp việc nhanh chóng ra khỏi giường rồi tập trung ở ngoài sảnh.

An mặc đồng phục xong mau chóng ra ngoài sảnh, trước khi đi con nhỏ có thấy Nhược Phong nằm trên ghế nhưng con bé không có ý định gọi, cô ấy cần được ngủ thêm chút nữa.

Ả quản lí nhà B(quản lí người giúp việc) phân công nhiệm vụ ngày cho từng đứa rồi thét lác chúng nó trở về phía nhà chính để làm việc.

Ả ta là Hell, một con quái vật có hơn mà không có kém. Ả là kẻ mà bất cứ ai hễ gặp mặt cũng phải khiếp sợ.

Ả vào phòng, cả đêm hôm qua ả đã phải thức trắng để lên danh sách mật cho Khanh, mấy gã này thật là không thể để yên được, tuần vừa qua đã để mất trộm trong kho, Lão quản lí mà biết ắt sẽ nổi cáu à xem. Ả trở về cái giường bành trướng của mình ở giữa phòng, thả lưng xuống định ngủ thì....ả khựng lại....một con nhãi ranh vẫn nằm ở kia và chưa thềm dậy làm việc.

Hell ném cái cốc thủy tinh gần đó về phía con bé nằm trên ghế, chiếc cốc đập vào tường rồi bắn ra tung tóe.

Nhược Phong nhận thấy âm thanh ở gần mình liền mở mắt ngồi dậy, nó nhìn quanh phòng, chẳng con ai...ngoại trừ nó và.....một con quái vật....!!!

Hell lao xông xộc đến chỗ Nhược Phong, ả trừng mắt nhìn nó

- Mấy giờ rồi mà mày còn ngủ hả con ranh!

Nhược Phong vội quay mặt đi, nó không dám nhìn ả ta lâu, gương mặt quái gở của ả làm nó kinh hãi. Khuôn mặt bị đeo gọt một cách thô bạo, hai bên má lõm sâu vào trong, gò má rách nát bởi quá nhiều vết tích của mũi kim khâu. Một đứa con gái thật lập di.

- Mày thái độ với tao hả con kia!

- Tôi không phải người giúp việc.

Nhược Phong chậm rãi nói, nó nghĩ rằng ả ta bị nhầm lẫn.

- Con này giỏi, dám cãi tao à...

Hell vớ lấy cây chổi gần đó chĩa về phía Nhược Phong

- Có phải lâu này tao hiền với chúng mày quá nên chúng mày được nước làm tới đúng không? “Bụp” “Bụp”
Mày cái nữa đi “Bụp” “Bụp”

Ả đập tới tấp vào người Nhược Phong, nó thấy mình bất lực và chẳng thể chống đỡ được cú đập của ả. Nó ngã xuống sàn, cán chổi vẫn cứ đập bùm bùm lên người nó, đau rất.

Mấy mảnh thủy tinh trên nền xuyên vào da Phong, cái đau như nhức nhối, máu bung ra trên sàn nhuộm đỏ một mảng đất lạnh...

20. Chap 20: Hấn!

Chap 20: Hấn!

Cùng lúc đó từ phía cửa có người đi vào, trên tay anh ta là một sấp tài liệu.

- Lão quản lí yêu cầu thống kê rõ ràng...

Anh ta vừa đi vừa nói mà chẳng buồn để ý xem trong phòng đang có chuyện. Khanh ném sấp tài liệu xuống giường, hất mắt nhìn Hell.

Ả ném cái chổi xuống sàn rồi tiến lại chỗ Khanh, miệng vẫn không ngừng văng tục.

- Chuyện gì!?

- Thống kê lại rõ ràng xem thiếu hụt những cái gì trong kho. Mà có chuyện gì vậy?

- Mấy con ranh con dám cãi láo với tao!

Khanh liếc mắt nhìn con nhỏ dưới sàn, anh không chú ý nhiều lắm nhưng rồi...mái tóc đỏ...thật là quen...

- Nhìn lạ thể.

Hell vớ tập giấy lên bực bội ra khỏi phòng, ả sẽ phải ra nhà kho để kiểm tra lại cho thật chắc chắn rằng hàng trong kho không còn thứ gì bị thiếu hụt, ả không muốn tới nay sẽ phải thức trắng nữa.

Khanh chờ cho bóng Hell khuất hẳn, anh đứng dậy tiến về phía Nhược Phong

- Ố ồ! Ra là cưng à?

Khanh cười khanh khách, anh vui vì chẳng cần tốn nhiều công sức mà vẫn tìm thấy nó. Khanh chép chép môi, mới sáng ra mà đã thấy điềm lành rồi...

- Khổ chưa kìa, để anh đỡ em dậy!

Khanh đưa tay xuống chỗ Nhược Phong, nó thấy kinh khiếp đôi tay bẩn thỉu đó, nó loạng choạng đứng dậy giữ khoảng cách an toàn với Khanh.

- Nghe lời thì anh sẽ cho cưng sang ở chung phòng, lúc đó thì cóc cần sợ con mụ kia nữa. Nào lại đây...

Anh ta đỡ bộ mặt dê xồm, hai tay giang rộng như thể bao vây lấy Nhược Phong. Nó không biết phải làm gì, chạy không được mà ở lại thì...

Khanh dồn nó vào chân tường, anh ta đưa tay mơn nhẹ tóc nó, nụ cười khoái trí hiện rõ trên môi.

- Xinh thế này mà ở đây thì tiếc quá!

Nhược Phong chột giừ chặt lấy áo anh, kéo lại gần rồi...lên gối!

Khanh co rúm người đứng xep nép lại. Nhược Phong chỉ chờ có thế rồi lao vọt ra ngoài.

Anh ta đi không nổi chỉ biết nhăn nhó trước cơn đau kinh hoàng kia.

...

Nhược Phong chạy thật nhanh về khu nhà chính, trời vẫn còn tối, đèn không bật. Phong khẽ mở cửa, nó sẽ ngồi ở đâu đó chờ cho trời sáng, một góc nào đó mà không ai thấy...

Căn phòng đen kịt lại ngay sau khi cánh cửa đóng, nó còn đang ngơ ngác vì không biết mình sẽ nên ngồi ở đâu thì tiếng ai đó vang lên, khàn khàn như thể bị lạnh

- Cô đã ở đâu vậy?

Phong dừng lại, trong bóng tối mờ ảo nó thấy bóng dáng của một thằng con trai trên ghế bành. Cái bóng đen ngòm lằng lằng đứng dậy đầy một mồi. Hắn ta tiến lại gần chỗ nó

...Phong Hàn!

- Trả lời đi!

Hàn như nổi giận, hắn ta tức gì chứ!? Chính hắn cũng không biết mình đang nổi cáu vì điều gì, có thể do cả đêm hôm qua hắn đã phải ngồi ở đây để chờ nó mà cho tới tận bây giờ nó mới chịu xuất hiện, hoặc vì thời tiết quá lạnh hặc...hắn cũng không biết nữa...

Nhược Phong không trả lời, nó nghĩ không nhất thiết phải khai báo với hắn. Nó định sẽ ở lại sofa, bởi cũng chẳng còn chỗ nào để nó ngủ nữa.

Hàn bực bội giữ tay nó ở lại, vô tình xước qua mấy vết rách, nó vội hất tay hắn ra

- Tay bị sao vậy!?

Nó không tiếp lời Hàn, tiến về phía sofa rồi ngồi xuống

Hàn như nổi quạu, hắn không thích nó im lặng với hắn, mặc dù ý định của hắn chờ nó ở đây cũng chỉ là lợi dụng.

Phong Hàn ho khan một tiếng, hắn tự thấy buồn cười cho hành động của mình, đúng là chẳng có gì để hắn phải tức tối cả. Hắn ngồi xuống ghế đối diện và lên tiếng

- Có nợ phải trả. Đúng không?

Nhược Phong nhìn về phía Hàn mặc dù nó chỉ thấy cái bóng đen mờ nhạt

- Liên quan?

- Dĩ nhiên. Tôi đã cứu cô, vậy nên cô nợ tôi 1 mạng sống.

- Cần gì?

Phong chẳng muốn nợ nần ai bất cứ thứ gì, hắn ta cứu sống nó, dù nó muốn hay không thì rốt cục nó vẫn đã sống bởi sự cứu mạng của Hàn.

Hàn héch môi, hắn tự đắc trước tiên đoán của mình.

- Bàn tay ngoại cảm!

21. Chap 21: “con Dao 2 Lưỡi”

Chap21: “Con dao 2 lưỡi”

Nắng đã ươm vàng một khoảng sân sau, cỏ cảnh được tỉa một cách gọn gàng hết mức, dây cây bon sai uốn lượn khắp dãy đường vào tòa nhà. Quang cảnh thật bình lặng nhưng đâu đó vẫn len lỏi mùi hóa chất, mùi than trì và cả thuốc súng.

Mấy nhỏ giúp việc vội vàng đi từ khu B sang khu nhà chính. Nếu không nhanh thì chúng sẽ làm trễ bữa sáng của mấy cô cậu tiểu thư và khi điều đó xảy ra thì hậu quả chúng sẽ phải nhận. Khanh mở cửa phòng

ăn, gã cười nhạt, lũ cô cậu tiểu thư kia có vẻ rảnh rỗi quá mức rồi đấy. Đã 8 giờ sáng mà gã cũng chưa thấy bất cứ bóng dáng của ai xuất hiện trong phòng ăn. Gã tự hỏi không biết họ cho rằng đây là một kì nghỉ hạng sịn hay là một cuộc giao du giữa con cái của các ông trùm? Nếu họ cho là vậy thì ắt hẳn họ đã sai rồi, cuộc dã ngoại này không giành cho những kẻ không có thủ đoạn đâu.

Cùng lúc đó, Khanh thấy tiếng ti vi ngoài phòng khách, gã trở ra và thấy một thằng nhóc đang ngồi vắt chân đong đưa trên ghế. Thấy Khanh hần chảng bận tâm xem gã là ai và ở đây để làm gì? Việc hần muốn làm lúc này là xem tivi, mặc dù chảng hứng thú lắm.

- Bữa sáng đến đâu rồi?

Phong Hàn lên tiếng, hần ta cho rằng Khanh là giúp việc sao? Khanh trừng mắt nhìn Hàn ngay sau khi hiểu được cấp bậc của mình sau câu hỏi đó. Nhưng rồi một gã nông cuồng như Khanh cũng không làm gì được Hàn bởi ở đây hần ta là khách được ông chủ Khanh mời đến.

- Cậu có thể vào dùng bữa sáng.

Phong Hàn thấy cái điều khiển xuống ghế, hần trở về phòng, dừng lại nhìn căn phòng phía đối diện-phòng Di Ngân. Hàn nghĩ ngợi điều gì đó rồi khẽ lắc đầu trước suy nghĩ ngớ ngẩn của mình. Có lẽ hần lợi dụng Nhược Phong để trả thù Di Ngân chứ chảng có điều gì khác.

Hàn ghi mật khẩu vào mã khóa, cánh cửa nhẹ mở. Căn phòng vẫn tối om, cái lò sưởi đã tắt lâu rồi...vậy mà cô ta vẫn chưa chịu dậy...

Phong Hàn kéo hết rèm sang hai bên, mở cửa sổ chỉ để đánh thức ai đó nhưng hình như không có tác dụng. Nó vẫn ngủ đúng với kiểu cách đã lâu lắm rồi mới được ngủ. Nhược Phong mặc kệ hần ta có ý gì khi cho nó biết mật khẩu phòng và cho nó ngủ trong phòng hần. Không biết từ lúc nào nó không còn cảm thấy quan ngại về Phong Hàn, thay vào đó nó thấy anh ta không tồi tệ như mọi người thấy ở cái bề ngoài sắc sảo, ngang tàn kia. Dù sao thì hần cũng đã phải sống cuộc sống bị ba ruột ghẻ lạnh, một đứa trẻ tội nghiệp...

Phong đã chấp nhận trả ơn Hàn, dù sao thì nó sống hay chết cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa, nó đã từng cố gắng vực dậy sau mỗi lần Di Ngân hành hạ chỉ để người anh em mà nó coi là ruột thịt bình an vô sự. Nhưng cho đến bây giờ thì...thằng nhóc cũng đã chết trước mặt nó, cái chết không thể không đau đớn...nó cho đó là lỗi của mình, nếu như không có nó thì Phi cũng đâu liên quan đến Di Ngân, không có đôi mắt này thì cũng đâu có chuyện Hạ Minh trả thù tụi nó...dù sao thì cũng bởi nó mà ra...hậu quả phải do nó chịu chứ không phải ai khác ...

Nhược Phong choàng tỉnh dậy, nó mới thấy tay mình giật giật, quá khứ của ai đó mới hiện hữu trong chớp nhoáng rồi nhanh chóng biến mất. Phong ngơ ngác nhìn quanh phòng, bóng ai đó vụt đứng dậy...

Phong Hàn liệng gói bông băng và thuốc sát trùng về phía Nhược Phong, hần quay lưng đi ra phía cửa, nói vọng lại bé hơn bình thường...có chút ẩm ướt chảng?

- Sát trùng rồi băng lại tay đi!

Nó thấy hần ra khỏi phòng, nhìn gói bông băng và lọ còn trên đệm, thật chảng muốn nhìn chúng lần thứ hai, để mình rơi tự do xuống giường, nó muốn ngủ thêm chút nữa, cái đầu nặng trĩu, hình như người nó không giữ được nhiệt độ như bình thường...

Phong Hàn bật lại lò sưởi, căn phòng vẫn lạnh ngắt, cảm giác như bị nhốt trong tủ lạnh vậy. Lửa đã len lõi cháy lên, gian phòng ngay sau đó đã giãn nở ra vì nhiệt và ấm lên được phần nào. Hần nhìn về phía phòng ngủ, con nhỏ đó vẫn chưa chịu dậy sao?!

Hàn bực mình đi vào phòng rồi quát lớn khi thấy nó vẫn nằm trên giường và...ngủ!

- Dậy!

Phong mệt mỏi xuống giường, loạng choạng vịn vào thành ghế, nó thấy mọi thứ trong mình không được ổn lắm, nói thẳng ra là tồi tệ. Đêm qua nó đã phải nằm dưới ghế và chịu cái lạnh khắc nghiệt mà không có bất cứ thứ gì để giữ ấm cho cơ thể ngoại trừ bộ quần áo mỏng manh này...

- Sao thế?

- Không có gì...

Hàn tiến lại phía đệm, vớ lấy gói bông và lọ cồn. Hấn lên tiếng đặc dò

- Cô nhớ phải làm gì khi thấy Di Ngân chưa?

Nó gật đầu, cố gắng gượng để mở mắt.

Hàn định ra khỏi phòng nhưng rồi hấn dừng lại...nhìn nó, cái nhìn chăm chăm đầy nghi vấn...

- Ốm à?!

- Không...

Nói rồi Phong lê bước nặng nhọc ra khỏi phòng cùng Phong Hàn. Hấn chỉ nó ngồi phía ghế đối diện rồi yêu cầu gỡ bỏ chỗ băng cũ kĩ trên tay có vẻ như đã ở đó một thời gian dài không được vệ sinh cẩn thận.

- Nhanh lên đi, không tự làm được thì tôi sẽ băng cho cô đấy!

Nghĩ đến việc sẽ phải thấy quá khứ của Hàn là nó thấy lạng sống lưng, Nhược Phong nhanh tay băng bó chặt kín cánh tay xây xước. Ít nhất như thế còn tốt hơn việc Hàn băng bó cho nó...

Có tiếng chuông ngoài cửa, hấn ra mở, một lúc sau quay trở lại với một túi đồ nặng trĩu. Hàn thả chúng lên bàn:

- Đi tắm rồi chọn bộ nào đó mặc đi! Hấn ngập ngừng đề nghị

Phong Hàn đã cất công đi tìm mũ quần gia và nhờ bà ta chuẩn bị cho hấn vài bộ đồ cho con gái. Biết là nó cũng chẳng đem theo bất cứ thứ gì từ khi tòa nhà đó bị gài boom. Nhưng ngẫm lại, hấn tự thấy mình quả là không bình thường khi phải chuẩn bị cả trang phục cho con nhỏ đó...

Nhược Phong nhìn túi đồ trên bàn rồi nhìn hấn một hồi lâu, cái nhìn đầy thắc mắc gắn lên người Hàn và hấn không thích bị nhìn như thế bởi như thế hấn mới làm một trò gì đó thật lố bịch

- Nhìn gì! Nhanh lên, hay là cô muốn tắm chung!

20 phút sau...

Phong Hàn gõ cửa phòng tắm, hấn vẫn nghe thấy tiếng nước xả từ phía trong, nhưng nó làm gì trong đó mà lâu quá vậy. Hàn tự thấy lâu mặc dù bình thường hấn tắm cũng chừng 1 giờ đồng hồ mới xong...

Nhược Phong đưa khăn lên lau đầu, nó thấy người như càng lúc càng tối tệ, bờ môi khô khốc, nét mặt tím tái hết mức. Nó đưa tay lên chà chà mặt để nét mặt có chút sắc thái, khựng lại...thấy mấy chỗ băng bó trên tay mình...hấn ta bị làm sao vậy? Bắt nó băng bó rồi đi tắm!? Giờ thì chỗ băng y tế đã sưng nước hết...

Phong mặc tạm một chiếc áo màu hồng phớt liền với chiếc váy màu mận chín xếp lớp!? Đó là bộ duy nhất nó thấy ổn hơn cả trong túi quần áo được đem vào phòng tắm. Thật sự nó chưa dám nghĩ mình sẽ mặc gam màu này...

Nhược Phong ra khỏi phòng tắm, hình như lâu lắm rồi người ta mới thấy gương mặt lạnh lùng không biểu cảm kia có sắc thái như thế này. Phong Hàn đang nghiêng mình theo chiếc điều khiển chơi game, hấn ta nhảy dựng lên ngay sau khi chiếc xe đua của hấn cán vạch đích...hành động như...một đứa trẻ.

Nhược Phong ngập ngừng một lúc rồi mới mở miệng nói, lâu rồi nó mới nói đến những quan điểm của bản thân...

- Còn bộ nào khác không!?

- Còn!

- Đâu?!

- Đồ của tôi.

Nó im bật nhìn Hàn, thật ra thì từ khi còn ở Gangster nó đã không tự diện ỉnh những bộ váy, quần áo lòe loẹt nhiều màu sắc như thế này. Tử đồ của Phong là do Hạ Phi tư vấn thiết kế, và cậu nhóc đã đưa nó theo xu hướng đen hóa. Thực sự nó cũng không chấp nhận được việc mình sẽ mặc như vậy.

Hàn chẹp miệng, hần nhìn nó một lượt từ trên xuống dưới, từ trái sang phải. Cũng nữ tính đấy chứ!

- Cũng được.

Hàn nói thế nhưng hần thấy nó hợp với trang phục nữ tính như thế này hơn, nếu như không biết nó từ trước có lẽ bây giờ Hàn sẽ nghĩ ngay đây là một cô tiểu thư chân yếu tay mềm, thứ mà cô ta cần và người đối diện muốn được làm là che chở cho cô ta... hần quay đi rồi hếch môi cười nhẹ.

- Gỡ chỗ băng kia ra rồi dán vào.

Hàn đứng đỉnh đi ra phía cửa, những bước chân không hề vội vã, bước thật chậm ...để chờ nó dán xong mấy vết rách trên tay, cái bóng đèn trên trần tỏa ánh sáng xuống sàn, làm cái bóng đen ngòm đơn độc của hần như rộng thêm gấp bội... hần cần ai đó che lấp cái bóng quá đơn độc của mình...

22. Chap 22: Nỗi Đau Mang Tên Hạnh Phúc

Chap 22: Nỗi đau mang tên Hạnh phúc

Phòng ăn...

Di Ngân uể oải ngồi xuống ghế, cô nhắm nháp ly sữa nóng trên bàn, mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của người thứ ba có mặt trong phòng nhưng chẳng có ai ngoài cô ta và Hạ Minh.

Minh ngồi xuống ngay ghế bên cạnh Ngân, anh vớ lấy ổ bánh mì rồi cắn một cách mệt mỏi.

- Anh thấy có gì lạ không!? – Ngân lên tiếng hỏi

- Lạ gì?

- Từ ngày vào đây em đã không thấy Evil và tên cận vệ ra khỏi phòng.

Minh thái miếng thịt bò hầm thành mấy lát nhỏ rồi đổ nước sốt lên, anh vẫn nghe Ngân nói nhưng không đáp lại. Minh không quan tâm đến mấy người đó, người mà anh muốn đặt trong tầm ngắm là Nhược Phong, anh sẽ vui lắm nếu như cả đêm hôm qua nó phải nằm ở cái xô nào đó và phải chịu cái lạnh thấu xương.

Nga vào phòng, con nhỏ cúi chào Minh và Ngân rồi ngồi xuống dùng bữa. Di Ngân ngó quanh phòng, không có bóng dáng của người thứ tư, cô mới lên tiếng

- Chút nữa lên phòng tôi.

- Vâng, nhưng cô có gì dặn bảo không?

- Không có thì tôi gọi cô làm gì?

Ngân đang định lên tiếng cáu gắt với Nga thì phía cửa vọng lại tiếng “Xột xoạt”. Ngân thấy bóng dáng của anh trai và con ranh kia...mà chuyện gì đang xảy ra với họ vậy? Họ đi cùng nhau sao? Có khi nào con ranh đó ve vãn anh trai mình không?

Ngân như muốn sôi máu lên khi nghĩ đến điều đó. Cô bé vừa nảy ra một ý định để xả cơn tức giận vừa rồi, tuy không hoàn hảo nhưng ít nhất cũng đủ để thỏa mãn tâm trạng không mấy vui vẻ lúc này.

Phong Hàn bước vào phòng ăn theo sau là Phong, Ngân nhìn Nhược Phong bằng ánh mắt đầy sự kì quái. Cô bé buông vài câu thờ dài khó chịu, cúi xuống ăn tiếp, không quên hất chần Hạ Minh.

Anh nhìn Ngân thắc mắc, sau rồi nhìn theo ánh mắt cô bé về phía cửa. Anh không nói lời nào mà tiếp tục bữa sáng

- Ăn đi, nhanh lên, chúng ta còn phải đi vài chỗ nữa. –Minh vừa ăn vừa dăn dò Di Ngân
- Lão quản lí bảo ở đây chờ lão giao nhiệm vụ mà. -Ngân thắc mắc hỏi lại Minh
- Không thấy thông báo ngoài cửa à? Lão ta nói hôm nay lão sẽ không đến, có gì thay đổi lão sẽ thông báo sau.

Nhược Phong quen tay rút túi quần nhưng nó chợt nhớ ra hôm nay nó không mặc trang phục như thường ngày, điều này làm nó cảm thấy mất tự nhiên.

Hàn kéo ghế cho nó, hần ấn nó ngồi xuống ghế, lên tiếng hỏi han:

- Mặt nhợt nhạt quá.-Hàn đưa mắt nhìn nó nói. – Không sao đấy chứ!?
- Không. Phong nhìn hần trả lời

Nó biết là Hàn cũng chỉ đang giả bộ quan tâm nó trước mặt Di Ngân để cô ta tức phát điên lên thôi, nhưng theo hợp đồng thì nó vẫn phải trả lời lấy lệ để họ thấy nghi ngờ và tò mò về mối quan hệ này. Mà thực chất bên trong thì tụi nó chẳng có chút dính dáng gì tới nhau hết.

- Anh Hàn! Ngân tròn mắt ngạc nhiên nhìn Hàn gọi. –Ra đây với em một chút!

Hần nhâm nhi chút nước ấm trong ly. Đưa mắt nhìn cô em gai, sắc mặt vẫn không đổi

- Nói đi. -Hàn quay lại với đĩa thức ăn của mình, không hề chú tâm đến câu chuyện mà Ngân sắp nói

Cô bé hai tay chống bàn đứng dậy đi về phía đối diện, chính xác là đi về phía Hàn đang ngồi, kéo tay hần ra khỏi phòng ăn.

Ra tới sảnh, Hàn bực bội đứng hần lại, hất bỏ tay Di Ngân, biểu hiện thật lạnh lùng và chẳng hề quan tâm thái độ và sắc mặt của Ngân.

- Anh và con đó là quan hệ gì vậy?- Câu hỏi mang âm hưởng của sự tức giận
- Bạn. -Hàn không chần chừ giây nào hết trả lời tiếp. – Có thể là hơn cả bạn.
- Từ bao giờ vậy!? Anh tức giận việc em không phải em gái của anh đúng không?

Ngân hiển nhiên vô cùng tức giận trước câu trả lời của anh trai. Cô thở dài một tiếng, miệng mấp máy định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

- Sao anh lại có thể tin vào những câu nói không có căn cứ của con đó rồi lại quay sang tức giận với em. Anh không thấy là vô lí sao? –Ngân dừng lại, cau mày lẩm bẩm. – Làm sao mà cô ta biết được chuyện gia đình chúng ta, đúng không? –Cô bé nhẹ nhàng khẳng định: - Chắc chắn rằng nó đang muốn chia rẽ anh em mình!

- Nói xong chưa?- Hàn tỏ thái độ không có hứng thú: - Xong rồi thì vào nhà.

Ngân ngơ ngác nhìn Hàn đi vào trong mà không biết phải làm thế nào để Hàn có thể tin mình và tiếp tục đứng về phía cô như ngày trước. Lí do gì để Hàn tin Nhược Phong đến như vậy trong khi lời nói của nó đối với hần lúc đó quả là chẳng có chút căn cứ nào...

Phong Hàn ngồi xuống bàn ăn, hần không có dự định ăn gì nhưng vẫn ngồi xuống chờ nó dùng bữa.

Nhược Phong thì vẫn thản nhiên ăn ngon lành trong khi Hoàng Minh và Nga đã đứng dậy và ra khỏi phòng, Di ngân cũng không trở lại phòng cùng với Hàn.

Căn phòng trở nên im lặng, không có bất cứ âm thanh nào phát ra ngoại trừ tiếng dao đĩa va vào nhau. Nhược Phong thả chiếc thìa xuống đĩa, lâu lắm rồi nó mới được ngồi ăn một cách bình thản như thế này. Mặc dù nó ăn chẳng được mấy, người như tăng nhiệt độ sau khi tắm nhưng nó không nói với Hàn, bởi mối quan hệ của nó và hần thì không nhất thiết phải khai báo mọi thứ với anh ta.

Phong ấn ghế đứng dậy, chắc bởi thay đổi tư thế qua nhanh vả lại đầu nó đang ong ong như sắp nổ, nó loạng choạng suýt ngã. Nó nhắm nghiền mắt để lấy lại thăng bằng...

- Sao vậy!? Hàn nhướn mày nhìn nó thắc mắc

Nhược Phong lắc đầu, Di Ngân đã đi vậy nên chẳng còn lí do gì níu kéo nó và Hàn phải đi cùng nhau cả. Nó nghĩ vậy và quyết định ra ngoài. Nhưng mới chỉ ra tới cửa thì đầu óc đã chao đảo, tê rân rân.

Phòng Hàn ngồi xuống ghế, vẻ mặt đắm chiêu nghĩ ngợi điều gì đó...

“Rầm”

Âm thanh ấy bất ngờ vang lên khiến Phong Hàn giật mình quay người lại..., hấn tái mặt nhìn Phong đắm đắm...cho đến giờ phút này hấn cũng không thể hiểu được con người của nó...

Đã là 11 giờ trưa...

Nó đã nằm đó được 2 tiếng đồng hồ và vẫn chưa có dấu hiệu của việc tỉnh lại, Phong Hàn áp lòng bàn tay lên trán Nhược Phong. Nhiệt độ nhanh chóng truyền qua tay hấn, cảm giác nóng bỏng. Hàn bực bội chườm lại cái khăn lên trán nó. Hấn không mang theo dụng cụ ý tế, ngoài mấy gói bông băng và cồn rửa ra thì xưa nay hấn cũng chẳng mấy khi cần dùng đến thuốc hạ sốt hay thuốc cảm... Mà có vẻ nó lại sốt quá cao, nhưng tại sao lại không nói với hấn chứ?

Hàn bực mình rời khỏi phòng, trước khi đi hấn khép cửa lại một cách thật nhẹ nhàng...

Phong Hàn đi sang khu B, cố gắng tìm mục quản gia nhưng chờ mãi trong phòng của mục mà vẫn không thấy bóng dáng mục đâu. Hàn ngồi mãi một chỗ cũng thấy không yên, ra khỏi phòng của mục quản gia, mở cửa định trở về khu nhà chính. Trong lúc đang không để ý phía sau cánh cửa gỗ có ai, hấn ản cửa thật mạnh... vậy là âm thanh vang lên ngay sau đó nghe thật hỗn độn...

Cánh cửa va phải ai đó, khiến ấy sắp tài liệu bay vung lên tung tóe, dĩ nhiên là cả ai đó cũng ngã ngay ra đất.

Hàn chep môi, những lúc vội vàng hấn thường bất cẩn như vậy. Hấn đỡ đứa con gái đứng dậy

- Có sao không!? – Hàn vừa nói vừa đỡ ả con gái dậy

Ả ta lẽ ra đã phải nổi cơn lôi đình....nhưng hôm nay là trường hợp đặc biệt. Ánh mắt Hell nhìn Phong Hàn chằm chằm, vẻ mặt mơ màng như đang mở...anh ta đẹp đến chết đi được....!!!!

Hàn nhặt mấy sấp tài liệu dưới đất lên đặt vào tay Hell, ả vẫn án binh bất động, mọi cơ quan trên cơ thể vẫn chưa thể trở lại bình thường. Ả không thể nổi cáu trước một người như anh...có vô vàn lí do để thanh minh cho việc đó nhưng đặc biệt, Hàn là người đầu tiên -từ khi ả mang ình cái nhan sắc dị nhân này-không phát khiếp khi nhìn thấy mặt ả!

Hấn quơ quơ tay trước mặt Hell, cô ta đang đứng như một pho tượng trước mặt hấn.

- Này! Hàn cau mày thắc mắc

Hell như bưng tỉnh, ả bối rối, tay chân như loạn lên ôm lấy chồng tài liệu từ tay Hàn, cúi mặt nhìn xuống để không ai nhìn thấy vẻ ngại ngùng đang hiện rõ mồn một trên gương mặt.

Phong Hàn nghiêng đầu nhìn đứa con gái đứng trước mình rồi tự hỏi...”Cô ta bị làm sao vậy?Không lẽ va chạm mạnh quá nên chấn thương ở đâu?”.

Hấn sải bước đi về phía nhà chính, không thấy bà quản lí thì hấn lấy đau ra thuốc để con nhỏ kia uống...cô ta sốt cao vậy thì phải làm sao?

Hell đứng chết lặng, ả quay lưng lại nhìn cái bóng đang khuất dần của Phong Hàn. Có tiếng “Thình thịch” rộ lên trong tiềm thức của ả...

Hell bước vào phòng, hôm nay phải đưa cho quản gia xem hết tập tài liệu. Ngó nhìn quanh phòng, chẳng thấy bóng dáng của bà ta đâu...”Mà anh ta mới đi từ phòng này ra, anh ta định tìm ai ở bên này?” Hell đang chú tâm suy nghĩ xem mục đích của tên “đẹp trai chết đi được” sang khu B để làm gì thì...cánh tay của ai đó vỗ nhẹ lên vai ả...Ả giật thót mình quay lại...

- Có thuốc cảm cúm không!? Phong Hàn chậm rãi nói, nhìn Hell ánh mắt chờ đợi...

7 giờ tối:

Nhược Phong nặng nề nhâng đầu dậy, nó phát hiện ra hình như mình đã ngủ quá lâu. Sau khung cửa kính, bầu trời đã đen sẫm lại rồi.

Hướng ánh mắt về phía bàn ngay gần giường, nó thấy một vỉ thuốc cùng với một tờ giấy...

“ Uống 1 viên, ở yên trong phòng, đừng đi đâu lung tung”

Phong chăm chú nhìn vào vỉ thuốc trên bàn, bẻ một viên rồi cố gắng chen nó xuống cổ họng...

Đã quá 9 giờ tối, Phong Hàn vẫn chưa về phòng.

Lúc này bóng tối đã bao trùm lên toàn bộ cả khu nhà.

Trong phòng vẫn im lặng không một tiếng động.

Nhược Phong ôm gối xem tivi, xưa nay chưa lúc nào nó thấy hứng thú với mấy chương trình này. Vậy là nó tắt bỏ tivi và thả cái điều khiển xuống bàn...

“Cạch”

Bộ điều khiển trò chơi vô tình rơi xuống đất, cúi người nhìn xuống, nó nhặt chúng lên...khẽ cười...

Di Ngân trở về phòng của mình, cô đã đi tìm Hàn ở khắp khu chính để thuyết phục hẳn về phe mình nhưng không thấy bóng dáng của hẳn đâu.

Trong lúc đi ngang qua phòng Hàn, Ngân dừng lại, phòng anh sáng rực đèn, cô nghĩ rằng anh trai đang ở trong đó. Cô bé tiến lại gần và nhấn chuông...nhưng rồi...có cơn gió lạ vội lướt qua...cánh cửa đung đưa nhẹ nhẹ. Cửa không khóa sao!?

Ngân khẽ ấn cửa bước vào, đôi mắt ngơ ngác ngó quanh. Dừng lại. Nét mặt đầy kinh ngạc nhìn Nhược Phong. Ánh mắt lóe lên trong bóng tối những tia dài tàn khóc. Ngân bước vào hẳn bên trong phòng, tiện tay chốt cửa lại...

Nhược Phong nghe tiếng “cạch” vọng lại, nó thôi không nghiêng người cùng chiếc xe đua. Chắc Phong Hàn về...

Nó lặng im nhìn Di Ngân. Giấy lát sau lại quay trở lại với chiếc điều khiển chơi game và tiếp tục cuộc đua.

Ngân tiến về phía ghế sofa, cố gắng gằn giọng xuống tông bình thường

- Ai ày vào đây!? Cô gầm gừ nói

- Phong Hàn. -Nhược Phong vẫn giữ thái độ bình thản đáp lại

- Mày ve vãn anh trai tao đúng không? -Ngân tiến lên một bước, hai tay dần xiết chặt lại, bờ môi run run hếch lên: - Muốn lợi dụng anh ấy để bảo vệ mày hả?

Nó không trả lời, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi, có vẻ như đã lâu rồi mới được chơi lại trò này nên trình độ giảm sút đi hẳn.

Di Ngân nghiêng rằng, quai hàm bạnh ra, mắt tròn tròn cứng lại lộ ra những đường gân đỏ li ti chạy dọc con ngươi. Cô không kiểm soát được cảm xúc, hùng hổ lao lại chỗ Nhược Phong. Giằng lấy chiếc điều khiển trên tay nó, quật mạnh xuống sàn. Vỡ vụn, tan tành. Chiếc xe đua phóng loạn lên, cho tới khi điều khiển xe vỡ thì cũng là lúc nó lao xuống vực, màn hình đen thui lại chỉ còn vền vền 2 dòng chữ trắng to đùng: Game Over.

Nhược Phong ngược nhìn Ngân, giọng nói không chút sợ hãi.

- Cô muốn gì?

Ngân không chần chừ lao lại chỗ nó, hất mặt vênh vác:

- Mày sẽ biết tao muốn gì ngay thôi!

Nhược Phong lùi lại phía sau để giữ khoảng cách an toàn với Ngân nhưng không kịp. Cô bé túm lấy tóc nó giật về phía sau. Tay còn lại đưa lên gần mặt nó, móng tay sắc nhọn bóp chặt lấy hay bên má khiến khuôn mặt như biến dạng. Nhược Phong cố gắng vùng ra nhưng tất cả chỉ là vô ích, cơn sốt đã bòn rút đi một phần nào đó sức lực của nó, bàn tay vô dụng này lại càng không chịu nghe lời...Nó phải làm sao để thoát ra khỏi cơn phần nộ này đây...!?

Ngân giả giọng lo lắng gấp rút hỏi:

- Mày ốm à? Người nóng quá này!

- Mày biết là tao không ưu gì mày rồi đúng không? Đừng nghĩ là bám được vào anh tao là tao không dám làm gì mày.

Nó bắt lực không thể thoát ra khỏi vòng tay của Di Ngân, người nó run lên, sắc mặt nhợt nhạt hơn bao giờ hết

- Bỏ tay ra...

- Yên tâm, kể cả bỏ tay ra thì mày cũng không thể nào thoát khỏi tao đâu. -Ngân quát mạnh người nó xuống sàn, giọng gào lên chanh chua: - Mày là một con động vật chuyên đi phá hoại hạnh phúc của người khác. Hạ Minh cũng vì mày mà mất cha mẹ...Thằng cận vệ đặc lực nhất cũng vì mày mà chết chẳng nguyên vẹn. Và giờ mày muốn chia rẽ anh em chúng tao à?! Giỏi lắm. Tao quá hiền lành với mày nên mày lấn mặt đúng không!?

Nhân lúc nó đang cố vực đứng dậy thì Ngân lao xuống đè lên người nó. Bàn tay sắc móng cào những vết thật là dài trên gương mặt nhợt nhạt. Phong thấy đau đến quặn người. Nó vùng người dậy ấn Di Ngân ra, mắt nó đỏ rừng rực, có thứ nước như trào trên mi. Nó không chua xót vì đau mà vì những gì mà Ngân vừa nói. Quả là nó không phải người, tất cả mọi người xung quanh đều vì nó mà sống phải thù hận, chết không được chôn...

Nhược Phong chạy ra phía cửa, Di ngân lao theo nó, kéo tóc từ phía sau giật nó ngã nhào xuống đất.

- Tao đã nói là không chạy được đâu! -Ngân hếch môi đều cáng: -Hôm nay sẽ là ngày mày phải nhớ cả đời.

Đôi giày cao gót dưới chân Ngân tiến lại gần Nhược Phong, để guốc nhọn hoắt nhấc lên cách mặt đất một khoảng chừng nửa mét. Cô ta giẫm, đập, đá liên tục lên người nó. Da thịt trong chốc lát bầm tím khắp người. Nhược Phong không thể nào chống cự lại được. Nó chỉ có thể co người đầy đau đớn trước con quái thú kia...

Ngân trong lúc không kiểm soát được đã làm chiếc guốc của mình đập vào trán Nhược Phong, cái đế nhọn hoắt khiến nước da yếu ớt bung toạc, máu tuôn ra ồ ạt chảy dài xuống mặt, lăn qua mắt, hòa vào cùng thứ chất lỏng trắng trong đang có gắng không trào ra ngoài...

Ngân nhìn thấy máu từ trán nó chảy xuống sàn, nhiều nhiều, cứ lênh láng thành một vũng. Cô dừng lại, thở dốc, đầu đó trong con mắt trắng trợn kia người ta thấy sự hốt hoảng, lẽ nó chết thì....lão quản lí sẽ không tha cho cô.

“Cạch”

Cửa mở, Hàn bước vào, hần một mỗi vươn vai một cái thật dài, lâu lắm rồi hần mới phải ngồi tính toán nhiều đến thế...Phong Hàn đứng sững lại khi thấy bóng dáng Di Ngân trong phòng, tròn mắt nhìn Ngân rồi nhìn Nhược Phong đang nằm dưới sàn.

Nhược Phong cố gượng người đứng dậy, nó thấy có thứ gì đó sền sệt đang chảy dài trên mặt. Người nó chao đảo đứng dậy, hơi thở càng lúc càng nóng rực.

Ngân hơi hoảng khi thấy Hàn, cô ta vẫn giữ bộ mặt hống hách đi ra khỏi phòng, đến cửa thì Hàn giữ khủy tay giữ cô ở lại.

- Mày vừa làm gì vậy? - Hần nói, vẻ mặt đặng đàng sát khí

- Đó là cái giá phải trả cho việc nó dám ve vãn anh trai của em!- Ngân nói, giọng có chút run sợ trước thái độ của Hàn

- Chưa bao giờ tao và mày là anh em! Hàn thầm nói vào tai Ngân, giọng nói đầy khinh蔑

Ngân mếu máo môi không nói được điều gì, cô ta nhăn mày lo lắng nhìn Hàn, thấy được bộ mặt khinh bỉ của hắn đang dõng vào mình, Ngân bật khóc lao ra khỏi phòng...

Nhược Phong nhẹ quệt quệt máu trên trán, nhưng càng làm thế thì máu càng nhiều. Nó nhìn cánh tay dập dính máu tươi cười khổ “Tiếc quá”. Nó cố gắng không để thứ gì đó chảy dài ra má lúc này, vết thương cũ chưa lành giờ lại thêm cả vết thương mới. Nó cố nhắc bước đi vào phòng tắm, ngoảnh đi, cố gắng không nhìn vào những vết thương hình thành lúc Ngân giẫm đạp lên người mình.

Hàn sững sờ nhìn vết rách trên trán và cả những nhát rách hình móng tay trên má chông chéo đáng sợ, những vết tụ máu tím bầm chưa tan nằm rải rác trên cánh tay...

Hắn hiểu được phần nào lí do Ngân làm vậy với Nhược Phong, hắn từng nghĩ phi vụ này lợi cho cả hắn và Nhược Phong nhưng rốt cục thì nó vẫn phải chịu cơn giận nộ của Di Ngân.

Phong Hàn cất tiếng sau một hồi im lặng

- Xin lỗi...Nếu tôi về sớm thì chuyện này đã không xảy ra...

- Tôi không sao...

Hàn thần thờ nhìn nó, hắn thực không biết phải nói gì, nó thật biết cách che giấu cảm xúc và kìm nén tất cả nỗi đau cả về thể xác và tinh thần...càng như vậy, càng im lặng hắn lại càng thấy mình ăn hại và vô dụng...
Cổ lỗ Hàn đang tự trách mình nhiều hơn là trách Di Ngân...

Phong Hàn nắm khủy tay nó, nó giật mình đứng sững lại... Hắn bước đến trước mặt Phong...điều gì đó đã chặn họng hắn lại khiến miệng không thể thốt lên lời nào. Hàn thở hắt ra một tiếng, kéo nó lại gần phía mình, vòng tay ôm lấy nó...

Nhược Phong không kịp phản kháng gì, người nó cứng đờ...

- Xin lỗi. Hàn thì thào khẽ nói

Gió vẫn cứ dít thắm khốc bên ngoài cửa sổ,

Tận sau trong góc ngách nào đó, có người đang phải chịu nỗi đau về thể xác và chẳng có ai thêm quan tâm đến điều ấy...

Có người đang bỏ qua mối thù hận trước kia thay vào đó trù tính những âm mưu khác lớn hơn, tàn nhẫn hơn...

Đâu đó có những giọt nước mắt của sự tức giận bởi người anh trai...

Đâu đó có gương mặt dị dạng vẫn thần thờ vì anh chàng đẹp trai không thể nào chịu được...

Đâu đó có tâm hồn cảm thấy hối lỗi vì mình đã gián tiếp làm ai đó bị thương

Và có người biết rằng mình không bị bỏ rơi và chịu đựng 1 mình...

Họ ở đó, chung một căn nhà, tìm kiếm chung 1 cái đích nhưng không đi chung một kế hoạch...

23. Chap 23: Những Viên Thuốc...đen Tuyền

Gửi lời xin lỗi trân thành tới những ai đã và đang theo dõi truyện DCVXXD... Vì trong thời gian vừa qua tớ đã không post tr đúng hạn. Mong M>n thứ lỗi, thông cảm và tiếp tục ủng hộ nhé Yêu nhiều

Chap 23: Những viên thuốc...đen tuyền

Chuông điểm 12 giờ đêm...

Phòng 1:

Căn phòng không một bóng người, thi thoảng người ta mới nghe thấy tiếng gió rít qua cửa kính hay tiếng động hồ chạy đều đều...

“Két...két...két” “Cách” “Rầm”

Hỗn hợp âm thanh đó đâm toạc mảng không khí vốn băng lạnh. Cánh cửa tủ quần áo bật mở, nẩy đi nẩy lại, một bàn tay run rẩy cố xiết lấy thành tủ rồi cố vớt mình khỏi cái hố sâu đen ngòm dưới chân...

Evil nặng nhọc chui ra từ tủ đồ. Hắn thở đầy mệt mỏi, bờ môi khô khốc, da mặt đã trắng nhợt đi tự bao giờ. Hắn bước ra phòng khách, bật đèn, cái dáng xiêu vẹo, cánh tay phải giữ chặt lấy vai trái, máu tí tách rơi xuống sàn nhà. Evil nằm bịch xuống ghế dài, người hắn nặng trĩu, hắn gnhix mình sẽ nghỉ một lúc bỏ đã quá lâu rồi hắn chưa được chớp mắt, chưa được nghỉ ngơi, sức khỏe đã sa sút nhiều và điều đó thì thật tệ hại.

Thời cứ thườn thượt kéo đi đầy mệt mỏi, nó lâu bởi con người thấy lâu...

Gương mặt sắc lạnh kia khẽ co lại, cơn đau vừa ập đến, vết thương sâu hoắm trên vai đã đủ để bòn rút hết sức lực của Evil rồi... giờ lại thêm cả cơn co giật từ những ngón tay...hắn biết chuyện gì lại đang xảy đến với mình rồi...

Evil lao phòng ngủ, hắn lục tung cái hộp thuốc lên, rốt cuộc thì lọ thuốc của hắn đâu? Hắn đủ mạnh mẽ để chịu đựng mọi cơn đau, nhưng riêng nó thì không thể...không thể...

“Cách” tiếng cửa mở...

Cùng lúc đó hắn cũng đã tìm thấy lọ thuốc, những viên thuốc màu đen tuyền nằm lẫn lóc trong lọ thuốc thủy tinh, Evil nhẹ nhếch môi, cạy nắp, hắn đổ một nắm thuốc độc hại kia cho lên miệng...

K vừa lúc chạy vào, cậu hoảng hốt lao lại, hất bỏ chỗ thuốc trên tay Evil...

- Cậu chủ! Cậu mới uống nó hôm trước rồi mà!

K vực Evil dậy, hắn cảm thấy hơi thở trở lên nóng rực, gấp gáp...các mớ dây thần kinh từ các ngón tay cứ liên hồi co giật...

Hắn nhìn K vẻ mặt đầy quyền lực mặc dù biểu hiện của sự sống đã không còn hiện hữu.

- Cậu cũng biết sử dụng quá nhiều thuốc ức chế thần kinh đó sẽ bị như thế này. Còn cả thứ chết người này nữa... - K đưa mắt nhìn đồng thuốc đen trên sàn nhà: - Bao nhiêu đó đủ giết chết một con cá voi xanh. Cậu cũng biết điều này mà.

Evil mặc kệ những gì tên cận vệ nói. Hắn với tay lấy lọ thuốc...

- Ra ngoài. Evil ra lệnh dứt khoát

- Cậu chủ!

- Ra ngoài!!!

K vùng vằng đóng cửa phòng lại, cậu bực mình vì không thể làm gì cho Evil. Còn Evil, hắn quay lại nhìn lọ thuốc trên tay, những ngón tay co giật mạnh khiến hắn cảm không nổi, lọ thuốc đen rơi xuống sàn, thủy tinh vung ra tung tóe...vậy là vỡ hết rồi...

Sáng:

- Mấy đứa dọn bàn mau lên! Sao chỗ kia có vụn bánh mì thế?! Xem lại thực đơn đi!...

Tiếng một đứa con gái vang lên từ bếp ăn, đám giúp việc thì luôn chân luôn tay thêm vào đó mồm miệng cũng hoạt động theo.

- Mụ đó hôm nay sao vậy mà? Đứa A hỏi

- Không biết nữa, mọi ngày có lảng vảng ở khu này đâu. Đứa B che miệng nói nhỏ

- Thấy bảo, mụ mới nhận quản lí cả khu chính nữa đấy... Đứa C chen ngang

Những cuộc thảo luận cứ thế diễn ra như thế, người con gái xuất hiện trong mọi câu chuyện đó được người ta gọi là quái vật, ả là Hell.

...

Nhược Phong ra khỏi phòng cùng Phong Hàn, nó dừng lại nhìn quanh hành lang. Nó không muốn gặp bất cứ rắc rối gì với Di Ngân, vậy là nó vỗ vai Phong Hàn:

- Xuống trước đi!

- Sao thế!? Hàn quay lại hỏi

Phong không đáp, nó quay trở lại phòng trước sự ngỡ ngàng của Hàn.

Hàn xuống tầng, hắn bắt gặp Hell, ả đang ngồi thẩn thờ ở ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn đi qua, liếc nhìn ả rồi đi thẳng vào phòng ăn, hắn đang nghĩ có nên đem đồ ăn về phòng cho nó không!?

- Anh...

Tiếng Hell từ sau lưng Hàn, hắn quay lại nhìn ả?

- Hôm qua làm phiền anh quá...

- Không có gì.- Hàn nhớ lại việc kiểm đồ giùm Hell, cũng bởi vì thế mà hắn đã về phòng muộn

- Tôi đã cho người chuẩn bị bữa sáng rồi đó...không biết anh thích ăn gì!? Hell ngập ngừng

- Không gì.

Hàn quay người đi vào phòng ăn, hắn không nhìn thấy được sự háo hức của Hell khi hắn xuất hiện và cũng không thấy được nét mặt như trùng xuống của ả khi hắn quay đi...Hắn đang mãi suy nghĩ đến việc sẽ thay đổi mật khẩu phòng.Có lẽ Di Ngân đã biết mật khẩu phòng hắn, nếu không thì tối qua đã không có chuyện đó xảy ra.

...

K thả tập sơ yếu lí lịch lên bàn làm việc của Evil, giọng thông báo:

- Tôi đã điều tra xong về quá khứ của cậu ta, một người trung thành với chủ, có tiếng trong việc giữ chữ tín trên giang hồ. Chỉ có điều hơi nóng tính.- K nhìn Evil chờ đợi

- Theo luật mà làm.- Evil thấy bộ hồ sơ lên bàn

- Xử sao!? K hỏi đầy ngạc nhiên và chúc tiếu nuối

- ... Evil nhìn K, im lặng

- Ý tôi là...chúng ta có thể lợi dụng cậu ta...một kẻ trung thành với chủ, đó không phải là điều hàng đầu mà ai cũng cần ột kẻ đầy tớ sao? Cậu chủ có thể dễ dàng cai quản một tên như thế nếu ban cho hắn ta một cái ơn.

- Đang cầu xin à?

- ... K im bật, cậu không biết vì lí do gì đó mà cậu không muốn Evil giải quyết tên đó.

Evil đồng ý cho K tự xử vụ giải quyết tên kia, có lẽ xưa nay chưa bao giờ Evil thấy K thương xót ạng sống của ai như vậy.

Hắn ra khỏi phòng, bật hệ thống bảo mật tại cửa, sẽ chẳng có ai có thể vào phòng cửa hắn khi hắn không ở đó. Ra tới cầu thang hắn dừng lại, hắn thấy bóng dngas của một đứa con gái, tóc đỏ, ngang vai. Evil nhìn xuống bàn tay đang cầm thứ gì đó của nó... hắn chết sững, nét mặt tím tái khi thấy trên tay nó là những viên thuốc màu đen tuyền...

Làm sao mà nó có thể có được thứ thuốc kia!?

Nhược Phong định ném chỗ thuốc vào sọt rác, có lẽ chúng không uống được nữa...

Evil lao lại, nắm chặt lấy khủy tay nó, hấn kéo nó lùi đi tới tận cuối hành lang, hành động thật dữ tợn và tức tối thêm vào đó là sự nghi ngờ.

Nhược Phong giục tay lại nhưng không được, hấn ta đang làm gì vậy!?

- Cô lấy chúng ở đâu!!! Evil nghi ngờ quát
- Bỏ tay. Nhược Phong không đổi sắc mặt, người nên tức ở đây phải là nó chứ không phải hấn ta
- Nói! Evil trừng mắt, hấn quát lên như ai đó mới chêu tức hấn

Nhược Phong không hiểu hấn ta đang hỏi nó điều gì, nhưng cánh tay hấn đang làm cổ tay nó đau, càng chống cự hấn càng xiết chặt...

- Anh đang làm gì vậy?! Hàn giật tay Nhược Phong ra khỏi Evil, đứng chèn vào giữa, kéo nó về phía sau...như một sự bảo vệ

Evil nghĩ rằng ắt hấn nó đã trà trộn vào phòng hấn, nếu không làm sao mà có được chỗ thuốc ấy...

Nhược Phong thì không hiểu hấn đang tức giận điều gì.

Vừa lúc đó từ phía cầu thang, Phong Hàn thấy Di Ngân đang đi lên, hấn kéo Nhược Phong lên phía trước, quàng tay qua vai nó, vắt vai vô cùng thân mật.

- Đừng động vào “cả thế giới” của tôi.

Hàn nói thế vì Di Ngân đang ở đó, vì muốn giải vây cho Nhược Phong và cũng vì hấn...thích thế...

Evil biểu hiện lạnh lùng thờ ơ bước đi, trước khi đi hấn đưa mắt nhìn những ngón tay đang nắm thứ thuốc của quỷ mà Nhược Phong đang cầm.

Di Ngân đứng từ xa, cô không biết đã có chuyện gì xảy ra với họ, nhưng cô bé nghe thấy tiếng Phong Hàn . Không lẽ anh và con bé đó...là thật sao?

Về đến phòng, Phong Hàn mới lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì với hấn vậy?
- Không gì.

Hàn nghĩ nó đang giấu hấn chuyện gì đó và hấn cảm thấy mình xa lạ, tự nhiên hấn bực.

- Nói đi.
 - Không có gì. -Nó lặng im nhìn Hàn, sự thật thì nó cũng không hiểu Evil tại sao lại thái độ với nó như thế.
- Nhược Phong đi về phía sọt rác, vừa rồi nó còn chưa kịp bỏ mấy viên thuốc đi đã bị Evil kéo đi, mọi người thật khó hiểu
- Không có gì sao tự nhiên hấn ta lại như vậy.- hàn ngừng một lát rồi lên tiếng hỏi tiếp
 - Tự nhiên thôi.

Nhược Phong ném mấy viên thuốc vào sọt, tiến về phía ngăn tủ thuốc, lấy giất thấm, lau bỏ chỗ nước đen kịt trên kệ tủ.

Hàn thấy vậy, tuy đang cáu(mà không biết cáu vì cái gì) nhưng hấn vẫn đi lại, chau mày hỏi:

- Gì vậy?
- Đổ thuốc.
- Thuốc gì mà đen thế này? Hàn nhặt viên thuốc đen trong vũng dung dịch trên tủ lên xem.
- Cầm. Nó trả lời hấn, cụt lủn, thật kiêu lời.

Trong lúc lấy thuốc cảm, nó vô tình làm đổ lọ thuốc dạng dung dịch, lỏng ngóng thế nào lại làm rơi hết mấy viên thuốc vào vũng nước mới bị đổ, vậy là nhìn viên thuốc cảm đen kịt.

“Ting...ting” Tiếng chuông cửa vang lên, Hàn nghĩ chắc giúp việc mang đồ ăn lên, hần bật nút tự động cho giúp việc vào.

Hàn tiến lại gần, áp lòng bàn tay lên trán nó...

Ả giúp việc bưng khay đồ ăn đi vào, ả đứng chết lặng nhìn Hàn...

- Đỡ rồi đấy. Ăn đi, rồi uống thuốc.

Hell mặt mũi phờ phạc nhìn Phong Hàn, ả đã nghĩ Hàn kêu làm đồ ăn cho hần nhưng cuối cùng thì...cho con nhỏ kia. Hần xin thuốc cũng là cho con nhỏ kia...

Ôi ả như muốn điên lên, chắc ả sẽ phát điên lên mất khi thấy con nhỏ kia đẹp hơn ả...về mọi mặt. Giá như có thể có được gương mặt đó thì thích biết bao.

Cô ta thật là đẹp, nhìn họ thật xứng đôi. Hell mới gặp Phong Hàn trong giây lát, nhưng ả cảm thấy như muốn nổi điên lên khi thấy hần quan tâm con nhỏ khác. Ả thích hần từ cái nhìn đầu tiên. Thích cách hần không bỏ chạy khi nhìn thấy ả, thích nụ cười tỏa nắng của hần...và không ai có thể cướp những thứ mà ả thích. Nhất là con nhỏ lì lợm kia.

Hell đặt đồ ăn xuống bàn, ả cố nặn ra nụ cười, tuy trong hơi méo mó, chúc tụi nó ngon miệng rồi đi nhanh ra cửa, đóng cửa lại, màn đêm thăm thẳm nuốt gọn khu hành lang, ánh mắt ai đó sáng lên những tia tàn khốc. Một mối hận thù mới sắp sửa bắt đầu...

24. Thông Báo

Gửi lời xin lỗi trân thành nhất tới tất cả những ai đang theo dõi Du côn và Xã hội đen!

Gần 1 tháng vừa qua tớ đã không lên mạng và thực hiện “trọng trách” post truyện của mình

Fic tạm thời không có chap mới, tớ đang cố gắng hết mức có thể để chủ nhật tuần này có thể đăng chap mới.

Hứa danh dự rằng: Không bỏ fic!

Hiện tại, mọi người có thể gửi ý kiến về nội dung, mong muốn của mình về tình tiết, tính cách hay chiều hướng mà các nhân vật sẽ làm trong Fic. Tớ đang cần hiểu rõ hơn fic của mình đang có cái gì và cần bổ sung điều gì. Có thể liên hệ Face: s:// .facebook /gat.vangu hoặc mail: suongfu@gmail

Cuối cùng:

Cảm ơn tình cảm đặc biệt mà mọi người giành cho truyện của tớ. Sẽ không làm mọi người thất vọng đâu!!!

Thân

Sương LD

25. Chap 24: Cái Bóng Trong Nhà Kho

Chap 24: Cái bóng trong nhà kho

Khanh giao nhiệm vụ đi tuần ấy tên bảo vệ, cậu ta nhận được một thông báo từ cấp trên, lặn đi qua nhà kho...

Trong cái ngách nhỏ hẹp, tên cấp trên đứng chìm nhĩm trong bóng tối, anh ta cao dong dỏng, bộ vest phẳng lì đang phập phồng bởi các lớp cơ đang nhấp nhô bên trong, gương mặt xưa nay vốn không hiền lành nay có chút lương thiện tiềm tàng sâu mãi trong ánh nhìn, anh ta đang cảm thấy tội lỗi trước việc mình sắp làm với Khanh, anh ta cũng tự nhạo báng mình khi nghĩ đến điều đó. Bởi xưa nay một kẻ anh ta giết người chưa bao giờ ghê tay...vậy mà...bây giờ thì...

- Đại ca có gì cần sai bảo?

Khanh cúi người, ánh mắt nghi hoặc nhìn cấp trên

- Cầm lấy rồi đi đi.

Anh ta ném cho Khanh một sấp tiền, cuối cùng thì anh cũng không thể ra tay với Khanh.

Khanh bắt ngờ vô cùng, cậu nhìn anh ta, vẻ mặt dờ ra, miệng há hốc.

- Có chuyện gì vậy?

- Nếu muốn sống thì cầm lấy rồi biến đi, đừng để tao thấy mặt mày lần nào nữa.

- Nhưng tại sao vậy, tôi có làm gì đâu!?

- Tao đang suy nghĩ lại đấy!

Khanh bủn rủn chân tay, cậu đã làm việc ở đây 5 năm rồi, chưa mắc lỗi lầm nào quá to để đến mức bị đuổi. Nhưng rồi...cậu nhặt sấp tiền dưới đất lên, có lẽ cách tốt nhất bây giờ là nên nghe lời trước khi mọi chuyện đi đến đổ vỡ. Khanh quay lưng đi về phía cổng phụ và dần mất hút sau cánh cổng cao vút...

...Phòng 2:

7 giờ sáng, Nhược Phong bừng tỉnh dậy, cơn ác mộng đã không tha cho nó cả đêm hôm qua, ngồi thẳng dậy trên sofa, những giọt mồ hôi lăn dài trên trán xuống...

Căn phòng lặng im, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ chạy...

Cửa chính hé mở, có thể Phong Hàn đã dậy rồi. Nó làm vệ sinh cá nhân rồi xuống tầng. Phòng khách trống vắng, Phong chỉ nghe thấy tiếng thì thầm nhỏ của Di Ngân và Nga trong phòng đọc (đối diện với phòng khách). Không thấy bóng dạng Hạ Minh, K, Evil và cả Phong Hàn nữa...họ đi đâu cả rồi!?

Hell thấy Nhược Phong xuống, ả đi lại, vẻ mặt kính cẩn lạ thường:

- Cô chuẩn bị sẵn đi, một lúc nữa tôi sẽ đưa mọi người tới khu vực kĩ thuật. Quản lí đã gửi thông báo ối phòng rồi đấy!

Cùng lúc đó Di Ngân bước ra từ phòng đọc, cô “hừ” một tiếng khinh bỉ. Giọng nói giả bộ băng quơ nhưng cố ý để Phong nghe thấy:

- Hạ Minh cùng mấy người kia sang thành phố bên để luyện tập rồi đúng không?! Nghe đâu bảo chiều tối mới về đúng không Nga

- Đúng rồi chị, chó mất chủ để bám rồi đó chị.

Vậy rồi hai người cười ầm lên trước ý định hay ho của mình.

Nhược Phong định quay trở về phòng để tìm thư thông báo thì Hell gọi nó ở lại.

- Mỗi phòng chỉ có một thông báo thôi, theo như tôi được biết thì căn phòng giành cho người thứ 7 không phải ở khu này đâu có.

Nó dừng lại trên cầu thang, có lẽ nó hiểu được phần nào ý mà ả ta định nói, nhưng nếu không ở đây thì ở đâu chứ?

- Còn phòng giành cho cô ở đâu thì chúng tôi không rõ, có thể ở ngoài sân, dưới bếp, khu giúp việc hay bất cứ chỗ nào có thể.- Hell kính cẩn, nhưng đầu đó có sự bốn cột, ả cúi đầu lễ phép: - Làm phiền cô đi tìm nó rồi.

Đã 8 rưỡi, Nhược Phong vẫn đang loay hoay không tìm thấy tờ thông báo nhiệm vụ của mình đâu, nó chạy sang khu B và hi vọng nó ở đâu đó bên ấy

Di Ngân cười khinh bỉ, cô nhìn Nga đầy hài lòng.

Nhược Phong mò mẫm khắp đường đi, mãi cho tới khi dừng lại trước cửa chính của khu giúp việc vẫn chưa thấy đâu. Nó ngơ ngác nhìn xung quanh, rốt cục thì nó có thể ở đâu được, chẳng phải như vậy là mò kim đáy bể sao?

Nhược Phong dừng hẳn lại, đưa mắt nhìn vùng xung quanh đó, không có bất cứ thứ gì giống mẫu thông báo cả...nhưng rồi, chợt...nó thấy một góc giấy nhỏ phía dưới khe cửa nhà kho. Một mẫu giấy được gấp vuông vức, sạch sẽ...

Nhược Phong bị thu hút ánh nhìn bởi mẫu giấy đó, có khi đó là tờ thông báo của nó chăng? Nghĩ vậy rồi Nhược Phong tiến lại gần nhà kho. Đi qua phòng của lũ vệ sĩ và bảo vệ chính của tòa nhà, chúng đang nằm dài trong phòng vì chưa được giao nhiệm vụ, từ đêm qua tới giờ chúng chưa thấy Khanh xuất hiện để bàn giao công việc gì thêm vậy nên cả một đám chẳng biết phải làm thêm việc gì. Chốc chốc mới có người cần thay ca, còn lại thì nằm nghỉ hết trong phòng

Thấy bóng dáng của một đứa con gái đi ngang qua cửa, một tên nảy sinh ý định chêu đùa...

- Bé con...em đang đi đâu vậy...

Giọng một thằng con trai thì ào ngay bên tai Phong, nó rùng mình quay người lại nhưng tên đó đã kịp vòng tay ôm qua eo nó...Nhược Phong vùng ra nhưng không thoát được, không chần chừ giây phút nào nữa, nó dùng khủy tay thúc mạnh vào bụng thằng nhãi làm hắn đau quá buông tay ôm lấy bụng mình...

Phong ngẩng mặt lên, giờ thì không chỉ một thằng mà hình như mấy tên trong phòng vì rảnh rỗi nên cũng muốn vui đùa và hơn thế nữa...bấy lâu nay tụi nó đâu có thấy đứa con gái nào xinh như vậy mà lẳng vẳng đến đây, một con mồi ngon để đến tận miệng không ăn quả là phí.

- Ố ồ... Tiếng một tên con trai vang lên: - Xinh dữ vậy tụi bây!?

- Nhưng mà là người của ông chủ đây, thấy bảo lão đang chọn người kế vị. Một tên khác chen ngang vào vẽ đầy ngán ngẩm tiếc nuối

- Không tụi mình thì chúng nó kiêu gì chả ám sát nhau. Đúng không tụi bây!?

2 tên.....rồi 5 tên chú ý.....Rồi cả đám kéo lại chỗ Nhược Phong. Tên nào trông cũng hung dữ, lực lưỡng và đáng sợ. Vài tên đứng đưng nhìn soi mói, vài tên liếc mắt đưa tình, vài tên thấy hay ho như được món đồ chơi mới.....

Chúng cứ nói rồi tự tán thưởng nhau, Nhược Phong lùi về sau vài bước, nó tự thấy mình vô dụng, không có Hạ Phi nó chẳng biết phải làm gì nữa. Lũ thú vật cứ tiến lại gần phía nó, năm bảy thằng vây kín nó trong cái khóa hình chữ U

- Tụi anh không làm gì em đâu, lại đây nào bé con.

- Lỡ sau này bị giết thì chắc tụi anh đây tiếc lắm

- Ô kìa, lơ tụi này hả cưng?

Một thằng nhóc đi từ trong phòng ra, ánh mắt lơ đãc nhìn về phía nó, hắn cao lớn, thân hình vạm vỡ, hai cánh tay to, săn chắc chẳng chịt hình xăm và những vết sẹo lớn. Khuôn mặt hắn hung bạo với đôi mắt sâu hoắm và 1 vết sẹo dài trên má. Hắn bước đi hùng hổ và không thèm ngó nhìn đến ai

- Nhìn dáng đẹp thế kia, nhưng mà phải sờ vào mới hứng thú.

Cậu ta đứng trước mặt Nhược Phong, mắt dò chậm rãi từ đầu xuống chân...Rồi nhìn lại khuôn mặt, Nhược Phong không nhìn ai trong số họ, nó đang quan tâm đến...tờ giấy dưới khe cửa...

Bane hơi nhếch lông mày lên, cậu ta quay người, dặn dò đám vệ sĩ:

- Mất hứng...Nhưng mà tao chưa dùng thì cầm thành nào đựng vào!

Có kẻ trong đám đông đổ kị và tức giận vì thái độ của Bane, hùng hổ lên tiếng:

- Mày là cái thá gì mà dám ra lệnh cho tụi này, chó mới mà dám cắn đàn anh hả nhãi ranh?

Bane là người mới được El đưa vào hàng ngũ người bảo vệ an ninh cho tòa nhà đêm hôm qua, chưa ai biết cậu ta là ai và cũng chẳng ai biết khả năng của cậu ta là gì, nhưng ấn tượng gặp mặt đầu tiên với thằng nhóc vênh váo này là: Ngông.

Bane đang đi thì dừng lại, cậu ta nhìn tên vừa “phát biểu” với vẻ mặt nhàm chán, tiến lại gần, cậu ta ghé sát tai rồi lên tiếng:

- Mày mới gọi tao là gì? Thử nhắc lại xem?

- Chó m...

Tên đó chưa kịp nói hết lời thì ngay tức khắc Bane vung tay giáng vào mặt gã đó một cú đấm đầy uy lực. Gã ngã xõng xoài xuống đất, nghe trong miệng có tiếng lộc xộc, gã nhổ máu xuống sàn, mấy thằng con trai đứng gần đó nhìn thấy trong vũng máu có màu trắng vàng của hai cái răng hàm...

- Còn thằng nào có ý kiến thì cứ tới...anh chiều!

Bane đi khỏi, mấy tên đứng lại bàn tán với nhau vài câu về cậu nhóc, đám còn lại cũng tản dần ra chỗ khác rồi đi vào trong phòng.

Bane ngồi vắt chân lên thành ghế, cậu ngồi sát cửa, ánh nhìn vẫn gắn chặt vào người Nhược Phong, dòm ngó, thèm khát, đầy ham muốn, cặp mắt đục vọng đầy dã tâm...

- Kiểu gì vẫn đẹp, mặt lạnh thế kia mà cũng xinh rồi...không biết cười thì đến độ nào nữa...một thứ đồ chơi không tồi...

Nhược Phong thấy tụi côn đồ rời đi, nó thở nhẹ một tiếng, dần tiến lại phía mẫu giấy, lách tay xuống phía dưới khe cửa, cái ngách bé tí tẹo không vừa để nó lấy tờ giấy ra. Nó không nghĩ ông quản lí lại cố tình để nhiệm vụ ở nơi như thế này.

...

“Vụt” “Xèo”

Một mẫu thuốc lá từ đầu vợi bay tới chỗ Nhược Phong đang đứng, nó nhìn mẫu thuốc vẫn đang len lõi cháy trên sàn, rồi nhìn kẻ đứng phía xa...

Bane cười khẩy, lên tiếng giễu cợt:

- Nhặt nó lại đây, bầy bì

Phong không quan tâm, nó nhìn lên phía trên cánh cửa sắt, cửa đã khóa ngang, nếu như không có chìa khóa để vào bên trong thì nó không thể nào lấy được nhiệm vụ.

- Có 2 sự lựa chọn: 1 là mang điều thuốc lại đây, 2 là nhặt nó lên và hút!

Bane lên tiếng tức giận thách thức. Nhưng 5 phút sau đó cậu vẫn chưa thấy Nhược Phong có động tĩnh gì. Bane hùng hổ lao lại, ánh mắt nãy lửa nhìn Phong...nhưng chỉ tiếc là nó cũng chẳng may gì đến cậu ta...

Bane hùng hổ tóm lấy cổ áo Nhược Phong xiết chặt lại, lũ côn đồ lúc bấy giờ cũng ngạc nhiên lắm nhìn cậu ta.

- Điều đầu tiên, em nên biết: Thế nào là sợ hãi!

Nhược Phong không có chút động tĩnh nào, mặt lạnh nhìn Bane, cái nhìn thờ ơ, bình thản và điều đó càng làm Bane cảm thấy mình bị khinh thường, chẳng ra gì

- Đưa chìa khóa nhà kho cho tao! Bane thét lũ đồng bọn

Một thằng nhóc hốt hải chạy đi lấy chìa khóa, đơn giản vì hơi sợ Bane. Cậu nhóc mở cửa nhà kho, ẩn nó vào phía trong, khóa chặt cửa lại.

- Cho tới khi chưa có lệnh của tao, không đứa nào được mở cửa. Bane gầm ghe mấy thằng nhóc: - Không nghe lời bố mày đây thì chỉ có nước chết thôi, nghe rõ chưa!?

...

“Tóc tách...tóc tách...”

Nhược Phong lồm cồm bò dậy, không gian trong phòng bốc lên một mùi tanh khó chịu, ánh sáng chỉ lọt qua mấy khe cửa sổ mờ mờ. Tối om, đen đặc. Phong tiến lại gần cánh cửa đã đóng chặt, nó nhặt tờ nhiệm vụ lên, không ánh sáng nên nó không thể nào đọc được nội dung trong bức thư.

Nhược Phong mò mẫm tới nơi có khe ánh sáng chiếu vào, chân chỉ nhích từng bước một, tay quơ quơ tìm điểm tựa...

“Khực” Chân nó giẫm phải thứ gì đó dưới sàn, nhũn nhụa, mềm mềm...nó sồn tóc gáy, vội lùi vài bước về phía sau...

“Bụp” Phong va phải một vật treo trên không trung, trong chút ánh sáng ít ỏi, nó thấy vật lạ đó đung đưa nhẹ nhẹ...Phong thấy tay mình ướt ướt, dấp dính lạ thường. Bỗng một vật gì đó bằng gỗ rơi xuống sàn, nó thấy gió thổi rít qua đâu đó trong phòng...Tấm ván gỗ rơi xuống để lộ ra công tắc đỏ trên tường, hình như trong phòng này có bóng đèn.

“Tách”

“Rẹt...rẹt...”

Một chiếc bóng đèn vàng duy nhất treo ở sát trần nhà vụt sáng. Ánh sáng hiu hắt vàng vọt đổ xuống không đủ mảnh liệt để chiếu sáng hết cả căn phòng.

Nhược Phong chậm chậm quay lại nhìn nhà kho... tìm nó như ngừng đập, lá thư trên tay rơi xuống sàn, vật bung bung giữa phòng mà nó mới va phải...là một cái xác chết...

26. Chap 25: Nội Gian

Chap 25: Nội gian

Nhược Phong ngồi lặng dưới sàn, ánh mắt lơ đãng nhìn cái xác đang treo lơ lửng trên trần nhà, thân trên bị buộc chặt vào một sợi dây chạc rồi vắt qua thanh sà ngang trên trần nhà. Máu cứ tóc tách giổ xuống sàn, từng vũng một lênh láng.

Nó nhìn thân hình thằng con trai không mấy lành lặn, cái nhìn không dứt...những vết sâu hoắm trên người khiến máu từ cái xác cứ ồ ạt tống ra ngoài, đôi bàn chân trắng toát, lạnh ngắt...những thớ thịt bầm tím, đen thẫm lại...

Cái bóng đèn mập mờ, lúc sáng lúc tối...

Nhược Phong bỗng thấy cái xác kia...động dậy... Nó tròn mắt nhìn bờ vai thằng con trai kia run lên...Cậu ta khe khẽ mở mắt một cách mệt mỏi, cảm giác nặng trĩu nơi đầu óc.

Bất gặp Nhược Phong, cậu ta cố nặn ra nụ cười giễu cợt nhưng có vẻ đã quá mất sức, tiếng “khanh khách” không kịp vọt ra khỏi cuống họng đã vọt nghẹt vào.

Phong đứng bật dậy nhìn tên con trai, nét mặt tái nhợt, hai bên má còn hằn vết dây chạc tím đen...nét mặt hung hãn có phần dâm dăng kia chẳng phải là Khanh sao!? Vậy thì tại sao anh ta lại ở đây? Hàng tá câu hỏi bắt đầu xuất hiện trong đầu óc nó. Nhược Phong tiến về phía cậu nhóc, ánh mắt như thấu hiểu nỗi đau đớn mà cậu đang phải chịu

- Ha...ha ha... Khang cười không lên tiếng

Nhược Phong chậm rãi đứng lại trước mặt Khang, anh ta cố gắng nhếch một bên môi tỏ vẻ giễu cợt nhưng không nổi.

Có chút gió ở đâu lùa vào trng phòng, rít lên từng đợt thật thảm khốc. Lớp bụi trên sàn lộng lên, vài tờ giấy vụn từ xa bay tà tà về phía Nhược Phong rồi đáp trên đồng máu đông...Phong thấy một sập tiền rơi đầy dưới sàn...

- Cưng...đi lạc vào đây à?

Nhược Phong không trả lời, nó mới để ý thấy trên đuôi mawsy Khanh có một vết cháy nhỏ hình elip, vết cháy đen sẫm lại khiến mắt Khanh cũng không thể mở ra một cách bình thường.

- Anh sẽ...chỉ cho em...con đường sống...nhưng em...phải hứa với anh đây...1 chuyện...

Khanh thì thảo, anh ta đang cố hít lấy chút không khí ít ỏi, điều gì đó đã thôi thúc Khanh tỉnh lại và có lẽ anh sẽ không nhắm mắt nữa nếu như Nhược Phong không đồng ý.

Phong định quay đi, nó đang suy nghĩ nhiều về vết cháy nhỏ kia...sao mà quên đến thế...

- Cái nhà kho này...tôi nay sẽ được phun Strychnine...

Nhược Phong đưa mắt nhìn Khanh đầy thắc mắc, Strychnine? Nếu như nó nhớ không nhầm thì đó là một loại thuốc độc chiết xuất từ một loại cây mọc ở Châu Á, được xếp vào 1 trong 10 loại giết người nhanh nhất, nó có thể xâm nhập vào cơ thể qua đường hô hấp, sau khi xâm nhập vào cơ thể nạn nhân sẽ chết trong vòng 30 phút sau đó.

Nhược Phong lùi về sau một bước, nó nhìn Khanh đang cười thỏa mãn, máu từ vết rách trên cơ thể bật ra ngoài theo nhịp co của các cơ.

Nó đã bắt đầu thắc mắc về chuyện đã xảy ra với Khanh, anh ta là người của El vậy tại sao lại bị tra tấn đến mức độ như thế này!? Ngoại trừ người của El ra thì không ai có thể làm như vậy được...nhưng tại sao vậy?Liệu chẳng anh ta đã làm chuyện gì có lỗi với ông chủ sao?

- Đừng suy nghĩ nữa...không còn nhiều thời gian đâu...

- Chỉ cần em hứa giết chết Evil...tôi sẽ chỉ cho em...đường ra khỏi đây...

Evil(?) Khanh và Evil thì có mối thù hận gì chứ? Tại sao anh ta lại đưa ra điều kiện đó với nó? Vậy là cả một đồng lộn xộn chất chứa trong tâm trí nó, nhưng rồi chỉ vài giây sau đó, Nhược Phong tiến về phía Khanh, nó chậm chậm đưa tay lên...chạm nhẹ vào bàn tay thô ráp của cậu ta...nhắm mắt và bắt đầu cảm nhận nỗi đau kinh hoàng kia...

Khanh không hiểu nó đang định làm gì nhưng chính cậu ta cũng không đủ sức để lên tiếng nữa...

...

Phong thấy máu...rất nhiều máu, rồi những gương mặt xa lạ, những cú đấm đá liên tục lao tới...cái nhà kho chật chội bữa bọn lác đác vài thằng to con đang ngồi chễm trệ trên ghế...mọi thứ chỉ là một cục đen đặc trong màn đêm vô tận...

- Mày giỏi lắm...mày có biết đây là điều cấm kị không? Tiếng một gã đàn ông oang oang trong bóng tối

- Đại ca đã đồng ý cho tôi đi rồi...

- Vả vớ mồm nó cho tao.....

- Buộc nó lên, xem nó dám nói láo nữa không!...

Một sợi trạc to dài vung lên, quật “đen đét” vào người thằng nhóc bị treo giữa phòng, người bung máu trong chốc lát...một cảnh tượng thê lương diễn ra ngay trong khuôn viên tòa biệt thự...

Ngay chốc lát sau đó...một tiếng thét thê thảm tuyệt vọng vang lên chỉ trong khoảng khắc rồi tắt lịm...

Tiếng chuông điện thoại vang lên...cái cục đen thì ào ào đi rồi cho đám đàn em dọn dẹp mấy đồng bừa bộn trên sàn...chúng mất bóng sau cánh cửa gỗ một...

...

Nhược Phong bừng tỉnh...nó không còn thấy gì thêm từ bàn tay trai sạn của Khanh nữa, tất cả chỉ là một màu đen đáng sợ, không lối thoát...nó mở mắt nhìn Khanh, tim Phong đang loạn nhịp vì mất máu, hai cánh tay chống đầu gối thở hồng hộc...vậy là Khanh đã tắt thở...cậu ta đã chết và nó vẫn chưa biết lối thoát ỉn...

Người nó đổ ụp xuống sàn vì mất máu và vìbất lực...

Di Ngân nhìn Nga đầy khó hiểu, rồi nhìn tên quản lí El, một hồi lâu sau lão vẫn không chịu lên tiếng mà vẫn chăm chú vào chiếc máy tính bảng loại mới ra trên tay.

Nga thì thầm nhỏ vào tai Ngân: “ chúng ta đã chờ thằng già đó gần 2 tiếng đồng hồ rồi”

- Rốt cuộc thì ông muốn gì đây? Ngân lên tiếng hỏi

- Cô tự đọc trong tờ nhiệm vụ đó đi. Tên quản lí vẫn không rời mắt khỏi màn hình máy tính

- Hừ...định lừa tôi sao? Ngân cầm lá thư được gói kĩ trong một cái túi bóng nhỏ rồi ném lên bàn: - Định hại tội này đâu có dễ.

Lão quản lí hơi nhướn mày nhìn Ngân rồi cười hững hờ. Lão đã cho tẩm thủy ngân với hàm lượng khá cao, nếu không am hiểu nhiều thì sẽ chẳng thể nào nhận ra lá thư nhiệm vụ dính thủy ngân.

- Còn thiếu một người nữa... lão lên tiếng

- Nó không tới đâu

Nga và Ngân không ngại gì một cái cười mỉa mai.

Tay quản lí rời mắt khỏi màn hình, nét mặt dần dần ra, vậy là đột nhận hàng từ cảng đã diễn ra thành công. Lão tắt bỏ mắt và...không hề biết rằng ngay sau đó, cảnh tượng tiếp theo ở bến cảng thật không thể ngờ tới...

Lão đưa Nga và Ngân tới sân tập cách tòa biệt thự chừng 2 km, Hai con nhỏ cần được vận động xương cốt bằng một chút kinh nghiệm sử dụng laze và súng...

Vậy là tòa biệt thự chỉ còn lại mấy tên vệ sĩ nằm dài bên trong phòng, mấy nhỏ giúp việc chạy qua chạy lại lau dọn, mấy tên bảo vệ ngồi đánh bài trên hành lang...không một ai chú tâm vào nhiệm vụ của mình...không nào ngờ rằng những chuyện kinh khủng sắp xảy ra với tòa biệt thự...

Phong Hàn trườn người dưới lớp bùn đen, người hấn mỗi lúc một nún xuống sâu hơn nhưng chính hấn cũng không được phép ngồi dậy, hàng rào sắt gai giăng kín trên mặt đất cách hố bùn chừng 40cm. Hấn không thể dừng lại bởi đám lính đang dượt đuổi ngay phía sau hấn, chỉ cần lơ là một giây thôi, để chúng bắt được chúng sẽ ghì người Hàn vào lưới gai...lão già này thật lắm trò...

Ha Minh đang làm nhiệm vụ của mình cách đó 500m, anh chậm chậm nhón từng bước nhỏ một trên đất, tai cố gắng nghe những âm thanh nhỏ bé nhất đang phát ra xung quanh mình....tít tít...tít...

Minh bối bụi cỏ cao gần đó, một quả bom đã bắt đầu đếm ngược, thời gian làm nhiệm vụ gỡ bom ngày một giảm đi, anh đã gỡ được 2 trái trước đó và còn ít nhất 4 quả nữa ở đâu đó quanh đây, chỉ cần lơ là một giây thì có thể Minh sẽ bỏ mạng...

K có nhiệm vụ phải hạ gục 30 tên tội phạm có vũ khí, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, anh cởi chiếc áo somi xuống, vết rách sau lưng khiến chiếc áo đẫm máu...hai thằng to con hùng hổ cầm dao lao lại, K lách người qua, vòng chiếc somi qua cổ một tên rồi xiết mạnh, không có không khí lưu thông, hẳn ta chỉ biết giấy giụa rồi mấy giây sau bất tỉnh...

Evil ngồi thư thái trong một căn phòng khang trang, sạch sẽ, có điều hòa và vô cùng tiện nghi. Trên bàn là một chiếc máy tính, vô vàn kí tự đang vụt qua, Hắc ngồi nhấp một ngụm nước rồi chốc chốc lại gõ liên hồ vào bàn phím, enter rồi chờ cho cái máy nhận thông tin, mắt nhìn không thôi vào chiếc đèn xanh bé tẹo trong cái khung ở góc màn hình...lão quản lí đang làm khó hắn, hệ thống an ninh của tòa nhà ảo mà lão tạo ra vẫn chưa bị phá vỡ...Evil nhếch môi, hắn nhập mật khẩu và ID vào máy tính, enter, cái chấm xanh đã chuyển sang màu đỏ nhấp nháy...trò chơi kết thúc rồi lão già...

Ngọn đèn 15w treo trên trần đang khê kêu sè sè, ánh sáng nhấp nháy như một con mắt mờ liên tục nhấp nháy.

Nhược Phong đi vòng vòng quanh nhà kho để tìm cửa ra nhưng đã hơn 1 giờ đồng hồ trôi qua nhưng nó vẫn chưa tìm thấy kẻ hở nào...

Bỗng từ phía ngoài xa xa kia, Nhược Phong nghe thấy tiếng máy nhỏ giúp việc hét lên rồi im bặt trong không gian đặc vắng...

Nhược Phong tiến về phía cửa gỗ, sau cách ngách nhỏ nó thấy lũ du côn chạy hết ra khỏi phòng rồi rầm rầm tiến về phía biệt thự...có chuyện gì đang xảy ra vậy?

7 giờ tối:

Nhược Phong tỉnh lại trong tình trạng không mấy dễ chịu...

Hai tay bị cột chặt lại với nhau, chân cũng vậy, miệng nó đã bị dán băng dính kín mít. Cả tòa biệt thự đã bị nhấn chìm trong chất khí màu trắng đục, loại thuốc mê nhẹ nhưng khá nhiều, Nhược Phong đã bất tỉnh trong nhà kho và mọi chuyện sau đó thì nó đều không biết gì.

Máy nhỏ giúp việc cũng bị chói thành một cục ở phía đối diện, mấy tên vệ sĩ thì bị đánh lăn lóc giữa căn phòng.

Ả Hell bị buộc ở phía đối diện với Nhược Phong, có vẻ như ả bị đánh đập rất nhiều, mặt đã xanh lét không còn một giọt máu.

Nhược Phong nhìn quanh phòng, có mấy tên còn đồ đứng ngoài cửa hút thuốc lòn, mặt mày tươi tỉnh vì đã hoàn thành nhiệm vụ thành công.

Mấy tên khác đang tụ tập ở cái bàn gỗ ngồi đánh bạc, chốc chốc lại hét ầm lên vì ăn được một vố lớn. Một thằng nhóc nhìn về phía Phong, thấy nó đã tỉnh cậu ta cười thích thú

- Tỉnh rồi kìa mày...cậu ta lên tiếng, hích hích thằng ngồi bên cạnh
- Đừng động vào em đó, nó bảo nhỏ đó là của nó rồi mà...
- Càng nhìn tao càng thấy tiếc...chep chep...
- Đừng làm liều, thằng Bane không thích điều này! Há há

Nhược Phong sững lại...Bane?

Cùng lúc đó từ phía cửa chính có người đi vào, hai tên còn đồ đứng dẹp sang hai bên, cúi đầu kính cẩn. Theo sau là hai thằng nhãi, chúng đặt 4 cái bình to xuống đất, mùi cồn loang ra...thê lương và ám mùi chết chóc...

27. Chap 26: Điều Kiện

Chap 26: Điều kiện?

Evil thư thái nhìn màn hình máy tính, hắn đã hoàn thành nhiệm vụ của mình...nhưng rồi... bỗng từ phía góc phải màn hình một thông báo đỏ nhấp nháy liên tục. Evil nhấp chuột vào biểu tượng, màn hình máy tính ngay sau đó là khung cảnh tòa biệt thự, nơi mà tụi hắn đang sống. Hắn vội vàng nhìn về phía góc màn hình, chiếc khóa bảo mật đã được mở...

...

Phong Hàn đã trở về biệt thự, hắn hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn dự tính, sống lưng hắn đau nhói, cái áo somi đen cũng không thể làm mờ đi những vết máu loang ngoằn trên lưng. Hắn thấy cánh cổng mở rộng, không một bóng dáng tên bảo vệ nào ngồi trong phòng...Hàn bước vào phòng bảo vệ, một cái xác nằm chềnh ềnh trên sàn, máu me khắp mặt...

Hàn nhanh chóng trở về tòa nhà chính, hắn chạy loạn lên nhưng rốt cục thì không có một ai ở đây, rải rác trên sàn nhà là xác chết...Vậy còn Nhược Phong!?

Phong Hàn như hiểu ra chuyện gì mới xảy ra, hắn lấy lại bình tĩnh, quan sát máy quay an ninh ngoài cổng...một chiếc congteno đã rời đi khỏi kho hành, tiến về phía Tây...

...

- Bao giờ đại ca qua lấy hàng đây!? Bane nói lớn vào điện thoại
- Tao đang ở Trung Quốc, để bọn đàn em tao qua lấy. Người đầu dây bên kia trả lời
- Đại ca còn nhớ lời hứa với tôi không? Nếu thành công vụ này thì...bane dừng lại, anh quay lại nhìn Nhược Phong, bắt gặp ánh mắt nó đang nhìn anh, Bane nhướn mày, cười thích thú
- Tao nhớ. Lấy hàng xong thì bàn tiếp.

Cuộc gọi kết thúc, Bane thả điện thoại xuống bàn, anh tiến lại gần phía Nhược Phong

- Sao rồi, em nghĩ sao về đề nghị của anh? Đồng ý theo anh còn có đường sống...

Nhược Phong không đáp lời anh ta, nó vờ như không nghe thấy gì, bane lấy làm tức giận, anh giữ cầm nó, ghì sát mặt, nói nhỏ:

- Anh không còn nhiều thời gian cho em đâu, suy nghĩ nhanh lên.

Nhược Phong vẫn im lặng, nó không quan tâm Bane nói gì và sẽ làm gì. Nó đang chú tâm tới chai bia mà mấy tên côn đồ đang uống gần đó...

5 giờ chiều...

Trời đã ngả dần về bóng tối, tên đại ca vẫn chưa cho xe tới lấy hàng, Bane hơi cuống, anh gọi lại cho tên đại ca, hắn ta nói để tránh sự chú ý của mấy tên cớm ngồi thành phố thì bọn hắn phải đi đường vòng

Bane bực mình ném điện thoại lên bàn...

Nhược Phong mắc chân vào thành bàn, nơi mấy chai bia đang để phía trên, chiếc bàn bị dịch đi một đoạn, mấy cái chai để gần mép rơi xuống đất, vỡ tan tành...

Mấy tên du côn thấy vậy giật mình quay lại, nhưng không thấy gì thì lại quay đi, tiếp tục hút thuốc và canh chừng phía bên ngoài.

Một mảnh thủy tinh dày bay tới chỗ Phong, nó dịch dịch người với lấy mảnh sành và bắt đầu cưa...

...

Phong Hàn chạy xe chậm lại khi đi qua mấy kho hàng ngoài thành phố Star War, hẳn nghĩ bọn côn đồ đó không phải người của thành phố này, bởi gần như tất cả đều nằm trong tay EL, không có lý gì chúng dám xâm nhập kho hàng EL cả.

Hàn dừng hẳn xe lại, không gian xung quanh hẳn bây giờ im bật, hẳn đang cố gắng lắng nghe những âm thanh nhỏ nhất đang phát ra xung quanh mình.

...

Cái chạc bực nhẹ...Nhược Phong vừa cửa vừa cố gắng để ý lũ côn đồ, chúng đi ra đi vào, chỗ nào cũng có vài tên đứng canh chừng.

Tất cả đều tối om, duy chỉ có một cái bóng nhỏ bật ở giữa phòng, trong khi đó...công tắc ở ngay gần nó...

Từng sợi chạc nhỏ bị mảnh chai cửa đứt, lạ thay nút chốt của Nhược Phong rã lỏng, chỉ có một lần buộc. Phong cố gắng tút tay ra khỏi nút buộc..."Phụt" chạc đứt, tay nó được tự do...

Cùng lúc đó Hell tỉnh lại sau khi bị tiêm liều thuốc mê loại nặng, mắt ảm mờ mờ, cho tới khi nhìn rõ mọi thứ trước mặt mình, ả nhìn thấy Nhược Phong, cô ta đang chuẩn bị tẩu thoát...

- Cô ta chôn rồi!

Hell thét lên thật to trước khi Nhược Phong tắt bỏ bóng đèn, bọn du côn ngơ ngác quay lại nhìn Hell.

- Đứng lại!

Bane tức giận rút súng, hẳn chìa nó lên trần nhà, bóp cò rồi nổ súng...

...

Phong Hàn đang định nổ máy chạy xe thì...hắn nghe thấy tiếng súng ở đâu đó vang lên...Hàn hướng mắt về phía khu vực quân sự bị bỏ hoang cách đó 500m..."tôi sẽ tìm thấy cô"...

...

Evil định vị lại vị trí của chiếc congteno, mỗi chiếc xe ra vào kho hàng đều bị gắn một con chip định vị, và điều này thì chỉ có người trong biệt thự mới biết.Hắn mới gửi biển số xe congteno đi, hệ thống nhận dạng đó là dòng xe của tổ chức BIS, hẳn bật hệ thống dò tìm, tín hiệu từ con chip phát ra từ phía tây của tòa biệt thự. Evil nhìn kỹ trên lược đồ, một chấm xanh nhỏ khác cũng đang tiến về phía con chip.

Tên quản lý trở về biệt thự, thấy cảnh tan hoang, lão ta lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra thế!?

- Có người chộm hết kho hàng rồi. -K nhìn tên quản lý đáp

Di Ngân và Nga theo phía sau, bọn chúng tỏ ra mệt mỏi vì cả một ngày phải tập luyện. K nhìn chúng rồi thắc mắc

- Còn cô bé kia đâu rồi?

- Nó ở đây từ sáng mà.

- Vậy thì...

K trong mắt, anh nhìn Evil đang ngồi ngay gần đó, ánh nhìn đầy lo lắng.

Evil vòng tay ra sau gáy, tựa lưng xuống thành ghế, nhắm mắt và cố gắng trấn tĩnh lại.

Phong Hàn dừng xe tại 1 lùm cỏ cao, hẳn mới thấy mấy tên du côn đi lại trước cửa, Hàn rút thanh tuyp dưới cốp xe, hẳn nghĩ mình phải cứu nó.

Hàn men theo bờ tường, tiến về phía sau khu nhà để tránh tầm nhìn của bọn chúng.Hắn bật qua tường, tiếp đất một cách vô cùng nhẹ nhàng. Cùng lúc có hai tên đang lẩn về phía sau để hút thuốc, Hàn đứng đẹp vào

một dãy tường, chờ lúc chúng đi qua đó, không để ý, vung thanh tuyp ngang gáy lũ côn đồ, hai thằng nhãi ngãi xông xoài xuống đất.

Hàn mới nghĩ ra một cách hiệu quả hơn là việc phải đánh nhau với lũ đó.

...

Nhược Phong bị cột chặt vào cái cột sắt ở phòng trong, Bane tuy cầu nhưng không hề có hành động đánh đập nó. Bane ra khỏi phòng, trước khi ra khỏi phòng anh có dặn lũ đàn em coi chừng nó.

Một thằng nhóc chạy từ ngoài cửa vào, cái mũ lưỡi chai đội sụp xuống mặt, trên tay là điều thuốc lòn mới hút, thằng nhóc lững thững đi về phía mấy tên bảo vệ của EL đứng sầm soi, cậu ta nhìn quanh phòng, nhưng có vẻ như cậu ta chưa tìm thấy thứ mà cậu đang cần tìm...

Thằng nhóc tiếp lại gần phía con nhỏ dị dạng, cô ta đang méo mó mặt mày vì nút buộc quá chặt. Chờ lúc không ai để ý, cậu cố tình làm rơi điều thuốc xuống sàn, cúi xuống nhặt, đồng thời kéo mũ cao lên...

...

Hell bất ngờ trước thằng nhóc trước mặt, ả há miệng ngạc nhiên. Phong Hàn?

Hàn gơ tay ra hiệu im lặng, Hell nhìn quanh, rồi nhìn Hàn lo lắng

- Tôi sẽ cứu mọi người. – hàn nói nhỏ: - Con nhỏ tóc đỏ có ở đây không?

Hell hơi ngơ ngác một lúc, nhưng rồi ả hiểu được mục đích của Hàn vì sao lại đến đây. Hell cười trong lòng.

- Không

Phong Hàn bắt đầu lo lắng ra mặt, nhìn Hell gấp rút hỏi lại:

- Vậy cô ta ở đâu?

- Tôi không biết.

- Tại mày chông nom chúng nó cẩn thận, lơ là là chúng nó chạy mất đấy.

Một tên lên tiếng, Hàn đứng bật dậy, vậy thì nó ở đâu!?

Hàn định ra khỏi khu nhà, đến cửa thì nghe mấy thằng rì rầm với nhau

- Bane vẫn trong đó với em ấy à mày?

- Mới ra rồi, Xinh thế mà không được dùng...tiếc tiếc...

- Mà con này cũng siêu, thằng Bane có làm gì nó cũng không phản ứng. Mặt nó lạnh như xác chết!

Phong Hàn dừng lại, Nhược Phong!?

...

Bane chạy xe ra ngoài để đón xe đại ca. Thấy bane đã đi, một thằng nhóc lon ton chạy về phía căn phòng nhỏ đem theo một cốc nước lọc, chưa kịp mở cửa thì bị gọi lại.

- Mày vào đó làm gì?

- Đại ca bảo mang nước vào cho con nhỏ.

Hắn vào phòng, định chốt cửa lại nhưng cái khóa đã bị hỏng. Hàn hất mũ cao lên, hắn thấy Nhược Phong. Con nhỏ vẫn vậy, hắn không thấy ở nó sự sợ hãi, lo lắng hay bất cứ thứ gì khác.

Hàn tiến lại và cố gắng gỡ sợi chạc ra, hắn đã không đem theo bất cứ thứ gì có thể cắt. Hàn tự thấy mình quá bất cẩn. Hắn cố gắng tháo nút thắt, một hồi lâu sau đó vẫn chưa có chút tiến triển nào. Nhược Phong nhìn Hàn, nó thì thào nói khẽ:

- Đi đi

Hàn không may mắn đến lời nói của nó, hắn nhìn quanh phòng, khóe miệng khẽ nhếch lên...

Phong hàn đập chiếc cốc thủy tinh đựng nước xuống sàn, cố gắng để nó không gây ra âm thanh, hắn nhặt mảnh dày nhất lên và bắt đầu đưa đi đưa lại trên sợi dây

Bầu trời đã tối đen, gió lùa vào nhà kho lạnh ngắt, mấy tên côn đồ ngồi chơi bài với nhau la hét inh om, mấy gã ngồi cửa hút thuốc, cười khà ồ.

Phong Hàn ra khỏi phòng, hắn nhìn về phía Hell, một cái công tắc bóng đèn, nhìn ra cửa, chỉ lác đác 2, 3 tên đứng đó. Khoảng cách từ chỗ hắn đứng tới cửa cũng không xa lắm. Hàn sụp mũ, cố gắng không để ai thấy mặt mình. Lại gần phía Hell, hắn dặn dò

- Tôi sẽ quay lại cứu mọi người

Hell không hiểu hắn định làm gì nhưng cũng gật đầu đồng ý. Ăn thừa lúc không ai chú ý, liền tắt ngay công tắc bóng đèn, vậy là chiếc bóng đèn duy nhất đã đen thui. Căn phòng bỗng chốc chìm ngẫm trong bóng tối, mấy tên du côn hơi láo loạn, húng gào thét xem có chuyện gì thể thì Phong Hàn nhanh chân chạy về phía cửa chính, Nhược Phong cũng chỉ chờ bóng đèn tắt là lao ra khỏi phòng.

Vừa lúc một chiếc xe ngoặt từ đường cao tốc vào, Bane đã đưa xe đai ca về đến nơi để nhận hàng, vừa lúc thấy Nhược Phong lao ra ngoài, anh ta như muốn điên lên vì lũ bắt tài vô dụng kia, nếu như anh không về kịp thì có khi nó đã chốn thoát rồi.

Bane giận dữ bước xuống xe, anh chìa khẩu súng đã nạp đầy đạn trước đó về phía Nhược Phong và Phong Hàn...

Bane dùng thanh tuyp dài đập lia lịa vào người Hàn, thật nực cười khi mà hắn phải đứng chịu đòn chứ không được phép phản kháng, hàn ngã xuống sàn, hắn vẫn hiên ngang ẩn sàn đứng dậy, máu chảy nhiều tiêu chán khiến mắt hắn mờ đỏ đi. Nét mặt lạnh băng nhìn Bane, đầu đó là sự khinh miệt.

Bane bật bật cái máy lửa, bật lên rồi lại tắt đi, như một sự chêu đùa.

- Em cũng giỏi đấy chứ. Nhỉ? Khiến một thằng con trai lao vào miệng cọp để cứu mình thế không vừa đâu.

Hàn nhìn nó, hắn ta nhìn nó với ánh mắt vô cảm, không một chút đau đớn, và nhất định không chống cự. Bane nhìn Phong Hàn, nhìn nét mặt của hắn mà Bane muốn đâm nát ra...

- Phong độ thế này...thêm vài nhát dao vào xem còn đẹp trai nữa không nhé?

Bane cười lớn, hắn tút con sao tủa trong túi quần tiến về phía Phong Hàn, hai thằng đàn em chạy lại khóa chặt tay Hàn tránh việc hắn phản kháng lại.

Nhược Phong lặng im, người hắn ta bê bết máu, phía lưng đã ướt máu là máu...hắn làm nó nhớ tới Hạ Phi...hắn ta và nó cũng chẳng là gì của nhau, vậy nên Hàn không phải chịu đựng như vậy.

Bane đã nâng mặt Hàn lên, anh mài mài con dao lên mặt hắn,

- Nhìn đi em yêu, nó sắp thành dị nhân vì em đây này.

- Đi đi!

Nhược Phong lên tiếng, Bane quay lại nhìn nó

- Tôi sẽ theo anh. Để anh ta đi đi.

Hàn nhìn nó, hắn tím mặt nhìn đăm đăm, trong mắt hắn bùng bùng lửa giận

Bane cười lớn, hắn ra lệnh ấy tên đàn em thả Phong Hàn ra, anh tiến lại gần Nhược Phong

- Như vậy có phải ngoan không. - Bane thả cái máy lửa vào trong túi: - Xém chút nữa thì chỗ còn này đã cháy rồi.

Bane cho người cởi bỏ vòng dây chứa còn khỏi người Nhược Phong. Anh hất cằm về phía hai thằng đứng gần đó:

- Đưa ra xe đi.

Nhược Phong bị đưa đi, Bane sẽ đưa nó chạy trốn sau khi giao xong xe hàng.

Phong Hàn thấy lòng hần thắt lại, nó mới ở ngay trước mặt hần...nhưng sao giờ hần thấy xa vời quá...

Evil nhìn vào màn hình máy tính, một tin mới từ ID quen thuộc: “Kích nổ đi, không để chúng có được số hàng đó”

Evil tắt bỏ màn hình thông báo...kích nổ ư? Vậy còn...

Hần mới phát hiện ra một tín hiệu máy tính ở gần con chip, loại sóng máy tính đó là của quản lí BIS, bởi nó có tường bảo mật. Evil gửi cho K đường dẫn tới cổng khóa của tên quản lí BIS. Tụi hần sẽ bẻ khóa tường bảo mật của chúng.

...

- Chúng mày nhanh tay lên, EL đang cho lực xoát đấy! Khẩn trương lên

Bane hô hào mấy tên lính vác hàng lên chiếc congteno. Chúng nào biết rằng, một vật nhỏ màu xanh lấp ngay bên mép xe đang nhấp nháy liên tục, và cũng không thể tưởng tượng được sức công phá của thứ nhỏ bé đó.

Phía trên đó một đoạn, bên trong một chiếc oto đen tuyền, ai đó đang thực hiện chuyển tiền, gã ta chuyển một phần nhỏ khoản lời cho Bane số còn lại được sung vào quỹ riêng của gã, gã cười nhẹ, một cú lời lớn!

“Tin tin”

Một dòng tin nhắn từ phía góc màn hình hiện lên

“Chào BIS, chúc mừng vì mày sắp được chết trong đồng tiền chưa kịp đếm”

Gã hơi tái mặt, máy tính của gã đã bị hack, trong khi tường bảo mật của gã đã được chuyên gia thiết lập.

“Đừng mong dọa tao, chúng mày thấy sao khi bị chơi một vỏ đau như thế?”

“Tụi mày sẽ chết đau đớn hơn thế nhiều”

“Ý mày là gì?”

“Cái xe tiền mà tụi mày mới cướp sắp được kích nổ rồi đấy”

Lão ra khỏi xe, tiến về phía chiếc congteno đang đỗ, gã ra lệnh cho tất cả im lặng, tiếng gió thổi nhẹ qua, lạnh lùng mang theo âm thanh nhỏ nhỏ “tít tít tít”. BIS vòng qua phía thành xe, gã thấy con chip nhỏ đang nhấp nháy được mắc vào mép thành. Gã dùng hết sức nén nó đi thật xa, rồi cười vẻ đắc thắng, trở lại xe, gã gửi cho tên hack 1 lời chúc may mắn

“Sức công phá: 2km đó mày, chạy không kịp đâu”

“Vậy mày muốn gì?”

“Tao sẽ ày mang chỗ hàng đó đi với 1 điều kiện...”

28. Chap 27: Lạc Mất Nhau

Chap 27: Lạc mất nhau (Quà tặng cho ngày valentine :v)

EL đã cho xe đến trở đảm giúp việc và cận vệ về biệt thự. Chiếc congteno đã vụt đi mà không hề có sự ngăn cản của bất cứ thế lực nào. Thành phố vẫn lặng đi trong cái cô quạnh vốn có của nó.

Bane vẫn chưa dời khỏi căn nhà hoang, anh ta chờ cho tất cả mọi người ra xe rồi mới mở cửa kho hàng, nơi mà anh giam giữ Nhược Phong. Bane bước vào, vẻ mặt thực không mấy vui vẻ mặc dù chuyến hàng đã chốt lốt.

- Giờ thì em được trở về tòa biệt thự đó rồi đấy. - Bane vừa gõ chổi vừa thì thầm vào tai Nhược Phong

Nó không hiểu vì sao anh ta thả nó, nhưng điều nó lên làm bây giờ không phải là thắc mắc, nó phải đi tìm Phong Hàn, hẳn ta đã bị thương...

Nhược Phong ra tới cửa thì giọng Bane vang lên:

- Một ngày nào đó anh sẽ có được cưng. Không thoát được đâu!

Phong mặc kệ lời hăm dọa của Bane, nó bước đi nhanh dần rồi thành chạy và mất hút sau bờ tường. Nó nhớ rằng Hàn đã bị thương khá nặng, có lẽ hẳn không sao đâu...tay nó khẽ run lên, nhưng nét mặt vẫn có chút lạnh băng tàn nhẫn.

Bỗng, từ phía cửa thông gió có một luồng gió lửa vào, mùi cồn nồng nặc bay vào, nó dừng lại, tiếng ồn ào của thằng con trai khiến Nhược Phong chết sững:

- Mày đồ nhanh lên, ra đằng kia lấy máy lửa đi! Đại ca bảo phải đốt sạch sẽ chỗ này, không để lại dấu vết gì hết.

Đốt hết ư? Vậy nếu Phong Hàn mà còn ở đâu đó trong này thì sao? Và rồi nó bước đi mỗi lúc một nhanh hơn. Nó lao vào mấy phòng để đồ, chạy loạn cả lên nhưng mãi sau đó vẫn không thấy Phong Hàn đâu.

Từ phía cửa chính, Bane bước vào, anh ta không quan tâm xem nó nghĩ gì, lao lại và lôi nó ra khỏi căn nhà kho.

- Anh ta đâu? - Nhược Phong vùng tay thoát khỏi tay Bane

- Trong đó, em muốn cứu nó à?

Bane nói rồi ra hiệu cho bọn đàn em châm lửa, Nhược Phong đứng như cấm rě, bọn du côn nhanh tay ném mồi lửa vào vết cồn loang lổ trên nền đất, cả căn nhà ngay sau đó đã phừng phừng lửa đỏ. Phong muốn làm điều gì đó ngay lúc này nhưng chính nó cũng không biết mình cần phải làm gì nữa. Nó đứng trân trân nhìn ngôi nhà đang dần dần bốc cháy, lòng nó khẽ thắt lại...Phong Hàn...

...

7h30 phút:

Bane và bọn đàn em đã dời đi khỏi căn nhà kho cháy rụi, bóng tối đã vây bủa lấy toàn bộ khung cảnh chỉ trừ căn nhà kia, ngọn lửa vẫn đang đỏ rực hừng hực cháy. Những ngọn lửa đỏ lóng lánh cháy trong ánh nhìn của Nhược Phong. Mùi khen khét lửa vào cuống họng nó, đã có ai đó cũng vì nó mà chết trong ngọn lửa hung ác ấy...vụ hỏa hoạn năm xưa...cả anh và mẹ cũng đã rời xa nó mãi mãi...rồi vụ nổ cách đây không lâu...người thân cận nhất cũng để mặc nó...còn giờ là Phong Hàn...một người không liên quan gì đến Nhược Phong...Phải chăng nó là kẻ gây ra mọi tội lỗi?

Cả người nó chơi vơi rồi đầu gối đập mạnh xuống nền đất lạnh, hai tay chống lên đầu gối, nó cảm thấy mình trở nên bất lực, thân xác kiệt kiệt sức.

Ngay lúc này đây, nó muốn mình được sống thật với chính mình, không cần tỏ ra mạnh mẽ, lạnh lùng...nhưng sao nó thấy khó quá, phải chăng quãng thời gian qua là quá dài để đến bây giờ chính nó cũng không biết con người thực chất của mình là gì...

Đã có bao nhiêu người phải chết vì nó!? Tội lỗi như chất đông, không lối thoát, không lựa chọn...

...

Phong Hàn buông volang, hẳn đã lặng đuổi theo chiếc congteno bởi hẳn nghĩ Nhược Phong cũng bị đưa đi cùng chuyến hàng. Chiếc xe dừng lại trước căn nhà 14 tầng cách xa Star War chừng 20km. Hàng đã được đưa từ xe vào kho nhưng mãi lâu sau Hàn vẫn chưa thấy bóng dáng của Nhược Phong. Hàn tiến lại gần

tòa nhà hơn, sau lùm cây cao, Hàn thấy Bane, anh ta đang nhận tiền sau khi hoàn thành nhiệm vụ và một thằng con trai khác, vì khoảng cách quá xa nên hàn chỉ thấy thấp thoáng chiếc áo vest màu tro tàn.

Bóng có hai tên bảo vệ phát hiện ra xe của Hàn, chúng chỉ chỉ nhau rồi cả đám dần dần tiến về phía hàn. Phong Hàn đành quay xe trở lại biệt thự

Vậy Nhược Phong đã ở đâu, hàn thấy tâm trạng day dứt không nguôi, chiếc xe lao đi vun vút trong đêm tối, Hàn tự trách mình vì nhiều thứ...hàn bị làm sao vậy?

...

Ngoại ô Star War:

Một chiếc moto đua dừng lại trước ngôi nhà kho mới bị đốt. Một thằng con trai xuống xe, ánh mắt như đỏ rực lên, ngọn lửa vẫn phừng phừng trong đáy mắt. hàn tiến lại gần căn nhà, liệu chẳng con bé vẫn còn trong đó? Hàn nghĩ vậy nhưng ngay sau đó đã vội lắc đầu bởi suy nghĩ tồi tệ của mình.

Hàn tiến gần căn nhà, hàn không muốn nghĩ tới điều tồi tệ nhất nhưng đầu óc hàn không thể dừng lại được...nếu như nó vẫn còn trong đó thì sao...? Hàn đưa tay bịt miệng lại...nếu như vậy...thì hàn phải làm sao..

Hàn bước lại gần hơn, chân hàn như bủn rủn, bóng dáng ai đó lọt thỏm sau lùm cỏ lau, một người con gái...

...

Nhược Phong ẩn mình đứng dậy, mắt nó nóng rực, vì ngọn lửa hay vì điều nào khác thì nó không biết, chỉ là lòng nó chưa xót quá, nó sẽ phải làm gì đây nếu Hàn chết rồi!?

Chợt! một bàn tay lạnh ngắt đặt lên vai, người Nhược Phong cứng đờ.

- Nhược Phong?

Giọng hàn ta vang lên, nó thấy hơi thở của mình như đứt quãng...giọng hàn lạnh ngắt, nó muốn quay lại nhìn hàn nhưng hàn đã kịp choáng tay ôm lấy nó từ phía sau,hàn đã giữ người nó đứng nguyên trong tư thế ấy.

Hơi thở của Hàn phả nhẹ vào tóc nó, hàn vòng tay qua vai Phong, tựa đầu lên mái tóc đỏ rực, hàn khẽ thì thào một mẩu:

- Tìm được cô rồi...

29. Chap 28: Evil

Chap 28: Evil

Tòa biệt thự như đang bị vây hãm bởi không khí chết chóc nhưng bên trong cánh cửa vẫn hoàn toàn yên lặng.

Hạ Minh vừa về tới nơi, anh vào nhà, vẻ mặt hơi ngơ ngác trước trước biểu hiện trên mặt mọi người, Minh ngồi xuống bàn, nhấp một ngụm nước rồi mới thì thầm hỏi Di Ngân, mắt vẫn chú tâm theo dõi nhưng người xung quanh.

- Có chuyện gì vậy em?

- Hàng trong nhà kho bị mất cắp. – Ngân đáp lại

Minh nhún vai một cái, thái độ không mấy quan ngại đến việc mới xảy ra, anh mỉm cười nhã nhặn đáp:

- Vậy thì có liên quan gì đến chúng ta à? – Minh kéo tay Ngân đứng dậy: - Về phòng thôi em, anh mệt rồi.

Evil đưa mắt nhìn theo hai người họ đi lên tầng, chiếc áo vest màu tro tàn khuất dần rồi mất hẳn sau lan can cầu thang...

...

K gọi Evil về phòng với sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lo lắng tột độ nhìn Evil. Hắn nhìn K thờ ơ hỏi:

- Chuyện gì?

- Khanh chết rồi, cái xác trong nhà kho.

Evil nhướn mày lên, hắn bỏ ra khỏi biệt thự, cái dáng cô độc bước đi trong đêm tối lúc ẩn lúc hiện. Evil đi qua phòng người giúp việc, hắn định đi qua luôn nhưng rồi...hắn dừng lại, ánh mắt lướt nhanh qua mấy con nhỏ giúp việc mới trở về phòng...hắn không thấy thứ mà mình cần tìm, hắn chau mày rồi quay đầu đi tiếp.

Evil mở cửa nhà kho, mùi máu khô bốc lên khiến hắn chau mày, bật công tắc đèn, cái xác vẫn chung chiêng trên trần nhà...hắn biết chuyện gì đã xảy ra.

Vậy là lão ta đã biết chuyện rồi, hắn đã vô tình quên mất người của lão vẫn theo sát hắn từng giây từng phút. Evil định ra khỏi phòng, nhưng tiếng một người đàn ông trung niên vang lên giữ chân Evil ở lại.

- Hàng đâu?

Evil quay người về phía giọng nói, hắn không định lên tiếng trả lời, ánh mắt trần trần nhìn người đàn ông mới bước ra từ phía góc tối.

- Kích nổ chưa?

Lão ta héch môi, giọng nhấn mạnh vào chữ “nổ” như thể đang day nghiến. Nhưng rồi...Evil không trả lời, lão cười, một điểm núm hoắm sâu trên má, nụ cười phúc hậu tiềm tàng tang thương...

...

Nhược Phong và Phong Hàn trở về biệt thự. Hàn từ lúc ở đó về, hắn chưa một lần đối mặt chính diện với Nhược Phong, hắn xuống xe, quay sang nhìn nó, hắn vò đầu bứt tóc rồi đi một mạch về tòa nhà chính không nói lời nào, mặt hắn đang tăng nhiệt độ...

Phong thấy áo Hàn đầm máu, nó không hiểu hắn tại sao lại tránh mặt nó nhưng có vẻ Hàn bị thương khá nặng, chạy theo, nó gọi hắn lại.

Cùng lúc đó, Evil trở về từ phía nhà kho, người hắn bầm dập khắp nơi, cơn đau xé da xé thịt đang hành hạ thân xác hắn nhưng không ai có thể biết điều đó cả, cái áo dài đã che lấp đi tất cả.

Evil thấy Nhược Phong và Phong Hàn đang tiến vào nhà, không ai để ý đến sự xuất hiện của hắn. Evil thả tay túi quần, hắn bước đi, sự lạnh lùng vậy hãm, nỗi cô đơn bị nuốt trọn trong đêm tối

- Nhiều máu quá.

Nhược Phong chạm nhẹ tay lên lưng Phong Hàn, Hàn cảm nhận được bàn tay của nó đang nhẹ chạm vào người mình, đứng sững lại, hắn thấy đầu óc mình loạn cả lên, hắn cũng không biết mình bị làm sao nữa. Thời tiết ngoài trời khá lạnh mà Hàn thấy nóng lạ, hôm nay hắn thường có mấy hành động kì quặc...hay là vì phải luyện tập nhiều quá nên mới bị rối loạn tâm lí như vậy? Hàn nghĩ thế nhưng hắn không thôi nhớ về hành động vừa rồi của hắn...

- Tôi về phòng đây. – Hàn ậm ừ rồi nhanh chóng lên cầu thang

Nhược Phong tròn mắt nhìn theo Phong Hàn, hắn ta bị làm sao vậy!?

Có vẻ cô ta không bị thương...Evil vờ như không để tâm tới nó, hắn lướt qua, vẻ mặt không mấy thiện cảm. Evil đang phải chịu hậu quả cho việc lương thiện, vậy mà chẳng ai biết điều đó. Thời gian phải chịu đựng đau đớn là quá lâu vậy nên giờ đây hắn cũng không còn biết khi đau sẽ phải thể hiện như thế nào...

Trong đêm tối, nụ cười của một kẻ nào đó mới hiện hữu trên môi, nét mặt có phần tri thức không che giấu nỗi sự tàn độc trong con người... “Mới chỉ là bắt đầu thôi”

30. Chap 29: Kẻ Đón Tiếp

Kỉ niệm ngày cuối cùng của năm, chúc m.n năm mới hoàn hảo như mơ và vô vàn hạnh phúc! ^0^

Chap 29: Kẻ đón tiếp

Sáng hôm sau:

Nhược Phong tỉnh dậy bởi tiếng chuông báo reo ầm dưới tầng 1. Phong làm vệ sinh các nhân rồi ra khỏi phòng, nhưng mới đi tới cửa thì nó sực nhớ ra chưa gọi Phong Hàn. Nó quay lại, gõ cửa phòng hấn nhưng mãi lâu sau hấn mới đi ra, mặt mũi nhợt nhạt, giọng nhẹ hấn đi:

- Xuống trước đi...

Hàn nói xong không chờ nó phản ứng gì thì đóng sầm cửa lại, Phong thấy vậy cũng không muốn gọi thêm nữa, nó xuống tầng nhưng vẫn còn thắc mắc...sắc mặt hấn có vẻ mệt mỏi...

Phong Hàn đóng cửa rồi chốt lại từ bên trong, hấn đứng không vững vì những vết thương chẳng chịt sau lưng. Hàn quay lưng đứng lại trước gương, hấn khẽ thở dài, có lẽ hấn không thể làm mặt lạnh mà đối mặt với bọn họ nữa rồi, lưng hấn đau quá.

...

Nhược Phong ngồi yên vị trên ghế, phía đối diện là Di Ngân và Hạ Minh. Tay quản lí EL chờ ọi người ngồi vào vị trí mới khăn giọng một tiếng.

Phong Hàn cũng vừa kịp đi xuống, hấn cố lấy lại phong độ ngồi xuống chờ đợi bản tin buổi sáng sớm của lão già:

- Mọi người chắc cũng đã biết sự việc xảy ra vào chiều ngày hôm qua. Đây có thể là hành động khơi mào cho những vụ gây hấn sau này. Ông EL đang có suy tính dừng cuộc tuyển chọn người thừa kế tại đây để tránh tình trạng các ông trùm khác thừa thời này để làm loạn.

Lão chưa kịp nói hết thì Di Ngân vội vàng chen vào:

- Vậy là chúng tôi có thể về nhà?

- Nếu vậy thì ông ta khó ắn nói với mọi người rồi đây. Hạ Minh thêm thăt

Tay quản lí nhoẹn miệng cười, nói tiếp

- Dĩ nhiên là mọi người vẫn ở đây nhưng mục đích tìm người thừa kế sẽ thực hiện vào một lúc nào đó, khi mà những kẻ thích làm loạn đã được dẹp yên. – lão nói xĩa xối

Nhược Phong không hiểu ý định tiếp theo của EL là gì, nhưng nó thấy tay quản lí nhìn nó đầy xảo trá, ánh mắt đi sâu vào con người như thể lão ta đang đọc được mọi suy nghĩ của nó.

Phong quay vội đi, bắt gặp ánh mắt Phong Hàn, vẻ mặt hấn trong giây phút bị nó bắt chợt quay sang nhìn thật ngây thơ...

Nhưng tiềm tàng trong hạnh phúc là chia li, luôn luôn là thế...

2 tháng sau:

Nhược Phong xuống máy bay, mái tóc đỏ rực giờ đã dần ngả sang màu mận, nét mặt vẫn lạnh băng như thể nhưng cũng đủ thu hút mọi ánh nhìn. Phong ra cửa chính sân bay, nó đang chờ xe của EL đến đón.

Nhược Phong kéo sụp chiếc mũ lưỡi chai xuống ngang mặt, trong hai tháng vừa qua, đã có rất nhiều vụ lùm xùm trong nước và bọn cớm cũng đã bắt đầu nhúng tay vào các vụ vận chuyển hàng của các ông trùm và

đặc biệt là người đại diện luôn luôn bị chú ý nhiều nhất, bọn cớm sẽ bám theo đám đại diện nhận hàng để có thể tóm gọn một ổ.

Lần trở về lần này của nó ngoại trừ người EL ra thì không ai biết cả. Ngay từ khi nhận nhiệm vụ nó đã không ngừng nghỉ ngơi, tại sao EL lại giao cho nó nhiệm vụ gấp mặt và kí kết nhận hàng với các bang dẫn khác? Nhất là khi trong thời gian luyện tập tên huấn luyện viên người Mỹ chỉ dạy nó cách ghi chép các con số mình nhìn thấy thêm vào đó là hình ảnh những địa điểm trước đó của kẻ đại diện phía bên kia. Phong đã từng không hiểu nhưng giờ mọi chuyện đã bày ra trước mắt nó như một đoạn băng khi mà nó chấp nhận nhiệm vụ và bắt tay tên quản lí của EL...

Nhược Phong nghe thấy tiếng thông báo của EL trên điện thoại, màn hình hiện ra một dòng cảnh báo: - Chúng tôi không thể đón cô bây giờ được, cô đang bị bọn cớm theo dõi!

Phong xách balo lên, nó phải cắt đuôi bọn chúng.

EL có một đường dây theo dõi qua các thiết bị di động, máy tính...họ sẽ quan sát tần số tín hiệu của các thiết bị có thể đoán ra đó là mức sóng của cơ quan nào. Qua các chế độ định vị EL có thể nắm bắt rõ đầu là người EL.

Nhược Phong bắt đầu hòa vào đám đông, quả thật nó thấy mấy gã theo sau nó rất sát. Nó nhìn vào mặt đồng hồ-thiết bị được kết nối với hệ điều hành của điện thoại, một bản đồ định vị xuất hiện, có ít nhất 5 chấm đỏ đang dần tiến về phía Nhược Phong. Điều thắc mắc ở đây là việc nó về nước được giữ bí mật vậy thì làm sao lũ cảnh sát có thể biết mà “tiếp đón” nó ngay tại sân bay thế này nhỉ?

Chúng bắt kịp Phong, nó để ý trên bản đồ, từ 5 phía đều có người lao lại, nhanh chóng nhìn lại địa hình xung quanh: quây lể tân, lối thoát hiểm, nơi để hành lí. Nó nhếch mép cười, nụ cười đắc thắng.

2 phút sau:

Từ phía cửa thoát hiểm bỗng có tiếng chuông reo vang, mọi người quanh sân bay láo loạn cả lên, tiếng chuông cảnh báo sân bay có sự cố thúc giục khiến tất cả những ai có mặt ở đó lúc bấy giờ đều âm thầm chạy ra ngoài, Nhược Phong thấy người người rầm rập chạy về phía cửa thoát hiểm, nó nhìn lại mặt đồng hồ: Hết giờ chơi rồi.

Nó lẫn vào trong dòng người và thư thái thoát khỏi lũ cớm một cách dễ dàng. Phong đi vào gara để xe, nó thấy tín hiệu EL ở trong đó trên màn hình định vị.

Tín hiệu màu xanh trên bản đồ mỗi lúc một gần, nó dừng lại trước một chiếc xe hơi ở góc, không có ai trong xe, Phong dòm dòm vào bên trong oto, ghế lái không có người, Phong thắc mắc đứng thẳng người dậy...bỗng, cánh cửa kính màu đen của chiếc xe phản chiếu hình ảnh từ phía sau lưng nó...thật là nhiều người muốn “đón tiếp” nó quá...

Nhược Phong rút tay túi quần, nó lắng tai nghe, âm thanh đất cát xột xoạt nhẹ nhàng sau, nó không thể không tiếp đãi họ rồi, cái bình nhỏ lọc sọc trong túi, nó vờ như chưa phát hiện ra mấy vị khách quý phía sau lưng.

Nhược Phong chú tâm nhìn vào lớp cửa kính, nó thấy ánh sáng kim loại vung lên, 2 tháng đào tạo đã thay đổi gần hết con người nó... Phong né thanh tuyp từ phía sau, cây gậy inox đập vào cửa kính oto, mấy mảnh thủy tinh văng ra lách tách trên sàn.

Phong chỉ chờ có thế, nó lôi lọ bình xịt cay trong túi ra xịt vào thẳng côn đồ đứng gần mình nhất, gã ta không kịp định hình làm rơi thanh tuyp xuống sàn, hai tay ôm mặt. Nhược Phong nhân cơ hội chạy thật nhanh về cửa gara, bước chân đang lao nhanh về phía trước chợt dừng hẳn lại và lùi dần về phía sau.

Một top côn đồ đi từ ngoài tiến vào, thẳng đi ở giữa chăm chú nhìn Nhược Phong, gương mặt tật quen thuộc

- Lâu quá không gặp cưng!

Bane?!

Nhược Phong lùi một bước thì chúng tiến thêm 2 bước, nó bình tĩnh vòng hai tay ra đằng sau, bật nút cấp báo với hi vọng rằng sẽ có ai đó đến và giải vây cho nó...

31. Chap 30: Người Bí Mật

Chap 30: Người bí mật

Phong Hàn trở về từ kho nguyên liệu, hắn mở điện thoại, trên bản đồ định vị có một điểm đỏ nhấp nháy liên tục, khu vực gần sân bay. Hàn thấy cái điện thoại lên bàn, hắn thả mình xuống ghế tựa, chẳng phải việc của hắn, người của EL thì họ tự lo liệu. Nhưng mà...người của EL làm gì ở sân bay vậy? Chỉ có tụi hắn mới có quyền ra khỏi thành phố với điều kiện phải được sự đồng ý của tên quản lý hoặc khi có nhiệm vụ quan trọng, trong khi đó thì tất cả những ai có quyền đó đều ở đây để chuẩn bị đợt nhập hàng sắp tới và chờ cả thành viên cuối cùng...

Hàn ngồi bật dậy, thành viên cuối cùng mà tụi hắn đang đợi là Nhược Phong, hôm nay nó về nước! Hắn vội cầm điện thoại lên, hắn nghĩ là nó!

Phong Hàn không nghĩ gì thêm nữa, hắn nhanh chóng ra khỏi phòng, lao xuống tầng, đầu óc hắn không nghĩ được gì nữa, nếu như nó về nước thì khả năng xấu nhất có thể xảy ra là bị bọn cấm bắt hoặc hơn cả thế nữa, vụ nhập hàng tới đây là cuộc làm ăn lớn của EL với Tập Đoàn XX, một miếng mồi lớn mà con hổ nào cũng muốn vồ lấy, trong khi đó, người đại diện đi nhận hàng của EL lại là Nhược Phong. Hàn chỉ hơi ngạc nhiên nếu như nó bị đón ở sân bay thật thì quả là chuyện lạ, việc về nước lần này hoàn toàn là bí mật.

Phong Hàn cho xe vọt ra khỏi gara, chiếc xe vừa mới khuất đi thì sau mép cửa phụ gần đó, nơi cánh cửa cao đã che lấp hết ánh sáng, một ánh mắt nãy lửa giận giữ “Mày đang làm tao cái gì?”

Bane ra hiệu cho tụi đàn em đứng vây lại thành hình vòng cung, vây chặt nó ở góc tường.

- Lâu quá không gặp. – Bane nhìn nó đầy ham muốn. – Em vẫn đẹp như xưa.

- Thật là vui khi em thoát khỏi lũ chó săn và...đến với anh.

Bane giương mắt cười lớn, lũ đàn em cũng ha hả cười theo

Một lúc sau, Bane thôi không cười, anh ta ra lệnh cho lũ bên cạnh bắt lấy nó. Nhược Phong thấy tình thế không thể tiếp tục chờ đợi ai đến nữa. Nó vòng tay ra sau, định gỡ ga lô ném xuống đất, có lẽ đây là cách duy nhất có thể làm lúc này...nhưng bỗng từ phía cửa chính của gara xe, một chiếc túi đen bay đến, rơi bịch xuống đất, hai quả bom nhỏ lăn ra ngoài. Mấy thằng đang đi tới dừng lại đề phòng. Chúng ngơ ngác nhìn nhau thắc mắc. Bane quay lưng nhìn về phía sau, cả lũ đồng loạt quay lại.

Nhược Phong chỉ thấy thấp thoáng dáng một cậu con trai, không rõ mặt mũi thế nào bởi cậu ta bịt khẩu trang, đột mủ lưỡi trai kéo sụp xuống ngang mặt, dáng ngồng nghênh đi vào, đứng vênh vác nhìn lũ đồng bọn của Bane.

- Chúng mày có 5 giây để chạy, trước khi tao kích nổ quả bom kia.

Cậu ta lên tiếng, giọng nói khàn khàn vang lên như thể cố gắng nói giọng khác đi...Nhược Phong hơi ngạc nhiên, nó cảm nhận được sự quen thuộc ở đâu đó.

- Mày là ai? Định dọa bọn tao à? – Bane tiến lại gần

Cậu nhóc không nói không rằng, giơ chiếc điều khiển nhỏ trên tay lên, lắc lắc nghịch nghịch

- Chừng đó cũng chỉ phá hủy hết sân bay này thôi, chạy không nhanh thì chết chung hết thảy. – Thằng nhóc cười

Mấy tên du côn nháo nhác nhìn nhau, bane không nghĩ rằng thằng đó dám kích nổ thật, nhưng dù sao cũng nên chọn giải pháp an toàn.

Cậu nhóc thấy lũ người trước mặt bắt đầu nháo nhác, cậu cười nhẹ, miệng bắt đầu đếm:

- 5!

- Mày muốn gì? Bane dò hỏi, nếu như không bắt được Nhược Phong thì bao công sức của anh ta là công cốc
- Nó. – Cậu hất cằm về phía Nhược Phong, nhìn thấy nó, cậu ta vội quay mặt nhìn về hướng khác...
- Không đời nào.
- 4.....3...

Miệng nói đến đó, tay cậu nhóc đã nhấn vào nút kích nổ trên điều khiển, từ phía ngoài gara có tiếng nổ lớn vọng vào. Bane nuốt cơn giận, anh đành phải cho lũ đàn em rút lui.

Bọn chúng đã đi hết, thằng nhóc tiến lại nhặt cái túi đen lên, quay lại nhìn nó một lượt như thể kiểm tra điều gì đó, thấy nó vẫn bình thường, cậu nhóc quay lưng bước đi.

Nhược Phong nhìn theo cậu ta đầy thắc mắc. Nó lên tiếng hỏi:

- Ai vậy?

Cậu không nói gì mà cứ thế chạy thật nhanh đi. Nhược Phong cố gắng nghiêng đầu nhìn nét mặt của cậu ta nhưng tất cả đều bị che kín.

32. Chap 31: Dấu Vết

Chap 31: Dấu vết

Nhược Phong ra khỏi gara để xe, đầu nó vẫn còn đầy thắc mắc về người con trai vừa rồi. Phong nhấc điện thoại lên, nhìn vào màn hình định vị, có thể vì ở trong gara nên không bắt được sóng, khởi động lại màn hình, nó thấy xuất hiện 3 chấm xanh, trong đó một chấm nhỏ màu xanh đang tiến rất nhanh về phía nó.

Trong khi Phong vẫn còn mò mẫm định hình lại vật thể màu xanh trên màn hình là ai thì ngay phía sau lưng nó, tiếng xe đua phanh gấp.

Mới chỉ kịp quay lưng lại để xác định lại chuyện gì vừa mới xảy ra thì nó đã thấy Phong Hàn đứng sừng sững phía sau mình. Hắn đứng nhìn nó có vẻ bức bối.

Nhược Phong chau mày khó hiểu, sau một thời gian dài không gặp, hắn tính khí thay đổi thì phải. Gu thời trang thay đổi khá nhiều, tóc dựng lên theo kiểu...cái gai, nó nghĩ vậy. Phong đưa mắt nhìn một lượt từ đầu xuống chân, cũng ra dáng một tên “trùm xò” lắm chứ. Chợt Nhược Phong dừng lại nhìn đôi dép Hàn đang đi, chân mày nó khẽ dãn ra, một tiếng cười nhẹ trong tiềm thức...Hắn ta đi dép bông ra sân bay để đón nó...

Phong chỉ nghĩ thế nhưng miệng thì chẳng nói lời nào, đi về phía xe và yên vị bên trong. Hàn quay lại nhìn nó, hắn không biết nên nói gì, 2 tháng không gặp cô ta, cảm xúc ngay lúc này trong hắn đến chính hắn cũng không biết mình đang nghĩ cái quái gì nữa.

Suất chẳng đường về nhà, không ai lên tiếng cả, chốc chốc Hàn lại quay sang nhìn nó như thể dò xét. Nhược Phong cảm thấy không thoải mái và hơi nguy hiểm khi mà Hàn không tập trung vào việc lái xe, nó đành lên tiếng trước:

- Tập trung lái xe đi.

Hàn quay lại nhìn đường, nhưng chỉ nửa phút sau đó lại quay lại nhìn nó:

- Cô không bị thương chứ?
- Không. – Phong trả lời

- Vậy sao vừa rồi...- Hàn nhìn lại màn hình định vị được lắp gần tay lái, có lẽ máy định vị của hắn bị hỏng rồi cũng nên

- Trục trặc nhỏ, giải quyết được rồi.

Nhược Phong quay lại nhìn Hàn rồi nhìn xuống đôi dép bông của Hàn, trang phục nhã nhặn lịch thiệp bao nhiêu thì đôi dép càng ngộ nghĩnh bấy nhiêu, nó bật cười.

Hàn ngơ ngác quay lại nhìn Nhược Phong, đó có phải là lần đầu tiên hắn thấy con nhỏ đó cười. Vậy thì ắt hẳn điều làm nhỏ đó cười phải hài hước lắm, Hàn quay sang hỏi nhưng nó không trả lời, hắn cứ thắc mắc mãi cho tới khi về đến biệt thự.

Sau khi cất xe vào gara, Hàn tiếp tục câu hỏi chưa được giải đáp

- Cười gì vậy?

Nhược Phong cúi xuống nhìn chân Hàn

- Đẹp.

Hàn nhìn xuống đôi dép của mình, rồi nhìn lên con nhỏ kia, hắn vò đầu, vừa rồi vội ra khỏi nhà nên hắn đã quên thay dép đi trong nhà, bộ dạng của hắn bây giờ thật sự là xưa nay hiếm. May mà Nhược Phong đã về tới khu nhà chính, nếu không để nó nhìn thấy biểu hiện của Hàn bây giờ chắc nó sẽ cười lớn.

...

Tên quản lý thấy Nhược Phong về tới biệt thự cũng tỏ ra khá hài lòng, gã đưa cho nó một chiếc điều khiển phòng và 1 tờ phân công công việc. Nó đi thẳng một mạch về phòng mới của mình, nó nghĩ mình nên nghỉ ngơi một chút.

Phòng của Phong ở cuối tầng 2, đối diện là phòng Di Ngân, sát vách là phòng Nga. Nó vui mình vào chán sau khi cài đặt mật khẩu phòng.

...

Di Ngân đeo găng tay bảo vệ và mặc bộ đồ bảo hộ, thời gian huấn luyện đã kết thúc, bây giờ là lúc cô tự tay tạo ra độc dược để giết người.

Ngân giở một giọt dung dịch thủy ngân vào chiếc ống thí nghiệm, hai loại hóa chất trong giây lát hòa vào nhau tạo thành một hỗn hợp có thể gây ra tổn hại não bộ, hệ thống thần kinh trung ương bị hủy hoại hoàn toàn và cuối cùng là tử vong

Ngân đổ chỗ dung dịch vào một chiếc bình nhỏ, đậy nắp, cất vào tủ bảo quản. Nếu như đợt nhận hàng lần này thành công thì đợt hàng xuất ra nước ngoài lần này vô cùng thành công, nhiệm vụ của Ngân chỉ là tẩm chỗ độc dược bằng A kia vào lô đạn dược sẽ được nhập về tối nay thôi.

Từ cửa, Minh bước vào, sắc thái trên mặt không mấy vui vẻ, anh thả mình xuống ghế, miệng khẽ thở dài.

- Chuẩn bị xong chưa?

- Em nghĩ là rồi. – Ngân cất hết dụng cụ vào trong hộp bảo quản, cởi đồ bảo hộ rồi quay ra chỗ Minh ngồi, nhìn anh thắc mắc: - Nhìn anh có vẻ mệt, có chuyện gì à?

Minh nhún vai, miệng mệt mỏi lên tiếng, đầu đó vẫn có sự náo nức

- Chẳng gì cả, chỉ là tối nay hàng sẽ về kho... - Anh không muốn cô ta qua chót lọt vụ này.

- 50, 50. – Ngân ngồi xuống ghế, ánh mắt hướng về phía khu nhà chính: - Thành công thì ghi điểm. – Ngân dừng lại nhìn Minh cười thích trí: - Còn không thì...

- Em không thấy lạ sao, tên quản lý giao làm sao biết được cô ta có khả năng khác thường đó?

Ngân ngoảnh lại nhìn Minh, cô cười lớn trước câu hỏi của Minh. Minh ngồi thẳng lưng, không lẽ là Di Ngân chủ mưu?

- Em đã nói với lão ta về bàn tay của nó! – Ngân thú nhận. – Nhưng mà anh cũng thấy rồi đấy, lợi bất cập hại, cái gì cũng có hai mặt của nó mà anh.

Thấy Minh có vẻ đắm chiêu suy nghĩ, Ngân vội bổ sung thêm

- Một lúc nào đó thích hợp, em sẽ giết nó mà không cần động tay.

Phòng 1:

K đã ngồi chờ Evil gần 1 giờ đồng hồ nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng của hắn đâu, điện thoại Evil để trên bàn, hệ thống an ninh vẫn hoạt động theo lập trình không một góc ngách nào bị bỏ sót. K tìm trên màn hình máy tính, sau 5 phút tìm kiếm, cậu vẫn chưa thấy hình bóng của Evil trong biệt thự...Đại ca đã đi đâu vậy chứ?

Evil về phòng thư thái trở về phòng. Kịp lúc K trở ra khỏi bàn máy tính, K thấy vậy liền thông báo.

- Cô ta mới về nước, nhưng mới xuống sân bay thì đã bị bọn BIS đã tìm tới.

- Còn gì nữa không? – Evil không mấy hứng thú đáp lại

- Nếu tôi không nhầm thì trong vùng tín hiệu gần cô ta lúc đó có sóng tín hiệu của EL, không phải 1 người mà có tận 3 người. Theo kiểm tra thì khi đó là người của biệt thự mình, Phong Hàn đến đón tới đón Nhược Phong. Vậy còn 2 người nữa...

- Có thể là lũ vệ sĩ. – Evil ném chiếc mũ lưỡi trai vào ngăn bàn rồi đóng tủ lại

- Việc tveef nước lần này là tuyệt mật, ngoài EL ra thì không ai biết, vậy mà lũ cớm và bọn BIS lại biết chuyện này, liệu có kẻ nào đó đã phản bội không đại ca? – K đang nghĩ về 2 tên còn lại xuất hiện ở sân bay, cậu nghĩ có thể là chúng.

- Tôi sẽ xem lại ai đã ra ngoài khoảng đó.

Evil cầm chuột , mắt vẫn nhìn K trong khi tay đã bấm chọn vào một vùng video được ghi hình ở gara xe, click chọn delete.

K thấy Evil bắt đầu chú tâm vào màn hình cũng hiểu ý mà tự động cúi chào rồi ra ngoài. Từ khi nhận nhiệm vụ huấn luyện vệ sĩ cậu đã hạn chế khá nhiều thời gian để bám sát Evil. Nhiệm vụ chính của K tham gia cuộc chiến này là theo dõi hành động của Evil vậy mà bây giờ cậu lại chểnh mảng công việc đó. Có lẽ K nên sắp xếp lại thời gian sao cho thật hợp lí

Thấy K đã ra khỏi phòng, Evil bấm nút chốt cửa, hất vòng tay qua sau gáy, tựa đầu vào thành ghế, hất nghĩ ngợi điều gì đó rồi bất chợt cúi xuống nhìn vào màn hình. Camera phía sân sau cách đó khoảng gần 1 tiếng, đã bị chụp vài đen, có nghĩa là mọi chuyện xảy ra ngay sau đó đều là điều bí mật!

33. Chap 32: Kế Hoạch Hoàn Hảo Nhưng Không Thành Công

Chap 32: Kế hoạch hoàn hảo nhưng không thành công

1 giờ 14 phút sáng...

Chiếc limo màu đen tuyền mới vọt ra khỏi gara xe của tập đoàn EL rồi nhanh chóng mất hút trong màn đêm bất tận. Phía theo sau có 1 chiếc congteno bám sát nút.

Nhược Phong mở điện thoại, nó cũng hiểu được tầm quan trọng của việc nhập hàng lần này, đó là lô vũ khí được sản xuất với số lượng có hạn, được tạo ra theo mẫu Akxx-súng bắn tỉa chỉ cho phép các quan sĩ trong quân đội sử dụng. Cùng với điều này, không có cơ gì mà các già làng để miếng mồi ngon bị cướp mất.

Nhược Phong gọi cho tên lái buôn, nó phải chắc chắn rằng gã ta đang ở điểm hẹn.

...

Trong âm thanh ồn ào náo nhiệt của quán bar, có tiếng thì thầm của mấy tên mặc đồ đen ở trước sảnh, chúng nói truyền qua tai nhau rồi tự động đóng cửa không để bất cứ ai ra vào.

Bane tiến về bàn số 18, nơi một gã mặt mày giữ tợn đang tọa đàm với mấy chục cô gái, gã ta vờ như không thấy Bane, mắt nửa mở nửa nhắm, lơ đãng chêu ghẹo các cô gái xung quanh mình rồi tiếp tục ra lệnh giót rượu.

Bane ngồi xuống ghế, mấy nhỏ ngồi gần đó thấy Bane ra hiệu cũng hiểu ý mà rút đi, gã đàn ông lướt khướt trong cơn say cố giữ lại ỉnh một cô em, miệng vẫn tiếp tục lảm nhảm. Bane ngồi lại gần lão ta hơn, ghé tai nói nhỏ

- Đừng giả vờ nữa, lô hàng đâu?
- Mày nói cái gì? Biến chỗ khác, mấy bé quay lại đây nào...
- Tao biết là mày đang chờ ai đến, chúng nó chả bao nhiêu?

Lão già chắt một ly rượu, nhấp đầy miệng rồi khàn khàn lên tiếng, mặt mũi tỉnh táo khác thường

- Vậy thì mày cũng biết rồi đấy, chúng mày đã đi chậm hơn EL một bước, tao đã kí bán với EL rồi.
- Giới thiệu với mày, tao là người do BIS cử đến đây để đón tiếp mày, số hàng lần này rất quan trọng đối với đại ca, dù thế nào chúng tao cũng phải có được nó. Vậy nên đừng làm mất thời gian của nhau nữa, ra giá đi. – Bane rút ra một ngân phiếu, lấy bút từ tay mấy tên đàn em đang đứng vây quanh đó

Gã vẫn cười và tỏ thái độ không quan tâm Bane nói gì

- Tao trả gấp đôi thì sao? - Thấy gã ta không đồng ý, Bane liếc một phen lên giá. – Vậy thì x3?
- Buôn bán cần có chữ tín, mong rằng lần sau chúng mày sẽ nhanh tay hơn. – Gã đứng dậy định bước đi thì Bane lên tiếng
- Kể cả hi sinh con trai thì mày cũng nhất quyết bán hàng cho EL?

* *

Nhược Phong chợt nhận được thông báo từ gã lái buôn, ông ta nói chuyển địa điểm nhận hàng và tiền. Nó nói với vệ sĩ chuyển hướng tới đường quốc lộ phía ngoại ô. Phong nghĩ rằng đã có chuyện gì đó xảy ra, có thể nói cất hàng bị ai đó phát hiện chăng?

Chiếc limo dừng lại bên vệ đường, hai cột đèn cao áp đang làm việc hết công suất nhưng ánh sáng chỉ đủ sáng vài mét xung quanh nó. Nhược Phong xuống xe, tên giao hàng đang đứng hút thuốc lá, từng làn khói bay lên theo một kiểu cách nào nề.

- Kho hàng ở đâu? Tiền sẽ tự động gửi vào tài khoản của ông sau khi chúng tôi nhận được hàng.
- Đường 333 khu A phía Tây, còn đây là mật khẩu và ID mở kho.

Nhược Phong thấy có tiếng lạo xạo phía lùm cây gần đó, nó hơi đề phòng, mắt liếc nhìn đồng hồ trên tay, có 4 chấm sáng lạ trên màn hình. Phong tỏ ra bình thản, giữ tay giữa không trung, vẻ mặt điềm tĩnh không nghi ngờ, nghiêm giọng nói:

- Mong được hợp tác
- Rất sẵn sàng!

Gã nhún vai, nhét lại điều thuốc lên miệng rồi bắt tay với nó như một lời đồng ý kí kết. Trong chớp nhoáng Nhược Phong thấy đầu mình giật giật, cánh tay xiết chặt tay lão già trước mặt, lão ta thấy biểu hiện của nó hơi lạ vội giục tay lại. Nhược Phong không đối diện với lão nữa, nó quay mặt đi, máu tuôn ra từ mũi khiến Phong thức tỉnh khỏi những sự kiện mới diễn ra trong đầu mình.

...

Trong khi đó, một toán người đang cho xe chạy về đường 3 khu A phía Đông, Bane ngồi trong xe mỉm cười hạnh phúc vì những chiêu trò mà mình nghĩ ra, anh ta gọi cho đại ca để thông báo công trạng mình mới lập được.

- Chúng tôi đang tới kho, kì này lũ nhà EL bị hốt tay trên rồi đại ca

Phía đầu dây bên kia chỉ nói “Tốt” rồi cúp máy luôn, nét mặt chợt giãn ra, khoe môi nhếch lên, hai bên má có núm đồng tiền lõm sâu, một nụ cười phúc hậu tiềm tàng thương đau.

* *

Cả một thành phố chìm ngập trong bóng tối, các nhà và kho hàng đóng cửa im ỉm. Nhược Phong đã không đi về phía Tây như lời tên lái buôn nói, nó đã nói địa điểm mà mình nhìn thấy trong quá khứ của lão già kia cho tên vệ sĩ. Đến Khu A phía Đông, Phong ra hiệu cho tên vệ sĩ chạy xe chậm lại, chiếc congteno đã phải dừng lại ở đầu thành phố và tắt hết tất cả các thiết bị di động hoặc máy tính theo lệnh của nó tránh việc bị BIS phát hiện.

Nhược Phong nói nhỏ với tên cận vệ rằng dừng xe phía đầu hẻm, nó cần vào bên trong để xem xét tình hình, còn lại sẽ ở trong xe chờ lệnh mới được hành động.

Xung quanh kho hàng lố nhố những người, mỗi kẻ một góc canh chừng cẩn thận, một con muỗi cũng khó mà qua mắt họ. Phong nép người sau bờ tường cao, nó đã tắt bỏ các thiết bị định vị trên người mình để BIS không phát hiện ra, điều đó cũng có nghĩa người EL sẽ không nắm được vị trí của nó trên bản đồ.

Phong đã thấy được quá khứ của tên giao hàng, chính Bane là kẻ đã uy hiếp anh ta, Bane bắt cóc cậu con trai của gã đó và nếu không bán hàng cho BIS thì cậu con trai sẽ phải chết. Việc cần làm của Nhược Phong bây giờ là tiếp cận được với ổ khóa của lô hàng và thay đổi pass, đây có lẽ là cách duy nhất để trì hoãn việc lũ BIS mang hàng về thành phố của chúng.

Mấy tên lính canh trong lúc Bane gọi cho ông chủ cho người đến đem số chiến lợi phẩm mới cướp được về kho thì bật bóng đèn tránh tình trạng có ai đó đột nhập.

Bỗng “Đụp” chiếc bóng đèn mới thấp lên nổ tan tành, mấy cái bóng chuẩn bị được thắp cũng bị vỡ hết thủy. cả đám nhốn nháo lùi lại phía sau, Bane đứng đẹp vào một góc nhìn mấy tên thân cận, giọng nghi ngờ

- Gọi thêm người đi, có kẻ đang bắn tỉa.

Cách đó 200m, trên nóc nhà trung tâm, một bóng đen nhỏ đang chăm chú nhìn vào ống nhòm, tay chỉnh gọng kính ngắm, một bên mắt nhắm hờ, chiếc mũ trùm từ áo lên che kín đầu, chỉ để lộ ra bên ngoài một bên mặt nhăn nhúm đầy sẹo, như thể đã trải qua một trận bão lớn vậy.

Cậu ta không quan trọng số hàng trong kho, nhưng chỉ cần nó muốn, thì mọi thứ sẽ là của nó.

Ngay sau khi mấy thằng côn đồ bấm số gọi cho ông chủ của BIS, chưa kịp nói gì thì chiếc điện thoại đã rơi xuống đất, không một âm thanh nổ súng nào phát ra nhưng mấy chục thằng ngay sau đó đồng loạt tắt thở chết ngay tức khắc. Bane tiến lại gần một thằng mới ngã xuống, một chấm nhỏ bằng đầu ngón út đã lọt qua chân. Bane lo lắng gấp rút ra lệnh ấy thằng trong xe tìm kiếm xung quanh kẻ đã bắn tỉa.

Cái bóng đen sau khi nhìn thấy bóng đèn pha từ phía kho hàng vọt lên liền nấp sau lan can, cậu ta được phép giúp Nhược Phong nhưng nhất thiết không được lộ diện.

Bane cho người đi lục soát những vùng xung quanh để tìm ra kẻ đã phá đám bữa tiệc thịnh soạn của anh ta. Anh bức bối quát tháo mấy thằng nhãi ném mấy cái xác ném vào thùng xe, thêm vào đó gọi thêm quân từ phía ông chủ để chắc chắn không bị ai cướp mất miếng mồi béo bở này.

Nhược Phong thấy mấy thằng côn đồ ném mấy cái xác vào thùng, nó nảy sinh ra một cách để có thể vào kho một cách thuận lợi.

...

Phong Hàn bình tĩnh, hắn đã không ngủ được suốt đêm hôm qua. Hàn quay lại nhìn đồng hồ trên bàn, đã gần 3 giờ sáng, có lẽ cô ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Hắn ra khỏi phòng, đổi mặt hướng về phía cuối hành lang.

Hàn dừng lại trước phòng 7, định nhấn chuông, nhưng rồi hắn nghĩ nó cần được nghỉ ngơi nên không muốn làm phiền.

Phong Hàn xuống nhà, lũ giúp việc vẫn phải thức, chúng thay ca với nhau phục vụ tới sáng. Hàn ngồi vào quầy bar trong bếp. Hell thấy Hàn xuống liền chạy lại thay chỗ cho nhỏ giúp việc ở quầy và giót cho hắn một ly rượu nhẹ loại mà Hàn thích. Hắn nhìn Hell tỏ ý cảm ơn rồi lại hướng ánh mắt về phía cửa.

- Cậu có chuyện gì à? Hell lên tiếng dò hỏi

Hàn không nghe thấy câu hỏi của Hell vì đầu óc hắn lúc này đang vẫn vơ nghĩ tới điều khác, một hồi lâu sau hắn mới hỏi lại ả.

- Hàng đã nhập về lúc nào vậy?

- Chưa về đâu thưa cậu. Chúng tôi vẫn đang chờ hồi âm từ cô ấy nhưng vẫn chưa thấy có tin hiệu gì cả.

Hàn thôi không nhấp ngụm rượu nữa, hắn vội nhìn vào điện thoại, bật chế độ tìm kiếm, nhập ID của Nhược Phong, từ màn hình báo lại “ ngoài vùng cập nhật ”

Lại có chuyện chẳng lành với con nhỏ đó rồi.

* *

Bane nhận được một lô người từ ông chủ gửi đến để vác số hàng lên xe, chúng cho lũ đàn em xếp hàng ngay ngắn trước cửa kho, một thằng nhóc đi lại từ phía sau xe, cái dáng nhỏ con, đầu đội mũ chụp từ áo lên

- Mày vừa đi đâu đấy? – Một tên đứng trong hàng quay sang hỏi khi thấy thằng nhãi chen lấn đi vào giữa hàng

- Giải quyết. – Cậu ta khàn khàn lên tiếng

Bane sau khi nhận được tin báo không có kẻ tình nghi xung quanh thì tiến lại mở cửa nhà kho, đề phòng chuyện bất trắc có thể xảy ra nên anh cử lũ khuôn vác hàng đi vào trước.

Nhược Phong giấu mình trong chiếc áo thun rộng của tên bị bắn tã hồi nãy, nó hơi ngược mắt nhìn ra ngoài để tìm cái két hàng, nếu không nhầm thì trước khi kí bán, gã lái buôn có nói tất cả số lượng súng đó để trong một cái két rộng 20m vuông, phía ngoài có lắp khóa bảo mật 12 chữ số. Một cái hộp to như vậy thì chẳng có gì mà nó không nhìn thấy. Nó cần ít nhất 30 giây để thiết lập lại mã khóa cho cái két, nhưng phải làm gì khi mà Bane vẫn còn đứng sờ sờ ở đó.

Bỗng, cửa thông gió bị một vật nào đó làm cho vỡ vụn rơi loảng xoảng xuống sàn, 5 cái bóng tuyp trong 6 giây ngay sau đó cũng tắt ngúm, Bane giật gù quắt lớn:

- Tìm nó cho tao, còn chúng mày ở đây, không để cho bất cứ ai ra vào chỗ này. Nghe rõ chưa!

Bane cử hết đám đứng ngoài đi tìm kẻ nào đang chọc phá phi vụ của anh ta, Nhược Phong lòng thầm cảm ơn kẻ đã giúp nó, nó mừng thầm trong bụng. Tay Phong bật nút điều khiển từ đồng hồ cho phép điện thoại phát ra sóng.

Cùng lúc đó Bane nhận được tin báo từ tên cai quản hệ thống an ninh rằng, đã có người của EL ở gần đó. Thấy vậy Bane mỉm cười đầy thích thú vì đã tìm ra kẻ muốn phá anh ta từ nãy tới giờ.

Bane đã đi khỏi kho hàng, lũ khuôn vác thì ở lại nhà kho, Nhược Phong nhìn qua qua, cũng có vẻ đông lắm. Nó hít một hơi thật sâu, cần dự trữ không khí trong vòng 30 giây tới bởi vì nó phải thực hiện biện pháp cuối cùng để loại bỏ 70 tên to cao này.

Nhược Phong thọc tay vào túi áo, nó vặn nắp bình khí, 0,5 gram chất phóng xạ loại nhẹ được nén bên trong bình, loại chất khí được thêm vào cả chất gây mê, chỉ cần hai nhịp thở hít phải nó sẽ gây ra tê liệt cơ bắp 1 giờ đồng hồ.

Phong đã gỡ nắp chiếc bình bé tẹo xuống sàn và quả là có tác dụng, chỉ mất chưa đầy 3 giây sau đó gần 30 tên đứng cạnh nó đều nằm xõng soài trên sàn. Nhược Phong chỉ chờ có thế, nó đưa tay bịt miệng lại nín thở tiến về phía cái két to nằm ở giữa phòng. Sau khi nhập lại mật khẩu cũ của cái két, nó thiết lập lại pass dài 15 chữ số, Nhược Phong nhanh chóng rời khỏi nhà kho, giờ thì những việc còn lại chỉ là dọn dẹp người đám người của BIS và cho xe đến mang chiến lợi phẩm về.

34. Chap 33: Rắc Rối Thật Sự

Chap 33: Rắc rối thật sự

Phong Hàn nhìn lại màn hình, hắn nhận được tín hiệu từ điện thoại của Nhược Phong và xung quanh vùng tín hiệu đó là người của Bis, Hàn tăng tốc xe đua, chiếc xe màu cam đậm lao vút đi trong màn đêm hun hút. Hắn cũng hiểu rất rõ về mối nguy hiểm từ việc mà Nhược Phong đang làm, để nó rơi vào tay Bane thì chính hắn cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với nó nữa.

...

Bane cho người bao vây lấy chiếc xe để mấy cái xác, anh hất cầm ra hiệu mở cửa, hai thằng cận vệ nhanh chóng mở thùng xe và chìa súng vào bên trong, nhưng không thấy bóng ai động đậy hay bất cứ âm thanh nào phát ra từ mấy cái xác chết, một thằng nhóc chèo lên thùng và nhặt chiếc điện thoại đang mở lên.

Bane nhìn lại màn hình theo dõi, quả là mức sóng của cái điện thoại, anh ta muốn điên người lên, vậy là đã bị tụi nó lừa rồi.

...

Nhược Phong ra khỏi con hẻm bằng một đường khác, nó thở hồng hộc vì thiếu không khí, trong vòng 2 tiếng nữa chất phóng xạ trong nhà kho mới hết tác dụng, việc cần làm bây giờ là trở về xe và thông báo cho EL đã hoàn thành nhiệm vụ.

Từ phía đường đối diện, Nhược Phong thấy đèn pha oto rọi tới, nó vội nấp sau mép tường của một ngôi nhà, nó nghĩ đó là người của Bis cử tới, chiếc xe đua màu cam đậm lao vút đi và ngoặt vào con hẻm hướng về phía kho để hàng...

Phong Hàn lao xe về phía tụi Bane đang đứng, mấy thằng nhóc không kịp định hình lại chuyện gì đang xảy ra thì bị chiếc xe tông phải, văng ra một đoạn khá xa.

Hàn xuống xe, tay vác theo một cây tuyp dài hơn 1m, sắc mặt lạnh băng nhìn Bane quát

- Nó đâu rồi!

Bane mất một lúc để nhận dạng lại kẻ trước mặt là ai rồi anh chợt nhớ ra kẻ đã tới cứu Nhược Phong lần trước, anh tuy đang tức giận nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười thách thức Hàn.

- Tao không biết mày đang tìm ai? Ở đây chỉ có người tình của tao thôi, tìm nhầm chỗ rồi em trai.

Anh ta quay quay chiếc điện thoại trên tay, cười lớn trả lời Hàn

Phong Hàn nhìn lại chiếc điện thoại mà Bane đang cầm, đó không phải là của Nhược Phong sao? Không lẽ cô ta gặp chuyện thật sao?!

“Người tình sao?”

- Nó đâu? Chúng mày đang làm tao cái này! – Hàn lạnh lùng lên tiếng

- Cái thì làm gì được bọn tao? – Bane vênh mặt thách thức: - Con nhỏ đó phải qua tay tao rồi mới đến lượt mày. – Bane cười thích thú.

Hàn kéo lê thanh tuyp đi thẳng về phía Bane đang đứng, tay hắn nắm thành một nắm đấm, đôi mắt bùng bùng lửa giận, không hiểu sao nhưng lũ rác rưởi kia đã làm con quỷ dữ trong người thức giấc.

Cuộc ẩu đả diễn ra theo đúng quy luật của nó, Phong Hàn như một con thú giữ bị xâm phạm tới lãnh thổ, hắn ra đòn với đám côn đồ mạnh tay không thương tiếc. Cây gậy dài cứ đập liên tiếp lên cổ, vai, lưng, bụng, chân tay mấy tên côn đồ. Chẳng mấy chốc, lũ cận vệ đi theo Bane đã đo sà hết thảy, Hàn ném cây gậy thẳng về phía Bane đang đứng, anh ta né không kịp vậy là bị thanh tuyp đập vài đầu gối, Hàn không chần chừ lao lại túm cổ áo anh ta, đấm liên tiếp vào mặt Bane không thể kiểm soát.

- Nó đâu!?

- Tao không biết! – Lẽ ra Bane không nên chêu tức một kẻ như Hàn

- Đừng thách thức lòng kiên trì của tao.

- Tao không biết! Bọn tao chỉ thấy chiếc điện thoại của nó trong xe thôi, tin không thì tùy mày.

Hàn như nổi điên lên, hấn đánh Bane đến mức anh ta bất tỉnh, vậy thì nó đang ở đâu được chứ. Hấn không biết mình cần cái gì từ con bé đó nhưng nếu nó gặp chuyện gì thì...ôi hấn bị làm sao thế này?!

Hàn ôm lấy đầu mình, hấn không muốn nghĩ nữa...

Bỗng từ phía nhà kho có tiếng động lạ, không suy nghĩ gì nhiều, Hàn chạy vào trong kho như có sức hút, hấn đang nghĩ tới nó.

* *

Nhược Phong cho phép đồng hồ kết nối với máy chủ EL, chợt trên màn hình hiển thị rất nhiều thông báo từ 1 ID: Phong Hàn: Cô đang ở đâu?... Có chuyện gì vậy?...Trả lời tôi đi...

Nhược Phong đang đi thì đứng sững lại, nó thấy tín hiệu từ điện thoại của Phong hàn từ con ngõ phát ra, nó ngoảnh mặt về phía sau lưng, Phong Hàn đang ở đây! Không lẽ chiếc xe vừa rồi...

Nhược Phong lấy hết sức lực chạy về phía con hẻm, mong rằng hấn ta không gặp chuyện gì, mà tại sao lại tới đây làm gì cơ chứ? Đây đâu phải nhiệm vụ của anh ta đâu? Tự dưng xuất hiện vào lúc này, chẳng lẽ anh ta không biết nghĩ sao? Sao lại tới hấn đây trong khi nó có yêu cầu EL cung cấp người đâu chứ?!

Nó dừng lại trước cửa kho, một lũ cận vệ và Bane đã hạ sàh hết, trong xe Phong Hàn không có ai, hướng ánh mắt về phía nhà kho, một chút mệt mỏi thêm vào đó là lo lắng. Hi vọng rằng Hàn không vào trong đó bởi vì công dụng của thuốc vẫn chưa hết tác dụng.

Nhược Phong ra phía sau xe Phong Hàn, mở thùng lấy chiếc khẩu trang chuyên dụng giành cho phòng thí nghiệm, nó biết là ai cũng được chuẩn bị sẵn những dụng cụ như thế này mà.

* *

4 giờ 30 phút sáng...

Nhược Phong nằm oải ra giường, vai nó mỏi dã dời. Thì cũng đúng thôi, công việc dìu một thằng con trai to cao đi bộ gần 2km không nhẹ nhàng chút nào. Cũng là do nó đã không đề phòng lũ BIS, chúng đã lợi dụng lúc nó vào trong kho tìm Phong Hàn mà trốn thoát khỏi đó, và cả xe Hàn cũng bởi thế mà biến mất luôn. Không điện thoại, không phương tiện, Nhược Phong không còn cách nào khác đành phải đích thân hộ tống Phong Hàn.

Trong khi đó, dưới tầng, Hạ Minh đang kiểm tra chất lượng cũng như số lượng hàng mới được chuyển về. Nét mặt u ám lạ thường, Di Ngân thấy vậy liền hỏi:

- Anh sao vậy?

Minh nhún vai tỏ ý: - Không có vấn đề gì. Nhưng sắc mặt anh thì trái lại với điều đó

- Cô ta đã lập công lớn với EL rồi đó, em không thấy sao? Chuyến hàng này được EL kì vọng rất nhiều...nếu như cô ta làm chúng bị “thất lạc” thì mọi chuyện sẽ khác.

- Ý anh là...

- Chẳng gì cả. – Minh tắt máy tính sau khi đọc nốt thông báo mới nhận của tay quản lí, anh quay lại choàng vai Di Ngân: - Ngày mai chúng ta sẽ có một bữa tiệc EL tổ chức.

- Về việc gì? – Ngân đang đi bỗng dừng lại, tại bấy lâu nay có bao giờ EL đứng ra tổ chức tiệc tùng gì đâu.

- Việc Nhược Phong vượt mặt BIS và đem số hàng béo bở về đây mà không tốn 1 viên đạn nào cả.

Và trong sâu thẳm tiềm thức một người, tiếng phán truyền vang lên mang mùi vị hắc ám: “Tạm biệt cuộc sống màu hồng đi, bởi vì, từ giờ trở đi, chính tao sẽ giành tặng ày đau thương, nước mắt và cả máu nữa...”

35. Chap 34: Quanh Co

Phong Hàn tỉnh dậy sau khi thuốc hết tác dụng, khó nhọc cử động cánh tay, người hắn đang đau đến ê ẩm. Chuyện gì đã xảy ra khi Hàn vào nhà kho? Hắn chỉ nhớ rằng mình đã hít phải một chất khí nào đó và một cơn đau đốn đột ngột ập tới khiến tất cả các cơ trên người Hàn cứng đờ, hắn nghĩ mình đã bị trúng kế của Bis. Nhưng bây giờ, Phong Hàn đang ở trong phòng, vậy còn nó đâu rồi? Nếu như nó rơi vào tay Bane thì phải làm sao?

Hàn xuống giường, hắn lao ra ngoài mà không quan tâm tình trạng của mình bây giờ, Hàn vội mở cửa và chạy ra ngoài, cánh cửa vừa mới mở ra, khuôn mặt Hàn trong phút chốc trở nên cứng đờ. Nhược Phong vừa dừng lại trước cửa phòng hắn, trên tay mang một cái khay và một cốc nước ấm đang bốc khói nghi ngút.

Nó nhìn hắn hỏi, nét mặt hơi ngạc nhiên:

- Đi đâu vậy?

Hàn không biết trả lời thế nào chỉ ấp úng, quay mặt đi vào phòng.

- Tôi...xuống ăn sáng...

Nhược Phong đi vào phòng, tiến lại phía bàn đối diện Phong Hàn đặt ly nước ấm xuống, nhìn Hàn thắc mắc:

- Còn cái này thì sao?

Hàn nhìn về phía nó, một bàn ăn đã bày sẵn, vẻ mặt hắn trở nên đầy mơ hồ. Hàn không biết nên trả lời ra sao, vừa rồi vì cuống cuồng lên nên hắn đã vô tình không để ý đến bàn ăn trước mặt, hắn vươn vai một cái, nhìn ra phía phòng tắm, thay đổi chủ đề.

- Phải đánh răng rồi mới ăn sáng chứ. – Hàn lẩm bẩm rồi tiến về phía nhà tắm đóng sầm cửa lại.

Nhược Phong nhìn theo Hàn, có vẻ thuốc vẫn chưa hết tác dụng vậy nên hành động của hắn mới lạ đến vậy.

...

Evil đã cài đặt xong phần mềm hỗ trợ làm trong suốt vật thể áy tính. Hắn mở lại video từ camera sân sau, nơi mà đã có kẻ nào đó dùng vải đen chắn tầm nhìn. Evil gắn lên đoạn phim ngắn một số công cụ của phần mềm, hắn thao tác nhanh chỉ bằng vài động tác trên bàn phím và công việc cuối cùng là để phần mềm làm nốt những việc còn lại.

Trong khi chờ cho chiếc máy tính hoàn thành việc làm trong suốt mảnh vải đen che mắt tầm nhìn của camera, Evil quan sát màn hình định vị, hắn nhận ra thiết bị phát sóng tín hiệu ở ngay phòng 2, đó là tín hiệu của Phong Hàn và cô ta. Hắn nhìn vào 2 chấm xanh trên màn hình thật lâu, đôi mắt sâu thẳm như đang chìm dần vào bóng tối.

Evil chợt nhận được một thông báo từ ai đó, trong lúc đọc thông báo trên điện thoại, tay hắn nhặt 2 chiếc nhẫn đặt trong 2 chiếc hộp nhỏ ở góc bàn rồi tiến dần về phía phòng tắm...

Màn hình máy tính vẫn sáng, một khung thông báo nhỏ cũng vừa kịp hiện lên “Hoàn thành” sau khi Evil quay đi và trên màn hình hiện lên đoạn phim đã được chỉnh sửa xong, trong đêm tối thăm thẳm, nét mặt vuông vức của ai đó xuất hiện sau lớp vải đen đã bị làm mờ...

...

- Nhập hàng có gặp sự cố gì không? – Hàn lên tiếng hỏi như một người ngoài cuộc, cũng có nghĩa là hắn không hề hay biết gì về việc nó bị tị Bane cướp hàng.

Hàn đang nghĩ đến việc cố tình làm ngơ đi, hoặc một người nào đó của EL đã đưa hắn về đây lúc hắn bất tỉnh và Nhược Phong không biết việc ấy. Hắn chẳng hề muốn nó biết đến việc hắn đã làm.

- Không, cho đến khi anh xuất hiện thì có.- Nhược Phong bình thản nhìn Hàn đáp

- Không?- Hàn đang ăn cũng phải dừng lại nhìn nó, mặt ngơ ngác: - Vậy mà tôi lại nghĩ cô gặp chuyện gì chứ? Có thông báo trên này mà. – Hàn chỉ chỉ vào màn hình điện thoại, không lẽ thiết bị của hắn hỏng rồi sao?

- Nếu vậy thì cũng có người EL, đâu thất thiết anh phải đến.

- Lô hàng này quan trọng như thế nào cô biết mà. – Hàn cố gắng thanh minh cho hành động của mình: - Tôi cũng chỉ muốn chắc chắn không có chuyện gì xảy ra với chúng thôi.

Nhược Phong lặng im, cũng đúng, công việc của hắn ta là sản xuất vũ khí, nếu không có nguyên liệu thì chẳng phải cũng chẳng cần đến hắn nữa sao? Giây lát sau đó, nó đứng dậy tỏ ý không làm phiền hắn nữa, nó định xuống tầng đi đâu đó, dù sao hôm nay EL cũng sẽ tổ chức tiệc, chúng nó sẽ được nghỉ ngơi một ngày.

Ra đến cửa nó mới chợt nhớ ra việc mình tìm Phong Hàn để làm gì, nó quay lại bàn, đặt lên một vỉ thuốc nhỏ:

- Cái này để giải độc trong cơ.

- Giải độc gì?- Hàn tỉnh bơ

- Tôi đã dùng chất phóng xạ loại nhẹ trong nhà kho, tình hình cấp bách nên không kịp thông báo cho anh.

- Gì cơ?- Hàn sửng sốt: - Tôi còn tưởng...bọn chúng...- Hàn đứng bật dậy, ấp úng

- Xin lỗi. – Nhược Phong lên tiếng đầy khách sáo: - Dù vậy thì tôi cũng đã đưa anh về đây.

Hàn cảm khẩu, hắn đang tự trách mình lẽ ra không nên khơi lại câu chuyện ngu ngốc này.

...

36. Chap 35: Rượu

Chap 35: Rượu

Hạ Minh trở về phòng một mình, Di Ngân và Nga đang cùng Hell bày trí cho bữa tiệc ngoài trời. Minh đi qua phòng 1, một vật thể màu đen đang đi lại ở gần máy tính. Minh lùi lại vài bước, đứng nép mình sau bờ tường, phòng của Evil không khóa, cánh cửa để hé ra một đường nhỏ nhìn vào trong. Ngay từ đầu, Minh luôn tò mò về Evil, về con người hắn ta, về cuộc sống và những việc Evil làm. Evil là người quản lý hệ thống an ninh, vậy có nghĩa là mọi việc mà họ đang làm Evil đều biết hết, Minh cảm thấy khá quan ngại về vấn đề này.

Bất chợt từ phía sau, một nhỏ giúp việc đi lên tầng, tay đem theo máy hút bụi, con nhỏ lên dọn tầng theo thường lệ. Thấy Minh đang lấp ló ngoài cửa phòng 1 con nhỏ lên tiếng chào:

- Chào cậu!

Minh bị tiếng nói làm cho bất ngờ, lỡ tay ấn nhẹ vào cánh cửa đóng hờ làm nó mở ra quá nửa. Bóng đèn ngồi trên ghế thấy cửa mở, hốt hoảng đứng bật dậy rồi biến mất ngay vài giây sau đó qua cửa sổ.

Minh thấy kì lạ, không lẽ đó không phải Evil sao?

Minh bật công tắc điện ở sát cửa, căn phòng bừng sáng ngay tức khắc. Chờ cho con nhỏ giúp việc đi tới cuối hành lang và bắt đầu dọn dẹp, Minh giả vờ gõ cửa để thám thính xem có ai trong phòng không nhưng không có ai đáp lại cả. Anh bước chân vào trong, tay đóng cửa lại, anh muốn biết Evil đã biết những gì về tụi anh.

...

Khoảng sân sau nắng đã ươm vàng, không khí thanh mát, thật là một ngày lí tưởng. Trong khuôn viên rộng, bên phải là một khu khá rộng cho xây dựng để trồng cây nhiệt đới với 2 lớp kính chuyên dụng gắn kết với nhau thành hình vòm che chắn nhiệt cho rừng cây, bên trái là một bể bơi hình bầu dục nằm trải dài một nửa chiều rộng khoảng sân.

Một chiếc bàn gỗ dài được đặt giữa hai hàng cây cảnh cao vút, tán lá xòe rộng rũ xuống cách mặt đất chừng 3 mét. Cứ xen giữa 2 gốc cây to là một loại hoa được uốn theo hình vòng cung, leo từ bên này sang bên đối diện, hoa rũ xuống lối đi, nhìn từ xa như thể đường hầm, đi qua chúng sẽ là một thế giới mới, khác biệt hoàn toàn với thế giới sau lưng.

Người giúp việc đang tắt bật chuẩn bị đồ ăn, kẻ chạy ra người chạy vào, ai ai cũng bận bịu, tiếng quát tháo, sai bảo của Hell, của Nga càng làm mọi thứ trở nên gấp rút.

Đã 8 giờ sáng, trong khi mọi người đang bận rộn, thì tên quản lí của EL xuất hiện. Lão ta nở nụ cười sung sướng khi thấy Nhược Phong đang ngồi ở ghế tựa dưới dàn hoa ti gôn.

- Thật không uống phí khoảng thời gian 2 tháng cho cô đi tập huấn, thành công ngoài mong đợi của chúng tôi đó. – Lão ngồi về phía đối diện, gương mặt tỏ vẻ hài lòng.

- May mắn thôi. – Nhược Phong trả lời mà không nhìn lão.

Lão đứng dậy, tiến gần phía Nhược Phong, giọng nhỏ đi:

- Ông chủ chúng tôi gửi lời khen đến cô đấy.

* *

“Ông chủ của chúng tôi? Vậy có nghĩa là nhười đứng đầu của EL sao?” Hạ Minh quan sát qua thiết bị camera trong phòng Evil. Anh ta biết kiểu gì thì chuyện này cũng xảy ra mà, EL đang có cảm tình với nó và điều này thì dĩ nhiên là anh không hề mong muốn. Minh ra khỏi phòng 1, anh nghĩ mình nên làm gì đó trước khi để Nhược Phong thăng cấp trong mắt EL.

..

Evil bỗng xuất hiện từ phía cổng chính, hẳn đã đi đâu vào lúc này không ai biết được, hẳn biết bữa tiệc sắp bắt đầu nên tiến về phía sân sau mà không quay về phòng.

Hắn đi ngang qua phòng điều chế của Di Ngân, cùng lúc thấy Hạ Minh đi ra từ đó, trên tay là một lọ nhỏ gì đó. Thấy Evil, Hạ Minh vội vàng rút tay túi quần, đi thật nhanh về phía phòng ăn.

Evil biết mối quan hệ của Minh và Di Ngân vậy nên hẳn cũng không lấy làm bất ngờ việc Minh có thể ra vào tự do khu điều chế của Ngân. Hắn liền quay đầu đi thẳng về bàn tiệc.

Tên quản lí đã ngồi vào vị trí trung tâm của bàn, Nhược Phong kéo ghế ngồi, Phong Hàn cũng vừa kịp xuống, hẳn ngồi ngay cạnh nó, phía đối diện là Di Ngân và Nga, chừa một ghế cho Hạ Minh, K ngồi cạnh Phong Hàn. Đối diện với tên quản lí là Evil.

Bữa tiệc vẫn chưa bắt đầu bởi vẫn chưa thấy đồ uống đâu, Hell đứng sát bàn ăn để phục vụ thấy thế liền gần giọng với mấy con nhỏ mang đồ uống ra. Một nhỏ chạy về bếp ăn, Hạ Minh từ đó đi ra, trở về chỗ ngồi gần Di Ngân, miệng cười đầy đắc ý.

Nhỏ giúp việc bắt đầu giót rượu vào ly ôi người, tên quản lí là người nhâng ly đầu tiên, nói:

- Chúc mừng vì sự thành công phi vụ vừa rồi!

Nhược Phong chỉ nhấc ly rượu lên, sau khi chạm ly với mọi người thì lại đặt xuống. Đây là loại Armagnac, thứ mà khiến nó nhớ lại quá nhiều điều về quá khứ, về những ngày tháng vẫn còn ở Gangster, mỗi lần có chuyện không vui thì nó, Hạ Minh và cả Hạ Phi thường lủi nhau đến quán bar và uống loại rượu này. Nó không muốn nhớ lại những điều đó, nó muốn quá khứ chết lạng đi và đừng bao giờ sống dậy nữa.

Nhược Phong ngẩng lên nhìn Minh, anh ta đang chờ xem hành động của nó, nhưng thật tiếc khi mọi thứ không như anh ta muốn.

- Cô không uống à? Chẳng phải đó là loại cô thích nhất sao?- Minh lên tiếng thắc mắc

Phong Hàn quay sang nhìn nó, hần thấy ghê tởm câu nói của Hạ Minh. Minh thấy Nhược Phong không trả lời, anh ta tự chất ình một ly mới, đứng dậy, tay cầm ly rượu giữa không trung, lên tiếng chúc mừng:

- Rất vui khi cô hoàn thành nhiệm vụ!

Evil uống hết nửa ly rượu, ngón tay hần đang cầm đĩa bỗng run lên trong thoáng chốc rồi thôi. Hần cảm nhận được điều khác lạ trong cơ thể mình...

Nhược Phong nhìn Minh đang đứng chờ, tên quản lí thấy vậy tỏ ý: “Cô không nên phụ lòng anh ta”.

Nó cầm li Armagnac lên, đứng lên dù miễn cưỡng thì bỗng Phong Hàn đứng dậy, cầm ly của mình rồi chạm ly Hạ Minh, lên tiếng:

- Tôi thay mặt cho cô ấy, được chứ!

Nói rồi, Hàn nốc cạn ly rượu không chờ Minh kịp nói câu gì, Hàn nghĩ nếu nó không thích đừng nên bắt ép vả lại nó và Hạ Minh đâu phải chỗ thân thiết như trước. Nó nhìn Hàn tỏ ý cảm ơn.

Minh ngồi xuống, vẻ mặt có chút bức bối, Ngân không hiểu Minh đang có ý định làm gì nhưng cô nghĩ chưa một việc gì anh làm lại là thừa thãi cả.

- Cô uống với tôi một ly chứ!? – Ngân tự động chất đầy 2 ly rượu mới, cầm một ly và đưa nó một ly.

Phong Hàn thả con dao nhỏ xuống đĩa, hần ngả lưng ra sau nhìn Di Ngân, tụi này định làm chò gì với nó đây!?

Trước ngạc nhiên của những người ở đó, Hàn vòng tay quàng qua vai Nhược Phong, một tay ấn bàn đứng dậy, nhìn Ngân đầy háo hức:

- Anh sẽ uống thay cô ấy, được không em gái?- Âm thanh phát ra có chút mỉa mai.

Nhược Phong biết đây là loại rượu khá mạnh, tuy đậm đà nhưng khá gắt, nếu cứ với tiến triển như thế này thì hần ta sẽ say sớm.

Bữa tiệc vẫn tiếp tục trong im lặng, Hàn ngồi xuống ghế, hần cảm nhận được mấy dây thần kinh trong cơ thể mình đang có phản ứng kì lạ.

Tiếng chuông thông báo từ điện thoại của lão quản lí cắt ngang bầu không khí im lặng, lão đọc xong, nhìn Hàn truyền đạt lại thông tin:

- Họ cần bản thiết kế của Akxxx trước khi đăng kí mua lại lô vũ khí lần này.

- Địa điểm?

- Thành phố D, khu sản xuất vũ khí.

Một nét cười chợt hiện trên môi Hạ Minh, một nơi xa xôi như vậy thì có thể chiều muộn hần mới về, kể cả đi từ bây giờ thì cũng không bù bớt bao nhiêu thời gian. Một điều kiện thuận lợi cho những mưu đồ mà Minh đang dự tính.

Phong Hàn nhấp một ngụm nước ấm, hần nghĩ mình nên đi sớm, dù sao thì địa điểm đó cũng không gần. Hàn rời sân sau, ra tới xe mới chợt nhớ lại việc ở bàn ăn, hần nhấn lại cho Nhược Phong một tin nhắn trước khi rời khỏi biệt thự.

Nhược Phong chậm rãi cắt miếng thịt cừu, nó thấy điện thoại rung nhẹ, Phong Hàn: “Họ đang âm mưu chuyện gì đó, cô nên đề phòng”

Một hồi lâu sau đó, tay quản lí vì tửu lượng không cao nên chỉ 4 ly đã có vẻ say, lão ta ra hiệu cho nhỏ giúp việc chất rượu tiếp ình.

- Chúc mừng cho sự thành công của chúng ta, vì điều này cô uống với tôi một ly được chứ?- Lão lên tiếng gặng hỏi

- Phải rồi, dù sao thì cô cũng là nhân vật chính trong bữa tiệc này mà, hạ cố uống một ít với ông ta đi chứ.

- Ngân xĩa xối

- Tôi nghĩ cô nên uống một ly với lão ta. – K ngồi bên cạnh khuyên nó

Nhược Phong cảm nhận được điều gì đó khác lạ trong mùi rượu, nó đã quá quen thuộc với thứ thức uống này rồi vậy nên, dù chỉ ngửi qua thôi cũng đủ biết chai rượu kia không còn giữ nguyên bản chất như lúc ban đầu. Nhưng trước lời mời của gã nó cũng không thể từ chối được.

Nhược Phong nâng ly rượu lên...Minh cảm thấy lòng mình rộn ràng, cuối cùng thì cô ta cũng đã mắc bẫy của anh.

Evil ẩn ghế đứng dậy, hấn chán phải thấy cảnh này rồi...

Evil giật cái ly trên tay Nhược Phong, giọng nói vang lên mang theo hơi lạnh

Tôi sẽ uống với ông.

37. Chap 36: Tác Dụng Phụ

Chap 36:

Tên quản lí thấy Evil đã nốc cạn ly rượu, lão im lặng nhìn hấn, uống nốt ly cuối cùng rồi ẩn bàn đứng dậy, lão thấy được điều gì đó khác lạ trong biểu hiện và hành động của Evil. Điều gì đã khiến Evil ra mặt thay Nhược Phong?! K nhìn theo bóng lão quản lí khuất dần sau hàng cây, anh quay lại nhìn Evil với ánh mắt ngạc nhiên lắm. Di Ngân và Hạ Minh thì nhậm ngủi nuốt cơn giận xuống, bữa tiệc dự kiến đã không như mong muốn.

Nhược Phong ngược nhìn Evil như thể hấn mới làm một chuyện hài hước lắm vậy.

Evil đặt lại cái ly lên bàn ăn, điều quái quỷ nào đó khiến hấn làm rơi chiếc ly xuống đất, mấy mảnh thủy tinh nhanh chóng văng ra, âm thanh vang lên khiến ai cũng hướng ánh mắt nghi hoặc nhìn Evil.

Hấn cảm nhận được những ngón tay đang run của mình, mùi máu ngờ ngợ ở cuống họng. Mọi thứ đang thường trực ngay tại lúc này, trong cơ thể mình, giống như việc tay hấn mới chạm vào kí ức của ai đó, tồi tệ hơn là điều này còn khủng khiếp hơn việc đó nhiều!

Evil cũng rời bàn ăn, hấn đi mỗi lúc một nhanh, hành động gấp rút đó khiến bất cứ ai có mặt tại đó sinh nghi hoặc. Riêng Hạ Minh, anh mới là người thắc mắc nhiều hơn hấn, “Hấn ta bị làm sao vậy?”

Evil lên tới cầu thang, nét mặt tái nhợt đi, hấn thấy mọi thứ chao đảo, máu lạnh cuộn lên miệng, tóc tách rơi xuống sàn, cơ thể như đang kiệt quệ sức lực.

Một thứ chất nào đó đã kích thích vào trung ương thần kinh ngoại cảm của hấn, nó khiến cho các cơ quan tự hoạt động mặc dù không chạm vào bất cứ vật thể nào. Evil nghĩ chúng có sẵn trong chai rượu, vậy thì ai đã cố tình làm việc này?

...

Hạ Minh trở về phòng, không kìm nén được cơn giận, anh lật đổ hết đồng hồ sơ trên bàn. Di Ngân vào theo sau, thấy vậy liền lên tiếng ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy?

- Tại sao luôn có người đứng ra giúp nó! – Minh như hét lên: - Hết Phong Hàn giờ lại thêm cả Evil. Em nghĩ đi, làm sao mà chúng ta có thể sống chung một nhà với nó được?

- Evil sao? Anh ta đã làm gì để giúp Nhược Phong?

Minh mệt mỏi ngồi bịch xuống ghế, miệng anh khê thở hắt ra một tiếng nã nê:

- Vừa rồi anh có lấy một ít PKx trong phòng của em, nếu anh không nhầm thì nó có tác dụng kích thích dây thần kinh ngoại cảm hoạt động quá công suất, sử dụng nhiều có thể sẽ gây tổn thương dây thần kinh. –

Minh nhìn Ngân nói tiếp: - Em cũng biết mà, loại thuốc đó không có tác dụng với những người bình thường như chúng ta, vậy nên anh đã trộn nó cùng với rượu.

- Gì cơ?! – Ngân tròn mắt ngạc nhiên: - Vậy là vừa rồi...

Minh nhún vai một cái tỏ vẻ không đến mức ngạc nhiên thế chứ?

- Nhưng cô ta đâu có uống, Evil và Phong Hàn đã đón tiếp từ đầu tới cuối. – Minh kéo Ngân ngồi xuống ngay bên cạnh, giọng thì thào: - Nếu như cô ta mất đi khả năng đó...có phải mọi thứ sẽ khác không!?

Hạ Minh không cười, thay vào đó là cái nhướn mày quái chiêu. Ngân đứng bật dậy, nét mặt hoảng hốt:

- Lẽ ra anh nên hỏi ý kiến em trước chứ! Loại thuốc đó vẫn chưa được kiểm duyệt, chỉ là đồ đang trong thí nghiệm thôi.

* *

Phòng 1:

Evil mò mẫm tìm lọ thuốc trong ngăn tủ, cơn đau đầu khiến cơ thể hắn bị bòn rút hết sức lực. Evil ôm lấy đầu, mọi vật xung quanh mờ dần trong mắt hắn.

“Rầm”

K cùng lúc bước vào phòng, anh vô cùng hoảng hốt khi thấy Evil ngã xuống sàn.

Đã 2 giờ đồng hồ chơi qua, Evil lúc này mới tựa người ngồi dậy. Mọi cử động đều khiến hắn thấy đau đớn, tình trạng sức khỏe khá tồi tệ.

K tiến lại gần chỗ hắn, vẻ mặt lo lắng hỏi:

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Evil không lên tiếng, hắn xuống giường, ngồi trước máy tính, giọng mệt mỏi:

- Không sao, ra ngoài đi.

- Nếu cần gì thì gọi tôi.

K cúi đầu rồi ra khỏi phòng, Evil nhìn theo bằng ánh mắt lãnh đạm. Nhìn lại vào màn hình máy tính vẫn đang bật. Đầu hắn tuy không còn đau như trước nhưng vẫn chưa thể bình thường hẳn, Evil mở lại nơi lưu trữ đoạn video hồi sáng. Điều kì lạ là nó đã được sửa xong nhưng không hề thấy lưu trong ổ, không những thế đoạn video gốc cũng đã biến mất một cách kì lạ!

* *

Phong Hàn đặt bản thiết kế Akxx lên bàn, người đàn ông trước mặt ngẩng nhìn một lúc lâu, gật đầu hài lòng.

- Tôi muốn mua bản quyền Akxx. Và tôi cần chắc chắn không ai có thể mua nó từ EL.

- Cũng vì điều đó nên tôi đã đích thân đem nó tới cho ông. – Phong Hàn đặt một chiếc hộp nhỏ lên bàn, nhấp mắt khóa, chiếc hộp tự động mở nắp, hắn đẩy chiếc hộp về phía người đàn ông đối diện: - Đây là thứ ông cần!?

Lão ta thả miếng thuốc xuống gạt tàn, hai tay giữ lấy cái hộp nhỏ, miệng lên tiếng trầm trồ:

- Nó chính là điều ta muốn!

“Cạch cạch” Âm thanh đó khiến Phong Hàn chú ý, hắn nhận ra âm thanh đó vang lên từ phía cậu con trai của người đàn ông, cậu nhóc mới đi học về, trên tay là một khối rubic 7x7 làm bằng thủy tinh, từng ô vuông màu được chạm khắc vô cùng tinh xảo.

Hàn thấy thằng nhóc ném balo về phía bà quản gia, cậu nhóc đang bực mình vì không thể điều khiển khối rubic. Hắn khẽ cười, một thằng nhóc không kiên trì.

Tiếng người đàn ông lại thốt lên đầy mãn nguyện đưa Hàn về với công việc chính.

- Tốt lắm, nếu như sức công phá của nó như các người đã nói thì đây quả là một cuộc doanh thương đáng mong chờ! Hahaha.

Lão và hấn đã kí kết xong bản hợp đồng, lão cho người dọn sẵn bàn ăn, gạ lời mời:

- Cậu ở lại dùng bữa.

- Tôi sẽ về để thông báo với EL.

- Ồ...Tôi muốn được tiếp đãi cậu cho tử tế. – Lão bỗng nảy ra một ý: -Vậy không dùng bữa thì dùng...

Lão bật tay ra hiệu, từ phía cửa phòng thông với phòng khách có 3 người con gái đi ra, ăn mặc vô cùng sexy. Mấy gã cận vệ đứng bên ngoài cũng phải ngoảnh vào, ánh mắt thêm muốn.

Hàn thoảng đầu không hiểu lắm, nhưng rồi hấn vội cười lớn, cũng thật may mắn khi hấn đã quá 18 tuổi rồi.

- Nếu ông đã có lòng thì...- Hàn cười khở: - Tôi lấy nó được chứ?

Hàn chỉ tay về phía cục rubic mới bị cậu nhóc thả lên bàn. Không chỉ lão ta mà gần như tất cả những ai có mặt ở đó đều tỏ ra ngạc nhiên trước yêu cầu của Phong Hàn.

* *

To be continue...

38. Chap 37: 1

* *

“Tin...tin...”

“Đại ca, hôm nay cậu có lịch tập luyện!”

Evil dời phòng ngay sau khi nhận được thông báo mặc dù cơ thể vẫn chưa trở lại như bình thường. Hấn xác nhận mật khẩu cửa, chiếc bể tắm tự động dời sang phía bên tay phải, để lộ ra một đường hầm lớn ngay phía dưới. Evil bước xuống tầng hầm, cánh cửa phía trên cũng tự động đóng lại. Hấn tiến về phía cái thang máy phía đối diện, mở hai chiếc hộp nhả nhỏ, mang từng chiếc nhả một ra và đặt vào trong ổ khóa trên cửa, ổ khóa sáng đỏ lên vì nhiệt độ của 2 chiếc nhả, cánh cửa thang máy tự động mở ra.

Evil đang suy tính tới việc sẽ thiết lập một ổ khóa kiểu mới, bởi những việc hấn đang làm với cái thang máy này thật dườm dề và lắm thủ tục.

Evil xuống tới phòng tập luyện, hấn cẩn trọng nhập mật mã trên bảng số, đặt bàn tay lên màn hình cảm ứng để xác nhận dấu vân tay. Mất vài giây để load, màn hình máy tính hiện dòng chữ màu xanh “Open”. Cánh cửa với 2 lớp kính chịu lực và một cửa cách âm tự động mở. Evil bước vào phòng tập luyện của mình, căn phòng được bảo vệ bởi hệ thống an ninh cấp cao: jpa, ngoại trừ dấu vân tay của Evil ra thì không một ai có thể ra vào căn phòng này!

Gian nhà rộng dưới lòng đất được cách âm hoàn toàn với bên ngoài. Một loạt dụng cụ bằng kim loại mài rửa vô cùng sắc nhọn được móc bên kệ phía tay phải. Dọc hai bên đường đi chính của gian nhà là phòng luyện tập và tù nhân.

Hai tên lính canh công đang ngồi đánh bài với nhau, thấy Evil cũng cúi đầu chào kính cẩn. Hôm nay hấn có lịch phải tập luyện với khẩu D14, loại súng mới được nhập về từ Mỹ, công dụng của nó được tăng bốc cao lắm và có lẽ vì thế mà lão yêu cầu hấn dùng thể để đưa ra quyết định có lấy lô hàng này về không.

Evil bước vào phòng kính, cánh cửa vừa mới được khép lại thì bỗng nhiên đầu hấn nhói lên, đưa tay giữ một bên chán, hấn nhẹ lắc đầu. Evil bỏ qua điều mới xảy đến với mình, hấn đeo tai nghe và kính bảo hộ, qua lớp kính màu, evil thấy bia đỡ đại phía trước nhòa đi, trong giây lát, đầu hấn đau đến tê dại. Evil đứng

không vững, hắn ôm lấy đầu, cảm giác như mọi thứ bên trong sắp nổ tung ra vậy. Hắn chống tay xuống bàn, phải chăng Evil đã quá xem thường tác dụng của ly rượu đó?!

Mặt hắn đã tái nhợt đi, tim đập dồn dập trong lồng ngực, máu lại ừng ực ở đáy họng, các bắp cơ như đang tê liệt vì dây thần kinh đang bị ức chế hoạt động. Evil chao đảo trở ra khỏi phòng, ném lại bộ đồ bảo hộ và khẩu D14 xuống dưới sàn. Hắn nghĩ mình nên về phòng trước khi có kẻ nào đó thấy bộ dạng bây giờ của hắn, nếu lỡ chuyện này đến tai lão ta thì thật không hay ho chút nào.

* *

Phòng thí nghiệm: Nga ngồi bịch xuống ghế, nét mặt không vui vẻ gì, lên tiếng ngán ngẩm:

- Lũ giúp việc thật không biết thân biết phận chị Ngân à!

Ngân cất dung dịch vào tủ bảo quản, thấy Nga kêu ca liền quay lại hỏi thăm:

- Có chuyện gì?

Nga tự chất ình một cốc nước, uống cạn:

- Thì là mấy con nhỏ giúp việc đó chị, có mỗi việc dọn dẹp cổng chính thôi mà làm cũng không xong. – Nga ngừng một lát rồi bất chợt nói to hơn: - Lại được cả con nhỏ Hell nữa, nó chỉ biết ngồi ngắm trai đẹp thôi!

- Trai đẹp sao? Ngân có vẻ hơi ngạc nhiên hỏi lại

- Vâng, thì là anh phong hàn đó chị! Lúc nào em cũng thấy nó thẫn thờ ngồi trước máy quay an ninh ở phòng bảo vệ để ngắm anh trai chị đấy. Mà chúng nó bảo con này thích anh Hàn lâu lắm rồi kìa.

- Gì cơ? Hell sao? Thích Phong hàn á?- Ngân bỏ bàn làm việc rồi tiến nhanh về phía Nga mặt đầy ngạc nhiên.

- Sao chị ngạc nhiên thế? Em tưởng chị biết chuyện này lâu lắm rồi chứ!?

Ngân lắc đầu phủ định, thật sự cô chưa biết đến chuyện này.

- Chẳng phải hôm đó chị cũng ở đấy mà!

Ngân ngồi xuống bàn nghiêng đầu khó hiểu.

- Chị không nhớ gì sao? – Nga tròn mắt nhìn Ngân: - Cái ngày mà chúng ta nhận được nhiệm vụ từ EL đó, từ khi biết chính Hell là người ném tờ nhiệm vụ của Nhược Phong vào nhà kho thì em đã biết rồi.

- Chị còn tưởng em làm chuyện đó?

- Tình yêu luôn khiến người ta thông minh và thủ đoạn bất thành linh chị à! – Nga cười lớn

Ngân bỗng nhận ra một điều gì đó, cô nhìn về phía phòng ở của người làm, mắt khẽ sáng lên một tia tàn khốc.

* *

Phong Hàn đã về tới StarWar, hắn không nghĩ buổi kí kết lại nhanh đến vậy, mới 2 giờ chiều, mọi chuyện nhanh hơn hắn dự tính. Dù sao thì Hàn cũng muốn về nhà sớm...

Hàn xoay xoay khối rubic trên tay, có lẽ cô ta thích nó!?

* *

Hell đang để hồn tung tăng ở đâu đó-nơi mà ả thấy toàn là màu hồng. Mới sáng ra hàn đã đến gặp ả, thực ra là lúc Hàn chuẩn bị đi kí hợp đồng, hàn nhờ ả làm đồ ăn trưa cho Nhược Phong, có lẽ đến chiều tối hàn mới về, mà tụi Ngân và Minh chắc chắn sẽ nghĩ mảy mò với nó, ngay như trong bữa tiệc vừa rồi cũng vậy, Hàn nghĩ chúng đang có âm mưu gì đó. Tốt nhất Phong nên ở trong phòng.

Hell tuy bực mình vì Phong Hàn yêu cầu làm riêng đồ ăn cho Nhược Phong nhưng ả cũng lỡ đồng ý với Hàn nên cũng đành ngậm ngùi cho qua.

“ Cóc cóc” Tiếng gõ cửa đưa Hell thoát khỏi những mơ tưởng, ả quay mặt về phía cửa, người con gái đứng ngay sau ả lúc này đang cười tươi tắn lắm, là Di Ngân!

- Cô tìm tôi có việc gì không? –Hell ngơ ngác hỏi bởi xưa nay chưa thấy Ngân tới tìm ả bao giờ.

Ngân ngồi xuống giường, căn phòng này chật chội đến mức không thể nhét thêm một cái ghế nào cho tử tế cả. Ngân không dám nhìn thẳng mặt Hell vì nó quá gớm giếp. Một kẻ như ả mà cũng dám mơ tưởng đến anh trai cô sao? Thật nực cười, nhưng cũng không sao, chỉ cần ả dám làm mọi chuyện vì tình yêu thì chuyện gì cũng có thể!

* *

Evil về đến phòng, những bước chân xiêu vẹo trên sàn, hơi thở càng ngày càng gấp rút. Hắn ôm đầu, hắn muốn đập vỡ nó đi, đã có những lúc cảm tưởng như hắn đã chết đi vì không thể chịu đựng được cơn đau ấy.

Hắn lao lại phía tủ thuốc, lục tung cả lên nhưng không thể tìm được lọ thuốc đặc hiệu, Evil chớp lấy lọ thuốc giảm đau loại nhẹ, chỉ còn vài viên ở đáy hộp, Evil ném mấy viên thốc vào miệng rồi gằn cho chúng xuống cổ họng. Người hắn nóng rực, mắt đỏ ngầu vì những sợi máu li ti đã vằn đỏ tự bao giờ.

Evil để mình rơi tự do xuống giường, hắn đã mất kiểm soát khả năng và hành động, chút thuốc kia không làm đỡ bớt đi chút nào cơn đau đang làm chủ trong mình.

Hắn nhắc máy gọi xuống cho quản lí-Nga, nhưng người nghe máy lại là Hell

- Thuốc giảm đau! Nhanh lên!

Hell vội chạy đi lấy thuốc để mặc Di Ngân ngồi đó, có lẽ Evil bị gì đó, Hell thấy giọng cậu ta lạ quá.

- Cô đi đâu vậy!/? – Ngân gọi với theo Hell

- Mang thuốc cho Evil, tôi sẽ suy nghĩ về việc cô mới nói.

Hell chạy đi, vừa mới tới phòng khách thì nghe thấy tiếng xe của Phong Hàn, ả quay ra, quả là anh về sớm hơn ả tưởng, cùng lúc đó, Nhược Phong bước từ cầu thang xuống, nó nghĩ mình nên đi dạo loanh quanh thay vì việc ngồi mãi trong phòng. Cánh cửa được Hell khép nhẹ lại, tạo một khoảng chắn tầm nhìn giữa Nhược Phong và Phong Hàn.

Hell vội tiến lại chỗ Nhược Phong, ả mới nảy ra một ý định từ những đề nghị của Di Ngân, có lẽ ả lên thừa cơ hội này mà loại Nhược Phong khỏi cuộc sống của ả.

- Cô Nhược Phong...- Hell dúi vào tay nó lọ thuốc giảm đau: -Phiền cô mang lên phòng 1 hộ tôi, có được không ạ?

Nhược Phong cầm lấy lọ thuốc, nó cũng không nói lời nào, chậm rãi quay đi lên tầng. Nhìn lọ thuốc trên tay, ai đó bị thương nặng lắm thì phải, loại này nặng lắm mà.

Nhược Phong ấn chuông phòng 1, phải một lúc lâu sau mới có người mở chốt cho nó. Cánh cửa mở ra nhưng không thấy ai bên trong cả. Nhược Phong ấn cửa bước vào, , nó thấy Evil đang đi lại phía bàn làm việc, nó chỉ thấy tấm lưng rộng của hắn đang run run lên, quay mặt đi, hắn ta đang che giấu điều gì đó.

Nhược Phong cũng không muốn xâm phạm hắn ta nhiều nên chỉ tiến lại gần, đặt lọ thuốc lên bàn rồi nói:

- Hell nhờ tôi mang lên cho anh.

- Ra ngoài!

Evil tuy không còn sức nhưng vẫn cố gắng lên tiếng lạnh lùng. Nhược Phong nghe thấy từng nhịp run trong giọng nói của Evil. Biểu hiện của hắn thật lạ.

- Bị sao vậy? – Nhược Phong lên tiếng hỏi

Evil đang cảm thấy mọi thứ trước mặt mình quay vòng vòng, không ổn rồi, hắn không kiểm soát được nữa.

Phong Hàn vừa đi vừa huýt sáo, điều này thật lạ, hắn ta đang vui vẻ lắm thì phải. Những ngón tay nắm chắc khối rubic 7x7, hắn nghĩ chắc nó sẽ thấy ngạc nhiên lắm nếu biết rằng hắn biết sở thích của nó.

Chợt Hell từ phía phòng chờ-ngay sát cầu thang-đi ra, đứng chắn trước mặt Phong Hàn:

- Tôi nghĩ...anh không nên lên trên đó bây giờ... - hell nói, anh mắt chờ đợi biểu hiện của Hàn

- Sao vậy!? Có chuyện gì sao?

- Không có gì...chỉ là...có người không muốn anh thấy một số chuyện thôi. -Hell nói rồi cố tình bước nhanh qua người Phong Hàn

Hàn kéo ả lại, thắc mắc hỏi tiếp:

- Có chuyện gì? Cô đang giấu tôi chuyện gì đúng không?

- Thực ra thì...Cô Nhược Phong mới xin thuốc giảm đau từ chỗ tôi...

- Nó bị thường sao!? – Hàn tròn mắt hỏi

- Là Evil...- Hell ngập ngừng: - Tôi không muốn nói cho anh chuyện này nhưng thật sự tôi thấy cô ấy rất quan tâm đến Evil đấy cậu ạ. Cô ấy nhất thiết không đồng ý cho tôi đem thuốc lên cho cậu ấy mà đích thân đem lên ạ.

- Không có chuyện đó đâu.

Hàn quay đi, hần khẽ cười, một người thờ ơ với người khác như Nhược Phong thì không bao giờ có nhưng hành động như Hell nói, không những thế nó và Evil thì cũng có thân thiết gì đâu chứ!

Hell đứng nhìn Hàn bước lên tầng, ả khẽ nhếch môi, nét mặt vốn quái gở giờ lại càng độc tàn!

Evil nhấc tay khỏi bàn, hần quay lại nhìn Nhược Phong, định lên tiếng quát nhưng chính hần cũng không thể, cơn đau đã nguôi ngoai dần nhưng thay vào đó là sự mê man, Evil không có điểm tựa nào cả, có thể là bây giờ chút thuốc giảm đau loại nhẹ vừa rồi mới có tác dụng

Nhược Phong nhìn lên gương mặt tái mét của Evil, mắt hần ta đỏ sẫm, nó cảm nhận được từng nhịp thở đứt quãng của hần, nó tiến thêm một bước, hần ta lúc này như một cái xác thiếu sự sống. sau bờ môi trắng nhợt, một vết máu lằn dài xuống. Nhược Phong đang chờ Evil nói câu gì đó, nhưng cuối cùng hần cũng không thốt lên lời nào, mắt hần dần dần nhắm nghiền lại, người hần đổ dần về phía trước, thuốc đã phát huy tác dụng rồi...

Phong Hàn cố không cho những câu nói của Hell xâm nhập vào ý nghĩ của mình, hần cố gắng thay thế những lời nó vừa rồi bằng những cái lắc đầu. Bước hết cầu thang, Hàn dừng lại trước cửa phòng Evil, Nhược Phong đem thuốc cho Evil sao!?

Evil không còn đủ sức lực để giữ thăng bằng nữa, người hần đổ dần về phía trước, Evil đang cần một điểm tựa vào ngay lúc này. Một bước thôi, chỉ cần lùi lại một bước thôi thì Evil sẽ ngã xuống sàn...nhưng Nhược Phong đã không làm vậy, nó đứng sững nhìn Evil đổ lên người nó...

Phong Hàn bước thêm 1 bước, cũng chỉ là lỡ chân bước thêm 1 bước để vào phòng, mở cửa phòng 1...hần đứng sững lại như mọc rễ, đôi mắt thoáng từ ngạc nhiên sang bất ngờ và cuối cùng là sự lạnh lùng...Hai người họ...

Cánh tay buông thông xuống, khối rubic đang được nắm chặt dần dần được gỡ lỏng ra và rơi xuống sàn!

39. Chap 38: Mũ Lưỡi Trai

Chap 38: Mũ lưỡi chai

“Cách...cách...cách” Một chuỗi âm thanh nói lại với nhau sau khi khối lập phương chạm sàn nhà. Nhược Phong mới chỉ kịp quay đầu nhìn về phía sau, một bóng đen bất ngờ lao ập đến. Người Evil nặng đến mức khiến nó không thể đứng vững, cũng đồng nghĩa với việc không thể để ý người đang tiến lại là ai và cả biểu

hiện trên gương mặt hắn ta lúc này. Có lẽ nó nên đặt Evil xuống đâu đó, hắn sẽ sớm tỉnh lại, nếu như hắn có không tỉnh lại đi chẳng nữa thì cũng đâu liên quan đến nó.

Ngay sau khi tới chỗ Nhược Phong, Hàn giương như không thể kiểm soát được hành động của mình. Hàn tỏ ra vô cùng bức bối, nắm lấy khuỷu tay và kéo Nhược Phong đi ra khỏi phòng, Evil do sàn ngay tức khắc vì mất điểm tựa. Chỉ có điều Phong Hàn không quan tâm đến âm thanh vang lên ngay sau đó.

Nhược Phong bị kéo đi một cách miễn cưỡng, không thể hiểu nổi hành động của Hàn, nó muốn đứng lại nhưng không thể, Phong như chợt nhớ ra điều gì đó, nó ngoảnh lại nhìn Evil bằng ánh mắt kì lạ...

Phong Hàn không để tâm mình đang định làm gì, hắn cảm thấy muốn điên lên mà điên vì điều gì hắn cũng không biết. Hàn không thể gọi tên thứ cảm xúc đang thống trị trong mình vào lúc này

Nhược Phong không hiểu Hàn đang gặp chuyện gì, hắn cứ kéo nó đi mà không nói một lời nào, hắn gặp chuyện gì mà tức giận vậy?

- Bỏ tay ra!

Nhược Phong sau một hồi im lặng cũng phải lên tiếng, nó giật giật vạt áo Phong Hàn. Hàn không thèm nghe, hắn kéo Nhược Phong ra tới ban công thì nó dùng hết sức lực mới có thể thoát ra khỏi bàn tay của Hàn. Hắn nhìn nó bằng ánh mắt nảy lửa nhưng đáp lại là vẻ mặt thờ ơ hết mức. Hàn vò đầu bứt tóc, quay mặt hướng về phía sân sau, vừa tức nó vừa ghét mình, chính Hàn cũng không hiểu mình đang làm gì nữa, hắn ôm đầu, chống hai tay lên lan can.

- Chuyện gì vậy?

- Chuyện gì sao? - Phong Hàn lặp lại câu hỏi của Phong, hắn như vớ được sợi dây để khơi lại cơn tức giận trong mình: - Người hỏi phải là tôi mới đúng! Cô và thằng đó vừa làm trò gì vậy?!

- Đem thuốc cho Evil. - Nhược Phong đứng nhìn Hàn bằng ánh mắt: “Anh đang tức giận gì vậy?”

- Quan tâm hắn ta đến thế cơ à! Đem thuốc có nhất thiết phải thân mật thế không!

Nhược Phong đứng lặng im nhìn Hàn, có vô số câu hỏi nó định nói ra nhưng rồi lại thôi, hắn ta đang tức giận vì điều gì mới được chứ?

Hàn thấy Nhược Phong im lặng, hắn thở dài thườn thượt, mệt mỏi bởi những điều đang hiện diện trong mình, có lẽ hắn không nên làm quá như thế, dù sao thì Nhược Phong và hắn cũng chỉ là bạn bè-hắn nghĩ vậy.

- Dù sao đi nữa, với tư cách bạn bè, nhắc nhở lần 1: - Dừng lại gần Evil!

Hàn nói xong thì cũng bỏ đi luôn, hắn tự cảm thấy hành động vừa rồi của mình thật điên rồ.

...

7 giờ tối

Hell cho người dọn bàn ăn khá sớm, mọi thứ đã sắp đặt đâu vào đấy, mọi người cũng đã xuống dùng bữa. Nhược Phong đi ngang qua phòng Hàn thấy đóng cửa, nó nghĩ hắn đã xuống trước nhưng không phải, hắn không dùng bữa tối. Nhược Phong gọi nhỏ giúp việc đứng gần đó, nói nhỏ vào tai:

- Mang bữa tối lên phòng 2.

Con bé giúp việc gật gật đầu rồi chạy đi chuẩn bị

Nhược Phong cố gắng dùng bữa thật nhanh, không để ý tới bất kì ai và cố gắng tránh ánh mắt của Hạ Minh phía đối diện.

Evil cũng không dùng bữa tối, hắn vẫn chưa tỉnh lại sau khi bị nó cho đo sàn một cách phũ phàng. K vì không thấy Evil ra lệnh gì nên không vào phòng, cũng vì phòng Evil tự động khóa bên trong, điều đáng nói là K không biết mật khẩu bảo mật phòng Evil.

Trong lúc mọi người đang ăn tối, lợi dụng việc không ai để ý đến bên ngoài thì một bóng đen nhanh chóng nhảy vào biệt thự qua ban công trên tầng-đối diện phòng Evil. Tên mật thám để ý xung quanh, không thấy ai, cậu ta nhanh chân chạy về phía phòng 1, điều kì lạ là cậu ta biết mật khẩu phòng Evil.

Bộ trang phục kì dị màu đen tuyền quện vào bóng đêm nên rất khó nhận ra, không những thế gương mặt cũng được bịt bọc một cách kín đáo, 1 mũ, 1 kính, 1 khẩu trang. Tất cả mọi thứ tạo nên một vật thể khó mà đoán được con người thật bên trong là ai.

Nhưng ngay sau khi vào phòng, thấy Evil nằm trên sàn, cậu ta vội lao lại, xúc người hất lên rồi thả lên giường, nét mặt thoáng qua đầy hoảng hốt. Cậu lấy tay vỗ vỗ vào má Evil để kích thích hất tỉnh lại, chuyện gì đã xảy ra với đại ca vậy?

Cậu bất chợt nhận ra lọ thuốc giảm đau trên sàn nhà, có lẽ là do tác dụng gây mê của lọ thuốc này. Cậu nghĩ cần một thứ gì đó để làm Evil tỉnh lại, chạy về phía tủ lạnh, đem ra một chai nước mát, tuy hơi mạo phạm nhưng anh ta vẫn quyết định tạt nước vào mặt Evil. Cũng may mà hất đã tỉnh lại trước khi bị tạt nước.

- Đã có chuyện gì xảy ra với đại ca vậy? Thăng nhóc vội vàng hỏi ngay sau khi Evil ngồi dậy

- Sao lại ở đây?

Evil lắc đầu nhẹ, xuống giường, giọng lạnh băng: - Chuyện kia đến đâu rồi?

- Đại ca ổn chứ?

- Không sao.

Thăng nhóc thấy Evil không có biểu hiện lạ, nói:

- Theo thông tin mà tôi thu thập được thì trước khi Khanh chết, anh ta đã ra ngoài gặp ai đó.

Evil ngồi xuống salon, người hất sau tự nhiên đau lạ, như thể đã ngã ở đâu đó vậy...mà vừa rồi, cô ta chắc không thấy bộ dạng thảm hại này của hất đâu.

- Ai?

- Điều này thì lữ bào vệ cùng phòng anh ta cũng không biết. Khanh đã bỏ đi khỏi biệt thự ngay sau gặp ai đó, nhưng chưa ra khỏi thành phố đã bị người của EL bắt lại. Như đại ca cũng biết đấy, quy định của EL đối với người làm khá khắt khe, nhất là kẻ phản bội và bỏ chốn.

Thăng nhóc ngồi xuống phía đối diện Evil, tiếp tục thông báo:

- Theo video an ninh mà tôi mới tìm lại được thì EL phát hiện ra Khanh bị Bis mua chuộc. Thêm một thông tin mà tôi mới cập nhập trước đó, Bane đã được gài vào làm bảo vệ một cách đơn giản, trong khi EL chưa hề có quyết định tuyển thêm lính.

Evil đặt cốc nước xuống bàn, hất đã mất cảnh giác với Khanh và Bane mặc dù đã được thông báo trước. Evil nghĩ ngợi một lúc. Cậu nhóc kia chợt nhớ lại điều gì, nói tiếp:

- Còn một điều nữa...- Cậu ấp úng, giọng dằn dó: - Trong đoạn video ở nhà kho, trước khi Khanh chết...có một người đã ở đó...

Evil đặt cốc nước xuống bàn, nhìn cậu chờ đợi

- Người đó là Nhược Phong...Khanh đã nhờ cô ta giết đại ca!

Evil thôi không suy nghĩ, hất nghiêng đầu nhìn thăng nhóc đối diện, cậu ta nói thì hất mới nhớ, Evil tiến lại chỗ lọ thuốc để trên bàn, bỗng, hất thấy một vật thể hình lập phương nằm ở phía gần cửa ra vào. Tiến lại bật điện, hất nhặt khối rubic lên.

Evil ra hiệu cho tên mật thám phía sau lui, trước khi đi, cậu có nhìn thấy khối rubic trên tay hất, sau chiếc mũ lưỡi chai, chân màu cậu khẽ run lên.

* *

Di Ngân trở lại phòng thí nghiệm sau khi dùng xong bữa tối. Cô bật đèn bàn, nhốt một con chuột bạch vào trong chuồng, sau khi bơm PKxx vào kim tiêm, Ngân tiêm vào con chuột một liều lượng nhất định, chừng 15 phút sau khi PKxx tiêm vào, con chuột lăn ra ngủ một cách ngon lành.

Di Ngân nghĩ là nó sẽ chạm dây thần kinh hoặc hơn thế nữa là chết. Cô đưa con chuột vào phòng để kiểm tra tình trạng sức khỏe, chính cô cũng thấy bất ngờ trước trạng thái của nó. Nó không làm sao hết. Điều này cũng tương đương với việc PKxx không có tác dụng kích thích dây thần kinh như Ngân nghĩ, nó chỉ có tác dụng gây mê và buồn ngủ đối với vật chủ thôi. Vậy thì dù cho Nhược Phong có uống Pkxx-loại mà Hạ Minh cho vào rượu- thì cũng không có vấn đề gì cả, không ức chế thần kinh mà chỉ gây mê thôi.

Nếu thế, chuyện gì đã xảy ra với Evil? Hay một loại chất kích thích nào khác cũng ở trong bình rượu cùng với PKxx?

40. Chap 39: Mảnh Ghép

Chap 39: Mảnh ghép

Nhỏ giúp việc đã chuẩn bị xong bữa tối, nhỏ mang thức ăn lên phòng cho Phong Hàn, ra khỏi khu B thì bị Hell gọi lại:

- Mà đi đâu vậy?!

- Nhược Phong nhờ tôi đem lên phòng Phong Hàn!

Hell nhìn về phía khu nhà chính, sau ô cửa kính sáng, ả thấy Nhược Phong đang đi ra khỏi phòng ăn. Hell nhẹ đỡ lấy khay thức ăn, nói:

- Để tao đem lên được rồi. Quay lại dọn dẹp đi!

Con nhỏ đã đi, Hell cười “hừ” một tiếng, bước lên cầu thang mà lòng vui lạ thường.

Nhược Phong đã dùng xong bữa tối, nó định ra phòng khách coi tivi, dù sao thì nó cũng không biết làm gì, nhưng nhỏ Nga đã ngồi đó coi chương trình thời trang nên nó đành quay trở lại phòng. Nó nghĩ mình nên tìm một trò tiêu khiển vào những lúc như thế này....trò tiêu khiển?

Cùng lúc đó, Hạ Minh trở ra từ phòng ăn, thấy nó ở chân cầu thang, anh chợt nhớ ra điều gì, mỉm cười nhanh chóng tiến lại gần, giọng chào hỏi thân mật một cách giả tạo:

- Nhược Phong! Cô có còn nhớ...- Minh kéo dài âm: - Ngày mai là ngày gì không?

Nhược Phong vờ không nghe thấy, lách người, bước lên tầng. Minh cố đứng chắn đường, nói tiếp:

- Kỷ niệm ngày chết của Hạ Phi. Cô không nhớ sao?

- Cảm ơn!- Nó nhìn Minh bằng ánh mắt ngang tàn, giọng nói đầy uy áp

- Ồ...- Minh sau giây lát bất ngờ cũng lên tiếng: - Nhìn cô như thế này tôi vui lắm!

Anh nhướn miêng cười, vẻ mặt hiện lên sự cay độc. Minh ghé sát tai nó nói nhỏ:

- Không chỉ mình Hạ Phi đâu, rồi thì tất cả những người yêu thương cô sẽ phải chết đau đớn như thế!

Nhược Phong bỏ ngoài tai những lời hăm dọa của Minh. Nó đã quên sao? Có thể là nó đã cố gắng quên cái ngày tắm gội đó. Phi chết. Không phải là được giải thoát với nó. Mà là đánh dấu khoảng khắc cuộc đời nó bước vào thời kì đen tối mịt mùng.

Nhược Phong về đến cửa phòng thì nghe thấy tiếng cộp cộp dưới cầu thang, nó dừng lại, Hell đang đi lên. Nhược Phong dừng lại trước cửa phòng Phong Hàn, định gõ cửa nhưng rồi lại thôi, Phong quay đi thì Hell vừa kịp lên tầng. Nó nghĩ hẳn không muốn gặp mặt nó, ít nhất là lúc này, nếu không thì cũng chẳng có lí

do gì mà hấn lại tức giận với nó như vậy. Hell mang trên tay là một khay đồ ăn, có thể ả mang lên cho Hàn, đúng thật, Hell ấn chuông cửa phòng hấn.

Phong nhập mã cửa, tiếng những con số nhập từ bàn phím vang lên trong không gian ảm đạm. Từ phía sảnh nhỏ gần đó, nơi bộ ghế đơn đang để có tiếng xô nhẹ. Một bóng đen bước ra từ bóng đêm.

Nhược Phong đưa mắt nhìn cái bóng trong giây lát rồi quay đi.

Evil bước lại gần, dừng lại dưới cái bóng đèn vàng vọt, mọi thứ như đang lún chìm dần trong bóng đêm, ngay cả con người cũng vậy, vẻ mặt Evil lạnh đến mức nếu hấn không thở thì người ta sẽ nghĩ hấn là thần chết.

Evil dừng lại trước mặt Nhược Phong, hấn gặp nó có chuyện gì sao?

Cùng lúc Phong Hàn ra mở cửa, hấn đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn Hell đang đứng bên ngoài, vô tình nhìn về phía hành lang đối diện...

- Thấy cậu không xuống dùng bữa nên tôi đem lên cho cậu!

Phong Hàn lặng im nhìn hai con người đứng trước phòng 7, cánh tay băng quơ ả rộng cửa cho Hell đem vào trong. Họ đang nói chuyện gì đó thì phải? mà có thể là chuyện gì chứ? Hấn cóc cần biết nữa, mới đây thôi hấn đã nhắc nhở Nhược Phong dừng lại gần Evil vậy mà nó không thèm để ý tới lời cảnh cáo của Hàn. Hàn quay đi, cánh cửa ngay sau đó bị đóng lại bằng một lực khá mạnh.

Nhược Phong ngược nhìn Evil đầy thắc mắc, không lẽ là việc Phong đã để hấn đo sà?

- Tìm tôi? — Nhược Phong nghiêng đầu hỏi

- Cô để quên cái này trong phòng tôi.

Evil mang ra trước mặt nó một khối rubic 7x7, dưới ánh sáng tuy mờ nhạt nhưng cũng làm Phong thấy được từng nét trạm trổ tuyệt đẹp trên khối lập phương. Nó nhìn khối rubic giây lát, tuy bị hấp dẫn bởi những ô màu lộn xộn nhưng cũng không nhận lấy vì không phải của nó và cũng vì...chúng mang theo quá nhiều quá khứ mà Phong không muốn nhớ lại...

- Không phải của tôi.

Nhược Phong lách người đi qua nhưng bị Evil kéo lại. hấn giữ lấy cổ tay nó, nhâng lên, đặt khối rubic vào.

- Cầm lấy, rồi muốn ném đầu thì tùy.

Evil nói xong, vẻ mặt thờ ơ lạnh lùng quay đi mà không để Nhược Phong kịp nói lời nào. Nó hướng ánh mắt về phía cái bóng của hấn rồi nhìn lại cái rubic trên tay mình...mọi thứ đang dần hiện hữu trong tâm trí nó...

Nhược Phong chậm chậm bước vào phòng, mắt không rời khối hình hộp trên tay. Ngón cái khẽ lật lật canh thứ nhất, không một âm thanh nào phát ra từ những ô vuông nhiều màu sắc. Chợt, Phong dừng lại, nó phát hiện ra thiếu một ô vuông nhỏ bên góc.

* *

Phong Hàn ngồi xuống bàn, hấn định dùng bữa nhưng cuối cùng cũng không thể ăn ngon lành được, Hàn thấy cái đĩa xuống bàn. Hell đứng ngay sát bên cạnh, ả không biết hấn không vừa ý điều gì, liền hỏi:

- Anh không thích món nào à? Để tôi xuống chuẩn bị món khác.

- Không cần, dọn hết đi.

- Vậy anh không dùng bữa tối sao? — Hell tròn mắt hỏi

- Tôi nói là dọn đi! — Hàn quát lớn

Hell hơi bất ngờ, xưa nay ả chưa bao giờ thấy Hàn tức giận như vậy. Vừa rồi ả đâu thấy anh biểu hiện như vậy đâu, hoặc có thể Hàn đang tức giận vì thấy Nhược Phong tiếp xúc với Evil, dù sao thì ánh và nó cũng chỉ là bạn bè, nhưng nếu thực sự Hàn đang không vui vì việc đó thì...trừ khi...

Hell vội gạt bỏ những suy nghĩ mới xuất hiện trong đầu mình. Dù thế nào đi nữa thì ả nhất định phải hủy hoại mối quan hệ giữa hai người họ và tất cả rào cản chắn ngang đường đi của ả.

* *

21 giờ...

Evil đang cố gắng khôi phục lại dữ liệu bị xóa trong máy tính, hắn muốn tìm lại đoạn video phía sân sau nhưng vô ích, mọi thứ đã biến mất không dấu vết, kẻ nào đó đã vào phòng hắn và xóa hết tất cả.

Hắn buông con chuột máy tính, liếc nhìn đồng hồ, hắn đã ngồi đó hơn 1 tiếng rồi mà vẫn không tìm ra manh mối gì.

“Tình...” 1 thông báo hiện trên màn hình máy tính: “Cậu thấy sao? D14 hoàn hảo chứ?”

Lúc bấy giờ Evil mới nhớ lại mình chưa kiểm hàng theo lịch, hắn ẩn ghế đứng dậy, tiến về phía tủ quần áo-ngay lối ra vào- để lấy chìa khóa tầng hầm, khi trở lại phòng Evil để chiếc nhẫn trong túi áo khoác.

Trong lúc lấy chiếc hộp ra khỏi túi, hắn vô tình đánh rơi nó xuống sàn, chiếc hộp bật mở, chiếc nhẫn văng ra ngoài. Evil mặc lại áo vào tủ, nhặt chiếc hộp nhỏ lên, mắt âm thầm nhìn xuống gầm tủ, mọi chiếc đã lăn vào đó.

Evil cúi người nhặt cái nhẫn lên, điều làm hắn chú ý là một khối thủy tinh hình hộp nhỏ có 2 mặt được in màu đang nằm dưới chân tủ.

...

Nhược Phong ngồi lại trên ghế bành ở góc phòng, không bật đèn, phòng đóng kín cửa vậy nên tất cả đều im thin thít.

Phong để khối rubic lăn lóc trên bàn, cốc rượu chất đầy ứ, chai rượu đã vơi đi một nửa. Mùi cồn theo gió phảng phất trong không khí, chúng khiến Nhược Phong không thể tỉnh táo. Phong cứ nhìn mãi về một điểm không xác định trên không trung, tất cả đều tối om nên có vẻ như vô tận.

Hạ Minh đã cảnh báo với nó về việc anh ta sẽ làm với những người yêu thương nó. Còn ai nữa chứ? Hình như với nó, khát vọng về hạnh phúc thì xa vời khó mà với tới còn những dấu hiệu chẳng lành thì luôn kề cận xung quanh.

Tiếng gõ cửa đưa Nhược Phong về với thực tại, nó nghe thấy tiếng đập cửa ầm ầm, nặng nhọc đứng dậy, ai còn tìm nó vào giờ này nữa? Cái dáng xiêu vẹo đi ra phía cửa, khẽ mở mắt để nhìn kẻ trước mặt, con người đó đang mờ dần đi vì men rượu.

Vì xung quanh quá tối nên Hàn không thể nhận ra bộ mặt của Phong lúc này, chỉ ngửi thấy mùi rượu phảng phất trong không khí. Nhược Phong để mặc Hàn đứng đó, nó quay trở lại sofa, ngồi phịch xuống.

- Cô uống rượu hả?! — Hàn vào phòng, vội vàng hỏi

Nhược Phong không còn nghe thấy Hàn nói gì, đầu nó nặng trĩu, ù ù, cảm giác không thể tỉnh táo.

Hàn giận tím mặt. Hắn tiến lại phía công tắc bật điện, nó đâu cần phải tiết kiệm điện cho EL như thế. Phòng Nhược Phong được thiết kế khá ít bóng, phần lớn là đèn màu công suất nhỏ-sở thích riêng-vì thế, mặc dù Hàn có bật đèn nhưng căn phòng cũng không sáng lên là bao.

Nhược Phong lấp đầy miệng bằng một ngụm rượu, không để tâm tới Hàn, cơ thể dần rơi vào tình trạng không thể kiểm soát.

Hàn bực bội quát, hắn muốn trút giận lên ả đó vì bực tức bản thân mình, vì không thể làm chủ con người của mình:

- Không uống nữa!

- Ghét tôi đến thế à? — Nhược Phong nói bằng chất giọng khàn khàn: - Sao lúc nào cũng quát tháo tôi vậy!?

Nó say thật rồi!

Phong Hàn đưa tay chống đầu, đứng rồi, hẳn đầu có ghét nó vậy thì sao lúc nào cũng lớn tiếng thế này nhỉ? Hàn tiến lại, ngồi xuống ngay cạnh Nhược Phong, chắt một cốc đầy, uống một hơi.

Nhược Phong cảm thấy nặng trĩu nơi đầu óc...

Phong Hàn sau một hồi im lặng cũng lên tiếng, hẳn chợt ngồi thẳng dậy, mắt mở to, miệng cứng đờ

- Không ổn rồi!

- Tại sao tôi lại ghét cô đi cùng người khác, không thích việc cô thân mật với thằng đó,...Chắc tôi với cô là bạn đúng không? Thế thì tại sao lại biểu hiện thái quá thế này?

Hàn độc thoại một mình, tự hỏi rồi tự trả lời, lẩm bẩm một lúc mới nhận ra từ nãy tới giờ Nhược Phong không hề lên tiếng. Hàn quay sang nhìn nó, Phong say thật, mắt nó mở như, những âm thanh xung quanh và cả tiếng Hàn nói nãy giờ cứ ong ong bên tai, trực giác đang mê man trong men rượu nên không nghe rõ điều gì. Người ó choáng váng, trong vô thức Phong ngã đầu vào thành ghế, hơi thở chậm rãi phả vào không khí lạnh một luồng khí ấm nóng...

Người Phong nghiêng nghiêng đổ dần xuống ghế, phía ghế trống ngay bên cạnh. Hàn vỗ vai nó để gọi nó dậy nhưng không có tác dụng. Hàn tự cho đó là khoảnh khắc mình bị mất kiểm soát, hẳn vòng tay ra sau thành ghế, ngáp ngừng, bàn tay đưa lên chậm chậm, ấn đo. Nhưng rồi, hẳn choàng tay qua vai Nhược Phong, lòng bàn tay nhẹ giữ lấy má nó, từ từ kéo đầu Phong ngã về phía mình.

Thành ghế được nệm một lớp bông mỏng, mà bên trong là gỗ cứng, với tư thế vừa rồi chắc ngã xuống sẽ đau lắm. Hàn nghĩ vậy, thế này hành động của hẳn có lẽ khởi nguồn từ lòng tốt...

Phong Hàn thấy mọi thứ như dừng hẳn lại khi nó thực sự tựa vào vai hẳn. Người Hàn cứng đờ, duy chỉ có tiếng “thình...thịch...” vẫn còn phát ra trong lồng ngực.

Trong giây lát, Hàn cúi xuống nhìn nó...

Mặt hẳn đỏ bừng...hẳn tự cảm thấy mình điên rồi...!

Sau cánh cửa phòng chưa đóng, ánh mặt lạnh băng của một thằng con trai đang khứa lên không trung những vệt dài lạnh ngắt. Bàn tay xiết chặt một vật gì đó, hẳn thọc tay túi quần, lưng thững bước đi, vẻ cao ngạo lạnh lùng bị nuốt trọn trong bóng tối.

41. Chap 40: Sự Luân Phiên Của Bóng Tối

Chap 40: Sự luân phiên của bóng tối

Evil về phòng, tâm trạng hẳn lúc này lộn xộn quá. Điều khiến hẳn không thoải mái là gì?

Chân mày co lại, giấy lát sau khi nghĩ ngợi chợt dãn ra. Hẳn nhắm mắt, nặng nề thở ra một hơi. Có thể cảm xúc bất chợt xuất hiện trong hẳn vừa rồi là vì bản thân không muốn người khác sống hạnh phúc trước mặt hẳn. Evil cố bám lấy lí do đó để thanh minh cho tâm trạng lúc này của mình.

Hẳn buông mảnh rubic trong túi quần, bình tâm lại, hẳn như thế này từ bao giờ thế, tính cách mặc định trong con người hẳn phải là lạnh lùng vô cảm. Bắt buộc phải như thế.

Trong khi ánh mắt cố đặt vào tập hồ sơ trên bàn thì tâm trí Evil vẫn suy nghĩ về căn phòng vừa rồi.

- Đại ca sao vậy? – Tiếng K vang lên từ cái ghế đơn ở góc phòng

Evil hơi bất ngờ vì không có sự đề phòng trước, tiếng K khiến Evil giật mình.

- Sao lại vào được đây? – Evil trấn tĩnh, nhìn K thắc mắc

- Đại ca để cửa mở mà.

Evil giờ mới nhớ, khi ra khỏi phòng hấn đã không đóng cửa. Hấn chậm rãi bước về bàn làm việc, K lặng lẽ bước theo sau

- Có gì thì nói đi.

Evil thả mình xuống ghế, đôi mắt lơ đãng nhìn xung quanh, bỗng chốc, ánh mắt chứa đầy sự ngạc nhiên.

- Tôi mới nhận được thông báo từ phía EL, họ yêu cầu lắp thêm camera ở mỗi phòng.

Evil nhìn sâu vào cái rèm cửa đang bay phất phới, ngoài trời đang có gió lớn. Hấn không muốn đồng ý yêu cầu của EL cũng là vì điều này, mọi chuyện sẽ bị lật tẩy, ngay lúc này đây, gianh giới giữa bí mật và bại lộ đang phụ thuộc vào cơn gió ngoài kia. Gió ngừng, mọi chuyện sẽ chấm hết!

- Đại ca...! – K gọi thúc một câu khi thấy vẻ mặt đăm chiêu đó

- Được rồi, ra ngoài đi.

Evil xoay ngược ghế, đôi tay nhịp nhịp trên bàn, hấn đang chờ đợi điều gì...

Ra tới cửa, mặc dù không nói nhưng K cảm thấy khó hiểu về hành động không quan tâm của Evil khi nghe thông báo mà EL giao.

Cửa đã đóng, không khí trong phòng im ắng lạ thường, tiếng gió vẫn rít qua khung cửa sổ, lùa vào bên trong, khung rèm cửa bay bay, chấp chờn lộ ra một cục đen ngòm.

- Ra đây! - Evil bất chợt lên tiếng

Cái bóng đen tự động bước ra, mặt cúi gằm, không ai thấy biểu cảm trên nét mặt cậu bởi ngoài đôi mắt ra không còn điểm nào không được bịt kín.

- Xin lỗi đại ca. – Thăng nhóc lên tiếng khẳng định: - Tôi chắc chắn K không thấy tôi đâu. Lần sau tôi sẽ chú ý hơn

- Có lần sau? – Evil không chần chừ nói

Thăng nhóc im lặng một lúc lâu, lên tiếng sau khi nhớ lại việc mình muốn thông báo với Evil

- Tôi đã thu thập được một số thông tin về BIS. Đây là một tổ chức làm ăn phi pháp quy mô lớn, chúng không kinh doanh riêng một mặt hàng nào cả, một tổ chức đa di năng, cho vay lãi, buôn bán hàng lậu, những mặt hàng bị cấm. Thời gian gần đây, Bis thường chanh chấp một số cuộc làm ăn với EL, có một vài động thái gây hấn nữa. Chúng đang có âm mưu gì đó.

- Thăng đứng đầu là ai?

- Cũng giống như EL, không ai biết, ngoại trừ những người thật sự thân thiết ra. Tôi cũng đã điều tra nhưng không một chút thông tin nào bị dò rỉ ra ngoài.

- Giống EL sao?

Evil dừng lại, đôi mắt ma quái nhìn thăng nhóc

- Thời gian tới cậu vất vả rồi.

* *

Căn phòng lặng im, ngoài tiếng thở đều đều thì không còn bất cứ âm thanh nào phát ra nữa. Nhắc bỗng người Nhược Phong lên, Phong Hàn bế nó về phòng. Cái đèn ngủ leo lắt được bật, nhẹ nhàng thả nó lên giường, Hàn kéo chăn đắp ngang người Phong, nó ngủ say như một đứa trẻ.

Hấn cứ đứng như thế nhìn nó một hồi lâu, không thể hiểu chuyện gì đã khiến một con nhóc vốn lạnh lùng ngang tàn như Phong phải uống nhiều đến mức không còn biết trời đất là gì. Trước đó thì hấn không dám chắc chắn, nhưng từ ngày quen biết Phong, Hàn chưa thấy nó cười-theo đúng cái nghĩa của nó. Một bàn tay khác thường càng khiến Nhược Phong phải chịu đựng đau đớn, khổ sở gấp nhiều lần người khác.

Hàn đưa tay vén mấy sợi tóc lất phất trên má Nhược Phong, nét mặt rạng lên một ánh sáng kì quái. Hai má đỏ ửng vì mem rượu, hơi thở nóng bỏng phả vào không khí.

Hàn đột nhiên cúi người, hôn nhẹ lên trán Nhược Phong. Thân nhiệt trong chốc lát tăng vọt, tim đập với tốc độ vượt quá mức cho phép, Hàn cắn môi, quay lưng, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Nếu vừa rồi là một khoảnh khắc không làm chủ được bản thân thì lúc này đây, tất cả mọi thứ trong hắn đang rơi vào tình trạng mất kiểm soát.

* *

Gần trưa, Nhược Phong bị tiếng điện thoại làm cho tỉnh giấc. Nó mệt mỏi ngồi dậy, với tay lấy điện thoại xem thông báo.

“Hôm nay mọi người sẽ tham gia buổi họp mặt của Midnight, đây không phải buổi gặp mặt bình thường, nó liên quan đến vấn đề giành giấy phép xuất nhập hàng tự do qua cảng...”

Nhược Phong không kịp đọc hết tin nhắn, máy fax đã tự động in ra một tờ thông báo từ EL-nó nghĩ vậy. Mặc dù đầu óc vẫn còn đau nhức vì tác dụng phụ của chai rượu đêm qua, Phong cố gắng bình thường nhất có thể, cầm tờ thông báo lên đọc.

Nội dung đại khái nói về Midnight, từ khi còn bên Mĩ danh tiếng của Midnight nó cũng biết đến. Tuy chỉ là một tổ chức gồm rất ít thành viên nhưng sức ảnh hưởng của họ lại rất lớn. Thông qua việc quan hệ thân thiết với một số ông chủ trong ngành an ninh quốc tế, họ có thể tự do đi lại vận chuyển hàng hóa dù đó là những mặt hàng bị cấm. Không có lẽ gì mà những tập đoàn buôn bán bất hợp pháp như EL lại không mong chờ giấy phép tự do đi lại này.

Điều EL cần làm là thuyết phục, làm mọi cách và mọi giá để có được bản kí kết đồng ý của Midnight.

7 giờ tối:

Tụi nó xuống xe để chuẩn bị cho việc tham gia buổi họp mặt của Mid, Nhược Phong không khác thường ngày nhiều lắm, phong cách ăn mặc chẳng giống ai!

Di Ngân cũng được mời đi tham dự, cô diện ình chiếc váy cup ngực, cái áo khoác bên ngoài làm từ da thú ôm sát cơ thể, trang điểm đậm.

Phong Hàn, Hạ Minh và Evil cũng được mời tham dự. K vẫn phải ở lại để huấn luyện cho đám tân binh, chuẩn bị lần nhập hàng kế tiếp nếu không xin được hợp đồng từ Mid. Còn Nga, cô phải người dọn dẹp kho trước khi nhập hàng. Thành thử chỉ có 5 người đi.

Mọi người đã tản dần ra xe, bữa tiệc sẽ bắt đầu lúc 8 giờ, tụi nó sẽ đến sớm để chắc chắn không có chuyện bị hót tay trên. Ai cũng tự hiểu nếu giành được hợp đồng cho EL thì đây quả là bàn ghi điểm tuyệt đối. Nhược Phong không quan trọng điều này lắm, nó không muốn gặp thêm rắc rối gì nữa và nhất là trong một ngày như ngày hôm nay...

Phong Hàn lặng bước ngay sau, thấy nó có vẻ chần chừ, choàng tay qua vai, hắn hồn nhiên kéo nó đi. Điều đó khiến nhiều người bất ngờ, ngay cả Nhược Phong cũng thế, hôm qua say quá, không biết đã làm gì đắc tội với hắn mà hôm nay Hàn vui lạ. Nó chẳng có chút sức lực nào để phản kháng, đành cứ để Hàn kéo đi.

Evil vừa khoác áo vừa bước ra, vô tình thấy cảnh tượng vừa rồi, hắn không muốn để ý nữa, bước đi trước, về mặt tối sầm...

Suất cả chẳng đường đến trung tâm thành phố, không ai lên tiếng cả, ngoại trừ Hạ Minh và Di Ngân có vài hành động thân mật chêu đùa nhau trên xe. Phong Hàn chẳng để ý đến những chuyện xung quanh, vòng tay sau gáy, nghiêng đầu nhìn Nhược Phong không chớp mắt. Nó ngồi không yên, cảm giác khó chịu, nhất là việc một kẻ nào đó gắn chặt ánh mắt lên mặt mình càng làm nó khó chịu. Nhược Phong cau đôi mày, quay sang đề nghị ngay:

- Đừng nhìn tôi.

- Lí do?

Cần phải có lí do sao? Nếu là hắn, bị người khác nhìn chằm chằm như sinh vật lạ thế này liệu hắn chịu được không? Nhược Phong tỏ thái độ không cam chịu, mặc dù biết không có quyền yêu cầu Hàn thôi không nhìn nó.

Phong Hàn cố gắng không bật cười trước bộ dạng lúc này của Nhược Phong, ngồi xích lại gần, Hàn khẽ thì thầm vào tai nó:

- Nếu muốn công bằng, cô có thể nhìn lại tôi mà.

Lần này thì Nhược Phong á khẩu, “Anh ta thế này từ bao giờ vậy?”

Tai đeo headphone, bất động như đang ngủ, đôi mắt lạnh đến vô hồn, bóng tối trong đó lạnh hơn cả không khí bên ngoài, Evil nhìn xoáy quanh cảnh vật bên ngoài oto, nhìn như xuyên qua ô cửa, điểm dừng rơi vào một khoảng vô tận trên không trung. Hẳn lúc nào cũng vậy, bóng tối luôn bao trùm, sự yên lặng đến tỉnh mịch tạo cảm giác rợn người...

* *

* *

Bữa tiệc được tổ chức với quy mô lớn, từ các tập đoàn, tổ chức trong nước đến nước ngoài đều được mời tham dự, đây là buổi kỉ niệm ngày Mid mở chi nhánh giao thương tại Việt Nam và cũng là lần quyết định trao món mồi béo bở cho các ông trùm.

Phía ngoài đại sảnh nghìn nghịt người, dãy siêu xe được đưa vào trong bãi theo một cách quy củ. Những cô nàng tham gia tiệc từng choàng lên mình bộ đồ dạ hội trị giá triệu đô, mấy cậu nhóc cũng bảnh bao không kém, phong cách ăn mặc đầy kiêu cách, nhìn qua cũng thấy đây là những công tử con nhà giàu được nuông chiều.

Nhược Phong xuống xe, nó không hề muốn tham gia cuộc chiến ngầm này, quá nhiều người, nó hơi hoảng. Tay nắm chặt lấy vạt áo khoác, Nhược Phong chần chừ nhìn về đại sảnh. Phong Hàn bước xuống ngay theo sau, tuy không biết Nhược Phong lo lắng điều gì nhưng Hàn vẫn bước lên, võ vai nó trấn tĩnh.

- Đừng sợ gì hết, có tôi đây mà.

Nhược Phong bỏ mũ trùm liền áo xuống, thở hắt ra một tiếng, bữa tiệc này sẽ sớm kết thúc thôi.

Toàn bộ đại sảnh sáng bừng những đèn, một chùm đèn lớn được mắc nghệ thuật giữa phòng, xung quanh được bày trí vô cùng trang trọng. Thẳng lối vào phủ thảm đỏ thẳng tắp, song song hai bên lối đi là đài hoa và hai hàng tiếp tân đứng phục vụ.

Đây là bữa tiệc đứng, sân khấu ở giữa đang được người giúp việc chỉnh chu lại. Bữa yến tiệc được 100 tên lính canh đứng vòng ngoài bảo vệ, được trang bị các thiết bị hỗ trợ đàm thoại an ninh. Mid huy động các trang thiết bị tối tân nhất để đảm bảo mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, tránh gặp trục trặc hay sự cố bất ngờ có thể xảy ra. Đối với ẩm thực và đồ uống, Mid không ngại đầu tư một nhà bếp khổng lồ với các đầu bếp uy tín nhất tại nhà hàng nổi tiếng ở Pháp.

Hệ thống máy quay an ninh làm việc vô cùng hiệu quả, kể cả những góc ngách nhỏ nhất cũng không bị bỏ sót. Điều đặc biệt, tất cả khách mời tham gia đều phải qua cửa kiểm tra để tránh việc mang vũ khí vào yến tiệc.

Khách mời đến cũng đã đông, người dẫn chương trình bước ra sân khấu, lên tiếng đồng dạc đầy hào hứng, thu hút sự chú ý về phía sân khấu.

- Chào quý vị! Rất hân hạnh khi được đón tiếp mọi người tại đại tiệc của Midnight!

Tiếng vỗ tay vang lên trong giây lát, lặng dần đi khi dẫn chương trình nói tiếp.

- Mọi người cũng đã biết nội dung chính của buổi họp mặt ngày hôm nay. Nhưng trước tiên, Mid muốn chúng ta có một buổi tối dự tiệc đúng với nghĩa của nó. Cũng đồng nghĩa, đây sẽ là một bữa tiệc thực sự của các vị tiểu thư công tử. Đồng ý chứ?

Anh ta ngắt lời thì cũng là lúc âm nhạc vang lên, sân khấu bỗng tối sầm lại, ánh sáng trắng trong giây lát chuyển sang đa sắc, âm thanh ánh sáng sắp sinh như trong một quán bar. Hai dãy bồi bàn đi lại vị trí cố định để phục vụ, trên tay mang theo rượu và ly.

Nhược Phong đứng ngay gần sân khấu, Di Ngân và Hạ Minh cũng đứng gần đó, say sưa trong cốc rượu và điệu nhạc đang phát. Phong Hàn lấy cho nó một ly rượu loại nhẹ vì ở đây không phục vụ nước ngọt. Phong nhận lấy nhưng không uống.

Một cậu con trai đứng phía đối diện tiến lại gần, nét mặt sáng sủa banh bao gạ gạ đứng sát Nhược Phong. Nó vô tình không nhận ra điều đó bởi khán đài quá đông, người đứng gần người.

Phong Hàn trong lúc quay lại nhìn Nhược Phong nhận thấy thằng nhóc đứng gần nhìn nó say đắm, có ý đồ cưa cẩm. Cậu ta bị thu hút bởi phong cách của Phong, không giống bất kì người con gái nào mà thằng nhóc gặp ở đây và vì nét mặt lạnh băng của nó.

- Người đẹp uống với anh một ly được chứ? – Anh đưa ly rượu lên ngang tầm , cười thân thiện, chờ đợi sự đồng ý của Phong

Nó chưa kịp phản ứng gì thì Phong Hàn đã bước lên, đứng chắn tầm nhìn của anh, tay cầm ly chạm nhẹ vào cốc anh ta, tay còn lại luồn qua eo, kéo Nhược Phong đứng sát mình hơn.

- Tôi uống với cậu.

Cậu con trai nhìn kĩ hành động của Hàn, qua hành động, cách cư xử và nét mặt anh chàng tự động hiểu: hoa đã có chủ. Vậy nên không nói lời nào nữa, uống hết cốc rượu một cách xã giao, im lặng dần lui đi.

Người con trai vừa đi khuất, Nhược Phong cũng lách ra khỏi vòng tay của Hàn, ánh mắt đờ đờ sát khí khiến hắn bật cười.

- Tôi đang giúp cô mà. Không thấy ánh mắt dê xồm của thằng nhãi vừa rồi sao? Như muốn ăn tươi nuốt sống cô đấy.

Đâu đến mức kinh khủng như Hàn nói, hắn có cần làm quá lên thế không?

Evil đứng cách đó không xa, trên tay lắc lư cốc Champagne của vùng Château de Saran. Đôi găng tay đen sẫm bằng da được thiết kế hài hòa với trang phục khiến Evil có một sức hút lạ thường. Không những thế, hắn cảm thấy yên tâm hơn khi ở một nơi quá nhiều người như thế này.

Sắc thái trên khuôn mặt kết hợp với từng đường nét đẹp tuyệt hảo lại càng hút hồn người đối diện.

Mấy cô nàng tiểu thư, váy xếp ly bông bênh, áo choàng hở vai sexy tiến lại gần gạ gẫm hắn với vẻ mặt nũng nịu, giả vờ ngây thơ trong khi nét mặt đã phơi bày hết sự thật về con người.

- Anh à, em đi một mình, anh cặp với em được không?

Miệng thì nói trong khi tay đã vòng qua khuỷu tay Evil, ôm ấp một cách thân mật.

Evil giựt tay ra vô cùng phũ phàng, nét mặt không biểu cảm càng khiến mấy con nhỏ gần đó hét lên vì độ lạnh lùng hoàn hảo. Nhỏ này tuy bị từ chối nhưng cứ đứng đờ ra nhìn, miệng lẩm bẩm với hai đứa bạn tiến lại từ phía sau:

- Anh ấy từ chối cũng đẹp trai lắm ơi...đẹp dã man...

- Mà nghĩ sao mà lao lại kêu người ta làm cặp với mình chứ?

- Hotgirl của trường mà hay à mà, bị từ chối phũ phàng không thương tiếc nhé!

Hạ Minh đang đứng đưa theo điệu nhạc sôi động thì Di Ngân tiến lại, mặt hình sự:

- Anh! Có kẻ đang nhìn chằm chằm chúng ta.

Tiếng nhạc quá lớn khiến Minh không nghe rõ điều gì, Ngân đành kéo Minh ra góc phòng vệ mặt lo lắng:

- Phía quầy, hắn và vài tên nữa đang để ý chúng ta từ đầu tới giờ.

Minh nhìn về phía tay Ngân chỉ, liếc mắt những vùng xung quanh, ba bốn kẻ đeo kính đen, mặc vest tựa như vậy đang quan sát từng cử chỉ hành động của hai người. Bất chợt, Minh kéo Ngân hòa vào dòng người đông đúc ở giữa sân khấu, Minh kéo cô đi càng lúc càng nhanh, vừa đi vừa nói:

- Bane đang ở đây, Bis đang có âm mưu gì đó. Tốt nhất chúng ta nên rời khỏi đây.

- Vậy còn hợp đồng với Midnight. – Ngân tỏ vẻ không đồng ý

- Anh đã có cách rồi.

Minh và Ngân đã ra khỏi đại tiệc, lủ mặc đồ đen đuối theo nhưng cuối cùng bị mất dấu họ trong đám đông chật cứng.

Bữa tiệc vẫn tiếp diễn...

Hàn từ chối mọi lời mời, mọi sự cám dỗ từ mấy cô nàng ăn mặc nóng bỏng để ở gần Nhược Phong. Trong khi âm thanh phát ra xung quanh vô cùng náo nhiệt thì Hàn và Phong lại đắm chìm trong im lặng. Buổi tối này với nó dài đằng đẵng...

- Kính thưa quý vị!

Tiếng MC vang lên trong bóng tối, âm nhạc nhỏ dần đi, mọi người đồng loạt quay mặt về sân khấu

- Ông chủ của chúng tôi, tức Hunter, người đứng đầu Midnight và cũng là đại diện tổ chức buổi tiệc hôm nay vì gặp vấn đề đột suất nên không thể đến tham dự đúng giờ được.

Tiếng “Ồ” náo nê vang lên lấn át tiếng Mc, tiếng bàn tán xôn xao khiến cả tòa nhà náo động.

- Để xin lỗi vì việc này, Hunter muốn mọi người tham gia một trò chơi, đương nhiên là có thưởng!

- Lại trò gì nữa đây? – A than phiền

- Mặc thế này thì chơi gì chứ? – B lo lắng thở dài

- Mất thời gian quá! – C cáu gắt

- Mọi người đừng nóng vội, trò chơi này vô cùng đơn giản, không những thế phần thưởng lại là thứ mà bất cứ ai ở đây đều mong muốn có được. – Người dẫn chương trình bỗng im bật, càng khiến mọi người thắc mắc

- Giờ thì hãy nhận từ phục vụ một cây bút, mỗi người hãy cầm một chiếc.

Cùng lúc đó, từ hai bên cánh gà, và từ phía cửa, phục vụ mang bút ra. Nhược Phong cũng nhận lấy một chiếc, họ định làm gì vậy?

- Chắc chắn là ai cũng chơi đấy nhé. Nếu không sẽ uống phí lắm đấy!

- Mọi người đưa ly rượu của mình lên nào, nếu ai không có thì hãy nhận ình một ly đi!

Mọi người ngơ ngác nhìn cái bút rồi nhìn cốc rượu

- Hãy nghĩ tới một con số, một hình ảnh, hay bất cứ thứ gì bất chợt xuất hiện trong đầu bạn lúc này. Viết chúng lên ly rượu đi, chúng ta chỉ có 1 phút để trở lại tuổi thơ thôi đấy!

Nhược Phong chợt khựng lại, hình như điều này đã xảy ra ở đâu đó thì phải, những chiếc ly, những con số, hình họa loằng ngoằng trên những chiếc cốc. Nhắm nghiền mắt đau đớn, Phong thấy đầu óc nặng trĩu, không thấy rõ ràng lắm nhưng tiềm thức mách bảo nó rằng chuyện này đã xảy ra.

- Sao vậy? – Hàn lo lắng nhìn nó hỏi

- Không sao. – Nhược Phong tỉnh dậy khỏi miền kí ức mập mờ.

Nó nhìn cái ly, bật nắp bút, một con số hoặc một hình ảnh ử?

Phong Hàn nghịch ngợm vẽ lên miệng cốc hình đầu lâu xương chéo và mái tóc xoăn bồng bênh! Hấn quay sang Phong tò mò:

- Cô vẽ gì vậy?

- Tôi không biết.

Hàn nhìn xuống thành ly, hấn cau mày suy nghĩ, nhìn nghiêng giống một cái lá không có cuống và một chấm tròn ở giữa. Một hình ảnh trừu tượng. Nhược Phong cũng không biết mình đã vẽ cái gì, trong vô thức nó chỉ nhớ tới hình ảnh đó thôi.

- Giờ thì đưa ly rượu lên cao để chúng tôi có thể thấy nào.

Máy quay an ninh được lắp đặt với mật độ lớn trên trần nhà, mắt vài giây để quét hình ảnh và những con số trên thành thủy tinh, mọi thông tin đã được lưu trữ lại trên thiết bị chuyên dụng.

Cùng lúc đó, từ phía cửa chính sáng bừng ánh đèn, hai hàng vệ sĩ rầm rập đi vào trước, theo sau là một đoàn hộ tống. Cả khán đài đồng loạt quay lại nhìn con người đang xuất hiện. Mc sau giây lát ngỡ ngàng cũng kịp nhận ra đó là ai. Hunter

- Mọi người cũng đã thấy, người đang tiến vào là ông chủ của chúng tôi- Hunter!

Giữa hai hàng vệ sĩ mặc đồ đen, người ta thấy một người con trai ăn mặc lịch thiệp nhã nhặn trong bộ vest dài trắng, cổ áo cách điệu từ loại lông thú mới xuất hiện trên trang bìa tờ báo Faction, anh bước đến đầu mang theo ánh sáng tới đó. Gương mặt chín chắn có chút ngang tàn, nhìn qua có thể đoán người này chừng 20, 21 tuổi.

Mọi người vẫn nhìn mãi ra phía xe oto đỗ bên ngoài, vậy còn Hunter đâu? Lão già này thật làm mất thời gian của mọi người mà.

Chàng trai giơ tay ra hiệu đầy kiêu cách cho bọn vệ sĩ dừng lại phía dưới khán đài, anh bước lên trên sân khấu, ánh đèn đơn chiếu rọi xuống theo từng bước chân anh.

Tên Mc cúi người đầy kính cẩn, chỉnh lại micro bên má, giọng đầy hào hứng

- Người đang đứng ở đây là đại ca của Midnight: Hunter!

Biểu cảm trên gương mặt những người ở dưới là ngạc nhiên quá độ, miệng chữ o mắt chữ A. Họ nghĩ một người có thể lực như Mid thì ắt hẳn phải là một lão già mặt đầy sẹo, da nhăn nheo, ăn mặc bụi bặm hoặc có thể béo ú và chậm chạp-vì sống quá sung sướng.

- Xin lỗi vì sự chậm chạp vừa rồi. Hi vọng mọi người vừa ý với bữa tiệc này. – Hunter nói vào cây micro dựng giữa sân khấu

- Không để mọi người đợi lâu hơn nữa, tôi sẽ nói vấn đề chính của bữa tiệc hôm nay.- Anh nhìn quanh khán đài, đôi mắt sáng lên dưới ánh đèn sân khấu: - Bản kí kết với Mid không ai trong chúng ta là không muốn, vì lợi ích của nó là không thể kể. Nếu nói đến việc thuyết phục tôi đồng ý hợp tác với một ông trùm hay một tập đoàn nào đó thì rất khó, mỗi người có một lí lẽ, điểm mạnh riêng. Nếu đem lí lẽ, tiền của và thể lực để giành bản hợp đồng này thì chẳng khác gì một cuộc đấu giá. Hơn thế, chúng ta là thế hệ có học thức vậy nên không thể tranh cãi nhau như những người thất học.

Cả quảng trường im phăng phắc.

- Tôi muốn tự đưa ra quyết định và muốn mọi người được công bằng.

- Vậy không dùng lời nói thì dùng bạo lực à?

Tiếng một cậu con trai trong đám đông vang lên khiến tất cả đều suy nghĩ, tiếng bàn tán xôn xao.

- Dựa vào may mắn.- Hunter bất ngờ lên tiếng: - Để xem may mắn sẽ rơi vào ai trong số 1000 người ở đây!

Hunter ngắt lời, từ phía cánh gà, hai tên vệ sĩ vác lên một hộp thủy tinh lớn được phủ bên ngoài một lớp vải đen, bên trên có một nắp mở vừa một bàn tay. Mọi người bắt đầu thi đua bàn tán xem anh đang có ý định gì?

- Trong lúc tôi trên đường tới đây, mọi người đã tham gia một trò chơi đúng không?- Anh hỏi nhưng gần như không cần trả lời. – Máy quay đã nhận dạng và in ra những gì mọi người viết, đương nhiên trên đó cũng có thông tin của mỗi người.

Mc tiếp lời:

- Chiếc hộp này đang giữ những hình ảnh đó. Trong số 1000 người ở đây, chỉ có duy nhất một người nhận được bản hợp đồng từ Mid, đó là ai thì còn phụ thuộc vào may mắn của mỗi người.

Cả khán đài tối sầm lại, ánh đèn duy nhất chiếu xung quanh chiếc hộp bí mật. Không giống với điều tất cả nghĩ, Midnight thật thích chêu đùa người khác.

Nhược Phong ngược nhìn người con trai trên sân khấu, cảm giác kì lạ xuất hiện trong nó, đầu đó trong quá khứ nét mặt kia đã xuất hiện, phải chăng Phong đã bỏ quên điều gì?

- Hunter sẽ lấy bất kì một tờ giấy trong chiếc thùng này. Để quyết định xem người sẽ nhận được bản hợp đồng vô giá này là ai...

Trong khi trò chơi vẫn đang tiếp diễn, Nhược Phong cảm thấy đầu đau như búa bổ, khuôn mặt đỏ, ánh mắt đỏ...tất cả đang khơi dậy một hình ảnh trong tiềm thức nó. Nếu cứ tiếp tục ở đây thì nó đau đến chết mất, không thể nhìn rõ điều gì.

Phong Hàn thấy nó bỏ đi, cũng không quan tâm bản hợp đồng nữa, đuổi theo gọi lại. Nhưng chẳng mấy chốc hắn để lạc mất nó trong đám người đông đúc.

Hunter từ từ lấy trong hộp ra một tờ giấy nhỏ gấp tư, tất cả đều xô bỏ tiến lại gần khán đài.

Phong Hàn không thấy bóng dáng Nhược Phong đâu, lũ người tiến dần lên xô hắn lùi lại phía sau. Gọi với theo, rút cục Nhược Phong vẫn không quay lại.

Hunter từ từ mở mẫu giấy ra, nhìn hình ảnh bên trong với ánh mắt ma quái. Tất cả đều im lặng chờ đợi...

Anh cầm tờ giấy bằng 2 ngón, giơ lên cao, hướng về phía camera quan sát gần nhất, chiếc máy quét thông tin để nhận dạng chủ nhân của bức hình đó là ai. Mất 3 giây để kiểm tra, tai nghe của MC có thông báo tìm ra chủ nhân của bức hình đã được chọn.

Phía dưới bàn tán vô cùng xôn xao, họ nhìn biểu tượng trên màn hình lớn rồi nhìn nhau ngán ngẩm

Người dẫn chương trình cười phúc hậu, nói to vào mic:

- Vậy là chúng tôi đã tìm ra người nhận bản hợp đồng này.

Rồi cậu quay lại nói nhỏ vào tai Hunter điều gì đó, người ta thấy nét mặt anh dần ra, môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười hài lòng.

- Xin mời...đại diện của tập đoàn EL...cô Hạ Nhược Phong!

* *

Nhược Phong không hề biết điều đó, bỏ ra ngoài một mình, nó muốn được yên tĩnh, ít nhất là lúc này. Ở Gangster quả thực là toàn là con trai, nó nghĩ có thể vô tình gặp mặt Hunter ở đâu đó trong thành phố nhưng linh cảm lại không giống tình cờ. Vậy thì tại sao Phong lại biết được Hunter trong khi rõ ràng anh ta là người đứng đầu của Midnight...

Phong cứ thế vừa đi vừa suy nghĩ, mọi giải đáp lúc này đều mơ hồ...Cho đến khi ánh sáng đèn đường không còn hắt bóng xuống lòng đường nữa, Nhược Phong chợt dừng lại, nó đã đi quá xa tòa nhà tổ chức tiệc...

Tiếng xe moto phân khối lớn vang lại từ phía sau, đèn xe nhanh chóng bao quanh chỗ Nhược Phong đang đứng. Ánh sáng bật chợt làm nó chói mắt không thấy mọi thứ phía trước mặt.

Có tiếng “hú” man rợ vang lên, tiếng lên ga rầm rộ. Bất ngờ, 4 con xe tản ra 4 phía đi vòng vòng quanh nó. Chỗ này chỉ có kho hàng của mấy tên xã hội đen, ngoài ra thì không có nhà dân, vậy nên không có bất cứ ai ở gần đây cả.

“Bụp” Một trong số những thằng đang ngồi phía sau xe nhảy xuống, mấy tên cầm lái không chạy vòng vòng nữa, tắt máy, đứng vây lại.

Nhược Phong lấy lại bình tĩnh, lúc này mới thấy kẻ đang đứng gần mình nhất là ai...đút tay túi áo, mò thấy nút cấp báo phía dệ diệ thoại, nhưng chưa kịp làm gì thì kẻ trước mặt đã cười khả ố, nắm lấy khuỷu tay nó giật phắt ra, chiếc điện thoại cũng theo đó văng ra ngoài...

- Người đẹp còn nhớ anh không?

Nhược Phong nhìn theo chiếc điện thoại mới đáp đất, hai thằng nhóc đứng gần đó đã nhặt lên và được lệnh ném đi thật xa.

- Thiết bị định vị vị trí của EL tốt lắm, nhưng giờ không có tác dụng với em rồi.

Gã hất mặt cười lớn, người đứng trước mặt Nhược Phong không ai khác, chính là Bane!

Nó vô tình không nhớ tới tiệc Bis cũng được mời tham dự đại tiệc, là do quá chênh mảng mới bị sa lưới của chúng.

- Em nên thấy hạnh phúc khi mọi may mắn luôn đến với mình. – Bane đi qua đi lại, châm điếu thuốc lá, rít một hơi rồi phả vào mặt Phong, nó quay đi tránh mùi hôi hăng hắc đó.

- Trong khi anh còn nhẹ nhàng thì...đưa bản kí kết của Mid đây!

Nhược Phong không hiểu Bane nói gì, hợp đồng của Mid?

- Thôi nào em yêu, nếu không anh sẽ phải mang em về với Bis đấy. Nói trước, tên đó không thương hoa tiếc ngọc như tụi này đâu.

Phong im lặng suy nghĩ, mặc dù không hiểu Bane đang nói gì nhưng điều cần làm là thoát khỏi lũ chó săn này.

- Nó không có ở đây. – Nhược Phong lên tiếng

- Vậy thì anh đành đem em về làm con tin rồi!

Bane ra hiệu cho tụi đàn em vây lấy nó từ phía sau, Nhược Phong nhắc nhở:

- EL không bao giờ từ bỏ nó để đổi lấy tôi đâu.

Bane tức giận ném điếu thuốc xuống đường, vung tay bóp chặt cằm nó, quát:

- Vậy thì tao sẽ kết liễu đời mày!

- Thế cũng được.

Bane nghiêng răngkèn kẹt , quai hàm phình ra, anh nhắc châm giẫm nát điếu thuốc lá mới ném xuống, chút tàn thuốc cháy nhói lên rồi tắt hẳn. Bane trừng mắt quát:

- Dọn dẹp sạch chỗ này đi!

- Để nó yên!

(Chap này chưa được sửa lại, có gì sai thì mong mn thông cảm nha!!!!!!)

42. Chap 41: Đổ Máu

Chap 41:Đổ máu

* *

Phong Hàn chạy ra khỏi tòa nhà, đôi mắt dò tìm xung quanh nhưng mãi sau vẫn không thấy bóng dáng của Nhược Phong đâu. Hàn lục tìm điện thoại, gọi cho nó nhưng không có tín hiệu. Cau mày lo lắng, nó đã đi đâu rồi chứ?

“Tin tin” Evil gửi cho hắn một tin nhắn, đôi mắt đầy ngạc nhiên:

” Đường 04, Nhược Phong đang ở đó, tụi Bis cũng vậy”

Phong Hàn không nghĩ ngợi gì thêm, lao về phía gara xe, trong lúc chạy đi hắn đã thông báo về cho EL để thêm tiếp viện. Hắn cá rằng lũ Bis cũng biết việc Nhược Phong nhận được bản hợp đồng của Hunter. Bọn chúng sẽ làm mọi giá để có được bản kí kết lần này.

Hàn gọi về biệt thự EL, người nghe máy ở đầu dây bên kia là K

- Cho người đến đường 04 khu trung tâm đi. – Hàn gấp rút nói vào điện thoại
- Có chuyện gì vậy? – K thắc mắc hỏi lại
- Không có nhiều thời gian đâu, nhanh lên đi! – Hàn quát vào điện thoại
- Nhưng EL chỉ chấp nhận ra quân khi làm nhiệm vụ cho họ thôi, nói rõ xem là có chuyện gì?
- Nhược Phong đã giành được bản hợp đồng của Midnight, tụi Bis có ý định cướp nó. Nhanh lên đi!

K gấp rút cúp máy, anh chạy vội đi về khu vệ sĩ...trong khi...đầu đó, một tiếng cười lớn vang lên, đầy thỏa mãn, ánh mắt sáng lên trong đêm tối đầy quý quý. ” Để xem ai nhanh tay hơn ai. Lũ ngu!”

Hàn lao xe ra khỏi tòa nhà trung tâm thành phố, bên trong kia, bữa tiệc cũng đang nhộn nhạo tìm nhân vật mới được xướng tên. Nét mặt Hunter thoáng lo lắng nhìn xuống phía dưới khán đài, đến tận phút chót mà anh cũng không thể tìm lại con nhỏ đó...không lẽ anh đã nhầm lẫn gì sao?

* *

Evil tay không tiến lại gần trong sự ngỡ ngàng của Bane và đám đàn em, Nhược Phong cũng không ngoại lệ.

Mấy tên đứng gần được lệnh giữ chặt lấy nó, Bane tiến lên phía trước, hất cầm ra hiệu ấy thẳng xung quanh vây lấy Evil

- Tốt nhất, mày nên về và thông báo với EL: 1 là chuyển nhượng lại bản hợp đồng cho tụi tao, hai là: cả nó và nhỏ kia sẽ vĩnh viễn tạm biệt tụi mày.
- Câm.

Evil nhìn Bane bằng ánh mắt sắc lạnh, dường như mọi thứ xung quanh đã hóa băng trong cái nhìn ấy.

- Mà thôi, dù sao thì mày cũng không có cơ hội nói lời tạm biệt với EL nữa. Yên tâm, tụi tao sẽ chôn...

Bane chưa kịp nói hết câu, Evil đã giáng một cú đấm xuống mặt gã, đau điếng. Bane cắn phập răng vào lưỡi, máu trong giây lát tuôn ra ngoài, gã loạng choạng suýt ngã, may mà mấy tên đàn em đứng ngay cạnh đỡ kịp.

Vậy rồi cuộc ẩu đã diễn ra trong đêm tối...

Những âm thanh rợn người vang lên, tiếng đấm đá “bùm bụp” vang vọng đập vào tường rồi bật lại trải dài khắp đoạn đường. Gân chực tên côn đồ và một thằng con trai, sự chênh lệch về lực lượng khiến mọi người nghĩ phần thắng thuộc về phe đông đảo, nhưng không, chỉ trong chớp nhoáng, tên con trai đã để một nửa lũ to cao vạm vỡ đo sần không đứng dậy được.

Bane chạy về phía Nhược Phong, ra hiệu cho tên đàn em chạy lại giúp đỡ đồng minh, tên còn lại khởi động xe, lần này anh không thể để tuột mất cơ hội được.

Evil trong lúc không để ý đã bị một thằng du côn đánh lén, hắn loạng choạng đứng dậy, một thằng đi từ phía xe moto đến, trên tay là chục thanh tuyp và mã tấu, bọn chúng đã đề phòng trước tình hình gặp sự cố.

Evil vượt qua mấy tên đứng chắn tầm, lao lại chỗ Bane và Nhược Phong, gã ta đã lên xe, một đứa khác ra sức kéo nó lên cùng nhưng Nhược Phong cố gắng hết mức để đứng lại. Evil nắm lấy tóc thằng nhãi kia, một đòn cơ bản đã khiến thằng nhóc đo sần ngay tức khắc.

Bane bực tức, miệng phát ra mấy câu chửi thề, gã xuống xe, một tên gần đó ném cho Bane thanh tuyp, gã đỡ lấy, tiến lại phía Evil đầy tức giận. Evil kéo Nhược Phong lại gần mình hơn, cho tới khi nó đứng sát ngay sau hắn thì cũng là lúc đám người tay cầm vũ khí vây kín hai đứa. Phía trước là người của Bis, trong tình trạng không có vũ khí, Evil và nó bị dồn vào chân tường.

Nhược Phong cảm nhận được cánh tay Evil đang siết tay nó bằng một lực rất mạnh, không thể thoát ra. Điều may mắn là Evil mang găng tay, nếu không thì...

Phong định rút tay lại nhưng không có tác dụng. Nó lên tiếng nói nhỏ với Evil:

- Tôi đi cùng chúng. Dù sao tôi cũng không cầm bản hợp đồng.

- Im. Ngay.

Ngay lúc này đây, hành động quả quyết của hắn khiến Nhược Phong không thể nói thêm câu nào nữa. Con người này giống như một dấu hỏi chấm to đùng trước mắt nó. Hắn đang dự tính chuyện gì không ai biết. Hắn nghĩ gì càng không thể biết. Từ hành động tới lời nói như càng làm cho Evil trở nên bí ẩn lạ thường.

Bane vỗ vỗ thanh tuyp trên tay, mặt đắc thắng nhìn tụi nó:

- Tay không mà dám đấu với bọn này, liều đấy nhãi ranh.

- Nói lảm với nó làm gì đại ca.

- Dạy cho nó một trận. – Thành ngay cạnh vừa quệt máu tới tấp vừa nói

- Đập nát mặt nó cho tao!

Evil vẫn nắm chắc tay Phong dẫn theo sau, lực lượng của chúng quá đông, không những thế còn có vũ khí, điều này khiến Evil gặp khó khăn, hắn không thể vừa đánh, vừa đỡ, vừa giữ nó theo sát mình được. Vậy rồi...Evil thả tay nó ra, nhưng không quên nhắc nhở:

- Bám sát vào!

Từ phía sau, một tên nhân lúc Evil không chú ý liền đập mạnh thanh tuyp xuống, lệch hướng vậy nên điểm dừng là người Nhược Phong, Evil không kịp phản kháng, hắn choàng tay giữ nó trong vòng tay của mình. Thế là thanh tuyp dài hơn 1 mét, làm từ inox nặng, đã giáng xuống tấm lưng của Evil.

“Rầm” “Khục khục”

Nhược Phong cảm nhận được cơ thể hắn kêu lên một tiếng kinh hãi...rất cục thì hắn vẫn không chịu buông Nhược Phong ra...

Tuy rằng Evil không phát ra bất cứ một âm thanh nào từ miệng nhưng nó cảm nhận được nỗi đau đó. Nhược Phong không thể để hắn chịu đựng thêm được nữa, nó dùng mọi sức lực ẩn hắn ra xa. Đôi mắt lo lắng chất đầy, không có lí gì mà hắn phải chịu đựng vì nó cả.

- Tôi đi cùng mấy người. – Nhược Phong nhìn Bane nói: - Để hắn yên.

- Im ngay! Không nghe lời!? – Evil tiến lại, giọng nói đầy tức giận, hắn lúc này hung bạo hơn bất cứ lúc nào

Hắn đỡ cú đánh của một tên gần đó, nắm lấy cổ tay anh ta, vặn ngược, tiếng răng rắc phát ra cùng với âm thanh của sự đau đớn. Evil gần như không chấp nhận bất cứ lời nói nào của Nhược Phong lúc này. Nhược Phong quay lại nhìn Evil, đôi mắt dần mở to, Evil đang đứng ngay sát cạnh nó, khoảng cách chừng 2 bước chân, cái bóng kia cũng bước ngay sát phía sau Evil. Hắn quá chú tâm vào Nhược Phong vậy nên không phát hiện ra một tên đáng lén lút đi ngay sau mình.

- Cẩn thận!

“BỤP!”

“Pạc...”

“Tóc tách...tóc tách...tách tách...”

” RẦM”

Tiếng chất lỏng đổ xuống đường betong, đoạn đường hun hút gió và đâu đây nghe như dầm mùi máu tươi...

Nhược Phong đứng không vững, cánh tay đưa lên chạm vào nơi mới tiếp xúc với thanh inox, người nó đổ dần, chân run run, đôi tay ướt đầm máu. Trời đất xung quanh đã tối giờ lại thêm đen đặc.

Evil bàng hoàng, hấn đỡ lấy nó. Tên ra đòn vừa rồi định ám vào người Evil nhưng không ngờ Nhược Phong đã đỡ thay hấn ta cú đánh đó, cả đám hoảng hốt nhìn dòng máu đang tuôn chảy xuống những lọn tóc. Bis muốn bắt nó về làm con tin nhưng giờ đã đến nước này thì bọn chúng không biết nói với Bis như thế nào nữa.

Nhược Phong để tay dơi tự do, mọi thứ trước mắt mờ dần, không nói thêm bất cứ lời nào, đôi mắt trong giây lát nhắm nghiền lại, nó ngất lịm đi...trên vai hấn...

Evil bất ngờ trước những việc vừa xảy ra, đôi mắt nhìn những giọt máu đang giổ xuống, đang thấm vào vai áo hấn...

- Nhược Phong...

Đáy mắt Evil hấn lên những tia máu li ti. Hấn nhẹ nhàng đặt nó xuống, ai đó đã khơi dậy con bạo thú trong hấn rồi!

Cùng lúc, một chiếc oto lao đến với vận tốc ánh sáng,phanh gấp từ xa, đến gần chỗ đám người mới có thể dừng hấn lại. Mấy tên đứng gần bị thành xe xô ngã, Phong Hàn bước xuống, đôi mắt nẩy lửa nhìn cả đám, rồi nhìn Evil.

Hàn mất bình tĩnh khi thấy Nhược Phong đang nằm bất động trên một vũng máu, Hàn trừng mắt nhìn những thằng xung quanh, hơi thở nóng rực phả ra không khí. Hàn lao xuống, nhắc người nó đặt trên tay mình. Đầu Nhược Phong đang chảy rất nhiều máu.

- Đưa nó tới bệnh viện đi!

Evil nhặt cây tuyp từ dưới mặt đường lên, chìa đầu nặng nhất về phía Bane, không có bất cứ một ai có thể ngăn việc Hàn đưa Nhược Phong đi lúc này.

Evil không lên xe, hấn đứng lại đó, chiếc oto nhanh chóng lao vụt đi với vận tốc kinh hoàng. Evil siết chặt thanh ionx. Âm thanh phát ra từ cuống họng đem theo nỗi u uất từ địa ngục:

- Hôm nay, sẽ là ngày giỗ của chúng mày!

43. Chap 42: Người Bí Ẩn

Chap 42: Người bí ẩn

Bệnh viện:

“Ồ ...oe...ò oe...”

Máu, tiếng kêu khóc, những gương mặt buồn thảm, những giọt nước mắt, những nụ cười...mọi thứ náo loạn trong một khuôn viên nhỏ trong thành phố. Cánh cửa thông với đại sảnh bệnh viện cứ vài giây lại bật mở, những chuyến xe nhanh chóng dừng lại ở đó, chiếc giường đa năng phủ khăn trắng liên tục ra vào.

Hàn phanh xe gấp trước cửa chính, ông bác sĩ chuyên ngành đã chờ sẵn ở đó. Trong lúc lái xe, Hàn đã gọi trước cho ông. Đôi mắt Hàn bây giờ lo sợ ngập dần đầy, nó mất nhiều máu quá, hấn không biết mình phải làm gì nữa...

Hai nhỏ ý tá phụ giúp Phong Hàn bế Nhược Phong lên giường y tế, một nhỏ đứng bên cạnh thực hiện thao tác cầm máu và cung cấp oxy...

Chân mày Phong Hàn run lên, hấn lo lắng chạy lại, chiếc ga trải giường trắng bóc giờ đã thấm ướt máu... chiếc xe đã được ẩn đi nhanh chóng...

- Chuẩn bị dụng cụ. Bệnh nhân mất quá nhiều máu, cần cấp cứu gấp.

Ông bác sĩ nói với trợ lí, người thanh niên chạy về phía phòng cấp cứu chuẩn bị trước.

Phong Hàn lấy lại bình tĩnh, hấn giúp 2 cô y tá đưa xe bệnh về phía phòng cấp cứu. Mặt Phong lúc này trắng toát, nét mặt không còn chút sức sống nào cả. Hàn thấy tim mình nhói lên như bị va phải thứ gì, mắt hấn nóng ran, đôi tay run run bám lấy ga giường. Ai đã làm ra chuyện này vậy?!

Phong Hàn khê cầm lấy đôi bàn tay ấy, siết chặt...

- Sẽ ổn thôi.

Phong Hàn bị bỏ lại ngoài cửa, Nhược Phong được đưa vào phòng cấp cứu, đèn đỏ trên tường đã bật sáng, hấn thần thờ ngòl phịch xuống ghế chờ, hai tay chống gối, nỗi đau của nó đã chuyển sang cơ thể hấn, lồng ngực đập liên hồi, khó thở quá, hấn làm sao thể nay...

...

Bane ra lệnh cho đám đàn em giữ chân Evil, gã lợi dụng cơ hội đó để lên xe và chón thoát.

Evil không đuổi theo, hấn ra đòn với lũ đàn em của Bis vô cùng mạnh tay, cây tuyp giáng xuống một cách đầy thô bạo. Trước mắt hấn lúc này chỉ có máu và máu, từ cỏ cây vệ đường cũng nhuốm đầy máu, lớp bê tông khô cứng cũng đã đổ thắm tự bao giờ. Gần chục thằng du côn nằm bẹp dí trên đất, mặt mũi tím bầm, cơ thể dập nát, không thể đứng dậy.

Evil thổi vào không khí khô khốc hơi thở nóng bừng lửa giận. Hấn tiến về phía thằng du côn duy nhất còn đang đứng, hấn không hề ra tay với duy nhất thằng nhãi này, nhưng không để cậu ta có cơ hội chón thoát.

Tên côn đồ hơi hoảng khi Evil tiến lại, cậu nhìn lũ đồng môn nằm bất động trên đường mà thấy sợ.

- Có giỏi thì giết tao đi.

Tên đó tuy sợ hãi nhưng vẫn gân cổ thách thức.

Evil lạnh lùng liếc nhìn, cơn thịnh nộ chưa hề dừng lại cho dù là một giây. Chính cậu ta là kẻ đã đánh lén Evil, nhưng điều không ai ngờ là người gánh chịu lại là Nhược Phong.

- Tay trái hay tay phải?

- Hãy giết tao đi.

- Thế thì tiện nghi ày quá

Evil đập đập cây tuyp nặng xuống nền betong, chỗ tiếp xúc đã bung vỡ sỏi và nhựa đường...Hấn để tên đối diện đo sần chỉ bằng một cú đánh. Evil đặt mũi inox nặng lên bàn tay tên nằm dưới.

- Phương án cuối cùng: cả 2 tay!

5 phút sau, người của EL mới đến, lúc này Bis mới cử người tiếp viện tới từ phía đường đối diện, Evil thả cây gậy, phủi tay, nét mặt lạnh băng nhìn K nói:

- Dọn dẹp đi.

K nhìn lũ người nằm rải rác trên đường, anh để ý thấy một thằng nhóc vẫn còn có sức mà kêu, hai cánh tay dập nát bung bét trên mặt đường...

Và...vẫn bóng đen ấy, ánh mắt giận giữ của một con thú đói bị cướp mất miếng mồi ngon, người đàn ông nhìn theo bóng Evil bước vào xe... “1-0”

...

Đã gần 2 tiếng đồng hồ, đèn đỏ vẫn sáng, cánh cửa vẫn đóng im ỉm.

Trời đã về đêm, ngoài trời đen kịt lại, gió rét vẫn gào thét theo một điệu thường thấy, rít qua ô cửa kính, riết vào tâm trí của con người đó một khoảng xót xa vô tận.

Phong Hàn đứng ngòl không yên, đôi mắt đang hướng về phòng cấp cứu, hấn lo lắng điều gì đó có vẻ tồi tệ lắm, nét mặt khác hấn thường ngày...

“Cạch”

Cửa đã mở, cô y tá bất ngờ chạy ra ngoài. Phong Hàn vội vàng chạy lại, vội vàng hỏi:

- Thế nào rồi, cô ấy có sao không?

- Ca phẫu thuật gặp rắc rối. Bệnh nhân đang mất máu rất nhiều...ngân hàng máu của chúng tôi không còn nhóm máu của cô ấy.

Phong Hàn đứng sững người, hấn bất ngờ đề nghị:

- Tôi hiến máu, lấy máu của tôi đi.

- Bệnh nhân thuộc nhóm máu O, nếu anh chung nhóm máu này thì đi cùng tôi.

Hàn đứng không vững, hấn là nhóm máu AB, vậy thì phải làm sao bây giờ...Hàn quay người đi về trước cửa phòng cấp cứu, ánh mắt thất thần...

Cô y tá đã chạy đi, Hàn đứng đó, cảm giác bất lực vây hãm tâm trí hấn.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, bệnh viện đang cố gắng phát thanh tìm người hiến máu. Nhưng phòng làm thủ tục hiến máu O vẫn chưa thấy ai cả.

Hàn chạy vào, nhìn bác sĩ ngồi trong phòng nhận máu hiến, không chần chừ nói lớn:

- Có chưa?

Ông bác sĩ chậm rãi lắc đầu bất lực

- Bệnh viện lớn thế này mà việc còn con cũng không làm được à!

Hàn nắm cổ áo ông bác sĩ kéo dậy, không khí ngột ngạt hơn bao giờ hết. Mấy bác sĩ thấy vậy chạy lại gỡ Hàn ra khỏi ông bác sĩ tội nghiệp. Hàn không còn kiểm soát được hành động nữa.

...

Phía ngoài bệnh viện, chiếc siêu xe Bugatti vừa mới phanh gấp tại cổng chính. Người con trai đó bước xuống, đem theo hơi lạnh rợn sống lưng, từ gương mặt cho tới ánh nhìn, băng giá đều làm chủ.

Evil tiến nhanh về phía bàn tiếp tân, trước sự ngất ngây của mấy cô y tá thực tập, hấn lên tiếng không chủ vị:

- Hạ Nhược Phong phòng nào?

Mấy nhóc vội vàng chỉ phòng cho Evil mà không cần tra máy tính, bởi đây là trường hợp cấp cứu khẩn cấp.

Không ai đoán được bất cứ điều gì từ con người Evil, lúc này cũng vậy, hấn nghĩ gì không ai có thể đọc được cả. Evil đi thật nhanh về phòng cấp cứu, cánh cửa kia đang đóng, hấn thấy Phong Hàn đi đi lại lại trước phòng chờ đợi.

Hàn thấy Evil tiến lại, trong lúc mất kiểm soát hấn giậm giữ túm cổ áo Evil, dúi Evil vào tường. Điều kì lạ là Evil không hề phản kháng lại.

- Nói đi, mày đã để chuyện gì xảy ra với nó? Hả!?

- Nó sao rồi?

- Ca phẫu thuật đang tạm dừng! Phong mất quá nhiều máu... trong khi ngân hàng máu ở đây không còn loại máu đó nữa!

Hàn dần buông cổ áo Evil xuống, hấn ghét bản thân vì đã không thể làm gì

Cùng lúc đó, bác sĩ chính của ca phẫu thuật ra khỏi phòng, nét mặt lo lắng, ông khẽ lắc đầu thở dài. Hàn vội chạy lại, gấp rút hỏi:

- Sao rồi? Nó có sao không?

- Chúng tôi chỉ cầm máu được cho bệnh nhân trong vòng 2 tiếng nữa, nếu vẫn tiếp tục không được tiếp viện máu thể này thì ca cấp cứu sẽ không thể tiếp tục được nữa. Vết thương ở đầu khá sâu, không được phẫu thuật kịp thời thì...tôi cũng bất lực...

- Nhóm máu gì?- Evil lên tiếng

- Nhóm máu O

- O?

Evil không nói thêm lời nào nữa, hần hướng ánh mắt về phòng cấp cứu... ” Vì cô đã cứu tôi...”

Evil đã bỏ ra khỏi bệnh viện ngay sau đó. Chiếc xe đã vụt đi, dư âm còn lại chỉ là một lớp bụi mỏng quạt lên theo gió, tan đi trong đêm tối vô tận...

Tòa dinh thự lớn nằm giữa khuôn viên tập luyện quân sự lớn nhất thành phố, hệ thống an ninh được xếp vào loại tốt nhất thành phố, lực lượng quân sự của nước bao bọc xung quanh càng khiến nơi này được bảo vệ một cách tuyệt đối an toàn.

Và điều không ai ngờ tới, một nơi chuyên tập luyện quân sự,dưới tầm quản lí của nhà nước lại ngang nhiên được xây dựng biệt thự riêng. Trong khi người làm chủ ngôi biệt thự đó không phải bộ trưởng bộ An ninh quốc gia mà là một người Việt Kiều.

Chiếc siêu xe sau vài thủ tục kiểm tra từ phía vệ sĩ ngoài cổng và máy quét vũ khí ccuxng được vào trong khuôn viên bên trong.

Evil ấn cửa bước vào, lão quản lí chính của tòa dinh thự thấy Evil xuất hiện khá bất ngờ, nhìn Evil đầy bất ngờ:

- Cậu đang làm gì ở đây?

- Ông ta đâu?

- Ông chủ mới xuống máy bay, giờ đang nghỉ ngơi.

Evil bước qua người ông quản lí, mặc cho ông ta giữ lại

- Cậu đừng làm phiền lão gia, lúc khác cậu đến tìm

- Tránh ra

- Cậu...

- Có chuyện gì mà âm ỉ thế?

Tiếng người đàn ông trung niên vang lên từ trên cầu thang, sau khúc ngoặt, Evil lại thấy gương mặt đó, nụ cười đó, ánh mắt đó...người mà hần chưa bao giờ muốn gặp lại...

Người đàn ông trung niên đã ngồi xuống chiếc ghế đơn chính diện của phòng khách, nhâm nhi ly trà nóng, nét mặt thư thái không quan tâm sắc thái của Evil

- Có chuyện gì cần ta giúp sao?

Evil im lặng

Người đàn ông đặt ly nước xuống đâu vào đấy, nói tiếp:

- Đã nói là không quay về, không cầu xin, không cần giúp đỡ

- Đây là lần duy nhất.- Hần nói, nhìn ông ta đầy kiên định

Người đàn ông hướng ánh mắt nhìn Evil chờ đợi, chuyện gì đã khiến hần phải quay trở lại gặp ông?

- Tôi cần máu của ông.

Còn nữa...

44. Thời Khắc Cuối Cùng

Chap 43: Thời khắc cuối cùng

Evil dừng xe bên vệ đường, có lẽ hắn cần một chút yên tĩnh để suy nghĩ. Quay lại hay không? Chấp nhận hay để mất nó?

Hắn nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại, từng giây một trôi qua, tâm hồn căng đứt không nguôi.

Evil thở hắt ra một tiếng, hai tay nắm chắc volang, chiếc xe vòng một đường vòng cung tuyệt đẹp, bánh xe chuyển hướng đi về phía dinh thự phía sau...

Evil không muốn quyết định suy nghĩ thêm lần nào nữa, cái giá phải trả cho việc trở lại là vô cùng đắt...nhưng lúc này hắn chưa thể suy nghĩ tới điều đó...

“Reng reng...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Evil đi chậm lại, tên cận vệ mặt của hắn gọi

- Đại ca, tôi nhớ ra rồi...

Evil mở loa ngoài, hắn chú tâm lái xe trong khi vẫn nghe từng câu từng chữ tên cận vệ nói trong điện thoại

- Nhóm máu Nhược Phong không giống nhóm máu bố cô ấy.

Evil phanh xe đột ngột, hắn vội cầm điện thoại lên, sắc mặt thay đổi

- Vậy còn những người khác?

- Chỉ có duy nhất một người trùng nhóm máu với Phong...

- Ai?- Evil như thét vào điện thoại

- Anh trai Nhược Phong

- Tìm rồi đưa anh ta đến bệnh viện B gần Start War.

- Nhưng...anh ta đã mất trong vụ hỏa hoạn cách đây 13 năm rồi.

Evil mím chặt môi, thấy chiếc điện thoại sang ghế bên cạnh, hai tay chống lên volang, nếu như định mệnh đã muốn hắn phải làm như thế hoặc hơn cả như thế này...thì...

Chiếc xe lại lần bánh, vài giây sau đó đã lao vụt đi trong đêm đen đặc...

* *

Bác sĩ chuyên khoa đã đưa người hiến máu vào phòng làm thủ tục.

Một lúc sau, công việc lấy máu đã hoàn thành, vì lượng máu an toàn được lấy ra chỉ được bằng 1/13 trọng lượng cơ thể, với số lượng mà người đàn ông đó hiến thì chỉ cung cấp được hết ca phẫu thuật. Bác sĩ vì sự an toàn của người con trai tốt bụng này nên nhất quyết không đồng ý yêu cầu cầu cứu của cậu ta.

Người thanh niên nhất quyết lên tiếng khi thấy ông ra khỏi phòng

- Chỉ được thừa, không được thiếu.

- Cậu nghỉ ngơi đi, tôi cần quay lại phòng cấp cứu bây giờ.

Anh để cho y tá dán băng an toàn vào vết kim lấy máu. Anh không chần chừ đứng bật dậy đi theo bác sĩ. Người con trai điềm tĩnh lạnh lùng bình thường đâu rồi, giờ người ta chỉ thấy sự lo lắng vấy hăm nét mặt kia thôi.

Phong Hàn ra khỏi phòng, cái rido phía bên trong một lần nữa được kéo lại, cánh cửa lại sáng đèn. Thật biết chêu đùa hắn mà, Hàn nhắm nghiền mắt, dường có chuyện gì xảy ra với nó nữa...

Bất ngờ, một người con trai từ đâu cũng tiến lại, đứng trước cửa phòng cấp cứu đi đi lại lại chờ đợi. Phong Hàn ngạc nhiên nhìn anh ta, chẳng phải đó là Hunter sao?

- Sao anh lại ở đây? – Hàn vỗ vai anh

- Cậu là...? – Hunter nhìn Hàn thắc mắc

- Bạn tôi đang cấp cứu bên trong kia. Còn anh?

Hunter nhìn về phía phòng rồi nhìn Hàn:

- Đã có chuyện gì xảy ra với cô bé đó vậy?

**

2 ngày sau:

Phòng bệnh im ắng tiếng người, thi thoảng mới nghe thấy tiếng điều hòa quạt gió. Hai lớp cửa cách âm khiến mọi âm thanh bên ngoài được cản lại trọn vẹn. Trong phòng không có ai, ngoại trừ bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh.

Nhược Phong vẫn chưa tỉnh lại sau ca cấp cứu. Bệnh viện cũng đã nhận được máu hiến nhóm O Rh- ngay sau hôm cấp cứu, điều này có nghĩa Hunter không “được” ép buộc bác sĩ rút hết máu của mình.

Cửa phòng bệnh được mở ra vô cùng nhẹ nhàng, như thể sợ rằng làm ảnh hưởng đến bệnh nhân.

Hai táy đút túi, lưng thừng bước vào. Về mặt có vẻ vô cảm, nhưng ánh mắt lại không thể hòa điệu với những gì mà hần cổ thể hiện ra bên ngoài.

Evil kéo khẩu trang kín mũi, hần không thích nghi được với mùi thuốc kháng sinh và mùi thuốc khử trong phòng bệnh. Và hơn hết, từ ngày Evil hay đến bệnh viện, mấy nhỏ y tá ngày nào cũng rình rập sẵn hình hoặc hơn thế là lao lại làm quen. Điều cấm kị của Evil là những chỗ đông người, hần muốn mình lu mờ trong đám đông nhưng sự thật thì chưa bao giờ như mong muốn.

Evil kéo rèm cửa, mấy bà chị y tá đang úp mặt vào cửa kính bị tấm rèm chắn hết tầm nhìn.

Evil thả mình xuống chiếc ghế tựa trong phòng bệnh, ngày nào hần cũng phải đến đây, không làm gì nhưng đó là nghĩa vụ và cũng vì hần muốn thế.

Hunter đã gửi bản kí kết cho EL, Phong Hàn cũng bởi vậy nên không thể ở lại bệnh viện, Hần phải sang Mỹ nhập chuyến vũ khí được Evil kiểm định vừa rồi. Hần không an tâm khi để Nhược Phong một mình ở lại như thế, trong chuyến xuất cảnh lần này ít nhất 3,4 ngày Hàn mới về nước được. Tuy không muốn nhưng Phong Hàn vẫn phải nhờ vả Evil trông nom nó giữ hần trong mấy ngày này.

Máu chảy trong dây dẫn bỗng không chảy xuống nữa. Evil chăm chú nhìn rồi tiến lại gần, hần cũng có biết chút ít về khoản này, hần chỉnh lại nút trên dây dẫn, từng giọt máu một lại từ từ nhỏ xuống...

Nét mặt nó đã bớt nhợt nhạt nhưng vẫn thiếu sức sống lắm. Đã bao lâu rồi hần chưa thấy nó nhìn hần, ừ thì nhìn băng quơ thôi cũng được. Sự im lặng này khiến một con người như Evil cũng cảm thấy khó chịu.

Evil đột nhiên cúi thấp người, khoang tay trước ngực, mấy vết bầm nhỏ trên mặt nó vẫn chưa tam máu, da thì nhợt nhạt, nhìn kĩ thế này thật không có chút sức sống nào cả.

Evil cứ nhìn nó như thể nghiên cứu một vật thể lạ...

Cho tới khi...

Bàn tay hần khẽ đưa ra, nhẹ đặt lên má Nhược Phong, hơi lạnh từ cơ thể nó lan sang tay hần, đôi mắt chưa một cảm xúc lạ.

Hơi ấm từ bàn tay Evil truyền qua lớp da mỏng, âm ỉ len vào cơ thể Phong một thứ sức sống mới, kì lạ.

Bất chợt, Evil thấy đôi mày của nó hơi chau lại, cặp mi cong vút khẽ động đậy... Evil đứng sững nhìn từng động thái nhỏ của nó mà vô tình quên mất việc trở lại trạng thái mặc định ban đầu...

45. Chap 44: Phía Sau Mặt Nạ

Chap 44: Phía sau mặt nạ

Evil tròn mắt nhìn Nhược Phong, không quên thu tay lại túi quần. Nó tỉnh lại thất đúng lúc...hi vọng điều vừa rồi Nhược Phong không nhìn thấy.

Bác sĩ được gọi đến để theo dõi tình trạng sức khỏe, ông ta sau khi kiểm tra tổng thể đưa ra kết luận khả quan hơn mấy hôm trước, nhưng vẫn cần ở lại bệnh viện để thuận tiện theo dõi và chăm sóc.

Phong thấy đầu óc chệnh choáng, phía trên gáy còn có cảm giác đau đớn kinh khủng. Một khoảng trắng bao phủ mọi vật xung quanh, mùi hỗn hợp thuốc sộc vào cuống họng khiến nó nhận ra đây là bệnh viện.

Evil trở về phía ghế salon ở góc phòng, hai bàn tay đan lại với nhau đặt dưới đầu làm gối...sau 2 ngày dài đằng đẵng cô ta đã tỉnh lại...

Nhược Phong đưa tay ôm lấy đầu, cắn chặt môi, đầu nó đau quá. Cánh tay chẳng chịt những dây là dây, nó không còn đủ sức để cử động nữa...

Evil đã nhắm nghiền mắt, hắn không muốn đối diện với nó lúc này, hai ngón tay nhịp nhịp trên tóc.

Nhược Phong nhìn quanh phòng, không biết mình đã ở đây bao lâu và tính mạng của mình từng cách vực thẳm trong gang tấc. Phong nhìn người con trai lạ mặt nằm trên ghế, mất một lúc lâu sau mới nhận ra đó là Evil bởi chiếc khẩu trang đen sậm đã che mất phân nửa khuôn mặt của hắn

Nhưng tại sao anh ta lại ở đây? Còn Phong Hàn đâu, nó nghĩ rằng người ở đây cùng với nó phải là Phong Hàn mới phải...hay là có chuyện gì nên hắn ta không đến?

Nhược Phong dùng chút sức lực ít ỏi lên tiếng hỏi:

- Phong Hàn đâu?

Ngón tay Evil thôi không nhịp nữa, cổ họng có cảm giác khó nuốt không khí. Hắn mới nghe thấy nó hỏi về Phong Hàn sao? Người đầu tiên nó quan tâm đến sau khi tỉnh lại là hắn ta sao?

Evil nghiêng đầu nhìn Nhược Phong, nó đang chờ câu trả lời từ hắn

- Phong Hàn của cô đi làm nhiệm vụ rồi.

Khi đó vẻ mặt Phong hơi bất ngờ khi nghe những lời này từ Evil. Nó im lặng không nói thêm lời nào, điều này đối với Evil như một sự chấp nhận âm thầm.

Một khoảng lặng giữa 2 con người, không một ai lên tiếng cả, sự im lặng nhấn chìm tất cả khiến bất cứ ai chứng kiến cảnh tượng này cùng vô cùng khó chịu. Nếu như họ không thở thì ắt hẳn ai cũng nghĩ rằng nơi này không có sự sống.

Mãi cho tới khi, cô y tá đến để theo dõi tình trạng sức khỏe. Evil bỏ ra ngoài, nhờ y tá không tập trung khám sức khỏe cho Nhược Phong mà cứ dán chặt mắt vào người hắn. Điều này khiến Evil vô cùng khó chịu. Ra tới sảnh chính bệnh viện, lúc này Evil mới nhận ra quyết định ra khỏi phòng của mình là sai lầm. Mấy bà cô già đi qua cứ nhìn hắn, rì rầm, chỉ trỏ, thì thoảng còn nghe tiếng hét ầm lên như thể phát minh ra điều gì mới mẻ lắm.

Evil bỏ đi ra tiệm tạp hóa gần bệnh viện, thoát đầu hắn cũng không có dự định vào đây nhưng chợt nhớ ra điều gì, hắn bước vào tiệm tạp hóa mua đồ.

Một lúc sau, Evil ra ngoài với một túi đồ nặng trĩu, hai ngón tay lúng lằng lúng lằng bịch đồ theo một nhịp điệu nào đó.

Nhược Phong nằm không nổi mà ngồi dậy cũng không xong, đi lại lại càng không thể. Nó có hỏi cô y tá khi nào được xuất viện nhưng cô ta không đưa ra một thời gian chính xác nào cả.

Evil ẩn cửa bước vào, nhìn một lượt quanh phòng, may mà con nhỏ y tá đã đi rồi. Tiến lại phía bàn cạnh giường bệnh, đặt túi đồ xuống, hẩn gọn lỏn:

- Ăn đi.
- Không đói
- Bắt buộc.

Nhược Phong không nói thêm lời nào, Evil kéo bàn gấp chuyên dụng phía đuôi giường lên, điều chỉnh nửa phần trên của chiếc giường bệnh, chiếc giường tự động được đẩy lên. Mất vài giây sau đó, một bàn ăn di động bày trước mặt Phong

Chiếc gối trên đầu nó lệch hẳn sang một bên vì đột nhiên thay đổi tư thế, hai tay thì không thể cử động mạnh được vì hàng tá dây truyền đang được mắc chằng chịt từ các thiết bị y tế vào người.

Evil đặt túi đồ ăn lên bàn ăn, tiến lại gần, bỗng nhiên cúi sát người Phong. Điều này khiến nó vô cùng bất ngờ. Mất nó lúc này đối diện trực tiếp với lồng ngực của hắn, nó cảm nhận được từng hơi thở một sau chiếc áo phap phồng...hắn ta đang làm gì vậy?

Evil vòng tay ra sau đầu Nhược Phong, một tay đỡ lấy người nó, một tay rút chiếc gối bông ra, dựng thẳng sau lưng Phong. Hắn cẩn thận chỉnh lại thế ngồi cho nó rồi quay đi...

...

Dù không muốn nhưng Nhược Phong vẫn phải đối diện với bàn ăn.

Evil để ra bàn toàn cháo là cháo, nào là cháo bò hầm, cháo yến mạch, cháo gà...mỗi loại một hộp...không lẽ hắn ta muốn nó ăn hết chừng này hay sao?

Evil thực sự đã yêu cầu người bán hàng lấy cho hắn mỗi loại một thứ, anh ta nói người mới phẫu thuật xong cần bổ sung chất dinh dưỡng từ các thực phẩm nguyên chất, dễ tiêu hóa. Mà Evil cũng không biết nó thích ăn loại nào vậy nên...

- Nhìn gì? Ăn đi. – Hắn lên tiếng sau khi thấy Nhược Phong ngồi im nhìn bàn ăn rồi nhìn hắn
- Tất cả chỗ này?
- No thì thôi.

Nói không đói thì không đúng, nhưng miệng nó lúc này đắng ngắt, ăn cũng không ngon nhưng bụng dạ còn cào ròi. Nó nhận hộp cháo yến mạch.

Evil cất tất cả những thứ còn lại vào túi để lại lên bàn. Ngồi xuống ghế, chân vắt vẻo trên bàn, im lặng.

Phong chậm chậm dùng bữa, đôi mắt nhìn vào một khoảng không trên không trung...bất chợt nó nhớ đến Midnight...Hunter...anh ta khiến nó không thể giải đáp được, sao lại xuất hiện trong tiềm thức của nó chứ?

Mà hôm đó Phong đã bỏ đi trước khi Midnight thông báo người nhận được bản hợp đồng, một chút tò mò...

Nó quay sang nhìn Evil hỏi, bất gặp ánh mắt uy áp của hắn đang nhìn mình trừng trừng...

Evil hướng ánh mắt về phía khác, không ai thấy được nét mặt lúc này của hắn...

- Bản hợp đồng của Midnight...

Nó chưa kịp nói hết câu Evil đã ngắt lời:

- EL đã có nó.
- Bằng cách nào?
- May mắn của cô.

Không thể có chuyện trùng hợp như vậy được, tỉ lệ phần trăm Hunter lấy được hình vẽ của Phong trong chiếc hộp là 1/1000. Hunter...nét mặt đó, ánh nhìn đó...không thể nào nhớ được, nó không biết mình đã thấy anh ta ở đâu...

Phong thả chiếc thìa xuống bàn, vết thương chưa lành giờ lại thêm cơn đau từ bên trong khiến nó không kiềm chế được, hai tay ôm lấy đầu...biểu tượng ấy đã xuất hiện trước đó...gương mặt đó quá thân thuộc...đau buốt...Nét mặt Nhược Phong trong giây lát tái nhợt đi

Evil ẩn ghế tiến lại gần

- Sao vậy?
- Không có gì
- Nếu mệt cô có thể nằm.
- Tôi...muốn ra ngoài...

...

Evil trở lại phòng với một chiếc xe lăn, ngay cả hắn cũng không chịu đựng được mùi thuốc sát trùng trong phòng hướng hồ một người bệnh như nó. Và lại, ra ngoài cũng dễ chịu hơn không khí trong phòng.

Nhược Phong nhón chân xuống giường, thời gian nằm bẹp trên giường khiến đôi chân đứng không vững...

Evil gỡ chai dung dịch rắc vào giá đỡ trên xe, chừng đó thời gian mà con bé vẫn chưa xuống giường nổi...

“Chẹp” Evil bật môi ngán ngẩm. Hành động tiếp theo của hắn khiến Nhược Phong vô cùng ngỡ ngàng. Rõ ràng là nó không thể kháng cự, bởi ngay cả khi hắn bế nó lên xe nó cũng không hề có chút sức lực nào để chống cự! (?)

Trả lời cho sự đứng hình của Nhược Phong là bộ mặt lạnh lùng tiềm tàng sau cái khẩu trang che kín nửa mặt.

...

Evil buông người nặng nhọc xuống ghế đá sân sau bệnh viện, quang cảnh nơi đây cũng giống như Gangster vậy, xơ xác và thiếu sức sống, thưa thớt vài cây xanh trồng lâu năm trong khuôn viên, còn lại thì toàn nhà là nhà. Ít nhất nó vẫn thấy chỗ này dễ chịu hơn trong phòng bệnh.

Lúc này Phong mới để ý, Evil mang khẩu trang từ lúc nó tỉnh cho tới tận bây giờ, anh ta không cảm thấy khó khăn cho việc hô hấp sao?

- Sao phải đeo nó? – Nhược Phong lên tiếng hỏi
- Không thích mùi bệnh viện
- Hết rồi mà.
- Người cô toàn mùi thuốc thôi.

Evil không muốn gặp rắc rối khi bỏ khẩu trang xuống, hai ngày nó bất tỉnh hắn bắt buộc phải ở đây. Tên Phong Hàn có phải vì không chịu đựng được mấy bà cô y tá nên chấp nhận sang Mỹ nhận hàng không?! Evil đang nghi ngờ việc này đấy! (^0^)

- Trả lại anh không khí trong lành.

Nhược Phong nói rồi điều khiển xe đi về phía đối diện, cách Evil một khoảng tương đối xa...hắn ta không cảm thấy thoải mái hoặc khó chịu khi có sự xuất hiện của Phong thì nó nghĩ tốt nhất cần có một khoảng cách an toàn cho cả hai.

Evil nghiêng đầu nhìn con bé ở phía đối diện, khóe môi khẽ nhếch lên...

- Quay lại đây.- Hắn khẽ nói
- Không. – Nhược Phong dứt khoát
- Nếu cô muốn...

Evil nhìn quanh khoảng sân rộng, khá vắng người, cất khẩu trang vào túi áo, vài bệnh nhân đang đi lại còn lại thì chỉ có vài người ở đây.

...

Hạ Minh từng giờ từng phút cầu nguyện cho Nhược Phong tốt nhất là đừng tỉnh lại nữa. Một món hời lớn với anh, không cần ra tay, kẻ ngoài cuộc được nhận thành quả.

Di Ngân dời phòng nghiên cứu, đã mấy ngày này Nhược Phong nằm viện, mọi sự ở biệt thự cô và Hạ Minh đều phải quản lý hết. Nghĩ mà xem, đây chẳng phải cơ hội cô ghi bàn sao, mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của Ngân, từ khâu sản xuất đến liên hệ với các đối tác. Vậy nếu cứ mãi như thế này...thì Nhược Phong cần ở mãi mãi nơi đó...

Ngân tâm đắc với suy nghĩ độc địa của mình, cô tiến về phía Minh, cười hớn hở:

- Chúng ta cũng nên đến bệnh viện thăm cô chủ nhỏ của anh. Đúng không?- Đôi mắt sáng lên đầy ẩn ý
- Anh thích suy nghĩ của em đấy!

Hai người cười lớn, niềm hạnh phúc hiện rõ mồn một trên từng nét mặt.

Cùng lúc K đi qua, anh mới hoàn thành buổi tập luyện cùng lũ cận vệ, thấy hai người này đứng cười đùa với nhau trước cửa kho hàng anh nghĩ họ lại nghĩ ra trò đùa nào đó.

- K này! Minh bắt chợt lên tiếng gọi anh ở lại

K vẫn bước tiếp, vốn dĩ anh không thích Hạ Minh từ đầu

- Chúng tôi định tới bệnh viện thăm Phong. – Minh ngừng một chút, ánh mắt dõi theo K: - Cậu đi cùng chứ?

K không bước thêm bước nào nữa, câu nói của Minh khiến anh chết lặng. Xưa nay có bao giờ họ quan tâm tới sự hiện diện của anh đâu chứ...K quay lại nhìn Minh, cái nhìn của anh ta đang muốn ám chỉ điều gì đó...

Minh nhướn mày thích thú, anh vòng tay qua eo, dẫn Di Ngân đi chuẩn bị trước, sau khúc ngoặt vẫn ngoảnh lại nhìn K, cái nhìn thâm tử mọi sự...

46. Chap 45: Truy Đuổi

Chap 45: Truy đuổi

Bane tiến vào phòng, gã gầm ghè mấy tên đứng hút thuốc ngoài cửa, vô cùng tức tối vì bị ông chủ quát tháo việc để mất bản hợp đồng, không những thế còn làm hao tổn nhân lực của Bis.

Lũ cấp dưới lúc này không nhận thấy con quái thú đang trỗi dậy trong Bane vậy nên vẫn ngồi thản nhiên đánh bài tiền, giọng oang oác, gào thét vào mặt nhau.

Bane gầm gừ tiến vào, dùng hai tay lật đổ cái bàn chơi bài và tiền, tím mặt quát:

- Chúng mày còn chơi được à! Muốn ăn cơm hay ăn *út!

Mấy thằng nhãi thờ dài, chẹp môi, nhặt tiền lên, biết rằng không nên động vào tổ kiến lửa nên im lặng lặng đi chỗ khác

- Có mỗi việc hạ một thằng nhãi nhép cũng không xong, chúng mày nghĩ Bis thuê lũ *hó mõ tụi bây về để làm đ.ĩ à! Làm đ.ĩ cũng không xong!

Bane không làm chủ được hành động, kéo đầu một thằng nhóc đang run cầm cập vì hốt, đập lia lịa.

- Thôi nào đại ca...chúng tôi cũng biết Bis đã nặng lời với anh...nhưng thực sự, tụi này đâu muốn thất bại trong vụ vừa rồi.

- Đúng rồi đó, cái tên nhãi ranh đó như quái thú ấy, em còn không có cơ hội ra đòn nữa...

Mấy tên thì thầm lên tiếng, Bane cũng có vẻ như ngoài đi so với lúc đầu, nhẹ giọng hơn

- Ông chủ yêu cầu tìm 2 đứa đó, chúng vẫn ở trong bệnh viện.

- Thành phố này nhiều bệnh viện như vậy...chúng ta có thể tìm được sao?

- Lực soát hết, tìm bằng được chúng nó thì thôi, nếu không thì tội bây xác định tháng này uống nước lã hít khí trời đi!

- Nhưng đại ca này...- Một tên mặc đồ đen, mặt bịt kín mít, ngọt giọng tiến lại hỏi nhỏ: - Ông chủ của chúng ta là ai vậy? Thực sự, chúng ta là người làm nhưng vẫn chưa biết danh tính, lai lịch của ông ta.

- Mày nghĩ gì mà hỏi tao chuyện đó, tội bay làm cho tốt bốn phận của mình đi.

Cậu nhóc im lặng lùi ra sau, bất ngờ, điện thoại Bane có chuông báo. Gã nhìn vào màn hình, nhìn đám đàn em, sau rồi đi ra ngoài nghe điện thoại.

Thằng nhóc mặc đồ đen chờ lúc không ai để ý cũng tiến về phía góc phòng, mở điện thoại, cột sóng phát ra từ điện thoại Bane xuất hiện trên màn hình bằng một chấm xanh nhỏ, nhưng điều kì lạ, không có tín hiệu từ người gọi, đây là một tín hiệu điện thoại được ẩn sao?

Bane trở về phòng ngay sau đó, lên tiếng thông báo giục giã:

- Một nửa theo tao, đại ca đã tìm ra bệnh viện đó rồi!

Thằng nhóc mặc đồ đen bịt kín được cử ở lại doanh trại, nét mặt cậu có chút lo lắng ngập đầy nhìn theo Bane lên xe cùng lũ đồng bọn. Cậu không thể liên lạc đi nơi khác bằng điện thoại, vì hệ thống an ninh ở đây cũng được quản lí vô cùng chặt chẽ.

...

Hạ Minh xuống xe, theo sau là Di Ngân, K sau khi cho xe vào gara ra sau cùng. Minh ra hiệu cho Ngân đi trước, anh đứng lại chờ K...

K không để ý, anh đi trước, được một đoạn Minh gọi lại, K biết Minh đang có âm mưu gì đó với anh.

- Không phải chúng ta nên nói chuyện sao? - Minh choàng vai K, gợi ý

- Tôi không có chuyện gì nói với anh.

- Kể cả chuyện đó sao? - Minh nhướn mày, hai chữ “chuyện đó” được nói với chất giọng nhỏ hơn nhưng nhấn mạnh

- Chẳng có chuyện gì cả, giữa tôi và anh

- Wao, wao, wao...nếu thế thì tôi đành phải khôi phục lại tất cả dữ liệu cho Evil vậy...

Minh nói rồi, vỗ vai K, cười khiêu khích, bỏ đi trước. K nắm túi đồ trên tay chặt hơn, không lẽ chính anh ta là người đã bắt gặp anh vào đêm hôm đó?

...

Evil thư thái ngồi tựa đầu thành ghế hít thở không khí trong lành, Nhược Phong nói: nó muốn đi dạo một mình vậy nên hần đề nó tự do. Chỉ có điều, Phong bỏ lại chiếc xe lăn ở đó, tay cầm chai dung dịch cố gắng đi lại bằng 2 chân, thoát đầu không dễ dàng lắm vì các khớp xương sau 2 ngày ngâm các thể loại thuốc đã mềm nhũn. Evil tỉnh thoảng mở mắt và vẫn nhận ra bóng dáng con bé ở trong tầm ngắm.

Mà nó vào cửa hàng tạp hóa làm gì nhỉ? Evil nghiêng đầu nhìn về phía con bé đang đứng, nhưng rồi hần nghĩ mình không nên tò mò.

Lẽ ra Evil nên nghĩ tới việc ra ngoài, tới một chỗ ít người như thế này để được tự do và thoải mái, hai ngày qua quả là thời gian cực hình với chính mình.

- AAA!

Tiếng hét đó khiến Evil hé mở mắt, tiếng hét thất thanh vừa rồi phát ra từ phía sau lưng hần

- Anh đó kia mày!
- Anh nào?
- Bọn y tá suốt ngày gằm gào đó, nhìn đẹp dã man...
- Ờ ờ...tao phải ra xin kiểu ảnh mới được...
- Mấy chị nhìn gì thế....Mấy bé kia...! Nhân tố bí ẩn kìa!

Evil quay người nhìn lại, phía cửa thông gió khu bệnh viện chính, mấy con nhỏ đang gí sát mặt vào cửa kính, tay vẩy vẩy, miệng la hét...hắn quay đi, mắt nhắm nghiền, môi mím chặt. Đây là sai lầm gây hậu quả lớn đối với Evil, mấy con vịt lạch bạch lại tia thấy hắn rồi...

Evil đứng dậy, sải bước thật nhanh, vận tốc càng lúc càng nhanh, tốt nhất nên rời khỏi chỗ này trước khi bị tóm lại. Bây giờ nên tìm Nhược Phong, lần cuối cùng hắn thấy nó là ở trong cửa hàng tạp hóa.

Mấy nhỏ kia vẫn bám theo Evil ra tận ngoài cửa hàng, đang vào giờ giải lao nên họ được tự do ra ngoài.

Nhược Phong ngẩng nhìn bộ sưu tập rubik được người bán hàng đặt cẩn thận trong tủ kính, từ xưa đến nay đây vẫn là một trò chơi câu đố hấp dẫn mọi khách hàng, nhất là những ai có hứng thú với khối lập phương ma thuật này.

Bỗng nhiên, từ phía cửa ra vào chính có tiếng hò hét ầm ĩ, có chuyện gì mà đông người vậy nhỉ?

Nhược Phong chậm chậm tiến ra ngoài xem sự việc gì đang xảy ra, một nhóm y tá đang áp mặt vào cửa kính, tay vẩy vẩy liên hồi, miệng mở to hét lớn, tên chủ cửa tiệm không biết đi đâu mà không mở cửa ấy người họ.

Một nhỏ mua hàng đứng bên trong đi ra, kéo then chốt ngang ở cửa kính, được thể mấy bé y tá lao vào ồ ạt.

Phong dừng dẹp sang một phía, tốt nhất nên tránh khỏi đám đông là tốt nhất.

- Anh ấy đâu rồi mày?
- Mới thấy ở đây mà...
- Tao chỉ muốn xin anh ấy một kiểu ảnh thôi...

Nhược Phong ra khỏi cửa hàng, nó cũng không hiểu đám người kia đang cần tìm gì trong cửa hàng tạp hóa này nữa. Dù sao đi cũng hơi lâu rồi, nó nên trở về bệnh viện.

Đột nhiên, một bóng đen xuất hiện sau lưng, bất ngờ kéo nó đi thật nhanh.

Sau một vài giây đứng hình Phong nhận ra đó là Evil. Nhược Phong chỉ bước theo hắn được vài ba bước đã không thể bắt kịp tốc độ, nó giằng tay lại, không hỏi gì, đi chậm chậm.

- Không có nhiều thời gian đâu
- Chuyện gì?

Phong mới chỉ nói xong 2 từ ấy, cánh cửa tiệm hàng đã bật mở, mấy bé y tá giờ thêm cả mấy nhỏ mua hàng đã lao ra...tụi nó chạy không kịp...

Phong không hiểu gì, chỉ thấy bọn họ lao lại chỗ tụi nó, Nhược Phong lùi ra sau, mấy bé đã vây kín Evil từ lúc nào không hay...Trong đám đông, đầu Evil lọt thỏm phía trên, nó thấy ánh mắt hắn đầy tức giận nhìn nó.

- Anh à, chụp với em một bức đi!

Cả lũ nhao nhao giờ điện thoại lên, chen lấn, xô đẩy.

Không lẽ, điều hắn ta lo sợ là đây sao? Nó chăm chú nhìn evil chọt vật trong đám con gái, có lẽ hắn không nên ra ngoài với nhan sắc ấy.

- Dừng lại!

Evil lên tiếng lạnh lùng, cả đám im phăng phắc.

Nhược Phong không để ý lắm, nó đi về bệnh viện bỏ mặc hấn ở đó, nó không biết mình đang gây tội lỗi với Evil

- Tránh ra!

Mấy nhỏ mắt long lanh ngược nhìn Evil đầy mê mết. Evil hướng ánh nhìn về phía Nhược Phong, hấn mới nghĩ ra một trò thật hay để kéo cả nó vào cuộc

- Nếu cô ta ở đây. - Evil chỉ tay về phía Nhược Phong: - Tôi sẽ chụp hình với mấy người.

Câu nói vừa dừng lại, Evil đã thấy ngay sức ảnh hưởng của nó lớn như thế này. Xung quanh hấn không còn ai, người nào cũng lao đi, chạy thẳng về chỗ Nhược Phong, vô quyết dầy có móng tay nhọn!

(Còn nữa, sáng mai đăng nốt nhé!)

47. Chap 45: (tiếp Theo)

...

- Cho hỏi, bệnh nhân Hạ Nhược Phong đang nằm phòng nào?- Di Ngân hỏi cô tiếp tân

- Cô là gì của bệnh nhân? – Cô y tá vừa tra máy tính vừa hỏi

- Bạn thân.- Hạ Minh đứng tựa tay vào bàn tiếp lời

- Bệnh nhân nằm phòng 250.

- Cảm ơn cô.

K vào sau cùng, anh chưa lên phòng bệnh ngay, chờ cho hai người kia vào thang máy, K xem lại bản đồ định vị. Tín hiệu từ điện thoại Evil phát ra không phải ở khu nhà này, mà từ phía cổng sau bệnh viện...

...

- Đại ca, tôi đã đến nơi rồi! Bane xuống xe, đồng thời gọi điện thoại cho ông chủ

- Cử vài tên lên phòng 250, còn lại ra sân sau.

Bane cúp máy, ra hiệu ấy thẳng đàn em, chúng bắt đầu tản đi theo lệnh.

...

Nhược Phong khá bất ngờ khi đám người vừa rồi đang vây quanh mình, ra sức năn nỉ, kéo đi, những âm thanh cứ vo ve, rì rầm quanh đầu nó. Evil tìm đến chiếc ghế đá gần đó, ngồi xuống, xem trò vui trước mặt.

Có con bé nắm lấy tay nó kéo đi, Nhược Phong hốt hoảng giằng tay lại, cố gắng bình tĩnh nhất có thể, phải nghĩ ra cách đối phó với mấy cô nàng này vậy.

- Trật tự!

Nó lớn tiếng, âm thanh phát ra từ họ khiến Phong đau đầu nhức óc

- Y tá gây ảnh hưởng tới tình trạng sức khỏe của bệnh nhân! Tôi sẽ nói điều này với bác sĩ trưởng.

Phong nói từ từ, nó biết đây là sáng kiến của Evil. Trong khi hấn ta đang ngồi thư thái xem thành quả của mình thì nó đang phải chịu “ơn to nghĩa lớn” mà Evil ban tặng.

Mấy con nhỏ nhìn lại bộ dạng lúc này của Nhược Phong, bộ đồ bệnh nhân, đầu quấn băng dính một mảng máu, họ rì rầm nho nhỏ, im lặng, rồi tản dần ra. Evil từ phía xa không biết nó đã nói gì với mấy con nhỏ kia, mới đó mà họ đã biến mất, sạch sẽ không còn một ai lảng vảng xung quanh đó nữa.

Nhược Phong bước đi và không ngoảnh lại nhìn Evil thêm lần nào nữa, nó cố gắng bước nhanh nhất có thể. Có chút bực bội, dựa trên nỗi đau của người khác làm điểm tựa hạnh phúc ỉn sao? Hấn quả là một kẻ...không nhân tính. Nhược Phong nghĩ vậy, bước càng lúc càng xa hấn hơn...

Evil không đuổi theo, hắn đứng dậy, từ từ theo sau.

Bóng nó dần xa đi, khuất dần sau khúc ngoặt về bệnh viện.

Phong cúi gầm mặt đi thẳng, bên tai nó có tiếng “uỳnh uỳnh” vang lại.

“Rầm”

Một người đàn ông mặc đồ đen đâm sầm vào nó, theo sau là một đám mang theo gậy gộc, ầm ầm lao lại. Anh ta chạy đi mà không thềm nói lời xin lỗi nào tới Phong. Mấy người theo sau đi lách sang hai bên người bệnh nhân mới ngã xuống, họ đi rất vội, mặt mũi ai nấy đều hầm hè, gấp gáp.

Nhược Phong bám tường đứng dậy, nó quay lại nhìn lũ người mới đi qua....nét mặt thay đổi...không phải là người của Bis sao?

Bất ngờ, đám người mặc đồ đen đứng sững lại, một người đàn ông, nếu không nhầm là kẻ mới đâm vào nó vừa rồi, quay người đi qua đám đông, ra hiệu cho cả đám dừng lại.

Anh ta ngó ngó đầu nhìn bệnh nhân mình mới va phải...

Nhược Phong cố gắng đi thật nhanh, cố gắng tránh tầm nhìn của gã ta, nhưng rồi, trước mặt nó tối sầm, mấy tên côn đồ đã đứng chắn lối đi.

Tiếng cười khà ồ vang lên ngay sau đó, họ đã phát hiện ra nó.

Gần hai chục thằng du côn đã vây kín xung quanh Phong, dần ép nó vào sát chân tường, chạy không được, mà không có lối nào để thoát ra.

- Không tốn công tốn sức mà tìm thấy vật báu!

- Chờ gì nữa, bắt nó cho tao!

- Evil!

Trong lúc không kiểm soát được, bất giác nó gọi tên hắn.

Một thằng nhãi bất ngờ lao đến và giữ chặt lấy Phong, cùng lúc đó từ phía sau lưng, một thằng nhóc đứng vòng ngoài đo sần vì bị một cành cây to đập trúng đầu.

Cả đám quay lại, lại là thằng nhóc đó, kẻ ngăn đường vô cùng đáng gờm, nếu không có hắn mọi chuyện đã được giải quyết từ lâu rồi.

Evil tiến lại gần đám côn đồ hơn, cây gậy gỗ mới nhặt trên sàn được kéo sền sệt trên sàn betong. Hắn không dám tự tin rằng mình có thể hạ được hết từng này tên, nhưng hắn có nghĩa vụ phải giải thoát cho nó. Đó là điều Evil nghĩ.

- Lại gặp nó...- Một gã kêu than

- Một nửa ở lại, còn tụi bay đem nó đi.-Một tên to tiếng

- Để nó yên!

Gã côn đồ đang giữ Nhược Phong mới nảy sinh một ý định mới, chúng không tự tin có thể hạ được Evil, vì lần trước dù có một mình nhưng hắn đã khiến bọn chúng không lết được về doanh trại. Gã rút trong túi ra một con dao sắt, kề sát cổ Phong, cần không hao tổn sức người mà vẫn có thể tóm gọn lũ nhóc này.

- Lại đây, nếu như mày muốn nó chết!

Gã ta ghì con dao sát cổ Phong hơn, một chút máu bắn vào lưỡi dao. Nhược Phong không phản kháng được, con dao quá sắc mà người đàn ông giữ vai nó quá chặt.

Evil nhìn nó có vẻ do dự.

Hai tên đứng gần Evil nhận lệnh, tiến lại gần phía Evil hơn, họ chỉ chờ tóm gọn hắn thôi.

Người đàn ông ghì con dao sâu hơn, lên tiếng ra lệnh

- Bắt lấy nó!

Evil lới lỏng cây gậy hơn...hắn chưa tính tới phương án này...đôi mắt nhìn con dao, nhìn nó...làm gì đây...

- Nếu mày chống cự, tao không tiếc một nhát dao đâu!

Evil để cây gậy rơi tự do, không thể để con bé gặp chuyện gì.

- Không!- Nhược Phong bất chợt lên tiếng: - Đi đi!

- Đúng, đi đi.

Tiếng ai đó vang lên sau lưng Evil: - Anh sẽ lo vụ này!

Cả đám sững sờ nhìn người mới xuất hiện sau ngã rẽ, Nhược Phong và Evil cũng không ngoại lệ. Đúng là nét mặt đó, nụ cười đó...sự thân quen đến thân thuộc...anh ta đang ở đây...Hunter!

48. Chap 46: Quá Khứ Bị Lãng Quên

Chap 46: Quá khứ bị lãng quên

Trong lúc tất cả còn bất ngờ trước sự hiện diện của Hunter, một tên vệ sĩ bất ngờ xuất hiện sau lưng gã đang giữ Nhược Phong, ra đòn vô cùng dứt khoát, ngay tức khắc gã còn đồ bất tỉnh trên sàn không thể động đậy. Con dao rơi xuống và không làm nó bị thương.

Hunter chỉ chờ có thể, ra hiệu cho anh ta dẫn Nhược Phong đi, đôi mắt thích thú nhìn lũ Bis đang ngơ ngác nhìn nhau.

Hunter “tạch” tay một cái, từ phía sau lưng anh đám đàn em xuất hiện.

- Người anh em, để chúng giải quyết mấy gã này. Đi thôi.

Hunter gọi Evil, tụi hắn vừa khuất bóng, cuộc đấu không cân sức ngay lập tức bắt đầu mà chắc chắn phe thắng thuộc về đội quân hùng hậu của Midnight.

...

- Anh à!- Ngân lên tiếng gọi Minh: - Cô ta không có ở đây!

- Có thể ra ngoài, sẽ quay lại thôi. – Minh đi vòng quanh phòng ngắm nghía

K bước vào, tiến lại chỗ Minh, giọng chắc nịch thì thầm vào tai anh:

- Anh có thể làm bất cứ điều gì, nếu muốn.

- Khôi phục cũng được sao? – Minh khá ngạc nhiên nhìn K nói

- đương nhiên. – K khá bình thản

Minh chau mày suy nghĩ, không lẽ mọi chuyện là anh tưởng tượng quá nhiều, K và Evil vốn là chủ tớ của nhau, không thể như những gì anh suy nghĩ được. Vậy mà anh còn dự kiến sẽ hợp tác với K để xóa sổ Evil nữa đây...có lẽ anh nên suy xét mọi chuyện kĩ hơn trước khi lên kế hoạch hợp tác.

K không muốn ở trong phòng cùng 2 con người này, anh bỏ ra ngoài ghế, khẽ lắc đầu, biểu hiện thật khó hiểu.

Di Ngân chốt cửa từ bên trong, cô mang trong túi ra một lọ dung dịch nhỏ màu tím nhạt. Minh hiểu ý Ngân nhưng anh không biết cô bé sẽ làm gì với loại thuốc đó

Ngân cẩn thận gỡ bịch dung dịch mắc trên giường bệnh nhân. Cô cạy nắp lọ thuốc tím, nhẹ chất vào đó một lượng khá nhiều, chỗ thuốc màu tím gặp nước thì tan ra hết, hòa vào thành một màu trắng trong. Ngân thả cái lọ nhỏ vào sọt rác, đóng nắp bình dung dịch và đặt lại giường bệnh nhân

- Em định giết cô ta sao? – Minh tiến lại, nhặt bình dung dịch lên, vừa nhìn vừa nói

- Dĩ nhiên là không, anh nghĩ sao nếu để cô ta sống không được, chết không xong?

Phía bên trong phòng vệ sinh cùng phòng, 7 thằng côn đồ đang áp sát tai vào cửa nghe lén. Chúng đã có mặt ở đây trước khi Minh và Ngân vào, giờ chỉ chờ Nhược Phong và Evil về đây nữa thôi, chúng sẽ tóm gọn một mẻ.

Bane đã yêu cầu 4 tên đứng bên ngoài canh chừng, nếu thấy tụi nó xuất hiện sẽ báo lại với gã. Để xem làm sao chúng nó thoát được?

...

Evil đi cùng Hunter về thang máy, họ sẽ về phòng bệnh của Nhược Phong. Evil không hiểu vì sao Hunter lại ra tay giúp Phong, hai người họ phải chăng có quan hệ gì sao? Hắn không hỏi anh ta, chỉ im lặng đi cùng, một chút tin tưởng với con người này.

” Tin tin” Evil có tin nhắn

Hắn dừng lại giữa đại sảnh, tên cận vệ mặt mới nhắn tin cho hắn

” Đại ca, Bane cùng đồng bọn đang ở bệnh viện, bọn chúng quyết bắt gọn đại ca và nó trong hôm nay”

Evil dừng lại suy nghĩ vài giây, vừa rồi trong đám người kia hắn không thấy Bane đâu, không lẽ bọn chúng mai phục cả trên phòng nữa sao?

- Tên vừa rồi là người của cậu? – Evil quay lại hỏi Hunter

- Ủ, vệ sĩ của tôi.

- Hắn đưa nó đi đâu?

- Về phòng bệnh.

- Không được rồi. – Evil vội chạy về phía thang máy

- Nhưng có chuyện gì?

- Bane đang ở phòng bệnh!

...

Tên vệ sĩ đưa Nhược Phong trở về phòng bệnh nhân. Nó tuy không biết anh ta là ai nhưng biểu hiện có vẻ là người đáng tin cậy, tụi nó đang lên đến tầng 14, phòng bệnh mà Phong nằm ở khu nhà cuối, tầng 18, vì là khu vip nên được xây dựng riêng một chỗ.

Hunter gọi cho vệ sĩ, may mà anh ta nghe máy sau vài ba giây

- Đang ở đâu?

- Gần về tới phòng bệnh rồi thưa cậu chủ.

- Không về đó nữa, xuống dưới ngay. Tụi nó đang mai phục trên đó rồi.

Anh chàng vệ sĩ nhanh chóng nhìn thông báo trên thang máy...tầng 15 rồi...tầng 16...

Anh vội vàng nhấn nút tam giác đi xuống, nhấn liệt nó cho tới khi tới tầng 18, cánh cửa thang máy hé mở. Một cái đầu ló vào, đôi mắt dò tìm. Bane cho người canh giữ tại các cửa ra vào, và một tên đang ở đây, nhìn thấy nó trong thang máy. Vệ sĩ ra đòn ngay, thằng du côn bị đánh ngã ngửa ra sau, Nhược Phong bấm nút đi xuống.

- Thưa cậu chủ, chúng tôi đang xuống tầng 1, tôi nghĩ chúng ta nên ra khỏi đây. – Anh vệ sĩ gọi lại cho Hunter, sau khi nhận được sự đồng ý của cậu chủ, anh ta liền gọi cho người lái xe ra trước bệnh viện.

...

Bane đang ngồi trên bệ bồn tắm trong phòng hút thuốc lá thì thằng đàn em gọi, tiếng chuông điện thoại vang ra cả phòng bệnh...

Gã nghe máy, biết rằng Hạ Minh và Di Ngân nghe thấy âm thanh bên trong nên ra hiệu ấy thằng đàn em ra tiếp đãi hai đứa nó.

- Có chuyện gì?

- Con bé đó phát hiện ra chúng ta ở đây rồi, chúng đang xuống lại tầng 1.

- Chết tiệt!

Bane ném điều thuốc đang hút dở xuống sàn, gã định đuổi theo nhưng bất ngờ điện thoại lại rung thêm lần nữa, ông chủ gửi thông báo: " Không cần đuổi theo chúng nữa"

Phía bên ngoài, K đứng dựa tay lan can, đôi mắt mới xuất hiện hai bóng dáng quen thuộc, Evil và Hunter đang mở cửa một chiếc oto, theo sau là Nhược Phong và một người mặc vest đen. Cậu chủ của anh vẫn bình an vô sự.

...

Chiếc oto màu tro tàn đã vụt khỏi trung tâm thành phố Start war, không một kẻ nào bám theo sau, an toàn được đảm bảo.

20 phút sau:

Hunter xuống xe trước, anh quay lại giữ cửa, đỡ Nhược Phong đứng dậy một cách vô cùng cẩn thận và nhẹ nhàng. Phong không từ chối sự ân cần của anh, có điều đặc biệt, Hunter cố gắng hết sức để không chạm vào bàn tay của nó...anh ta biết chuyện gì sao?

Evil theo sau, anh mắt không mấy hứng thú...

Hunter gọi bác sĩ tư, ngay sau khi bước vào biệt thự, căn nhà này khiến Nhược Phong mừng tưởng tới một khoảng thời gian tươi đẹp mơ hồ trong quá khứ...đúng là nó đã thấy nơi này rồi...mọi thứ không thay đổi nhiều, chỉ là cổ kính hơn trước một chút thôi.

Nó bước vào trong cùng Hunter, một hồ cá cảnh, vườn cây rậm rạp những lá là lá. Có vẻ nơi này lâu không được tỉa tót.

Một bà cô giúp việc chạy ra, đứng kính cẩn chào:

- Thiếu gia!

- Bà chuẩn bị trà cho tôi đi. – Hunter đáp lại có chút thân thiết, tôn trọng với người phụ nữ nhiều tuổi

Bỗng nhiên người phụ nữ bất gặp Nhược Phong, bà đứng sững nhìn nó, đôi mắt mở to để nhìn ngắm gương mặt ấy, khuôn miệng mấp máy nói không thành lời

- Thiếu gia...chẳng phải...đây là...

- Tôi sẽ kể với bà sau, đi chuẩn bị đi.

Evil nhìn biểu hiện người phụ nữ vừa rồi, như thể bà ta mới nhìn thấy người quen

Nhược Phong ngồi xuống ghế bành, mọi thứ nơi đây đang đưa nó trở về quá khứ, căn phòng này, những bức ảnh, cách bày trí thật quá quen thuộc...

Evil ngồi xuống phía đối diện, nhìn nó đang ngơ ngác kia...

Bác sĩ đến, Hunter yêu cầu ông ta kiểm tra tổng thể cho nó và đồng thời băng vết rách nhỏ ở cổ lại. Sau một lúc kiểm tra, ông ra về với lời nhắc nhở: - Nên bồi bổ nhiều hơn sau khi phẫu thuật, cô ấy đã mất máu khá nhiều, cần ăn uống hợp lý để có sức khỏe tốt. Có thể sẽ gây đau đầu nếu hoạt động mạnh. Còn lại thì không có vấn đề gì.

- Em thấy ổn chứ? – Hunter nhìn nó cười, chờ đợi

Phong nhìn anh lắc đầu.

Anh nheo mắt, đưa tay xoa đầu nó một cách vô cùng thân mật:

- Em ít nói hơn xưa nhiều quá!

Hành động vừa rồi của anh khiến cả Phong và Evil ngỡ ngàng. Evil nhấp một ngụm nước, mới gặp nhau vài lần, mà họ thân thiết đến vậy sao?

- Anh là ai? – Nó lên tiếng hỏi

- Không nhớ một chút gì nữa sao?- Hunter tròn mắt nhìn nó, thoáng qua chút buồn: - Cũng đúng, chừng đó năm...

- Không hiểu. –Nó lắc đầu

- Anh nghĩ là em vẫn còn nhớ tới anh...nhưng không ngờ là quên cả quá khứ, cả anh nữa...

Evil không hiểu nổi Hunter đang nói gì, như thể hai người họ đã quen biết nhau từ trước đó rồi. Nhưng dù sao hắn cũng không thích mối quan hệ này cho lắm, trước kia hắn có thấy nó ngỡ ngàng như vậy đâu, biểu hiện đó tới giờ mới xuất hiện trước mặt một tên bất thành linh xuất hiện.

Bà quản gia đi vào, mang theo ba tách trà nóng, bốc khói nghi ngút, kính cẩn mời từng người, đến lượt Nhược Phong người phụ nữ dừng lại, đôi mắt run run, đôi tay khẽ đưa lên chạm cổ găng chạm vào nó để xác minh đây không phải mơ.

Hunter cười cười nhìn bà:

- Sự thật, không phải mơ đâu! – Bà sẽ được ôn lại kỉ niệm với nó.

- Anh là ai? – Nhược Phong hỏi lại lần nữa, nó không thể chờ đợi giải đáp về người con trai này lâu hơn được nữa

Hunter nhìn nó như để hồi ức về một quá khứ xa xăm, hai tay đưa lên, giữ vai nó, anh cố nhìn sâu vào đôi mắt đầy nghi hoặc kia, rành rọt nói:

- Là anh. Anh trai của em đây!

49. Chap 47: Ở Nhà Cùng Thợ Săn

Chap 47: Ở nhà cùng Thợ săn

(Sợ trở lại của nhân vật mà ai cũng hô hào “mãi không về thế?!”. Xuống máy bay và về nước rồi nhé!)

Evil bất ngờ nhìn Hunter. Anh trai sao? Hai người họ là anh em ử?

Nhược Phong tròn mắt nhìn anh, hai chữ anh trai mang đến trong tâm trí nó quá nhiều kí ức. Từ bao giờ nó chợt quên mất mình từng có một người anh?

- Anh?- Phong ngập ngừng hỏi lại

Hunter choảng tay ôm lấy nó, cái ôm của sự xót xa, của sự chờ đợi suốt mười mấy năm qua

- Anh đã tìm em và ba suốt 14 năm qua...

Nhược Phong đứng như chết sững, chuyện gì đang xảy ra với nó vậy?

...

Phong Hàn đã xuống máy bay, hắn đã quyết định về luôn sau khi hoàn thành xong thủ tục vận chuyển hàng mà không nghỉ ngơi gì cả. Trước khi đi, Hàn có nhờ Evil trông nom Nhược Phong hộ mấy ngày, nó nằm viện mà hắn lại phải ra nước ngoài nhận hàng, hắn thấy trong lòng có chút tội lỗi.

Trong chuyến xuất cảnh, Hàn có đặt chuyên gia làm cho hắn một khối rubic mới, cái lần trước hắn thấy mất một miếng rồi thì phải. Hàn không thích trò này, nhưng thấy thiết kế của ông chuyên gia nhìn cũng đẹp, coi như đây là quà thay thế vậy.

Phong Hàn lấy máy gọi cho Evil, có khi hai người họ vẫn còn trong bệnh viện, mới phẫu thuật xong chưa thể xuất viện được.

- Tôi về nước rồi, nó vẫn ổn chứ?

Evil ra ngoài, hắn nghĩ nên để cho hai anh em họ có không gian riêng tư.

- Ổn. - Evil trả lời

- Hai người đang ở đâu? Bệnh viện à?

- Bis đã tìm đến đó, xuất viện rồi.

- Nó có sao không? Mọi người đang ở đâu?- Hàn đang dựa lưng vào ghế bồng ngồi thẳng dậy, giọng Hàn sốt sắng

Evil bật thông báo hiển thị vị trí trên bản đồ để chỉ đường đi cho Hàn. Hắn ta sẽ tới đây trong vòng 30 phút nữa.

...

Hunter đi về phía đối diện, phía trước là tấm hình anh chụp riêng với mẹ, nhắm nghiền mắt, lời hứa của anh với mẹ đã được thực hiện, anh đã từng hứa trước khi bà từ bỏ cõi đời rằng: Sẽ tìm lại Nhược Phong và bố...

- Trước kia, gia đình chúng ta từng ở đây. - Hunter lên tiếng gợi lại chuyện: - Hồi còn nhỏ, màng mắt của em đã bị hỏng, bố mẹ cũng vì vậy mà thường xuyên cãi nhau...

- Bác sĩ nói nếu được hiến màng mắt thích hợp thì mới có khả năng chữa khỏi, trong khi đó không một ai hiến tặng trong suốt 3 tháng chờ đợi.

- Còn vụ hỏa hoạn?- Nhược Phong nhìn anh chờ đợi

- Ba đã ngoại tình với một người phụ có chồng...- Hunter nhắm nghiền mắt, quá khứ đau thương dần trở về trong anh: - Họ đã có con với nhau cùng lúc em chào đời...chồng của bà ta vì không chấp nhận được sự thật này đã cho người phóng hỏa chỗ này...

Hunter chạm tay vào khung hình, bao lâu nay anh đã làm mọi cách để tìm lại nó, nhưng lúc này đây, thực sự anh không muốn đem đau thương từ quá khứ gieo rắc vào nó nhưng ít nhất Phong phải biết xuất thân của mình.

- Sau vụ hỏa hoạn, chỗ này trở thành một đồng tro tàn, anh và mẹ bị mắc kẹt trong phòng...lúc đó anh cũng không biết rằng em và ba đã đi đâu, còn sống hay đã chết. Mẹ qua đời sau khi đưa anh ra ngoài, người phụ nữ vừa rồi là quản gia của nhà ta khi đó, bà ấy đã nuôi anh tới bây giờ.

Nược Phong lùi về sau mấy bước, miệng há hốc, đôi mắt đã chết lạng từ bao giờ, nó thấy băng khuâng ngay cả khi sự thật đã rành rành ngay trước mắt.

- Nhưng tại sao...anh lại chắc chắn tôi là em anh?

Hunter quay lại nhìn nó, anh tiến lại, nắm khuỷu tay nó giờ lên:

- Đôi tay với khả năng khác người và cả đôi mắt này nữa.- Anh nhéo má nó vô cùng thân thiết.

- Còn nhớ em đã vẽ cái gì vào buổi tiệc của Midnight không?

Anh nói vậy rồi kéo Nhược Phong sang phòng sát vách phòng khách, Hunter bật đèn chùm, đứng nghiêng sang một bên, để nó được nhìn ngắm trọn vẹn tất cả những gì có trong căn phòng đó.

Nhược Phong chậm chậm tiến vào trong phòng, đó là một nơi trưng bày những chiếc ly thủy tinh, đủ hình dáng, đủ kích thước. chúng được xếp lên nhau một cách đầy nghệ thuật...điểm chung duy nhất trên những chiếc ly rượu này là...một hình ảnh...nếu không nhầm thì nó giống y hệt hình ảnh mà nó vẽ trên chiếc ly hôm dự tiệc...

- Tác phẩm nghệ thuật của anh mà em đó!

- Hồi mới sinh ra...cho tới khi chúng ta lạc mất nhau...em chẳng nhìn thấy gì cả... - Hunter cười trêu mếu: - Anh dạy em vẽ đôi mắt, nhưng khiếu hội họa anh em mình kém nên nó giống cái lá thế đấy! Ngày nào em cũng vẽ hết ra nhà, rồi lại vẽ vào ly rượu của bố, mấy lần anh còn bị đánh đòn vì tội khơi mào. Nó được xem là trò tiêu khiển của hai anh em mình đó.

- Lần này về nước, mục đích chính của anh là tìm lại em, thật may mắn khi bữa tiệc đó em đã tham gia, anh biết đứa em gái anh cần tìm sẽ vẽ biểu tượng truyền kì được anh dạy bảo suốt tuổi thơ mà.

Nhược Phong chạm vào những chiếc ly ngay sát bên cạnh, ánh sáng đèn điện khiến chúng lung linh mờ ảo...mọi thứ Hunter kể nó đều nghe từng câu từng chữ một nhưng thực sự Phong vẫn chưa nhớ lại điều gì.

- Mãi tới sau này anh mới cho tu sửa lại căn nhà này, khá giống với hình mẫu ban đầu, sắp đặt mọi thứ trong này chỉ là do trí nhớ mơ hồ của anh thôi. - Anh tiếp tục kể

- Xin lỗi...tôi không nhớ gì hết...

- Chúng ta sẽ khơi gợi dần dần mà, còn nhiều thời gian lắm.

Hunter chưa từng nghĩ nó sẽ quên hết mọi thứ, nhưng cũng không thể trách gì được, khi đó nó mới 4, 5 tuổi. Một đứa trẻ không nhìn thấy gì...nó cần thời gian để xóa bỏ lớp tàn tro phủ dày trong quá khứ để thấy rõ ràng mọi thứ.

“Két” Tiếng phanh xe vang lại từ bên ngoài sân cắt ngang dòng suy nghĩ của Hunter, anh kéo nó đi ra ngoài xem có chuyện gì.

Một chiếc oto vừa phanh gấp bên ngoài cổng, Evil nhấp nhấp chiếc điện thoại trên tay, không ngờ Hàn lại đến nhanh đến thế.

Phong Hàn xuống xe, hần ngơ ngác nhìn xung quanh tìm kiếm vật gì đó, thấy Evil đang đứng đợi mình ngoài cửa, hần lao lại hỏi:

- Nó đâu rồi?!Không bị thương gì chứ?

Evil vòng ngón trỏ chỉ vào phía trong nhà, Hàn huỳnh huỳnh đi vào, nét mặt lo lắng hiện rõ, lẽ ra lúc đó hần không nên sang nước ngoài...

Nhược Phong ra tới phòng khách thì bắt gặp Hàn, tại sao hần ta lại ở đây? Làm sao mà hần tới được đây chứ? Không phải vẫn đang bên Mỹ sao?

- Có sao không!? Mặt mũi nhợt nhạt thế này...- Hàn hỏi thế nhưng không cần nó trả lời, đôi mắt lo lắng nhìn nó đầy thương cảm, không thềm để ý xung quanh có ai.

- Sao lại ở đây? - Phong hỏi lại hần

Hàn ngó trước ngó sau, sau khi thấy tổng thể không có vấn đề gì, hần lớn tiếng

- Cô biết là tôi lo thế nào không?! May mà không việc gì đấy!

- Sao lại tức giận với tôi?

Phong Hàn hơi lớn tiếng với nó trong khi đó nó đang là nạn nhân. Hàn thở ra một tiếng, giữ bình tĩnh, trong cả đoạn đường tới đây, hần thấy lòng cồn cào không yên.

- Lũ Bis đã được bọn đàn em giải quyết hết ở bệnh viện rồi, yên tâm đi em trai. - Hunter đi lại, vỗ vai Hàn

- May mà có anh giúp đỡ. - Hàn nhìn anh kính cẩn

Trước khi đi Mỹ Hàn và Hunter có nói chuyện, anh đã hứa với hắn sẽ bảo vệ nó trong mọi hoàn cảnh, với thể lực của Midnight thật dễ dàng trong việc dẹp yên Bis. Nhưng trong hoàn cảnh vừa rồi, hàn vẫn thấy lo cho tính mạng của nó, một kẻ như bane, hóa sắc, không nhân tính, lợi dụng thời cơ...trong khi nó thì ...

Evil chậm rãi bước ra khỏi phòng, cái dáng lạnh lùng bước đi, không chờ đợi ai hay bất cứ điều gì...

...

Bane kéo ghế ngồi xuống, Hạ Minh và Di Ngân bị trói vào cột giường, miệng nhét đầy vải, Bane bật máy ghi âm rồi thấy cái điện thoại lên bàn, gã muốn mua chuộc chúng...

- Cho thằng kia nói. - Bane chỉ vào Minh:

- Tụi bay thật may mắn khi ông chủ tao muốn chúng mày sống. - Bane nói: - Giờ mày muốn làm việc cho ai? Bis? EL?

- Chúng mày nghĩ giết tụi tao dễ sao? Chẳng lẽ EL lại để nhân viên của mình chết dưới tay kẻ khác mà không làm gì hả?

- Lũ canh cổng chúng mà mà được EL để ý hả? Hahaha!!! Hi sinh mấy đứa nhãi nhép như mày cũng chẳng ăn nhằm gì với EL đâu. Thử hỏi, bao nhiêu người nổi dối của các tập đoàn nổi tiếng trong vùng này chết dưới tay của EL rồi? Chúng mày cũng đang chờ đến ngày giải quyết nốt thôi.

Di Ngân cố thoát khỏi dây buộc, tay huých huých vào người Minh ý muốn nói gì đó. Bane cho người tháo khăn cho Ngân, cho cô nói.

- Người đẹp, nói đi em, muốn sống hay chết còn phụ thuộc vào cái mồm của em đấy!

Ngân gọi Minh thì thầm:

- Trong trường hợp này chúng ta nên nghe theo anh ta.

- Nhanh lên nào, ông chủ tao chỉ cho chúng mày 10 giây để đưa ra quyết định thôi. - Bane nhìn đồng hồ nói

Trong khi đó, một thằng nhãi đã được cử đi lấy thuốc từ phía người đại diện của ông chủ, cậu nhóc nhận 2 liều duy nhất cho 2 người...dù có hay không, chấp nhận hay không chấp nhận là người của Bis, hai người bọn họ đều trở thành vật chủ của hai liều thuốc kinh tởm này...

- Chúng tôi...

Minh lên tiếng sau những giây cuối cùng, anh nhìn Bane kiên định lên tiếng, vậy là một hiệp định đã chính thức bắt đầu!

...

7 giờ tối:

Bà quản gia mang đồ ăn lên bàn, tụi nó bị Hunter giữ lại nhà dùng bữa tối. Anh yêu cầu bà quản làm riêng đồ ăn cho nó bởi dạ dày Phong hiện tại chưa thể tiêu hóa đồ ăn bình thường.

Suất bữa ăn, người luôn nói chuyện chỉ có Hunter, thì thoảng Phong Hàn đệm thêm vài câu còn Nhược Phong và Evil gần như không nói tiếng nào, mỗi người một tâm trạng khác nhau...

- Ngày xưa...nó nói nhiều lắm, ồm ồm nhưng mà nghịch tợn

- Vậy mà bây giờ im thin thít- Hàn nhìn nó gằn giọng

- Mấy chú vệ sĩ thường bị nó ép mặc váy hay mấy đồ con gái, mấy chú ấy ám ảnh mãi...- Hunter nhéo má Phong cười lớn

Nhược Phong không kịp phản kháng, chẳng lẽ đây thực sự là anh trai của nó sao?

Phong Hàn và Evil đều đứng hình, tay cầm đĩa dừng lại trên không trung mấy giây...họ cá rằng ngày xưa anh em nhà này chắc chắn là thân thiết lắm.

Tuy Phong Hàn biết hai người họ là anh em nhưng mà...có cần thân thiết thế không nhỉ? Dù sao nó cũng đã nhớ lại gì đâu...hắn thấy không vui trong lòng.

- Bây giờ hiền khô, đánh cũng không khóc, vui không cười. - Hàn quay sang chỉ trích.

- Lát dùng xong bữa hai đứa lên phòng mà nghỉ ngơi, anh cho người dọn dẹp cho cả hai rồi đấy.

- Vậy còn nó thì sao? - Hàn nghi hoặc hỏi

- Ngủ cùng anh!

Evil cảm thấy nuốt miếng thịt bò khó khăn quá, hắn cần uống một ngụm nước.

Phong Hàn trừng mắt nhìn Hunter, hắn ẩn bàn đứng dậy nhìn hùng hổ lắm:

- Cái gì?

- Sao lại ngạc nhiên thế? Ngày xưa anh và nó thường ngủ chung phòng mà.

Hàn kiềm chế, dịu giọng hơn

- Nhưng bây giờ...dù sao thì cũng lớn cả rồi.- Hàn hăm hực nhìn anh nhăn nhó

- Lâu lắm rồi anh và nó mới gặp lại nhau, quyết định vậy đi

- Không được! - Cả 3 đứa đều đồng thanh.

Lần đầu tiên trong lịch sử cả 3 đứa tụi nó lên tiếng cùng một lúc, chung một suy nghĩ. Chung một dạng trạng thái biểu cảm.

Hunter nhìn Nhược Phong, nhìn Evil, ngơ ngác nhìn Hàn:

- Thôi được rồi...nếu mấy đứa không muốn thì thôi vậy.

Sau bữa ăn, Hunter nhờ bà Quản gia dọn dẹp thêm một phòng nữa cho Nhược Phong, vì sự phản kháng ác liệt từ ba đứa nên anh đành chấp nhận xe em gái.

Nhược Phong cũng không hiểu trước kia mình là đứa trẻ như thế nào, chắc cũng không hiền lành lắm, nếu không làm sao chơi với một người anh như thế này được?

Nhược Phong định về phòng để nghỉ sớm, có thể sáng mai tụi nó sẽ phải trở về biệt thự EL, mới đi tới cầu thang đã bị Hunter giữ lại, anh kéo nó ra phòng khách hỗ trợ anh xem phim ma...con người này thật là không hiểu nổi. Nó nhớ ấn tượng lần đầu gặp anh trên sân khấu nghiêm chỉnh, chừng chặc lắm mà...sao giờ ngây thơ và hồn nhiên đến thế được chứ?

Phong Hàn đã được ông anh giang hồ ép buộc ngồi đó xem phim, Evil chạy không thoát. Tất thấy đều ngồi im trên ghế chờ Hunter chuẩn bị thực phẩm cho bộ phim ma mới ra rạp. Bà quản gia trước khi đi nghỉ, nhìn ba đứa trên ghế mà động lòng thương, 1 bảo mẫu và 3 em nhỏ...

Xét trên phương diện giang hồ, để tìm được một người như Hunter quả là hiếm. Một ông chủ nghiêm khắc và có uy tín, tiếng tăm ở thế giới ngầm, nhưng khi ở nhà lại là một người anh ngộ nghĩnh và hài hước.

Anh mở phim trên thiết bị máy chiếu, màn hình rộng, chất lượng hình ảnh chuẩn HD. Trong khi ba đứa đang ngồi im thín thút trên ghế thì anh tắt rụp bóng điện, căn phòng trong chốc lát tối đen.

- Vậy mới có không khí của phim ma! - Hunter nói vọng ra

Bộ phim bắt đầu bằng âm thanh ghê rợn ở cầu thang, một chiếc khăn trắng buộc trên lan can từ từ nhuộm đỏ...tiếng bước chân...“tóc tách” tiếng dung dịch màu đỏ chảy trên tầng...

Hunter lúc này mang vào một bịch bắp rang bơ, chen vào giữa Phong Hàn và Nhược Phong, điều này khiến mặt Hàn ngơ ra không cam chịu.

Evil nhìn thước phim ghê rợn bằng con mắt am đạ...bao giờ ma mới xuất hiện?

Hunter đưa ôi đứa một bịch bắp rang bơ và một lô thực phẩm dự trữ, anh vừa xem, vừa ăn không ngừng, đôi mắt gắn chặt lên nhân vật chính trong phim...bình thường anh làm gì cũng một mình hoặc nhiều lắm có

thêm bà quản gia, còn hôm nay thì khác, tuy rằng 3 đứa ngồi cạnh anh không thích giao tiếp nhưng không sao, một mình anh nói cũng được, ít nhất anh không phải đơn độc...

50. Chap 48: Come Back

Chap 48: Come back

Bộ phim cứ tiếp tục, nhưng Nhược Phong, Evil, Phong Hàn đều muốn nó chóng kết thúc, tốt nhất là hết luôn cũng được bởi chúng nó đang rất mệt mỏi, không những thế ngồi xem phim cũng không yên. Chốc chốc Hunter lại nhảy dựng lên khi đến cảnh kinh dị, hoặc làm đổ bắp rang ra sàn, hoặc chạy đi chạy lại lấy thêm đồ ăn thức uống, thành ra phòng khách chẳng mấy chốc biến thành một rạp chiếu phim mini kèm bán đồ ăn nhanh.

Phong Hàn vì không tiếp tục chịu đựng được đành quay sang thì thầm góp ý:

- Anh ngồi im được không?
- Con ma ở sau cánh cửa kia! Kìa, đó, thấy không...

Hunter không nhìn thấy biểu cảm của ba đứa xung quanh, bộ phim đang đến đoạn cao trào mà.

Đây là ngày đáng nhớ nhất với cả 4 người. Làm sao mà Evil hay Phong Hàn quên được ông anh này chứ? Có bao giờ tụi hần gặp một đàn anh giang hồ lại có tính cách như thế này đâu...vậy ra vẫn còn có những con người hồn nhiên như thế này trong cái xã hội đầy cám dỗ, đen tối.

Chiếc chuông nhỏ điểm 11 giờ đêm...

Trên chiếc sofa dài giữa phòng khách, mấy chiếc vãn bật, bộ phim tuy kết thúc nhưng màn hình vẫn sáng.

Chỉ có điều, 3 người đã ngủ từ lúc nào không biết. Một ngày đầy mệt mỏi.

Gói bắp rang trên tay Hunter rơi xuống thảm, thức ăn trên bàn vẫn còn chất đống. Phong Hàn ngả đầu vào thành ghế, mấy ngày này hần chưa được chợp mắt lúc nào, hần ngủ say tới mức đập Hunter ngã khỏi ghế từ khi nào không biết...

Nhược Phong đã bị đánh thức bởi chuỗi hình ảnh từ quá khứ, nó vùng tỉnh dậy, đầu nó đau quá, không nhớ được gì hết. Trán nó đầm đìa mồ hôi, đôi mắt thất thần nhìn lại tất cả mọi thứ xung quanh mình, nhà nó đây sao?

Nhược Phong nhẹ bước lên cầu thang, nó đang cố gắng trở về với quá khứ, trong giấc mơ kia, có nơi này, từng góc ngách một đều thân quen.

- Em giữ bên này nhé. – Một cậu nhóc chừng 6- 7 tuổi thì thầm với cô em
- Đứa bé gái gật gật đầu, miệng cười thích thú, đôi mắt mơ hồ nhìn không đích đến
- Ông quản gia mới sắp lên rồi đó. – Cô bé lẳng tai nghe từng âm thanh nhỏ nhất ở dưới cầu thang
- 1,2 thì giật nhé.
- Oke!

Và rồi, đúng như suy tính, ông quản lí mới của hai đứa trẻ lên tầng và mắc bẫy mà chúng tạo ra. Ông ngã sõng soài ra sàn vì mắc chân phải một sợi dây. Hai đứa trẻ ôm nhau cười đau cả ruột. Sớm muộn gì ông cũng phải xin chuyển đi à xem.

Mọi thứ như tái hiện lại ngay trước mắt nó vậy. Phong ản cửa bước vào một căn phòng, hệ thống bóng điện tự động bật theo mỗi bước chân, đúng rồi, đây là thiết kế đặc biệt dành riêng ột đứa trẻ có vấn đề về mắt . Không cần công tắc điện ở nhiều nơi, hệ thống cảm ứng sẽ tự nhận dạng khi có người bước vào phòng, đèn sẽ sáng.

- Nhược Phong...tĩnh lại đi...mẹ ơi, em bị làm sao á. – Cậu bé khóc thét lên, ôm đứa em lay mạnh
- Nó nằm im re rồi mẹ ơi, dậy đi, muốn gì anh cũng đồng ý hết mà...
- Anh nói đấy nhé!

Con bé mở mắt, ôm người anh cười ngoác miệng...một chiêu thức lừa đảo có tác dụng...

Những con búp bê đầu trọc lóc, những chiếc xe đua của anh trai bị nó gỡ hết bánh xe, trên tường toàn những hình vẽ nghệch ngoạc của hai anh em...mọi thứ vẫn ở đó, tất cả đang ở đó... Kí ức ủa về trong nó một miền cảm xúc đột ngột. Phải rồi, đây là tuổi thơ của nó, đây là phòng nó, là quãng thời gian tươi đẹp mà bao nhiêu năm qua vô tình nó bỏ quên. Người nó cứng đờ, đôi chân như cắm rễ trước giường, không bước thêm được nữa...

Nhược Phong ôm mặt, nó ngồi thụp xuống sàn, không đứng vững được nữa rồi, đôi mắt dần đỏ hoe nhìn bức hình người phụ nữ treo trên đầu giường...nụ cười phúc hậu khắc khoải trong tim nó...Mọi thứ trong Phong giờ đều trọn vẹn nhất.

- Con về rồi...

Một dòng nước trong suốt tuần dài trên gương mặt hốc hác nhợt nhạt...

Sau vách tường, đôi mắt lảng đạm nhìn về phía nó, tâm trí luẩn cuẩn trong một mớ hỗn độn. Chính hắn cũng không biết mình nên làm gì, tốt nhất, nên giữ một khoảng cách đủ để cả hai được an toàn... Evil quay đi, bước xuống cầu thang, tuy có chút lưỡng lự...

Điều gì đã giữ chân hắn? Evil quay trở lại căn phòng...đó là lần đầu tiên hắn thấy đôi vai đó run lên...lần đầu tiên không thể quay mặt bỏ đi...

Nhược Phong không kiểm soát được cảm xúc nữa, nó như trở lại con người của 14 năm trước, không gượng ép cảm xúc vì bất cứ điều gì...những dòng nước mắt cứ lăn dài trên má...

Evil dừng lại ngay cạnh Phong, hắn ngồi xuống cạnh nó, Nhược Phong không để ý tới hắn lúc này.

Evil đặt bàn tay lên vai nó, nhịp nhịp nói:

- Dừng khóc.

Hắn không biết nên làm gì để an ủi nó bởi xưa nay có bao giờ hắn rơi vào hoàn cảnh này đâu. Quen dần với đau đớn của người khác, có lúc đó còn là niềm vui nho nhỏ của hắn.

- Không kiểm soát được nữa rồi...

Nhược Phong nói trong tiếng nấc, tuy rằng không muốn bị nhìn thấy trong hoàn cảnh này...nhưng chính nó cũng không biết phải làm gì nữa...

Evil để Nhược Phong ngã đầu vào vai mình, nó không từ chối vòng tay của hắn. Những giọt nước mắt rơi xuống, thấm ướt vai áo hắn...

Tiếng nấc dứt quãng đã làm cho Nhược Phong không nghe thấy nhịp thở của hắn, mọi thứ trong hắn lúc này như đi chệch quỹ đạo, cảm giác kì lạ lắm...

...

Đã 8 giờ sáng, Phong Hàn lờ đờ đi ra khỏi phòng, cả đêm nằm ở ghế khiến người hắn đau ê ẩm. Hunter lồm cồm ngồi dậy, làm sao mà anh lại nằm dưới đất thế này?

Bà quản gia đã chuẩn bị xong bữa sáng, thấy hai anh chàng đã dậy liền mời xuống dùng bữa.

- Mà...Nhược Phong đâu anh? – Phong Hàn nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy nó liền lên tiếng hỏi
- Có khi vẫn ngủ trong kia, phim hôm qua lúc cuối thế nào? Anh ngủ quên mất...
- Hay lắm, lúc nào rảnh anh xem lại đi.

Hàn nói thế trong khi hắn là người ngon giấc đầu tiên trong hội.

Evil trở lại từ phía đối diện, hẳn là người dậy sớm nhất, hôm nay phải trở về biệt thự EL, tay quản lí đã gọi cho hắn khi sáng sớm.

- Chuẩn bị đi, chúng ta phải về rồi. – Evil nói với Hàn

- Sao lại vội như vậy? Hai đứa ở lại đây...- Hunter nói

- EL gọi rồi, phải về ngay. Gọi Nhược Phong đi.

Cùng lúc đó, Phong xuống tầng.

- Có phải mấy đứa đang tham gia cuộc tuyển chọn người thừa kế của EL không? – Hunter dò hỏi: - Với danh nghĩa của Midnight, anh có thể rút Phong ra khỏi cuộc đua này...

- Đó là điều không thể. – Evil nhìn nó lên tiếng: - Đây là sự kiện quan trọng trong thế giới ngầm, không một tổ chức nào có quyền hạn trong việc này, ngoại trừ EL.

- Phải rồi, anh còn là anh trai của nó nữa, như vậy, đáng lí ra anh bắt buộc phải tham gia chứ?- Phong Hàn chợt nghiệm ra

- Tờ thông báo của EL cũng ghi rất rõ, nếu để họ phát hiện con của các ông trùm không tham gia cuộc tuyển chọn theo bất kì hình thức nào thì cả thành phố sẽ phải chịu hậu quả, nếu bây giờ anh xuất hiện, Gangster sẽ gặp biến cố lớn.

- Em sẽ trở về đó. – Nhược Phong lên tiếng: - và tiếp tục trò chơi này.

Hunter nhìn đứa em gái, mới đó thôi, anh còn vui mừng biết nhưng nào khi tìm lại được nó thì giờ đã đến giờ phút phải chia tay.

Hàn và Evil ra xe trước, từ đây trở về Start War khá lâu vậy nên chúng nó không thể ở lại dùng bữa sáng. Hunter cùng bà quản gia ra cổng tiễn tụi nó. Nhược Phong định lên xe, nhưng rồi nó quay lại, người phụ nữ nước mắt lưng tròng. Không biết nên bắt đầu từ đâu, quá nhiều thứ nó cần nói với bà ấy. Phong vòng tay ôm lấy bà...điều này khiến bà vô cùng bất ngờ.

Nó thì thầm lên tiếng:

- Cảm ơn vì tất cả những gì bà đã làm cho gia đình cháu. Trần Bà bà...

Chỉ thế thôi, người phụ nữ ấy đã để nước mắt tèm lem trên mặt rồi, không nói được lời nào nữa...cô chủ của bà đang ở đây...người mà bà và Hunter tìm kiếm đang ở đây...

Nhược Phong quay lại nhìn Hunter, nụ cười lâu nay giấu kín tới giờ phút này mới hiện trên gương mặt vô cảm đó.

- Về Gangster đi, bố đang ở đó.Anh trai.

Hunter nghiến chặt môi, đôi mắt kia đã trả lời cho tất cả những điều anh muốn hỏi, chính là con nhỏ khó bảo lắm trò của ngày xưa. Anh tiến lại, ôm đứa em gái nhỏ bé vào lòng, thì thầm:

- Gia đình ta sẽ sớm sum vầy thôi, anh sẽ làm mọi cách để em ra khỏi tập đoàn đó. Và tìm ra kẻ đã phóng hỏa căn nhà này...

Evil ngồi trong xe nhìn ra, bất chợt, hắn bắt gặp một bóng đen đang lấp ở sau cây cổ thụ qua kính chiếu hậu. Hắn vô tình lơ đãng quá, lão già đó chẳng dễ gì để hắn tự do đâu.

Phong Hàn nhìn chằm chằm hai anh em nhà kia không dời mắt, hắn cố trấn tĩnh mình, phải thông cảm, thông cảm...

Evil ra khỏi xe,

- Đi đâu vậy?- Hàn hỏi

- Ra ngoài chút, về liền

Evil vờ như không thấy bóng đen vừa rồi, hắn ngoặt vào con ngõ nhỏ gần nhà Hunter, quả nhiên, bóng đen kia đi theo hắn. Đến ngã rẽ, Evil cắt đuôi. Gã ta chạy vội lại, nhìn quanh để tìm kiếm.

- Ở đây. – Evil lên tiếng

Một lúc sau Phong Hàn thấy Evil trở lại xe, không có gì thay đổi. Chiếc xe đã chuyển bánh trở về Start War, phía ngõ nhỏ, một gã mặc đồ đen được vệ sĩ của Hunter bắt giữ đưa về, kèm theo lời nhắn của Evil gửi Hunter: “Chăm sóc cậu ta thật tốt”

Start War 2 ngày sau:

Lô vũ khí được Phong Hàn kí kết lấy từ Mỹ đã được đưa tới cảng Việt Nam. Bên đối tác yêu cầu người đại diện của EL ra nhận hàng.

Tình trạng sức khỏe của Nhược Phong cũng ổn hơn nhiều, tên quản lí EL không quan tâm tới điều này, dù sao thì nó vẫn phải đại diện ra nhận hàng từ bên đối tác.

Nhược Phong đã chuẩn bị xong mọi thứ, xuống tới tầng một, đầu nó lại đau, bác sĩ nói sẽ gặp tình trạng này trong vòng một tháng đầu tiên sau khi phẫu thuật. Nó cố trấn tĩnh mình cho thật tỉnh táo.

Ông quản lí cũng đang ở đây, lão cũng thấy biểu hiện của Nhược Phong vừa rồi. Dù không muốn nhưng Di Ngân bắt buộc phải lên tiếng đả kích:

- Tình trạng của cô ta không tốt, không biết có thể hoàn thành nhiệm vụ này không?

- Cô ổn chứ? – Ông ta gắng nhìn

- Để tôi đi cùng nó. – Phong Hàn lên tiếng

- Tôi thấy không tiện lắm đâu, một trai một gái, nếu không phiền tôi sẽ ra nhận hàng cùng Nhược Phong.

- Ngân đưa ra ý kiến

Lão suy nghĩ một lúc rồi cũng chấp nhận ý kiến của Di Ngân. Đoàn xe của EL đã dời gala, Phong Hàn thấy lòng lo lắng một cách kì lạ...

Evil trở về phòng, K đi theo sau, đến cửa thì Evil kêu anh ta về phòng của mình. Hắn đóng cửa. Lúc nào nó cũng khiến hắn phải suy nghĩ...

- Đại ca...- tên cận vệ mặt của Evil lên tiếng trong bóng tối

- Sao lại ở đây?

- Mấy ngày này Bane và đồng bọn không có kế hoạch gì cả, điều kì lạ là ngày nào chúng cũng ăn uống chơi bời không hề quan tâm tới phi vụ lần này của EL.

- Tên cầm đầu thì sao?

- Bane không nói đến người đứng đầu, tôi đang cố gắng tìm trụ sở chính của chúng đây.

Evil ngồi vào bàn làm việc, Di Ngân có âm mưu gì sao? Biểu hiện gần đây của cô ta có chút kì lạ.

Evil với tay lấy một mẫu rubic nhỏ trên bàn, nó đã ở đây rất lâu rồi mà vẫn chưa trở về với vị trí thực sự của mình, có lẽ nên trở về để mọi thứ hoàn hảo...

- Đại ca này...- Tên cận vệ chưa dời đi: - Nhược Phong...tình trạng sức khỏe vẫn tốt chứ?

- Không chắc.

Evil nhìn cậu nhóc, không phải hắn đang lợi dụng, nhưng vì an toàn của cậu ta, tốt nhất nên như thế này thì hay hơn.

- Ngày trước, nó là người thế nào? – Evil chân chừ hỏi

Cậu nhóc im lặng một lúc, hướng ánh mắt nhìn Evil, trầm trù nói:

- Hồi còn nhỏ, sức khỏe của Phong khá yếu. Sau khi được thay màng mắt, nó phải nằm viện suốt một năm trời. Khi xuất viện, Phong cũng không được ra ngoài hay tiếp xúc với ánh sáng mạnh, bác sĩ lúc nào cũng trực bên giường bệnh 24/24. - - Cậu nhóc dừng lại, như để hồi tưởng về một khoảng thời gian tươi đẹp lắm.

- Tiếp.

- Sức khỏe quá yếu, không những thế, mỗi lần chạm phải tay ai nó đều mất máu rất nhiều. Đại ca cũng biết rồi đấy, về khả năng quái dị đó, nó cướp đi toàn bộ sức lực. Nó không thể làm việc gì quá nặng nhọc, kiểm cả việc bảo vệ bản thân. Nhược Phong cứ tỏ ra mạnh mẽ vậy thôi, thực chất chỉ đang cố giấu con người thật bên trong mình...

Cậu nhóc không để ý tới biểu hiện của Evil, cậu đang kể lại những sự kiện đáng nhớ nhất của cuộc đời mình cho cậu chủ mới. Đối với Evil, cậu có lòng tin tưởng khá cao.

- Ông chủ nhận nuôi Hạ Minh và tôi để bảo vệ nó khi ở trường cũng như ở nhà, thay thế vị trí người anh đã qua đời...nhưng giờ thì...thằng khốn nạn đó đã phản bội Nhược Phong...mà tôi thì không thể làm gì để bảo vệ nó...

Evil cất cục rubic nhỏ vào túi áo, vị trí thích hợp của nó vốn dĩ không phải là ở đây mà là trên khối lập phương ma thuật...đương nhiên, nó không thể hoàn hảo nếu thiếu đi một mảnh ghép, dù là nhỏ bé nhất.

- Anh trai nó...chưa chết. Và cậu vẫn sẽ bảo vệ nó, theo cách của tôi.

51. Chap 49: Sa Lưới-nói Dối-lòng Tin

Chap 49: Sa lưới-nói dối-lòng tin

Nhược Phong và Di Ngân đã tới điểm hẹn để nhận hàng. Phong cho người ra thám thính tình hình bên ngoài, sau khi chắc chắn không có tên cớm nào đang mai phục gần đó nó liền lạc với bên đối tác.

- Chúng tôi đến nơi rồi, ông đang ở đâu?

- Nhìn về phía cảng, tàu 333

Nhược Phong ra hiệu cho đồng bọn chạy xe lại gần cảng để thuận tiện đưa hàng vào xe, nó nghĩ mình nên đi xuống để tiện quan sát hơn, đồng thời kí vào biên bản đã nhận hàng.

Di Ngân cầm khư khư chiếc điện thoại di động, mặt hơi tái, mắt trắng dã.

- Xuống xe. - Nhược Phong gọi Ngân, cô ta nên theo nó đi gặp đối tác.

Ngân bước xuống, mắt nhìn ngó xung quanh, chờ khi Nhược Phong quay lưng đi trước, tay vội bấm bấm vào màn hình, một thông điệp đã được gửi đi. " Cảng 123, tàu 333"

Phía đầu dây bên kia thư thái đọc tin nhắn, gật gật đầu tán thưởng, trò chơi càng ngày càng vui.

Nhược Phong đã kí nhận và hoàn thành mọi thủ tục, lũ người khuân vác cũng đã chất đầy hàng lên xe. Ngân đứng gần chiếc xe để hàng, mặt ra vẻ đang quan sát mọi người trong khi cánh tay đang lẩn mò một vị trí thích hợp trên lớp xe để thực hiện mưu đồ của mình.

Trên bản đồ tín hiệu cũng không có tín hiệu lạ từ tổ chức nào cả, lô hàng này dễ dàng hơn nó tưởng.

- Xong hết rồi. - Một tên điểm xong quân số và hàng hóa chạy lại thông báo với nó

- Về.

Đoàn xe của EL đã rời cảng tiến về trung tâm thành phố. Nhược Phong nhìn lại đồng hồ, 11 giờ đêm, ngoài trời đen kịt một màu.

Có lẽ Hunter đã tìm về Gangster, bố sẽ vui lắm khi biết anh vẫn còn sống, nó chỉ lo một điều EL nếu phát hiện ra Hunter là anh trai nó vậy thì Gangster sẽ gặp rắc rối lớn.

Phong quay sang, bắt gặp ánh mắt Di Ngân, nó biết là cô ta đang có mưu đồ gì đó qua ánh mắt lo sợ cố gắng che giấu nỗi sợ hãi.

...

- Đại ca...- Một thằng nhóc mặc đồ đen tiến lại gần Bane: - Nghe nói EL đang nhập một lô vũ khí từ Mỹ về, chúng ta không có kế hoạch gì sao?

Mấy thằng nhóc đang chơi bài bên cạnh cũng ra vẻ đồng ý với ý kiến của cậu. Bane cười khà ồ, chúng nó cũng biết quan tâm tới mấy phi vụ này sao?

- Dĩ nhiên là không?

- Vậy tại sao bây giờ chúng ta vẫn ở đây? Không lẽ đại ca có sáng kiến gì sao?

- Phải để gậy ông đập lưng ông mới gay cần. Trò cướp giật của ngày xưa quê rồi, phải để chúng nó mệt như người vì món hàng béo bở đó, ra tay, bách phát bách trúng.

Cậu nhóc cười lớn theo Bane, cả đám xung quanh tuy không hiểu gì những cũng cười tào hiệu ứng âm thanh.

Cậu lần dần ra ngoài, vờ châm điếu thuốc, một tay cầm điện thoại bấm số..." đại ca, tôi nghĩ chúng đã mai phục trên đường về"

Evil quan sát màn hình máy tính, đọc xong tin nhắn của tên cận vệ mật hấn lại càng thấy thắc mắc, trên màn hình định vị lúc này, cột sóng phát ra từ chiếc sẽ trở hàng vẫn đang chạy từ từ trên đường cao tốc. Trong phạm vi 3 km gần đó không có bất cứ điều gì khả nghi...chúng mai phục ở đâu mới được chứ?

...

Nhược Phong quan sát rất kĩ chiếc congteno đi phía trước, đang đến đoạn đường vào thành phố, chỗ này không có nhà ở, xung quanh chỉ toàn là đất hoang và nhà kho bỏ hoang. Có điều gì không ổn lắm, nó cảm nhận được qua từng đợt cây bên vệ đường đang đưa theo gió...

Phong Hàn không thể ngủ được, hấn ngồi bật dậy, nhìn đồng hồ, tâm trạng lo lắng kì lạ, hấn nhấn tin cho nó:

- Về đến đâu rồi?

- Đầu thành phố.

- Có gì thì gọi tôi.

Nhược Phong vừa cất điện thoại vào túi thì " Bùm" âm thanh vật gì đó nổ vang lên khiến tất cả giật bắn mình. Chiếc congteno chở hàng đi chậm lại, rồi dừng hấn bên vệ đường.

Phong chau mày nhìn tên lái xe hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Xe bị nổ lốp rồi.

Mấy tên bê vác đã xuống xe, nhìn cái lốp bẹp dí hơi ngán ngấm, may mà chsng mang theo lốp xe dự bị. Nhưng cần mất ít phút để thay thế 2 cái cho nhau.

Lùm cây cỏ cao vút xung quanh đang nhấn chìm trong bóng tối, chốc chốc đổ rạp xuống vì bị giẫm đạp...

...

Evil trở lại bàn làm việc với một cốc trà ấm, màn hình định vị chỉ trong chưa đầy 2 phút hấn dời đi bây giờ đã thành màu đen bất tận. Tất cả những gì hấn có thể thấy trên đoạn đường về thành phố không còn một chấm xam nào xuất hiện nữa, tất cả các thiết bị điện thoại và phát tín hiệu của EL đã biết mất hoàn toàn trên màn hình.

Evil kiểm tra lại kết nối nhưng kết quả vẫn không thấy tín hiệu nào xuất hiện nữa. Cái quái gì đang xảy ra vậy, chúng nó gặp chuyện gì rồi...

Phong Hàn đập cửa phòng Evil ầm ầm, Evil để hàn vào:

- Có chuyện gì vậy? Tại sao không có tín hiệu? - hàn giơ màn hình điện thoại lên

- Chúng bị vô hiệu hóa hết rồi.
- Không lẽ...tụi nó có chuyện gì rồi sao?
- Có lẽ vậy.

Evil kéo áo khoác sau ghế, chạy ra ngoài, Phong Hàn thở hắt ra một tiếng...rắc rối lúc nào cũng đến với nó...

Tên quản lý cho triệu tập toàn bộ tụi hần tại phòng khách. Hạ Minh thư thái ngồi nhấp rượu, từng ngụm một vô cùng bình thản.

- Bis đã nhúng tay vào chuyện này sao? - Nga ngạc nhiên hỏi
- Điều quan trọng là không có tín hiệu của chuyến xe trên màn hình chỉ trong 2 phút.- Hàn nhìn Evil thắc mắc: - Tại sao vậy?
- ID,pass hệ thống an ninh của EL đã được truy cập tại một địa điểm khác. Tất cả các thiết bị phát tín hiệu được xóa cài đặt, mọi thứ trở về với thời điểm ban đầu,vậy nên không có tín hiệu trên màn hình.
- Vậy thì, kẻ nào đó đã tiết lộ thông tin bảo mật ra ngoài? - K nhìn Evil khẳng định

Tên quản lý triệu tập quân, ra lệnh cho chúng đi về nơi cuối cùng thấy tín hiệu của Nhược Phong và chuyến hàng, có thể chúng nó vẫn còn ở đó.

- Di Ngân? - Phong hàn đột nhiên nhớ ra điều gì: - Tôi nghĩ, kẻ đáng nghi nhất là con bé đó.
- Làm sao anh chắc chắn như vậy? Trong số 7 người chúng ta ai cũng biết ID và pass.- Hạ Minh đặt cốc rượu xuống bàn.
- Mỗi quan hệ giữa Ngân và Nhược Phong vốn không tốt, đột nhiên lần này cô ta đồng ý đi lấy hàng cùng Phong, tiện thể làm tai mắt cho Bis? Giả thiết hợp lý chứ?- Hàn nhìn Minh đầy tức giận
- EL sẽ không nường tay với kẻ phản bội, họ sẽ tìm ra kẻ đó, sớm hay muộn thôi.- Tên quản lý trở lại bàn sau khi điều động lũ vệ sĩ đi tìm
- Thực ra...- Minh định nói điều gì đó nhưng tiếng chuông điện thoại cắt ngang, Minh mới nhận được tin nhắn

” Mày sẽ chết nếu không được cấp thuốc, đừng để phải hối hận”

Minh xóa bỏ tin nhắn, anh lo lắng nhìn xung quanh, không lẽ họ cũng đang ở đây? Anh đã có suy nghĩ nói cho tên quản lý việc mình và Ngân bị Bane kiểm soát bởi thứ thuốc quái quỷ nào đó. Nhưng nếu nói ra gã ta sẽ không đưa thuốc giảm giải...

...

Nhược Phong nhận thấy ven đường có người, nó xuống xe, tìm gặp tên quản lý chính đợt nhận hàng này nói nhỏ rằng nên cẩn thận, có kẻ đang mai phục.

Vừa dứt lời, bỗng nhiên một luồng khói màu trắng đục lan tỏa nhanh chóng ra không khí, tất cả trong giây lát bị nhấn chìm trong không khí ám mùi hóa chất.

Nhược Phong không kịp định hình xem thứ gì đang làm chủ không khí thì đã thấy tên quản lý trước mặt ho sặc sụa, vài giây sau ngã lăn xuống mặt đường. Tụi nó lại được đón tiếp rồi...

...

Nhược Phong tỉnh lại trong tình trạng tồi tệ, mọi thứ trước mắt nó bây giờ là màu đen đặc của bóng tối. Người nó bị buộc chặt vào một chiếc ghế, hai tay chói bằng chạc phía sau thành ghế, miệng dán băng dính. Không khí ẩm ướt toàn mùi đất ướt, cảm giác lạnh lẽo...

Đây là đâu vậy?

Có tiếng mở cửa từ phía đối diện, trong bóng tối hun hút Nhược Phong nhìn thấy một người đàn ông đang tiến về phía nó. 2 chiếc đèn 15w bật lên, không sáng lắm nhưng quá đủ để nó nhận ra kẻ đang đứng đối diện là ai.

Bane kê ghế ngồi trước mặt nó, tay xoay xoay cái máy ghi âm, miệng ngậm xì gà. Một tờ giấy gấp tư nhét ở túi áo...

- Chào người đẹp. - Bane nhả một cục khói về phía nó

- Tao không làm mất thời gian nữa, vào vấn đề luôn.

Bane rút tờ giấy trong túi áo, mở ra, giơ trước mặt nó

- Hi vọng mày hoàn thành vai diễn của mình tốt nhất có thể.

Nhược Phong nhìn những dòng chữ đánh máy trên tờ A4, chúng muốn nó quay lưng với EL sao?

Bane gỡ mẫu băng dính trên miệng nó

- Làm được chứ?

- Biến

- À ờ, chúng ta cũng cần có gì đó để trao đổi với nhau chứ nhỉ? - Bane hút một hơi sáo, từ phía cửa, hai thằng to con vác một cậu nhóc vào, ném bịch xuống sàn

Nhược Phong nghi hoặc nhìn người đang nằm ở đó, cái dáng thật quen thuộc nhưng cậu ta mặc đồ rất kín, khuôn mặt được che đi bởi cái khẩu trang đen.

Hai tên to con tiến lại, dựng cậu nhóc lên, lột bỏ chiếc mũ lưỡi trai, gỡ bỏ chiếc băng khẩu.

Ngọn đèn 15w treo trên trần đang khê kêu sè sè, ánh sáng chập chờn như một con mắt mờ liên tục nhấp nháy. Bên trong căn phòng vẫn hoàn toàn im ắng.

Nó không thể tin vào những gì mình đang thấy nữa, người mà nó từng nghĩ đã chết giờ lại đứng sừng sững trước mắt mình. Tên cận vệ thân cận nhất mà nó tin tưởng ngỡ rằng đã chết giờ lại đang ở đây...Hạ Phi đang ở đây...cậu ta vẫn còn sống. Bao nhiêu cảm xúc ủa về như một cơn sóng lớn, lẽ ra Phong nên vui vì biết rằng Phi vẫn còn sống nhưng tại sao lại gặp cậu nhóc trong hoàn cảnh này...nó phải làm gì bây giờ đây?

- Còn nhớ ai đây không? - Bane nhìn biểu hiện của nó đã nắm chắc phần thắng

Hạ Phi đã bất tỉnh, hai tên còn đồ đang giữ cho cậu nhóc đứng vững. Một bên mặt của Phi bị bồng lớn do ảnh hưởng của trận nổ đêm hôm đó. Nhược Phong nhìn thấy những vết khâu chằng chịt trên tay cậu nhóc...Phi đã phải chịu đựng tất cả nỗi đau đó là vì nó...Phong trách khừ bản thân vì điều này...

- Hoặc đây là lần cuối cùng 2 đứa chúng mày gặp nhau, hoặc diễn với tao vở kịch này.

- Các người đã làm gì cậu ta?

- Cho uống chút thuốc an thần, kích động quá không tốt đâu.

Nhược Phong nhìn Hạ Phi, nhìn tờ A4 trên tay Bane, nó thực sự không biết mình phải làm gì lúc này...

Bane nhận thấy nó chưa thể đưa ra quyết định, gã ra hiệu cho hai tên còn đồ làm như kế hoạch. Và rồi, một tên giữ Hạ Phi, một tên đứng đấm liên tiếp vào bụng, vào mặt cậu nhóc.

- Dừng lại! - Nhược Phong gần như hét lên

- Tiếp tục cho tới khi cô ta đồng ý.

Cắn chặt môi, mắt nhắm nghiền, để Hạ Phi sống và phản bội EL? Hoặc mất tất cả? Tâm trí nó bị giày vò bởi chính những đấu tranh giữa hai ý kiến trái chiều.

Nhược Phong nhìn những dòng chữ trên tờ giấy, âm thanh bạo lực vẫn phát ra...cảm giác nặng trĩu nơi đầu óc. Nó cất tiếng sau một hồi im lặng:

- Dừng lại...

- Quyết định được rồi chứ?

- Để cậu ấy đi đi.

...

Phía bên ngoài cánh cửa, Di Ngân tự rạch tay mình một cách đầy miễn cưỡng. Đây là cách duy nhất để cô có thể trở lại EL và mang theo thuốc cho Hạ Minh.

Bane ra ngoài, trong khi Nhược Phong đọc tất cả những gì có trong tờ giấy mà gã đưa. Bane đưa cho Di Ngân một hộp thuốc gồm 2 liều cho 2 người, nói:

- Nhớ là làm gì chưa?

Ngân gật đầu chắc nịch nhận lấy hộp thuốc từ tay Bane. Ngân không thấy tội lỗi lắm khi làm điều này với Nhược Phong và EL, dù sao nó cũng là cái gai trong mắt mà cô muốn nhổ bỏ từ lâu này.

Mọi chuyện yên ổn đâu vào đó Bane mới cho Di Ngân dời đi, ông chủ của gã cũng gọi điện ngay sau đó cho gã.

- Mọi chuyện đúng như dự kiến thưa đại ca.

- Không để cô ta đi vội, cô ta còn có sứ mệnh cao cả hơn nữa.

- Vâng, tôi đã để con bé kia về EL trước rồi

- Việc Hunter đến đâu rồi?

- Cậu ta hiện tại đang ở Gangser, làm gì thì tôi cũng không rõ

Bis tắt mắt, đôi mắt thích thú nhìn tờ xét nghiệm máu mình đã lấy từ bệnh viện...” Hiên máu sao? Gangster?” Tiếng cười vang lên trong suy nghĩ của người đàn ông, mọi thứ đang nằm gọn trong lòng bàn tay của gã...

...

EL đã cho người đi tìm khắp thành phố nhưng không thấy bóng dáng của đoàn xe đâu, vì mất tín hiệu nên mọi người không thể làm gì. Tất cả đã được lệnh không được ra ngoài vào lúc này.

Di Ngân loạng choạng chạy vào biệt thự, mặt mũi đầy máu, nét mặt đã tái nhợt. Ngân ôm cánh tay bị thương, ngất lịm đi khi đi tới cửa. Mọi người khá bất ngờ khi Di Ngân lại về được biệt thự.

Sau 1 giờ hồi sức, cô tỉnh lại, mọi người đang ngồi xung quanh Ngân chờ đợi, Hạ Minh lo lắng gấp rút hỏi khi cô mở mắt.

- Em sao rồi? Mọi chuyện là thế nào?

- Nhược Phong đâu?- Phong Hàn lao lại hỏi

Minh đỡ Ngân ngồi dậy, mặt cô ta tái nhợt

- Em không biết...chuyến hàng đang được đưa về đầu thành phố thì

Nhược Phong yêu cầu cả đoàn dừng lại...cô ta xuống xe và đứng nói chuyện điện thoại với ai đó, một lúc sau thì Bane xuất hiện và tất cả đều bị đánh thuốc mê...may mắn em thoát được nên mới về được đây...

- Vậy Nhược Phong đâu rồi hả? - Hàn như nổi giận

- Lúc tất cả bị đánh thuốc mê đã không thấy cô ta đâu cả...

- Có lẽ nào...Nhược Phong và Bane thông đồng với nhau chăng? - Minh lên tiếng

Evil không nhận được tin nhắn nào khác từ tên cận vệ mặt, lần đầu tiên hắn thấy bất lực như thế này. Nhược Phong là nội gián của Bis sao?

Phong Hàn túm cổ áo Hạ Minh sốc ngược, hắn gầm gừ tức giận:

- Mà y vừa nói cái gì!? Thằng khốn nạn!

Hàn giáng cú đấm lên mặt Minh, anh loạng choạng ngã cuống sần, máu mới đó đã dính ở khóe miệng. Hàn không kiểm soát được hành động, hắn cấu vì lời nói của Hạ Minh và cũng ghét chính mình vì không thể tìm được nó.

Không bao giờ hần tin điều mà hai người kia vừa nói. Nó không thể là đồng minh với Bis được!

52. Chap 50: Âm Mưu Lớn

Chap 50: Âm mưu lớn

Evil đứng dậy ra khỏi phòng, Phong Hàn gọi hần lại hỏi:

- Cậu định đi đâu?

- Tìm nó.

- Đại ca, để tôi đi cùng cậu. – K theo sát phía sau Evil

- Ở nhà đi, tôi và anh ta đi được rồi. – Phong Hàn cũng nhanh chóng ra khỏi tòa biệt thự cùng Evil

Tay quản lí liếc nhìn theo, không phải chỉ một người lo lắng, mà là cả hai...xem ra hần ta không lạnh lùng như gã nghĩ.

Evil cho xe ra khỏi gara, Phong Hàn không thể ở lại đây mà chờ đợi tin tức từ hần vậy nên Hàn quyết định đi tìm Phong cùng Evil.

Ra tới cổng thì bắt gặp một chiếc xe moto phân khối lớn lao tới. Tên con trai thẳng tay ném một gói bưu phẩm xuống trước cổng biệt thự rồi phóng đi luôn. Evil không định đuổi theo, hần và Hàn tiến lại gần gói bưu phẩm được đặt trong một chiếc hộp giấy cứng. Phía mặt trên không có đề tên người gửi.

Phong Hàn nhặt cái hộp lên, nhìn Evil thắc mắc:

- Không ghi địa chỉ? Có khi nào là Bis? Chúng ta nên đi theo tên kia để tìm chỗ ẩn nấp của chúng.

Evil nhận lấy chiếc hộp, hần nghĩ Bis phải có kế hoạch gì đó mới đưa thứ này tới đây, hoặc có thể đây là điều kiện để chúng thả người.

- Vào nhà đi.

Evil đặt chiếc hộp xuống bàn, tất cả đều chăm chú vào nó. Di Ngân và Hạ Minh nhìn nhau thắc mắc. Họ định làm trò gì đây?

- Mở ra xem có gì trong đó. – Lão quản lí lên tiếng trước

Nga tiến lại mở hộp ra, cô thốt lên tiếng ngạc nhiên khi nhìn thấy vật mà kẻ lạ mặt gửi cho họ. Một chiếc USB

- Usb?!

- Họ định làm gì với thứ này? – Nga giơ chiếc Usb nhỏ xíu lên ngấm ngía

Evil cảm nhận được điều gì đó không mấy tốt đẹp sắp xảy ra, đôi chân mày khẽ co lại.

Phong Hàn không dời mắt khỏi nó, liệu chẳng thứ này có liên quan gì tới Nhược Phong sao?

Hạ Minh cắm chiếc USB vào máy tính, tìm kiếm file ở bên trong, kiểm tra xem nó có điều gì đáng nghi không như hoàn toàn không có. Chỉ có duy nhất 1 tệp ghi âm được lưu trong đó. Tên quản lí ra hiệu mở tệp tin, lão mở loa to hơn để tiện theo dõi.

Đoạn ghi âm bắt đầu bằng một khoảng im lặng, cho tới khi một giọng nam ồm ồm lên tiếng trước:

- Nhệm vụ lần trước tôi giao cho em đến đâu rồi?

- ID và Password của El? Gửi cho đại ca rồi...và thành quả là đây.

- Em cũng biết rồi đấy, ông chủ không hề thích việc EL nhận được bản hợp đồng của Midnight. Lẽ ra nó phải là của chúng ta.

Một khoảng im lặng...người con gái lên tiếng...

- Thả con cá bé bắt con cá lớn... Lũ ngu ngốc đó... chắc bây giờ vẫn chưa thể hiểu chuyện gì đã xảy ra với chuyện hàng đầu.

Phong Hàn đứng bật dậy, giọng nam trong đoạn ghi âm là Bane, tiếng của người con gái khiến Hàn không thể bình tĩnh được...chẳng phải đó là Nhược Phong sao? Tại sao...chuyện gì đã xảy ra với nó vậy?

- Chẳng phải...tôi đã giúp ông chủ lấy lại lô hàng này mà không mất chút sức lực nào?

- Vất vả cho em rồi, phải sống trong miệng cọp...anh chỉ lo...

- Di Ngân và Hạ Minh? Điều này không cần lo, một kẻ ngu ngốc và...không biết suy nghĩ như Phong Hàn...sẽ không để hai người họ làm hại tôi đâu. Đối với anh ta, chỉ cần tỏ ra đáng thương thì anh ta sẽ sẵn sàng bắt chấp tất cả để bảo vệ...

- Còn Evil, tên đó máu lạnh như vậy...có khi nào hắn nghi ngờ em không?

- Hahaha...Anh nghĩ sao vậy? Hắn chỉ ra vẻ lạnh lùng thôi, thử nói xem,...chúng ta biết điểm yếu của hắn ta...tất cả nằm ở đây này...

Tiếng vỗ tay vang lên, sau cùng của đoạn ghi âm là tiếng cười thích thú của Nhược Phong và Bane...

Phong Hàn không nói lời nào, hắn thấy tim mình đau lắm, như bị ai đó xô mạnh vào. Hắn không tin vào những gì mình mới nghe thấy, tất cả đều là kế hoạch của Bis thôi, hắn không bao giờ tin Nhược Phong lại là một người như vậy? Bis định làm trò này để chia rẽ tụi hắn ư? Vậy thì chúng sai lầm lớn rồi đấy!.

Evil nhịp nhịp những ngón tay. Nét mặt đã lạnh băng từ khi nào không hay. Hắn không lấy làm bất ngờ vì việc này, điều hắn lo sợ hình như khủng khiếp hơn nhiều...

Trong lúc này, Hạ Minh thấy người mình co giật, các lớp cơ săn lại, cứng đờ...Di Ngân nhìn thấy sự thay đổi trên sắc mặt anh, cô lợi dụng lúc mọi người đang chú tâm vào Phong Hàn liền chắt một cốc nước đầy, dúi vào tay Minh một viên thuốc nhỏ. Minh hiểu ý, cũng may mà Bis giữ lời hứa sẽ đưa thuốc cho Ngân, nếu không anh cũng không biết phải làm gì khi lên cơn nữa...

Hàn lao ra ngoài, hắn sẽ lục tung cả thành phố này lên, bằng mọi giá phải tìm ra lũ khốn nạn đó.

Tên quản lý giữ Hàn lại, gã ta nhận thấy cơn tức giận đến tột độ đang hiện hữu trong con người Phong Hàn

- Cậu không thể ra ngoài!

- Bỏ ra, tôi phải đi tìm nó!

- Không cần đi đâu cả. Tôi ở đây.

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía cửa chính, Nhược Phong ẩn của bước vào, bình an vô sự đứng trước mặt họ.

Phong Hàn nửa giận nửa tin, hắn không muốn tin điều mình mới nghe trong đoạn ghi âm kia là sự thật, nó bị ép buộc, phải rồi. Hàn lao lại, hắn giữ lấy vai Phong, hắn muốn biết có phải nó bị Bis ép buộc làm như vậy không? Hắn cần một câu trả lời.

- Có sao không? Chúng có làm gì cô không? Những điều...trong USB là chúng bắt buộc cô nói vậy phải không?!

Nhược Phong ngược nhìn Hàn, nó thấy được lòng tin từ tận sâu trong đáy mắt hắn, Hàn sẽ tiếp tục tin tưởng nó chứ?

- Không cần hỏi nữa, cô ta là người của Bis, bắt nó lại! – Di Ngân đứng bật dậy nói với tên quản lý

- Câm mồm!- Phong Hàn quát lớn

Cánh tay hắn giữ vai nó rất chặt, đôi mắt hắn lên những tia máu đỏ li ti.

- Đó không phải là cô! Nói thế đi! Là cô bị bắt buộc!
- Nghe rồi mà không hiểu gì sao? Mở lại cho anh ta nghe...
- Nói dối đúng không!!? Không phải như thế...Nhược Phong!
- Làm anh thất vọng rồi...

Nhược Phong nhìn thấy nét mặt Hàn trùng xuống, như một gáo nước lạnh tạt thẳng mặt, thứ còn lại cuối cùng chỉ là sự nguội lạnh...

Tay Hàn dần lỏng vai Phong, sự thờ ơ có phần khẳng định trong ánh mắt của nó khiến hấn chênh vênh giữa ranh giới của sự tin tưởng và bị lừa dối. Đôi tay buông xuống theo trọng lực, Hàn lùi lại phía sau vài bước, có thể, hấn đã quá ngu ngốc chăng?

Evil này giờ chỉ lặng im nhìn tui nó, hấn lạnh lùng ẩn ghế đứng dậy lên tầng, đây mới thực sự là điều khiến hấn lo sợ, nó đã thừa nhận những điều trong đoạn ghi âm là đúng. Biểu hiện có vẻ bất cần.Im lặng không có nghĩa là không quan tâm, chỉ là hấn nghĩ mình cũng không có quyền gì để tức giận với nó. Đôi tay dần xiết chặt, mọi thứ gần như chấm dứt sau khi cánh cửa phòng một thực sự đóng lại.

Nhược Phong nhìn theo bóng Evil khuất sau hành lang, một người như Evil cũng tin rằng những điều nó nói là sự thật. Phong Hàn không nói với nó lời nào nữa, đôi mắt dần chứa đầy lửa giận không dờn nó một giây. Phải rồi, nó còn mong chờ điều gì nữa...nó vẫn nghĩ hấn sẽ tin tưởng nó dù có chuyện gì đi nữa...nhưng không, mọi thứ chỉ là suy nghĩ của nó thôi.

- Ông còn chờ gì nữa? Xử lí cô ta đi! –Ngân thúc giục ông quản lí
- Không ngờ cô ta lại là người của Bis đấy. Vậy nên mấy vụ vận chuyển hàng của EL Bis lại biết rõ thế...- Nga trầm trồ

Nhược Phong không có ý định chạy, nó chỉ đứng im tại đó, việc cần làm bây giờ là chờ đợi. Dù muốn hay không thì nhất định Nhược Phong phải quay trở lại đây và tiếp tục trò chơi này với EL và Bis, nó không còn sự lựa chọn nào khác.

Tên quản lí gọi người tạm thời bắt giữ nó lại, chờ ông chủ EL giải quyết. Hai tên vệ sĩ dẫn nó đi, ra tới cửa thì tên quản lí nhận được điện thoại, có lẽ là của ông chủ, lão kính cẩn nói:

- Ông chủ có việc gì cần dặn dò?
- Để nó ở lại biệt thự.
- Ông chủ...cô ta là người của Bis? – tên quản lí lo lắng nói: - Tôi nghĩ nên xử lí ngay.
- Nó không được chết. Midnight sẽ tước giấy phép xuất cảnh nếu người đại diện có vấn đề gì.
- Trong hợp đồng không có điều này mà ông chủ?
- Thằng nhóc đó mới yêu cầu thêm điều này. Để nó ở lại.

Sự tuyệt vọng hiện rõ trên từng hơi thở của Hàn. Phong Hàn nhanh chóng ra khỏi biệt thự, hấn bước qua nó mà không quay lại dù chỉ một lần. Mọi thứ vừa xảy ra với hấn là một cú sốc lớn, chẳng lẽ với Nhược Phong hấn chỉ đáng để lợi dụng thôi sao? Suốt thời gian qua nó chỉ lợi dụng hấn để che lấp bản chất thực sự của mình? Hấn thấy tim mình đau quá, mọi thứ trong cơ thể đang không nghe lời...phải làm gì đây...

Chiếc oto đã vút đi trong đêm tối cùng với sự ghê lạnh của tạo vật. Nhược Phong dõi theo điểm đỏ bé tí mất dần trong đêm đặc...nó biết mình đã làm hấn tổn thương dù ít dù nhiều...xin lỗi nhưng nó không thể làm gì hơn...

Nhược Phong biết Hunter đã nói gì với EL, nó biết những chuyện này sẽ xảy đến, thà bị đánh đập tra tấn về mặt thể xác, một mình nó chịu thôi...

Nhược Phong quay trở lại biệt thự, Di Ngân và Hạ Minh vẫn còn ngồi ở phòng khách, Nga đi qua hucks vai nó, nét mặt hiện rõ hai chữ khinh bỉ, K nhẹ lắc đầu rồi bỏ đi lên tầng.

Ngân tiến lại, trợn mắt, ghé sát tai nó thì thào thách thức:

- Bis gửi lời tới mày, làm tốt lắm!

Tôi sẽ chơi với mấy người!

53. Chap 51: Mảnh Ghép Nhỏ, Khối Vỡ Lớn

Chap 51: Mảnh ghép nhỏ, khối vỡ lớn

Nhược Phong cố gắng giữ trạng thái bình tĩnh nhất trở về phòng, nó không muốn ai thấy nỗi lo sợ trong lòng nó. Bis đang ở đây...một trong số những người còn lại, quyết định theo kế hoạch của Bis là điều bắt buộc để Gangster bình yên, bước vào đây cũng có nghĩa là nó đã quyết định chịu đựng tất cả. Chỉ cần không ảnh hưởng gì tới gia đình nó thì bất nó làm gì cũng được.

Chỉ có điều...vô hình dung, đã có người bị nó làm tổn thương...đó là điều nó chưa bao giờ mong muốn.

Nhược Phong nhẹ đóng cửa, cánh cửa chưa kịp khóa chốt thì đã bị ai đó giữ lại.

Nhược Phong nhận thấy ánh mắt lạnh lùng sau cánh cửa bị ẩn lại. Evil nhìn nó bằng ánh mắt thờ ơ đến đáng sợ.

Phong biết việc đả kích đến Evil là điều không nên, nhất là khi nói đến khả năng khác thường đó. Hơn ai hết, nó hiểu được tác hại của việc công khai khả năng ngoại cảm ọi người biết sẽ gặp rắc rối không thể kiểm soát được...Dù vậy, Phong không thể nói lời xin lỗi với hắn, việc cần làm của nó lúc này là bảo vệ Gangster.

- Nếu hỏi về việc vừa rồi thì về phòng đi. Đó là sự thật.

Evil không để ý tới câu nói của Nhược Phong, hắn dùng hai ngón tay cầm tay áo nó, nâng lên, đặt lên tay nó mảnh ghép cuối cùng của khối rubik, hạn chế tối đa việc chạm vào người nó...Evil nhẹ nhàng buông tay, đó là thứ cuối cùng hắn còn giữ của nó...không nói lời nào...hắn quay về phòng trong sự thờ ơ của Nhược Phong.

Nó nhìn mảnh ghép trên tay...từ lúc nào nó quên mất rằng khối rubik thiếu mất một mảnh ghép? Nó đã quên trong khi hắn vẫn còn nhớ...dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất.

1 giờ sáng:

Phong Hàn trở về biệt thự trong tình trạng say khướt, tròng mắt đỏ ngầu, nóng rực. Hắn không còn nhớ mình đã đưa vào người bao nhiêu chai rượu, hắn không còn nhớ mình đã về đây như thế nào và cũng không còn tỉnh táo để nhớ mình đã gây sự với những ai...chỉ có điều...Hàn không quên...không thể quên được những gì Nhược Phong đã nói...

Hàn không tin Nhược Phong là một người hai mặt như vậy, ngay cả lúc say nhất hắn cũng chưa từng nghĩ tới điều đó...Hắn giận chính bản thân mình nhiều hơn nghĩ ngờ nó...tại sao lại không nói với hắn chứ? Tại sao không nói cho hắn biết lũ khốn nạn kia đã uy hiếp nó...hắn sẽ nghiền nát chúng bằng mọi giá...

Phong Hàn nhận thấy sự thờ ơ và hơn thế là không tin tưởng từ Nhược Phong...một khoảng cách vô hình nào đó mà hắn không định dạng được, vậy ra tại hắn cũng không thực sự thân thiết như hắn tưởng...chỉ là hắn tự ảo tưởng thôi...

Phong Hàn chống tay lên volang, đầu hắn nặng trĩu, một phần vì men rượu, phần còn lại là mớ cảm xúc hỗn độn của mình lúc này. Hàn xuống xe, đóng cửa, loạng choạng đi được vài bước thì quay lại, mở cửa xe...khối lập phương

nằm ngấn nấp ở cốp xe...

...

Nhược Phong đi vòng qua đường tắt sang khu B, hai tay rút túi áo, khối rubic vẫn xoay không phương hướng loạch xoạch bằng một tay, lâu lắm rồi nó chưa động vào trò tiêu khiển thú vị này.

Phong cần tìm hồ sơ của Bis và nghiên cứu về người đứng đầu EL. Để đánh bại kẻ thù thì tốt nhất nên nắm được điểm yếu của đối phương.

EL có riêng một phòng để hồ sơ của các ông trùm có tiếng trong thành phố, tên vệ sĩ đứng gác đã nói với nó vậy. Nó nhờ anh ta mở cửa hộ, nó sẽ tìm hồ sơ và mang về phòng nghiên cứu.

Căn phòng khá rộng, các giá sách và hồ sơ sắp gọn gàng theo bảng chữ cái trên các giá thẳng đứng song song nhau.

Nó bắt đầu với chữ B, một dãy hồ sơ nằm nghiêng trên giá, bụi phủ đầy, có vẻ khá lâu rồi không ai tới đây. Nhược Phong cần biết người đứng đầu Bis là ai? Người đó có thù hận gì với EL chẳng?

Ngay từ những ngày đầu tiên bước vào đây, quyết định của nó là an phận thủ thường, không làm hại bất cứ ai, không ý kiến chanh chấp gì với thế lực nào...nhưng chính vì điều đó mà họ đã được nước làm tới. Kết quả của trò đùa vô nghĩa này là cái chết, chắc chắn vậy, dù sao cũng không thoát khỏi cái bẫy đặt sẵn của EL. Nó không muốn tốn công vô ích vậy nên đã để Di Ngân, Hạ Minh muốn làm gì thì làm...nhưng giờ...họ đã bước quá giới hạn cho phép rồi.

...

Di Ngân lẩn qua lẩn lại trên giường, cô đã không ngủ được suốt đêm hôm qua. Minh nói với cô rằng Bis muốn nhắm tới người đứng đầu EL, mọi chuyện tại đây đều nằm trong tầm kiểm soát của Bis, từ những chuyến nhập hàng, xuất hàng cho tới từng người một. Không lẽ họ có nội gián ở đây sao?

Ngân ngồi bật dậy, cô không nghĩ ra ai trong số những người ngoài kia là con mắt của Bis, nhưng dù sao họ cũng điều khiển được Nhược Phong, ít nhất nó cũng là người đầu tiên bị nghi ngờ là tai mắt của chúng. Một cổ 2 tròng. Để xem nó làm gì được nào...

“Tin...tin”

Ngân cầm điện thoại lên, Bane mới gửi cho cô một thông báo. Hệ thống an ninh của EL đã bị dò rỉ thông tin bảo mật vậy nên hiện tại không thể theo dõi được các kết nối, cuộc gọi từ bên ngoài.

” Giám sát Nhược Phong cho tốt, rất có thể nó sẽ khai ra cô và Hạ Minh...”

Nói mới nhớ, Nhược Phong có thể nói với tay quản lý về việc cô và Minh có liên quan trong vụ mất hàng vừa rồi, điều này không ảnh hưởng tới Bis, không liên quan gì tới hiện ước giữa 2 người họ vậy thì không có lí gì mà nó không thể nói ra.

Ngân nhanh chóng ra khỏi phòng, bất ngờ gặp Phong Hàn đang loạng choạng đi lên, hần không để ý đến người đứng cuối hành lang. Hàn dựa lưng vào cửa phòng Nhược Phong, trong cơn say, giọng khàn khàn gọi tên nó, nhưng rất lâu sau không có ai trả lời hay ra mở cửa cho hần.

Di Ngân hoảng hốt chạy xuống tầng, không lẽ nó đã đi nói với tên quản lý rồi sao?

Hell đứng dưới cầu thang, đây là lần đầu tiên ả thấy Hàn uống nhiều như vậy, nhìn hần ả có thể thấy sự tổn thương tận sâu bên trong khủng khiếp như thế nào...tất cả là vì nó, vì nó mà Hàn như vậy...

- Có thấy Nhược Phong đâu không? – Ngân dừng lại trước Hell hỏi

- Tôi không biết, cô ấy đã về phòng rồi mà.

- Không có bên trong đâu, giúp tôi, tìm cô ta đi.

...

Evil không liên lạc lại được với tên cận vệ mật, cậu ta đã mất tín hiệu với hần từ khi Bis xâm nhập vào hệ thống an ninh của EL. Có lẽ cậu ta tự lo ình được.

Evil nhận được lệnh từ lão già, phải thiết lập lại hệ thống an ninh mới cho biệt thự. Hần cần bản thiết kế của tòa nhà để đồng hóa lại toàn bộ hệ thống an ninh bảo mật. Hần sẽ làm mới hệ thống, mặc định tất cả về một địa chỉ máy chủ, không ai có thể biết được thông tin tài khoản nữa, ngoại trừ hần, mọi thứ nên nằm trong lòng bàn tay để dễ bề quản lí.

Evil ra khỏi phòng, hần tiến về khu B, bản thiết kế của tòa nhà đã lâu không được mang ra...hần nghĩ nó ở phòng để hồ sơ.

...

Di Ngân đi qua đi lại trong tòa nhà chính tìm Nhược Phong, trong khi Hell trở về phòng để nghỉ ngơi, sáng mai cô phải dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng nên không thể tìm nó cho Ngân.

Hell bắt gặp một tên vệ sĩ đang ngồi vắt vẻo trên ghế đá hút thuốc. Ắ tiến lại, tiện cơn tức quát:

- Còn làm gì ở đây, không đi gác à!?

- Đang chờ tiểu thư kia để đóng cửa...- Anh chỉ điều thuốc về phòng để hồ sơ sáng ánh đèn

Hell tiến lại gần, cho tới khi nhận ra Nhược Phong đang tìm gì đó bên trong. Ắ nhớ lại hình ảnh vừa rồi của Phong Hàn, mắt ắ trợn tròn nhìn nó. Ý nghĩ độc địa hiện hĩa trong đầu Hell, nụ cười ma quái trên miệng ắ đã nói hết tất cả tất cả con người.

Hell trở lại chỗ tên vệ sĩ, dịu giọng hơn một chút:

- Về gác đi, để chìa khóa cho tôi.

Tên lính gác nghĩ ngợi giây lát rồi gỡ chùm chìa khóa đưa Hell, trước khi đi dận dò khóa cửa cận thận.

Sau khi tên vệ sĩ khuất bóng, Hell bỏ về khu giúp việc kiểm đồ thực hiện âm mưu của mình...

Evil ngay sau đó tiến về phía phòng để hồ sơ, hần thấy lạ khi bóng đèn trong đó sáng, giờ này rồi còn ai vào đó nữa chứ?

Nhược Phong lật lật tìm hết nửa phần dây chữ B thì nhìn thấy hồ sơ của Bis, còn hồ sơ của EL nữa thôi. Dây để hồ sơ của EL gần cuối cùng, nó tiến sâu vào trong hơn, nên nhanh tay hơn trước khi kẻ nào đó phát hiện ra...

Evil nhìn quanh phòng, không thấy ai cả, các giá để hồ sơ và sách che hết tầm nhìn của hần. Bỗng...có tiếng "Xoạt xoạt" ở đâu đó vọng lại...có người ở đây sao? Evil bước về phía có tiếng động...

Hell đã quay trở lại với một bảng cấm "Đang dọn dẹp", ắ để cách phòng đọc chừng 2 mét. Đứng trước cánh cửa, ắ cười khẩy, nét mặt vốn dĩ dạng giờ biến tấu hĩa hùng. Hell nhẹ khép cửa lại

"Cạnh"

Nhược Phong nhanh chóng đi ra...có ai đó mới đóng cửa thì phải.

Evil ngoảnh lại, cánh cửa đã đóng rầm, vì nó làm bằng gỗ kín, không có lớp kính nào cả nên hần không thể thấy kẻ đứng bên ngoài.

Hell đã thực hiện thành công nhiệm vụ của mình. Chỗ này khá xa khu chính, EL lại làm cửa cách âm cho tất cả các phòng vậy nên...số phận đã an bài Nhược Phong phải chịu cực khổ rồi...

Nhược Phong chạy ra ngoài nhưng không kịp, bắt gặp Evil đi lại từ phía đối diện. Nó nhìn hần ngạc nhiên lắm, hần ở đây vào giờ này làm gì vậy?

Evil nghiêng đầu nhìn Phong, nó đang làm gì ở đây?

Trong khi tụi nó vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì "Roẹt"...4 bóng đèn trắng bỗng tắt ngúm. Căn phòng trong chốc lát đen kịt.

Hell đứng lại biến cảnh báo, đóng công tắc điện, đêm nay ắ có thể ngon giấc rồi...

54. Chap 52: Biến Thái?

Chap 52: Biến thái?

Nhược Phong đập cửa, gọi lớn, có thể tên vệ sĩ kia quên mất nó vẫn còn ở trong này.

- Mở cửa!

Evil nhìn quanh đó, vẫn còn một chút ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào qua cửa thông gió trên trần. Hắn ngồi xuống chiếc ghế đơn được kê sát giá sách, vắt chân đong đưa, không mất bình tĩnh như Nhược Phong. Điều này khiến nó bực mình nhiều hơn ngạc nhiên, hắn có thể bình thản ngồi đó trong hoàn cảnh này ư?

- Gọi người đi! - Nhược Phong nhìn thấy bóng Evil ngồi trên ghế, giọng nó có vẻ nổi giận

Evil nghĩ mình không cần tốn nhiều công sức để đứng đập cửa ầm ầm như nó. Một cuộc điện thoại thôi là mọi chuyện được giải quyết rồi.

Hắn tìm điện thoại trong túi áo khoác, nét mặt bắt đầu thay đổi, điện thoại...hắn không đem theo. Cũng đúng, chỉ là ra khỏi phòng và đi sang khu B, có gì hắn phải mang theo nó chứ?

Evil đứng bật dậy, tiến về phía cửa đang bị khóa, hỏi nó:

- Điện thoại đâu?

Nhược Phong sờ sờ túi áo, đúng rồi, nó đã bị Bane lấy mất sau khi chuyển hàng được đưa về kho của Bis tránh việc nó liên lạc lại với EL.

- Không có...

- Chết tiệt!

Evil bực mình, hành động ngay sau đó của hắn khiến Nhược Phong bất ngờ. Evil đập cửa ầm ầm, trạng thái lúc này của hắn còn bạo lực hơn nó khi nãy.

Dù dùng hết sức để gọi, đập cửa nhưng không hề có tác dụng. Âm thanh đạt mức 10 thì vang ra ngoài chỉ được có một phần. Hệ thống cách âm của EL ở cấp độ đáng ngưỡng mộ mà.

Evil thở hắt ra một tiếng, không có tác dụng rồi, đành chờ người khóa cửa tới mở cửa vậy.

Evil ngồi phịch xuống sàn, chưa bao giờ hắn nghĩ mình sẽ rơi vào hoàn cảnh này, bất lực và mất hình tượng.

Nhược Phong đi về phía đối diện, cách Evil một khoảng tương đối xa...tốt nhất không nên đối diện với hắn, mặc dù không thấy gì cả.

Sau 10 phút im lặng...

- Làm gì ở đây?! - Đồng thanh

Sau câu hỏi đó, cả 2 lại im lặng, Evil trách mình, lẽ ra hắn không nên lên tiếng...

- Tìm hồ sơ? - Evil dò hỏi

- Ủ. - Phong miễn cưỡng lên tiếng

- Của ai?

- Bis và EL

Evil thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi nét mặt dần dần ra, hắn biết nó đã tìm được gì và đang tìm cái gì.

- Tìm thấy những gì rồi?

- Hồ sơ của Bis, đang tìm của EL thì đóng cửa.

- Không tìm được đâu.

Nụ cười nhạt hiện trên môi hắn. Nhược Phong không nhận thấy cái nhìn xa xăm của hắn, căn phòng quá tối.

- Tôi sẽ tìm được nó. - Nhược Phong chợt nghĩ ra ý chỉ của hắn: - Trừ khi nó không ở đây.

- Chắc chắn rồi.

Nhược Phong cầm chặt tập hồ sơ trên tay, không có nó thì kế hoạch của nó khó mà thực hiện được. Phong đứng dậy, tiến về phía Evil, nó nghĩ rằng hắn ta biết điều gì đó.

Nhược Phong dừng lại trước mặt Evil, lên tiếng hỏi:

- Nó ở đâu?

- Không biết.

Trước câu trả lời đầy thờ ơ của hắn, Nhược Phong quay đi, nó sẽ tự tìm ra chúng mà không cần nhờ tới người khác.

- Định lên kế hoạch phục thù Bis, đối đầu với EL sao?

Nhược Phong gần như đứng hình, hắn ta mới nói đến mục đích thật sự của nó, làm sao hắn có thể...hắn là người gì vậy?

Nhược Phong quay về phía sau, thực sự nó muốn nhìn lại con người này, có vẻ như không đơn giản chỉ là Evil- một kẻ ít nói, lạnh lùng và vô cảm như mọi người thường thấy.

Phong bất ngờ lùi lại vài bước khi nhận ra Evil đã đứng sau mình từ lúc nào, đôi mắt lạnh đạm nhìn nó giây lát rồi vội quay đi...

- Bỏ ý định đó đi, không làm gì được EL đâu.

- Đó là việc của tôi.

- Tất cả các ông trùm có tiếng đều dưới quyền EL, cô không có cơ hội thực hiện mưu đồ.

Điều Evil nói nó đã từng nghĩ tới, EL không phải một thế lực dễ dàng bị hạ gục, Bis là một lũ đáng gờm, một mình nó liệu có làm nên điều gì không? Biết là như vậy nhưng dù thế nào đi nữa nó cũng quyết định không bỏ cuộc.

Evil tút lấy tập hồ sơ trên tay nó, giơ lên ngấm ngĩa.

- Cần thứ bỏ đi này sao?

- Trả đây.

Evil giơ tay cao hơn, Nhược Phong vội theo, hắn cao hơn nó gần một cái đầu, việc trả thù Bis thì có liên quan gì tới Evil, hắn làm vậy là có ý gì?

- Bỏ cái suy nghĩ ngu ngốc đó đi, không làm gì được tụi nó đâu!

- Không liên quan đến anh!

Nhược Phong càng cố gắng lấy lại tập hồ sơ của Bis thì Evil càng giơ cao hơn. Evil lùi một bước thì nó tiến 2 bước, hắn không muốn nó có được tập hồ sơ vì một lí do nào đó, cuộc đua chạy trước kết quả thì tốt nhất đừng phí phạm sức lực mà tham gia.

Nhược Phong nhìn Evil cực kì bức bối, nó gắt lên:

- Trả đây!

- Chẳng phải cô là nội gián của Bis sao?

Phải rồi nó vô tình quên mất thân phận thật sự của mình lúc này, vậy có nghĩa là Evil biết trò lừa gạt mà Bane cố tình tạo ra. Phong để dòng suy nghĩ xẹt qua trong đầu, không quan tâm hắn biết những điều gì, muốn nói sao là quyền của hắn, ai có thân người ấy lo.

Nhược Phong vút tay hắn xuống, hắn còn phiền phức và khó ưa hơn cả Phong Hàn. Evil bước lùi về phía sau, Phong tiến lại với vận tốc nhanh hơn...

“Cạch”

Âm thanh vừa rồi là...

Evil va chân phải giá để sách...là vì phòng quá tối nên không thể thấy đường...Hắn bám tay lấy bệ để sách để giữ thăng bằng, xem chút nữa là đo sàן rồi.

Nhược Phong không biết tình trạng hiện tại của hắn, nó chỉ thấy tập hồ sơ trên tay Evil đang ở rất vừa tầm tay, nó lao lại, giật lấy...Evil tuột tay khỏi thành gỗ, Phong đang cố giằng lấy tập giấy, chợt thấy người mình chơi với...

Rất gần...rất nhanh và...bất ngờ...Đo sàן sau mấy giây ngắn ngủn, không chỉ một là cả hai.

Giữa không gian yên tĩnh, giữa bóng tối tĩnh mịch. Tiếng gió bên ngoài lùa vào như ngừng lại, thời gian trong giây phút đó như ngừng trôi...

Và cơ thể Evil như bất động hoàn toàn...

Không suy nghĩ...không lí trí...đầu Nhược Phong trống rỗng...Đầu nó mới đập vào người Evil...một cơ thể săn chắc như sắt đá...

Mất vài giây bất động, nó giật lại tập hồ sơ, ngược nhìn Evil, dù chẳng thấy gì từ hắn cả...Nhược Phong cảm thấy có điều gì đó bất ổn...

“Răng rắc”

Phong ẩn mình đứng dậy, nguyên nhân của những việc này là do Evil, nếu hắn không lấy tập tài liệu thì nó không bị rơi vào hoàn cảnh này.

Bất ngờ, Evil vòng hai tay ra sau lưng giữ nó lại, nó bị áp sát người hắn, hắn ôm chặt cứng lấy Phong, không thể cử động được...

- Làm...Làm gì vậy?!

Hành động của Evil làm nó vô cùng sửng sốt, hắn ta bị biến thái sao? Nhược Phong tròn mắt khi nghĩ tới điều đó...Evil là một tên biến thái?

Nó chưa dám chắc chắn điều mình mới suy nghĩ cho tới khi, hắn đảo ngược vị trí, nó bị quay một vòng, giờ thì người nằm phía dưới đất là Phong.

Từ nãy tới giờ chỉ mấy vài ba giây sau khi tụi nó đo sàן thôi...

Nhược Phong ngược nhìn Evil, hắn đang làm trò gì vậy...không lẽ là biến thái, sở Khanh?

Evil nhìn nó có chút lãnh đạm, khoe môi khe nhếch lên, chân mày nheo lại...hắn đang cười sao?

Nó cảm nhận được từng hơi thở của hắn, ấm nóng, khoảng cách giữa tụi nó rất gần, nó thấy gương mặt đó, lạnh, phải, rất lạnh, càng lúc càng gần...không thể cử động được, hoàn toàn không có cơ hội phản kháng...

Nhược Phong nhắm nghiền mắt, mím chặt môi...

Evil hơi tròn mắt, chớp chớp, cảm giác hay ho xuất hiện trong suy nghĩ của hắn...

Mọi thứ trước mắt nó trong giây phút đó tối sầm lại...

“Rầm” ” Uỳnh”

Cả một núi tài liệu để trên kệ cùng giá gỗ đổ ụp xuống...hai chữ biến thái vỡ vụn trong suy nghĩ của Phong. Nó mở mắt sau hỗn tạp âm thanh đó vang lên, hiện trường lúc này là giá để sách đã đổ, nó bình an vô sự...còn Evil...chưa rõ sống chết ra sao...

Sức nặng của một kệ gỗ dài khiến người Evil run lên, nó cảm nhận được từng cử chỉ nhỏ nhất của hắn.

Sách và tài liệu rơi lả tả xung quanh đó, có những quyển dày tới gần 1000 trang, nặng trĩu. Phong thấy Evil bất động, không lẽ hắn bị trấn thương?

Giọng nói ngập ngừng, run run phát ra, bàn tay cố vịn chặt lấy chiếc áo khoác của hắn, giật giật, Phong chẳng biết mình phải làm gì nếu hắn ta gặp chuyện...

- Đây...có sao không...

- Nhiều lắm.

Evil cựa người, sách trên lưng hắn rơi xuống rất nhiều, cái giá gỗ ọp ẹp nặng trĩu khiến hắn không đứng dậy nổi. Hắn chống hai tay xuống sàn, nhắc người dậy, nó vẫn đang chăm chú nhìn từng động thái của hắn, bất động.

Chợt nhớ lại điều gì, trong đêm tối, hắn nhìn nó bằng đôi mắt lạnh lẽo...đôi mắt đang dần chuyển màu, hắn lên những tia đỏ.

Giận dữ! Quả quyết! Đáng sợ! Khủng khiếp!

Evil gằn giọng lên tiếng:

- Cô mới nghĩ tôi là biến thái! Đúng không?!

Evil...hắn ta đọc được

cả suy nghĩ của nó sao? Tên con trai trước mặt nó lúc này...liệu có phải người không vậy?!

55. Chap 53: Lạnh!

Chap 53: Lạnh!

(Chap này viết khá vội (2 tiếng cả viết lẫn nghĩ)...vậy nên có thể chưa được *mượt* lắm...mong mọi người thông cảm nếu có lỗi chính tả gì nhé!^0^)

Nhược Phong không chần chừ đẩy Evil ra, bao nhiêu giấy tờ trên người hắn bởi vậy cũng rơi hết xuống, giá sách càng chèn xuống nặng hơn...Nhược Phong không quan tâm, nó lồm cồm bò dậy mặc kệ Evil trong tình trạng giấy tờ chất đống.

Evil khẽ chau mày, một tay giữ giá gỗ, một tay chống lưng đứng dậy, người hắn có vẻ bị chấn thương do va chạm mạnh với thành gỗ.

Evil nhặt tập hồ sơ của Bis lên, đôi mắt dần liếc sang ngang, một khối rubik nằm lăn lóc dưới chồng sách. Hắn bước ra phía Nhược Phong đang ngồi, giờ khối lập phương lên ngang tầm:

- Đi đâu cũng mang theo nó à?

Nhược Phong ngoảnh lại nhìn, nó tiến lại, giật tập giấy rồi quay đi, không để ý thứ còn lại trên tay hắn.

- Có người sẽ đau lòng đấy.- Evil nói không ngữ điệu, nhưng có vẻ ám chỉ điều gì

Nhược Phong không đáp lại, nó khiến Phong phải nghĩ tới quá nhiều thứ...Phong Hàn rồi Hạ Phi... thực sự Phong không biết Hàn sẽ bị nó làm tổn thương, ánh mắt cuối cùng hắn nhìn nó khiến nó cảm thấy tội lỗi trước những việc mình đã làm. Không biết hắn ta đã đi đâu...có lẽ Hàn tin những gì nó nói trong đoạn ghi âm cùng Bane...

Về mặt đêm hôm chiều trong đêm tối, ánh mắt thoáng chút buồn bã.

Evil thả mình lên chiếc ghế đơn cạnh đó, đôi mắt nhìn xuyên bóng đêm, hắn giữ cái rubik bằng tay phải, xem ra thứ đồ này cũng quan trọng với một số người đấy chứ...vậy thì quyết định trả nó mảnh ghép là chính xác rồi...họ nên là của nhau...Nhưng để mọi thứ hoàn hảo thì có vẻ không phải như thế này, không lộn xộn

và mất phương hướng như những gì hắn thấy. Nếu Nhược Phong không tự để mọi thứ về vị trí cũ thì hắn sẽ giúp tụi nó...dù sao cũng nằm trong bàn tay của hắn mà.

Ánh sáng quá yếu ớt, chúng không đủ để người ta có thể thấy cảnh vật xung quanh hoặc ngay cả những gì trước mắt mình.

Evil xoay khối lập phương...cũng quá lâu rồi hắn cũng chưa động vào loại đồ chơi này, quên rồi...quên hết rồi...

Nhược Phong nghe thấy tiếng các mảnh ghép chạm vào nhau, nó ngược nhìn Evil, hắn định làm gì, chơi rubik mà không xác định các diện sao?

Không khí trong phòng bắt đầu có hơi lạnh, gió hút vào sau các cửa thông gió, rít lên từng đợt lạnh buốt...

Chưa đầy 2 phút sau, Evil thả khối lập phương xuống ghế...hắn đã bỏ cuộc chẳng? Vậy ra cũng không đủ kiên nhẫn để đi đến cuối cùng.

Hắn cảm nhận được cái lạnh đang ủa vào, có thể là mất điện nên lò sưởi không hoạt động. Mùa này trong thành phố rất lạnh, hắn cũng chỉ phong phanh một áo khoác và một chiếc áo thun bên trong.

Nhược Phong ngồi thu lại một góc, nó cảm nhận được hơi thở màu khói nhạt bay trên không trung, hơi ẩm từ lò sưởi đã hết, ai đã ngắt điện khu này? Mối Phong đã run lên, lẽ ra nó không lên sang đây muộn thế này.

Evil thấy tay mình run run, liền nắm chặt rồi nhét vào túi áo, hơi thở hắn dần lạnh ngắt...

Không khí ngày một lạnh, tiếng chuông từ khu chính đã điểm 2 giờ sáng.

Nhược Phong ôm gối, nó từng chịu thời tiết lạnh hơn thế này rồi, như thế này vẫn nằm trong mức chịu đựng. Phong cố gắng nhắm mắt ngủ để không nghĩ tới cái lạnh nữa.

Evil đưa mắt nhìn Nhược Phong, tay hắn dường như không cử động được, trung ương thần kinh không điều hòa thân nhiệt cho hắn bởi vì loại thuốc ức chế kia làm vô hiệu hóa chúng sau quá nhiều lần sử dụng. Hắn khó nhọc thở từng hơi một, lạnh buốt.

Hắn lảo đảo bước đi, tay cố giữ thật chặt khối rubik, tiến về phía Nhược Phong, cố gắng giữ thăng bằng và tỉnh táo để đến chỗ nó. Thực sự hắn không còn đủ năng lượng để nói lời nào.

Evil ngồi phịch xuống ngay sát Nhược Phong, điều này khiến nó ngạc nhiên, di chuyển ra xa hắn một khoảng, dù sao suy nghĩ Evil là một kẻ biến thái vẫn chưa được xóa bỏ khỏi suy nghĩ.

Nhưng rồi, 10 phút sau, Phong không thấy hắn có động thái gì, trong chút ánh sáng mờ nhạt, người hắn đang run lên, hơi thở ngắt quãng như thể thiếu oxy...Dù sao vừa rồi hắn cũng giúp nó...Phong nghĩ vậy và tiến lại gần Evil.

- Sao vậy?- Nó lên tiếng hỏi thăm

Evil không trả lời, tiếng thở ra nghe nặng nhọc lắm

Nhược Phong bèn quay sang giật giật áo hắn, không phản ứng gì. Nó tiếp tục gọi, không động thái nào, tiếp tục lay, nhưng hắn không đáp...

Nhược Phong hơi hoảng, mới đó mà giờ hắn đã bất tỉnh, chuyện gì đã xảy ra vậy? Phong chậm chậm đưa tay vén tóc, chạm nhẹ vào trán hắn...may mà hắn vẫn còn thở nếu không nó nghĩ đây là một cái xác ướp đá rồi. Người Evil lạnh khủng khiếp, lạnh đến mức nó cũng giật mình. Con người này thật lạ, nhìn bên ngoài thì tưởng kiên cường, dũng mãnh lắm, ai ngờ mới lạnh có chút, thực ra thì cũng rét căm căp, mà đã rơi vào tình trạng hôn mê rồi...

Giờ phải làm sao? Phong tính mặc kệ nhưng rồi người hắn vẫn run lên, có chút không đành lòng, nó đành quay lại, cởi áo khoác, người nó cũng đang sơn hết da gà lên rồi đây...

Nhược Phong choàng cái áo quanh người Evil, chẳng biết có giúp được gì không, có vẻ như hắn ta đang lạnh lắm. Phong ngồi xuống ngay cạnh đó, nó cũng đang run cầm cập đây.

...

Phong Hàn không về phòng, hắn vẫn ngồi tựa lưng trước cửa phòng Nhược Phong và ngủ quên từ bao giờ không biết. Gói quà trên tay vẫn nắm thật chặt, kể cả trong lúc say nhất cũng chưa buông tay một lần nào.

- Phong Hàn...- Tiếng ai đó gọi hắn

Hàn choáng váng đầu óc, từ từ mở mắt, Nhược Phong sao?

- Cậu đang làm gì ở đây!? Về phòng nghỉ đi chứ.

Hàn lắc lắc đầu thức tỉnh mình, không phải nó, là Hell...

Hắn mệt mỏi đứng dậy, từng tiếng thở ra đầy mùi rượu và sự mệt mỏi.

- Cậu chờ Nhược Phong sao?- Ắ hỏi, nét mặt chờ đợi

- Không phải việc của cô. Về phòng đi.- Hàn gắt lên

- Tôi định nói với cậu...việc...

- Im đi!- Hàn nổi giận, hắn gần như không biết vì sao mình tức giận như vậy

Hell khá bất ngờ trước biểu hiện của Hàn, hắn đang tức giận với ả vì nó sao?

- Cậu đang bị phản bội mà không hay biết đấy.- Hell quay đi, nói nhỏ nhưng đủ để Hàn nghe tiếng

- Cô mới nói gì?!

- Nhược Phong ăn vụng sau lưng anh đấy! Không biết sao?

- Đừng phát ngôn bừa bãi!

...

Nhược Phong ôm gối, răng va vào nhau tạo hỗn hợp âm thanh trong miệng. Nó sắp thành băng rồi.

Chốc chốc quay sang Evil, hắn đang ngon giấc thì phải, cố gắng thức tỉnh hắn:

- Evil...dậy đi...- Vỗ vỗ vai

- Dậy....

- Đừng ngủ nữa...

- Có sao không?

Lải nhải một mình. Đây là điều xưa nay hiếm khi xuất hiện ở Phong. Nhưng Evil cứ bất động thế này khiến nó hơi hoảng, hắn mà làm sao thì...

- Sao lạnh thế này?

Nó bắt đầu dể áp tay vào má hắn kiểm tra nhiệt độ, không khảm khá hơn mấy.

- Lạnh...quá...

Phong giật bản mình khi Evil lên tiếng...hắn vẫn còn sống đúng không?

- Bị sao vậy? - Nó hỏi han: - Lạnh lắm không?

- Có...người cô lạnh quá...

Evil nhận ra cái áo khoác của nó đang choàng trên người mình, một tiếng thở hắt ra, thân mình chưa lo xong mà bày đặt quan tâm hắn. Evil gỡ trả nó cái áo. Ngay cả trong lúc tình trạng không ổn thế này vẫn giữ hình tượng lạnh lùng.

Phong nhận lại cái áo từ Evil, hắn thật sự không ổn chút nào...nhưng mà nó cũng rét quá.

Nhược Phong bắt đầu dể ngồi xích lại gần, một tay giữ một bên tay áo, bên còn lại choàng cho Evil...nhìn hắn cứ run lên mà tội nghiệp.

Evil định gạt ra nhưng nó giữ lại:

- Vì anh đã giúp tôi...vậy nên báo đáp.

Vậy rồi...cả hai im lặng...gió vẫn gào thét ngoài kia, từng đợt buốt da xé thịt cứ tạt vào hai con người đó. Nhưng ít nhất họ vẫn không phải đơn độc trong thời điểm khắc nghiệt nhất ấy.

Đâu đó, cũng trong cái lạnh bất thường kia...sự tổn thương dằng xé tâm can, nỗi đau dần ngấm vào cơ thể, từng giây, từng phút một. Đắn đo, lựa chọn tìm ra sự thật hay làm ngơ chưa nghe thấy gì...

Đâu đó...đứa con gái đã chìm vào giấc ngủ mặc dù cái lạnh vẫn còn vây hãm, rắc rối vẫn luôn trực chờ..

Và...có những đôi mắt, chưa thể nhắm lại, dịch đến là nét mặt nhợt nhạt đến đáng thương, cánh tay lạnh cứ run run đưa lên, chạm nhẹ vào gò má lạnh ngắt...người nó còn lạnh hơn cả hắc nữa.

Nụ cười hiện trên

gương mặt vốn dĩ vô cảm, đôi mắt vô hồn như đang cười...điều gì trong con người

đó đã thay đổi?

56. Chap 54: Không Thể Kiểm Soát

Chap 54: Không thể kiểm soát

Phong Hàn cố gắng bỏ ngoài tai những điều Hell nói, hắn đã về phòng, vui mặt vào gối...nhưng rất lâu sau vẫn không thể ngủ mất được. Nhược Phong và gã đó thật sự đang ơ cùng nhau sao? Trước đây hắn cũng đã thấy rồi còn gì...một người như Phong không thể có tình cảm với Evil được và ngược lại...Nhưng Hàn vẫn thấy không yên.

Phong Hàn với lấy chiếc áo khoác mắc trên kệ, để chắc chắn Hell không nói dối và giải đáp mớ thắc mắc trong mình...hắn nên đích thân kiểm chứng.

Hàn nhanh chóng băng qua khu nhà A, đích đến lúc này là căn phòng kia, nơi mà con nhỏ giúp việc đã nhắc đến. Một chút cảm xúc lạ xuất hiện trong suy nghĩ hắn...điều gì khiến con người đó lo sợ?

Nhược Phong bị tiếng mở khóa từ bên ngoài làm tỉnh giấc, không lẽ có người đang vào đây sao? Nó vui mừng đứng bật dậy, cũng vì nhiệt độ trong phòng quá thấp nên người nó gần như đông cứng, chân tê lại, bước đi vô cùng nặng nhọc.

Nó không hề biết chuyện này đối với Phong Hàn quan trọng tới mức nào, hắn luôn sợ bị phản bội, vô tình hay cố tình đều khiến hắn bị tổn thương.

“Cạch”

“Tách”

Cửa bật mở, đèn bật ngời được lên...

Nhược Phong thở nhẹ một tiếng, may mà hắn đến, nếu không thì nó cũng không biết phải làm gì nữa.

Phong Hàn đưa mắt nhìn quanh phòng, không một ai cả, ngoại trừ nó ra thì chỉ còn một chiếc áo khoác nữ rơi trên sàn. Vậy còn những điều mà Hell nói thì sao? Rằng họ ở cùng nhau, phải, cố tình ở cùng nhau.

Hàn thấy người run lên, nhiệt độ trong phòng còn lạnh hơn cả bên ngoài nữa...kẻ nào đó đã cố tình giảm nhiệt độ từ lò sưởi thì phải.

- Làm gì ở đây? – Hàn tiến lại nhặt cái áo lên, nói

- Tìm vài thứ...

Nhược Phong cũng ngơ ngác nhìn quanh, Evil mới ở đó mà, hần biến mất đâu rồi chứ?

- Một mình sao?- Hàn dò hỏi

Phong thấy sự nghi ngờ từ câu nói của hần, nó ngoảnh lại nhìn Hàn, hần đằng hắng một tiếng rồi đánh lạc hướng sang chuyện khác. Có lẽ Hàn đã nghi ngờ Nhược Phong, tại sao hần lại thế, tin vào lời nói của một người giúp việc để rồi nghi ngờ nó...

Phong Hàn tiến lại, choàng áo khoác lên vai nó, hần cảm nhận được hơi thở lạnh buốt từ Phong. Hàn bắt ngờ có một biểu hiện hơi ...thái quá...Hần áp lòng bàn tay lên má nó, nhiệt độ hiện tại lúc này khiến hần vô cùng hoảng hốt. Rõ ràng đây là một viên đá!

Phong cứng họng, mới đây thôi hần ta còn nổi giận với nó bây giờ lại là trạng thái gì đây...

Nó đưa tay gạt bỏ tay Hàn ra, vô tình nhận thấy tay mình đang cầm khối rubik từ bao giờ, thoáng ngạc nhiên...nhưng sau đó là bất ngờ. 6 mặt của khối lập phương đã được giải quyết xong, những mảnh ghép lộn xộn giờ đã được trở về với vị trí ban đầu. Người cuối cùng cầm vào nó...là Evil...

Nhược Phong trong lúc đang cứng người thì bất ngờ, chân không còn chạm đất! Phong Hàn nhắc bổng nó lên trong sự ngỡ ngàng của nó.

- Bỏ tôi ra...- Nhược Phong tròn mắt nhìn Hàn.

- Im đi, đừng nói gì hết.

Hàn thấy mình có lỗi trong việc này, trước tiên là nghi ngờ nó trong khi nó đang phải chịu thời tiết khắc nghiệt như thế này. Tội tệ quá! Hàn tự trách mình như thế.

Nhược Phong giương như không thể phản kháng lại được mặc dù cố gắng vùng vẫy khỏi vòng tay của Phong Hàn. Hần bế nó băng qua khu B về biệt thự...

Trong căn phòng chật hẹp, đôi mắt đầy lửa giận đang phừng phừng lửa đỏ, cánh tay vịn chặt lấy mép cửa...chính nó là kẻ đã phá hoại tất cả...

...

Biệt thự bây giờ khá vắng người, Di Ngân và Minh cũng đã về phòng nghỉ ngơi từ rất sớm, Nga dạo gần đây không hoạt động ở khu này nữa, cô làm việc 24/24 tại khu giúp việc. K cũng giống như cậu chủ của mình, chỉ xuất hiện những khi cấp bách thôi.

Hàn nhập mật khẩu phòng theo những con số Nhược Phong đọc. Hần tiến vào trong, bật đèn, nhẹ nhàng đặt nó xuống ghế. Hần im lặng tiến lại bật điều hòa, Phong đã phải chịu cực khổ vậy mà hần còn nghi ngờ nó vẫn.

Nhược Phong đang suy nghĩ tới việc Evil đã đi đâu? Không lẽ những việc xảy ra lúc đó chỉ là mơ thôi sao? Hần ta biến mất một cách kì lạ, không dấu vết, bằng cách nào chứ?

Phong Hàn đặt lên bàn một ly sữa ấm, hần mới yêu cầu nhỏ giúp việc đem lên.

- Uống đi!

- Cảm ơn. Về phòng được rồi! – Nó lên tiếng có phần miễn cưỡng nặng lời

Hàn không nói gì, quay đi về phía cửa, đóng lại! Và hần quay vào.

- Về phòng đi!

- Không thích!

- Nên nhớ, tôi là người của Bis.

Phong đứng bật dậy, nhìn Hàn buông lời chua sớt. Một người như hần tốt nhất không nên liên quan gì tới chuyện này, Phong không có quyền gì làm liên huy tới Hàn nữa.

Hàn ngồi phịch xuống ghế đối diện, vẻ mặt không quan tâm lắm, nét mặt như dãn ra

- Đã có ai nói với cô rằng...cô nói dối thật thà lắm.

Hàn nhìn cái rubik trên tay nó, miệng hần nở một nụ cười thích thú, nhìn nó đầy thắc mắc

- Tôi biết là sẽ thích nó mà

Nhược Phong tự trách bản thân, nó thả khối lập phương xuống bàn, phải làm sao với tên này đây. Hần còn không tin những lời nó nói, vậy mà hồi chiều còn tức giận rồi bỏ đi nữa chứ. Không thể để hần đánh đáng gì tới việc của nó và Bis, nếu biết Hàn là người khá thân thiết với nó rất có thể chúng sẽ tính kế hãm hại hần à xem.

- Nhắc nhở lần một: Tôi-đã-lợi-dụng-anh!- Nhược Phong gần từng chữ một, như đá sâu vào nỗi đau của Hàn
Nét mặt hần dần biến đổi, nụ cười tắt ngấm, đôi mắt trừng trừng nhìn nó, Hàn tiến lại, đứng trước mặt, nói rõ từng chữ một đáp lại câu nói vừa rồi:

- Không-quan-tâm!

- Đừng ngang ngược thế nữa!

Hàn vòng hai tay trước ngực, nghiêng đầu chờ đợi hồi âm từ Phong

- Nếu tôi nói: Tôi cho phép cô tiếp tục lợi dụng tôi thì sao?

...

Hạ Minh bị đánh thức bởi thông báo từ Bane, gã còn có điều gì muốn anh làm vào giờ này nữa?

” Để mắt tới Evil”

- Tại sao?

- Vì hần đã cho người theo dõi chúng ta. Tên cận vệ thân cận của Evil đã bị Bis phát hiện rồi

- K sao? Anh ta vẫn ở đây mà

- Không phải tên đó, là Hạ Phi!

Hai chữ đó như một tia sét đánh ngang tai anh...Hạ Phi vẫn còn sống? liệu họ có nhầm lẫn gì không? Và nếu cho Phi có còn sống thì tại sao lại trở thành cận vệ của Evil được?

Anh thấy điện thoại lên bàn, mớ hỗn độn gì đang xảy ra đây, những kẻ thù của Minh ngày một trở lại, không bỏ sót một ai.

...

- Ra ngoài! – Nhược Phong bắt buộc lên giọng với Hàn, không thể để hần tin tưởng và âm thầm giúp đỡ nó được

Hàn bỏ ngoài tai những gì Phong nói, hần tiến thêm một bước.

- Đi ra!!!

Nhược Phong dùng chút sức lực ít ỏi ấn hàn về phía cửa, tiếp tục ở đây có lẽ nó sẽ điên lên mất

Hàn bắt ngờ giữ tay nó lại, hần phải đối mặt với cảm xúc của mình thôi, không thể để Nhược Phong chịu đựng điều gì một mình nữa, hần có thể mà, chỉ ít cũng cùng nó chịu đựng và đối mặt với mấy trò khốn nạn của bọn họ. Bis đã dùng điều gì để ép buộc Phong hần không biết, niềm tin đối với nó chưa bao giờ thay đổi. Chỉ vậy thôi là đủ rồi.

- Đừng cố chấp nữa...tốt nhất đừng lại gần tôi- Nhược Phong lo lắng nhắc nhở: -Bis có người ở đây, họ sẽ nghĩ cách làm hại anh...

Chưa kịp nói hết câu Hàn đã nắm tay nó, kéo về phía mình...Nhược Phong bị ôm chặt cứng!

- Biết là tôi vui lắm không? Bởi vì cô đang quan tâm tới tôi đấy!

Hàn khẽ thì thầm bên tai nó, ngay lúc này đây, điều gì đó trong hần thay đổi hoàn toàn. Chỉ cần thế này thôi...cảm xúc của hần đã nở hoa rồi...Mới chỉ một ngày mà bao nhiêu chuyện xảy ra, đã có những lúc tức giận, tự trách, hình như có lúc ghen tức kì lạ và giờ Hàn cảm nhận được hương vị của hạnh phúc, gần lắm, ngay trong vòng tay của hần này.

Nhược Phong ngạc nhiên, một phần vì cái ôm bất ngờ của Hàn, một phần vì...bàn tay của hần! Phong hần đang giữ chặt tay nó...nhưng chuyện gì đang xảy ra vậy? không một mảnh kí ức nào xuất hiện cả, chỉ là một dòng mơ hồ mờ nhạt hiện diện trong suy nghĩ của nó thôi. Không lẽ khả năng ngoại cảm của Phong giờ không còn nữa?

Phong ẵm Hàn ra, miệng há hốc, nó vội vàng giục tay lại, ngơ ngác nhìn Hàn rồi nhìn lại tay mình, soi xét kĩ lưỡng...

Hàn hoang mang trước biểu hiện của Nhược Phong, nó biểu hiện dữ dội vậy làm gì...

Nhược Phong đưa tay lại gần mắt, một lớp bột màu trắng nhẹ phủ trên tay nó, Nhược Phong cầm lại khối rubik lên, trên đó cũng còn vương lại chút bột này. Nhược Phong kiểm chứng lại những gì mới xảy ra với mình, nó lên tiếng yêu cầu...mà yêu cầu này khá bất ngờ với Phong Hàn, hần thoáng dờ ra nhưng rồi phì cười...

- Mượn tay 1 chút!

Nhược Phong nhẹ nhàng nắm lại bàn tay đó, những ngón tay mềm mại nhỏ bé dần chạm vào lòng bàn tay của Phong Hàn. Phong giữ chặt lắm, như thể không muốn buông. Phong Hàn cười mỉm. Hôm nay hần cười nhiều quá thì phải...không thể kiềm chế được...

“Thình thịch...thình thịch...”

Tim hần đập loạn lên trong lồng ngực, không ổn rồi, thực sự không thích cảm giác này lắm, không làm chủ được bản thân. Đây được xem là lần đầu tiên nó chủ động tiếp xúc với Hàn, hần nên làm gì bây giờ nhỉ, cười thật lớn mới có thể giải đáp hết tất thảy con người lúc này. Cứ mãi như vậy chắc hần sẽ chết vì tim hoạt động hết công suất quá!

57. Chap 55: Trốn...tìm

Chap 55: Trốn...tìm

(Mấy hôm vừa rồi chưa đăng chap nào. Ngày mai tớ sẽ cố gắng (nếu có thể) sẽ đăng tiếp 1 chap nữa để đền bù cho những ngày mất tích vừa rồi! Chap này viết liền 1 mạch chưa đọc lại...nên...có gì mong mấy bầy bì lượng thứ...^0^)

Nhược Phong thử bàn tay còn lại, cảm giác từ hai bàn tay như thể hai con người khác nhau...không lẽ thứ bột trắng kia là nguyên nhân của việc mất khả năng ngoại cảm sao?

Nhược Phong bỏ Phong Hàn lại, nhanh chóng ra khỏi phòng, Hàn không hiểu nó đang định làm gì nhưng chút men rượu cùng mùi vị của hạnh phúc khiến hần mẩn nguyện nhiều lắm...Hàn không đuổi theo nó...có lẽ...hần đã sai khi để nó đi mà không giữ lại...

Nhược Phong chạy ra khỏi phòng, nó tiến về phòng 1, gõ cửa, gọi Evil nhưng không có ai đáp lại. Có khi nào hần vẫn còn trong căn nhà đó?! Không lẽ là vậy sao?

Tiếng đập cửa càng lúc càng vội vã...một lúc sau, bất ngờ im bật.

Hạ Minh đứng tựa lưng vào tường, khoanh tay nhìn Phong nói:

- Bis muốn nói chuyện với cô.

Nhược Phong bước theo Minh, dù miễn cưỡng, chốc chốc hướng ánh nhìn về phía phòng 1, hắn đi đâu rồi chứ? Có rất nhiều câu hỏi mà nó muốn hắn trả lời ngay lúc này

Nhược Phong bước vào phòng Hạ Minh, anh đưa cho nó điện thoại của mình, đầu dây bên kia có tiếng người nói:

- Nhược Phong? – Giọng nói của một người con trai...không phải Bane...

- Nói đi. – Nhược Phong cố gắng nhận dạng giọng nói đó nhưng không thể, không thân quen chút nào.

- Đây là 1-nhiệm-vụ-đặc-biệt đối với người-đặc biệt như cô. – Người con trai gần giọng từng chữ một, cố tình xoáy sâu vào vấn đề nào đó

- Nhanh lên! – Nó không muốn dính dáng gì với họ dù chỉ một giây một phút, nhất là việc đối mặt với 1 kẻ như Minh càng khiến mất bình tĩnh.

- Bình tĩnh. – Có tiếng cười nhẹ đầu dây bên kia: - Rất dễ dàng và không hề nguy hiểm, đối với cô.

...

Nhược Phong đã ra khỏi phòng của mình, nét mặt có chút thất thần, nên hoàn thành nhiệm vụ hay là không? Nó không dời mắt khỏi căn phòng đóng cửa im ỉm đó. Lời đe dọa của chúng về Gangster...Nhược Phong cảm nhận được đôi mắt nào đó đang bám sát từng cử chỉ hành động của mình. Dù biết việc sắp làm tới đây thật không hay ho chút nào, nhất là với một người như Evil nhưng thực sự nó không còn con đường nào khác.

Nhược Phong tiến thẳng về phòng Evil, bước qua phòng mình, Phong hàn cũng vừa lúc đang ngược nhìn ra ngoài, thấy bóng nó vụt qua hắn có phần thắc mắc...

Nhược Phong chậm chậm chạm tay vào bàn phím cảm ứng trên cửa phòng Evil, mật khẩu 12 chữ số...*****...Phong càng lúc càng nhanh tay hơn trước khi có người nhìn thấy. 12 con số nhập xong cũng là lúc cánh cửa phòng bật mở...

Nó thở hắt ra một tiếng, xin lỗi Evil...

Phong đã vào phòng và nhẹ đóng cửa lại. Phong hàn lúc này mới bước ra ngoài, hắn không biết Nhược Phong đã đi đâu, chỉ thấy cửa Phòng Evil mới khép lại...

Nhược Phong bật đèn trong phòng, nó tiến dần lại phía bàn máy tính, phải cài đặt thật nhanh trước khi bị phát hiện. Nhiệm vụ mà Bis giao cho nó là: Thiết lập kết nối với máy tính của Evil để theo dõi động thái của EL. Việc này có sức ảnh hưởng rất lớn đối với cả 2 bên, thiết thời thiên về phía EL, điều này không sao cả...nhưng người chịu trách nhiệm giám sát an ninh như Evil sẽ chịu hậu quả nặng nề.

Nó kéo ghế ngồi, hai tay đặt lên bàn phím, chợt, thứ bột trắng trên tay rơi xuống những kí tự...Nhược Phong chợt nhớ ra việc mình định làm khi nãy, phải rồi, nó định tìm Evil để hỏi về thứ bột trắng kì quái này. Nhưng tiếc là hắn không có ở đây...đúng...hắn không ở đây. Phong ấn bàn máy tính đứng dậy, nó không quan tâm tới nhiệm vụ kia nữa.

Nhược Phong đang có một mưu đồ mới, nhất định phải kiếm cho ra thứ hay h o này, có lẽ Evil để nó trong căn phòng này. Tại sao trước kia Phong không nghĩ ngờ về việc Evil có thể thoải mái ra ngoài, tiếp xúc với người khác mà không hề có phản ứng gì trong khi bàn tay đó cũng giống nó cơ mà. Chắc chắn thứ bột này là một loại thuốc, có tác dụng với khả năng của nó.

Nhược Phong kéo ngăn bàn máy tính, nó lục tung lên, nhất định phải tìm cho ra mới thôi...

.

Đã 10 phút qua đi...

Nhược Phong đứng thẳng người nhìn bao quát một lượt. Nó đã kiểm tra xong hết những gì xung quanh bàn làm việc của hắn. Một kẻ như Evil không thể để nó ở nơi dễ tìm được, ví dụ như ở ghế sofa...đôi mắt nó chợt liếc nhìn sang ngang, bước đi chuyển hướng...phần trăm evil cất chúng ở một nơi riêng tư là rất cao!

Nhược Phong tiến về phía phòng ngủ...

Vặn chốt cửa, từ từ bước vào...

Điều đầu tiên xuất hiện trong tâm trí nó là sững sờ, một căn phòng tối đen như mực, nó đưa tay sờ lên bờ tường nhưng không hề thấy một công tắc điện nào cả...mọi thứ nơi này đều bị nhấn chìm trong đêm tối. Nhược Phong để cửa thông với phòng làm việc mở để có chút ánh sáng, chỉ thấy duy nhất 1 bóng đèn chùm đặt trên bàn ở đầu giường. Chút ánh sáng vàng vọt tỏa ra không đáng là bao so với diện tích bóng tối nơi này.

Thiết kế lạ, không hẳn vậy, nhưng nó khác người bình thường bởi như Nhược Phong thấy thì căn phòng này không có cái cửa sổ nào, xung quanh chỉ treo hình, những kệ sách nổi bám trên tường. Cảm giác ngột ngạt và không lối thoát...đây chính là phòng ngủ của Evil, hẳn dĩ từ phong cách, ngoài hình kiêu cả tính cách dị biệt và giờ nó phát hiện ra về vật chất xung quanh hẳn đều không giống người bình thường cho lắm.

Bỏ qua tất cả những suy nghĩ vừa rồi, Nhược Phong bắt đầu công cuộc tìm kiếm. Từ những ngăn tủ kê sát giường cho đến kệ sách cao chót vót, từng ô để tranh nhỏ...mất 20 phút để Nhược Phong lục tung căn phòng ngột ngạt của hắn lên...nhưng rốt cục thứ nó cần tìm vẫn chưa thấy đâu. Evil để nó đâu được chứ? Không lẽ suy đoán của nó là sai sao?

Phong dừng lại trước cái đèn ngủ, đành từ bỏ vậy...cánh tay đưa lên định tắt đèn thì...

“Cạch...cạch...” âm thanh phát ra ngay trong phòng, nó lặng im cảm nhận từng tiếng một xem nó phát ra từ đâu...tiếng bước chân...âm thanh như đang mở cửa...gần lắm, ngay trong phòng.

Nó đứng chờ người hướng mắt về phía cái tủ quần áo thiết kế âm trên tường, cánh cửa tủ động đậy...nó dịch chuyển sang ngang, một bàn tay bám thành gờ ẩn cửa...có người!

Không thể để bị phát hiện được, phải làm gì bây giờ?

...

Evil nặng nhọc đu thăng nhóc cựa vệt bước ra ngoài, một tay đưa lên chân mày quệt máu, tâm trạng hiện tại lúc này không vui vẻ lắm. Hạ Phi vẫn bất tỉnh chưa có một chút biểu hiện nào của sự tỉnh lại...hắn đã bỏ đi và để nó lại một mình...chắc không chết rét đâu...

Evil thả Phi lên giường, lưng hắn đau ê ẩm, có thể bị bầm rồi, mới chạm tay vào thôi người hắn đã cứng đờ...vậy mà nó dám nghĩ hắn là...

Nhược Phong cố gắng giữ im lặng, 4 cái chân ngay sát mắt nó, thở thật nhẹ, một người đã nằm lên giường, Nhược Phong thấy tiếng “bịch” một cái, còn một người nữa...vẫn còn đứng đó...bị bắt gặp trong cảnh này nó cũng không biết phải làm gì nữa.

Đôi chân nặng nhọc bước đi ra ngoài, Evil ra ngoài lấy thuốc cho Hạ Phi, cậu nhóc đã bị gây mê quá liều.

Vậy là Nhược Phong có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, nó quay người, bây giờ phải nghĩ cách ra ngoài.

“Cộp” đầu Phong bất ngờ đập vào vật gì đó, nó hốt hoảng giữ cái hộp gỗ...vậy ra Evil cũng bừa bộn, hắn để đồ dưới cả gầm giường.

Evil nghe thấy tiếng động, mới ra tới cửa thì liền quay lại.

Chẳng lẽ hắn nghe thấy rồi sao? Nhược Phong nhìn từng bước chân đang tiến lại gần, thở lúc này cũng là một vấn đề nan giải...

Hắn đang đứng ở đây, ngay sát chân giường, dừng lại rồi, chồm hết rồi, hắn sẽ lôi nó ra ngoài...mọi nhiệm vụ đều không đâu vào đâu cả...

Evil để đôi mắt tinh quái có chút mệt mỏi nở một nụ cười bí ẩn...hắn tắt đèn bàn...tối thui...tiếng cửa đóng...hắn đã ra ngoài!

Nhược Phong từ từ thả cái hộp gỗ xuống, nhẹ nhàng hết mức có thể, chuẩn bị tư thế ra khỏi gầm giường. vừa rồi trong hoàn cảnh không còn sự lựa chọn, nó đành chui vào đây để tránh bị phát hiện.

Nhược Phong lồm cồm bò ra ngoài...

” Cộp” Lại va phải vật gì nữa, chắc chắn không phải thành giường, không phải chiếc hộp vì vật này không vuông vức như tấm gỗ...không lẽ...

“Tách” Chéch đèn duy nhất đã lóe sáng!

58. Chap 56:

Chap 56: (Chap này ngắn nên...chiều mai đăng tiếp chap mới nhé ;v ^0^)

Hiện trường vụ đụng độ...

Evil ngồi trên bàn gỗ, chân đong đưa, khoanh tay trước ngực, nhìn vật thể mới xuất hiện dưới giường mình, sự thích thú thêm chút tức giận hiện trong đôi mắt lạnh đậm.

Nhược Phong cau mày trách bản thân, nhưng nó nhớ là đã nghe thấy tiếng đóng cửa rồi mà...nhưng chưa chắc cửa đóng có nghĩa là người đã ra ngoài.

Evil thoát đầu khác ngạc nhiên khi nhận ra đó là Nhược Phong, nó đang làm gì ở phòng hắc, tại sao lại vào được đây...đôi mắt liếc nhìn người đang nằm trên giường, để nó phát hiện ra Hạ Phi vẫn còn sống không những thế là thuộc hạ của hắn thì không hay ho chút nào.

Hắn nhanh chóng với lấy cái chăn trùm kín người Hạ Phi nhân tiện lúc Nhược Phong đang bò ra khỏi gầm giường.

Nét mặt Evil dần trở lại vẻ lạnh đậm vốn có, trở về với vị trí khi nãy, nhận ra Nhược Phong chưa nhìn thấy Hạ Phi.

Phong hất chiếc hộp gỗ kia ra ngoài, cũng vì nó mà nó rơi vào hoàn cảnh oái oăm này.

- Ai...mới thực sự là dê xồm? – Evil bắt ngờ lên tiếng khiến nó chết đứng

- Tôi...

Evil ẩn bàn đứng dậy, tiến lại, vừa đi vừa hỏi dồn dập: __ Mục đích gì? Cần gì? Tìm gì? Nói?

Evil dừng lại trước mặt nó, Nhược Phong giật lùi một bước, để Evil biết việc nó vào đây là để thiết lập máy tính của hắn có lẽ...nên im lặng và ra ngoài thôi. Phong tránh ánh mắt trừng trừng đó, nhìn xung quanh, ngoại trừ cửa thông với phòng khách ra thì không còn bất cứ cái cửa nào khác.

Dừng lại. Có người nằm trên giường, phải rồi, hắn đã đặt ai đó lên giường, nhưng cái chăn trùm kín trên con người đó khiến Phong không nhận ra ai đang nằm ở đó.

Evil nhận ra sự khác lạ trong đôi mắt của nó, nó đang nhìn về phía giường, hắn chuyển hướng đứng chắn ngang tầm nhìn của Phong. Đánh lại hướng nó:

- Bis giao nhiệm vụ sao?

Nhược Phong ngược nhìn Evil, không trả lời, dù sao hắn cũng suy tính ra hết mấy việc này nên không cần tốn thời gian giải thích làm gì, nó chú tâm vào ai đó ở phía sau hắn. Evil muốn giở trò gì với con người đó, nếu đó là con trai thì việc gì hắn phải che giấu. Có 2 trường hợp khác có thể xảy ra: Thứ nhất: Đó là một đứa con gái, khả năng Evil là một tên sở Khanh không còn gì để bàn cãi. Nhưng nếu đó là một người con trai, không lẽ...Evil là đồng giới?

- Đang nghĩ cái gì vậy? Trả lời đi!

- Nói đúng rồi đấy! Bis giao nhiệm vụ xâm nhập phòng này!

Nói rồi Nhược Phong bỏ đi về phía cửa...Evil không hề giữ lại, vốn dĩ từ xưa tới nay hắn đã bao giờ giữ thứ gì lại bên mình đâu...

Bất chợt...cái chân động đây...

Nhược Phong đã bước chân ra khỏi phòng ngủ...

Evil không nhận ra sự việc phía sau lưng mình, vẻ lạnh lùng chất chứa sâu thẳm trong hắc đang dõi theo nó.

Hạ Phi gạt bỏ chần, lao xuống giường chạy về phía Evil, giọng nặng nề:

- Đại ca...cứu...Nhược Phong...

Không bước thêm 1 bước nào nữa. Giọng nói vừa rồi, con người đã theo nó trong suốt thời gian qua...không thể nào nhầm lẫn được. Nhược Phong quay lại nhìn Evil...một cậu nhóc đang khó nhọc đứng ngay cạnh hắn...

Nó tiến vào, trong khi mọi cảm xúc trong mình còn hỗn loạn.

Hạ Phi thấy đầu đau nhức nhối, Evil biết cậu đang bị làm sao, thuốc gây mê quá liều vẫn chưa hết tác dụng mà. Phi lão đảo ngả rầm xuống sàn trước khi kịp nhận ra sự hiện diện của Nhược Phong.

Nó vội đỡ lấy Hạ Phi, hôm đó chính mắt nó đã chứng kiến chúng tra tấn cậu nhóc dã man như thế nào. Không lẽ Phi bị trấn thương ở đâu rồi ư? Không lẽ Evil...là người đã cứu cậu nhóc sao?

- Hạ Phi...! – Nhược Phong tạm gác bỏ mọi câu hỏi, nó lay người Phi gọi

Evil chep môi, hắc tiến lại đỡ Hạ Phi nằm lên giường, vì sự xuất hiện không mong chờ của nó ở đây mà hắc quên mất phải lấy thuốc cho Phi.

- Đứng đây cho tới khi tôi quay lại.

Nhược Phong đứng sát bên giường, định lên tiếng hỏi Evil nhưng hắc bỏ ra ngoài.

Nét mặt Phi xanh xao quá, đã bao lâu rồi chúng nó chưa được gặp nhau...Những vết bầm dập trên gò má của cậu nhóc chưa tan máu khiến khuôn mặt hao gầy đi chông thấy...Làm sao cậu nhóc thoát ra khỏi tòa biệt thự trong vụ nổ hôm đó, chính mắt Phong đã chứng kiến cơ thể cậu bung toạc ra rồi mà...

Bỗng nhiên, đôi mắt nó mở to nhìn vết sẹo lõm chớm một bên má...Vết sẹo này có từ bao giờ vậy...nó gặp ở đâu đó rồi, thật sự càng nhìn càng thấy quen thuộc.

Nhược Phong kéo ghế ngồi ngay sát bên cạnh, suy nghĩ của nó cứ luẩn quẩn đầy rẫy những câu hỏi...đúc kết lại về Evil, một dấu hỏi chấm to đùng hiện ra trong đầu nó.

Phong gạt bỏ chúng sang một bên, với lấy cái hộp gỗ dưới chân giường, vì nó mà Phong bị phát hiện, vì thói vứt đồ bừa bãi của hắc...

Có chút tò mò, Nhược Phong kéo ngăn tủ nhỏ đầu tiên ra

Đây rồi....chúng đây rồi!

59. Chap 57: Xích Mịch

Chap 57:Xích mịch

Nhược Phong đặt lại chiếc hộp xuống gầm giường. Có chút cắn dứt vì hành động vừa rồi của mình, không biết vì lý do gì nhưng Evil đã cứu Hạ Phi, nó và cậu nhóc vẫn còn nợ hắc một lời cảm ơn. Trong khi đó, Nhược Phong lại vừa có hành động không quang minh chính đại, lợ thuốc nhỏ trên tay được nắm chặt hơn. Nó dành để lương tâm sang bên lề, không suy nghĩ nữa.

Thở dài mệt mỏi, nó phải trở về phòng và thông báo với Bis rằng không thể hoàn thành nhiệm vụ được. Còn Hạ Phi, tuy cậu nhóc còn sống nhưng không nên để ai biết điều này. Tốt nhất Phi nên ở đây cùng Evil

để đảm bảo an toàn, mà có an toàn thật không nó cũng không dám chắc chắn vì Evil thực sự không phải 1 kẻ dễ đoán.

Phong nhìn Phi bằng sự lưu luyến của một người bạn hữu

- Để hấn chăm sóc cậu...

- Hấn? Ai vậy?!

Tiếng Evil vang lại từ phía sau, Phong hơi luống cuống, lọ thuốc vội vàng nhét vào túi áo.

Evil trở lại phòng với một túi thuốc nhỏ trên tay, lấy thuốc nhanh nhất trong khả năng cho phép để về phòng sớm. Lo sợ đủ thứ, căn bản là ở đây, phòng của hấn có quá nhiều điều mà Nhược Phong tốt nhất không nên biết.

Phong tiến lại trước mặt Evil, có chút trần trụi, nhưng rồi trước sự ngạc nhiên của Evil, nó cúi đầu trước hấn, bình tĩnh lên tiếng:

- Làm phiền anh chăm sóc Hạ Phi.

Evil quay về phía bàn, chất đầy một cốc nước rồi cho Phi uống thuốc, Nhược Phong vẫn đứng đó chờ đợi một câu đồng ý từ Evil nhưng hấn không nói gì cả.

Evil không trả lời không có nghĩa là không đồng ý, bởi từ trước đó ngay cả khi Nhược Phong chưa nói câu này chẳng phải hấn vẫn làm việc đó sao. Nó vẫn đứng phía sau chờ đợi, sao chưa ra ngoài đi, còn chờ đợi gì ở hấn nữa...

- Về phòng đi, hay có ý đồ gì nữa? – Evil khó chịu bởi ánh mắt của nó.

Nhược Phong suy nghĩ về việc để Hạ Phi ở đây với Evil có thực sự an toàn không? Một người như hấn không thể tốt đẹp được, lạnh lùng, kén chọn và hơn thế là dã thú.

Evil bỗng mở to mắt nhìn nó, bụng hấn hít lấy một hơi dài rồi miệng thở bật ra.

- Dã thú?!

Hai từ đó xoáy sâu vào Phong, điều nên làm lúc này là ra khỏi căn phòng hải hùng, tránh xa tên quái dị kia...Nhược Phong nghĩ rồi nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ...không lẽ ngoài khả năng ngoại cảm hấn còn khả năng khác sao?

Evil khẽ cau mày, nó thường nghĩ đến hấn với những tính từ kì quặc. Ấn tượng không tốt đẹp.

Hấn đứng dậy, dọn lại chỗ thuốc cho vào tủ y tế...dưới gầm giường. Khá bất ngờ khi nhìn thấy nó đã bị ai đó kéo ra ngoài, Evil vội mở mấy ngăn thuốc kiểm tra. Lần cuối cùng còn 7 lọ vậy sao bây giờ 1 hộp thuốc đã không cánh mà bay.

...

Nhược Phong bấm mã số trên cửa, 12 chữ số, tự nhiên nó cảm nhận được có thứ gì đó rất nguy hiểm phía sau mình, nếu chậm chậm thì sẽ không kịp. " Tạch" mở được cửa rồi

Đột nhiên, khủy tay nó bị kẻ nào đó nắm chặt kéo về phía sau, Evil nhìn hai bàn tay của nó để kiểm tra. Từ hấn phát ra lửa giận có thể thiêu cháy người đối diện, hấn đang bực mình chuyện gì?

- Bỏ ra! –Nhược Phong cố gắng gỡ tay mình ra, hấn nắm chặt tới mức tay nó trắng bệch vì máu không thể lưu thông

- Đưa đây!- Evil trừng mắt nhìn nó

- Cần gì? – Nhược Phong nghĩ là hấn đã phát hiện ra điều gì

- Nhanh lên! – Evil thực sự nổi giận

Nhược Phong không muốn trả lại hấn hộp thuốc, có thứ đó nó có thể đối mặt với Bis và cả lũ người ngoài kia mà không phải lo sợ điều gì nữa. Nó cương quyết không thú nhận.

- Đừng thách thức lòng kiên nhẫn của tôi...

...

Phong Hàn quyết định ra ngoài, nó đã bỏ đi được gần 1 giờ rồi, mà đi đâu vào giờ này. Hàn ra khỏi phòng, lúc nào hần cũng phải chạy đi chạy lại tìm kiếm nó.

Hàn đi về phía cuối hành lang, nhìn ngó xung quanh ban công nhỏ, trời vẫn còn tối lắm, không khí khá lạnh. Vừa rồi người nó còn lạnh ngắt, vậy mà cứ đi lung tung đâu không biết. Hàn chậm chậm quay về phía cầu thang xuống tầng. Hần coi như đã mất ngủ nguyên một đêm, trong khi mọi người đang say giấc trong phòng thì hần lại lang thang ngoài hành lang để tìm Phong.

Không gian tĩnh lặng...

Bởi vậy mà, chỉ cần một âm thanh nhỏ phát ra cũng có thể nghe thấy. Cũng đồng nghĩa với việc tiếng nói khá lớn của người con trai trong căn phòng kia làm Hàn chú ý. Hần nghe thấy tiếng Evil với tông độ cao đang phát ra trong phòng. Hàn đi chậm...dừng lại...

...

Trước cơn tức giận của Evil, Nhược Phong bình tĩnh gạt tay hần, lách người đi ra ngoài, không quan tâm.

“Rầm”

Cánh tay đó một lần nữa xuất hiện trước tầm nhìn của nó...

Evil thúc mạnh bàn tay lên tường, chắn ngang đường đi của nó. Nhược Phong bị chặn lại giữa bức tường và bóng đổ của Evil.

Tròng mắt hần nổi lên những tia đỏ li ti, cánh tay dần nắm lại thành một nắm đấm dững mãnh ghim trên tường. Hần cần làm gì với nó để nó trả lại thứ thuốc giết người kia. Mọi cách phải lấy lại chúng.

Nhược Phong ngược nhìn hần, nổi giận thật sự, lọ thuốc đó quan trọng với hần đến vậy ư? Nó chỉ là mụn dùng thử 1 hộp thôi mà...

- Lấy ra đây! Nghe thấy không!

- Không!

- Xắc xược!

Evil không kiểm soát được cảm xúc nữa, bao nhiêu nhẫn lại đã bị thiêu trụi trong con người hần. Evil bắt ngờ cho tay vào túi áo nó tìm kiếm. Nhược Phong nhanh chóng hành động, nắm chặt lấy lọ thuốc rồi đặt sau lưng.

Evil vòng tay ra sau lưng nó, nắm lấy cánh tay đang cầm lọ thuốc. Nhược Phong vội đổi nó ra tay trái.

Evil một tay giữ chặt khuỷu tay phải, tay còn lại chỉ biết cố gắng gỡ lấy lọ thuốc nằm bên tay trái.

Nhìn tổng thể thì...thân thiết lắm, nhưng bản chất không ai hiểu rõ hơn người trong cuộc. Công cuộc lấy lại tài sản và cố gắng bảo vệ đồ đánh cắp được tiếp tục diễn ra cho tới khi...người thứ ba xuất hiện sau cánh cửa khép hờ...

Phong Hàn cứng họng, mù hồ nhìn về phía hai con người đang ôm nhau thân mật trong phòng. Tụi nó quay lại nhìn Hàn, Nhược Phong không hiểu được cảm xúc đang hiện diện trong Hàn...tròng mắt hần đã bùng lửa giận...mà giận vì điều gì chính Hàn cũng không biết nữa...

Evil nhân lúc này lấy lại lọ thuốc từ tay Nhược Phong, Hàn xuất hiện thật giúp ích cho hần.

Hàn không lao vào như lần trước, không nổi cáu hay nói bất cứ tiếng nào, cái gì đó vừa xuất hiện trong suy nghĩ hần...Hàn cười khổ...hần im lặng bỏ đi. Hần làm sao thể này...

60. Chap 58: Phong Hàn

Chap 58: Phong Hàn

Hell rời phòng ngủ, đồng hồ đã điểm 4 giờ sáng từ 15 phút trước nhưng ả không muốn dậy. Cả đêm hôm qua ả đã thấy khó chịu trong lòng, cứ nghĩ về nó là càng thêm ghét. Hell trút hết cơn thịnh nộ lên mấy cô bé giúp việc.

Chỉn lại trang phục, tiến về phía tòa nhà chính, tâm địa ả vẫn luẩn cuẩn trong những âm mưu phục thù. Đáng lẽ hàn phải là của ả chứ không phải con nhỏ nào khác. Nghĩ mà xem, nếu như Hàn ở bên ả thì có phải mọi chuyện sẽ khác không, hẳn đâu phải đau lòng hay lo lắng bất cứ chuyện gì, mọi thứ ả có thể làm cho hẳn. Chỉ vì nó mà Hàn không để tâm tới ả, chỉ vì nó mà Hàn tức giận và cũng chính vì nó là người đã chia cắt mối quan hệ trong mơ này.

Ngoài những rắc rối mà Nhược Phong gây ra thì chẳng có điều gì tốt đẹp nó làm cho Hàn cả, vậy mà Hàn lúc nào cũng tin tưởng lo lắng rồi suy nghĩ tới nó.

Nghĩ có vậy thôi mà người Hell đã bưng bưng sát khí, nét mặt găm ghiếc cau lại tức giận. “Nó phải biến mất khỏi đây!”

Cùng lúc đó, một người con trai đi vụt qua với vận tốc khá nhanh, vô tình va phải Hell khiến ả thoát khỏi những dòng suy nghĩ trở lại với thực tại. ả nhìn theo, chẳng phải là Phong Hàn sao? Mới chỉ nghĩ đến thôi mà hẳn đã xuất hiện rồi. Hell định bước đi theo nhưng tiếng gọi của ai đó làm ả chú ý:

- Phong Hàn!

Nhược Phong cũng nhanh chân theo sau, hẳn tính khí thất thường quá, ới đó thôi mà đã tức giận việc gì không biết

Hell đứng đó nhìn hai người họ đi về phía gara xe, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó.

Phong Hàn mở cửa xe, phải đi đâu đó, nơi mà hẳn cảm thấy thoải mái nhất để suy nghĩ về mình và ...một số người khác nữa. Hàn khởi động động cơ xe...chỉ tức là cái xe mãi cũng không chạy. Nhược Phong gõ gõ vào cửa kính, liên tục thúc giục:

- Xuống xe.

Hàn không nghe, hẳn cố khởi động lại nhưng không có tiến triển gì, chiếc oto cứ kêu lên một tiếng khởi động lớn rồi im re. hết xăng rồi. Không lẽ đồ vật cũng học đòi phản bội hẳn sao, tức không chịu được. hàn bực bội xuống xe và...không đối mặt với nó.

Nhược Phong hoang mang trước biểu hiện của hẳn, quyết định nói:

- Làm sao vậy?

- Chẳng sao cả! – Hàn gắt lên

- Có chuyện gì!? – Nhược Phong dò hỏi

- Không liên quan tới cô, về mà thân mật với thằng kia đi!

- Sao cơ!? – Thực sự nó không hiểu phản ứng này của Hàn là gì nữa

Phong Hàn bỏ đi trước, để mặc nó đứng đó với mớ thắc mắc chất đống, Hàn đang nghĩ cái quái gì vậy? Chính bản thân mình hẳn cũng không hiểu nổi, điều gì đang thống trị cảm xúc của hẳn?

Nhược Phong tiến lại, nó im lặng đứng đó cùng hẳn, không lên tiếng, có thể hẳn đang cần im lặng...

- Cô có biết...- Hàn bất chợt lên tiếng sau một lúc suy ngẫm: - Cô tàn nhẫn lắm không?

Nhược Phong nhìn Hàn thắc mắc, lại phát minh ra điều gì nữa đây.

- Tôi?

- Cho người ta hi vọng về điều gì đó, rồi nhanh chóng dập tắt đi. Thực sự tàn nhẫn.

- Hi vọng về điều gì?

- Mỗi quan hệ...của hai chúng ta.

- Vẫn là bạn đó thôi.

- Lạ lắm. – Phong Hàn cau mày nghiệm ra thứ cảm xúc trong mình: - Tôi không thích cô nói chuyện với thằng khác, thân mật lại càng ghét, đặc biệt không thích Evil. Nhất là dạo gần đây hai người thường đi với nhau.

- Anh đang nghĩ gì thế?

- Chẳng phải vừa rồi...nếu như tôi không xuất hiện... - Hàn gần như sắp nổi giận

Nhược Phong “hừ” nhẹ 1 tiếng, lắc đầu ngán ngẩm

- Đừng tưởng tượng nữa. Chẳng có gì cả

- Không dễ chịu một chút nào cả. hàn im lặng một lúc rồi nói tiếp:- Hình như...tôi thay đổi rồi, đến nỗi chính tôi cũng không thể hiểu nổi.

Phong Hàn lặng im, 1 cảm giác lạ lan tỏa trong trái tim hắn. Chưa bao giờ nó mãnh liệt như lúc này, hắn đang cố gắng gọi tên nó bằng một từ nào đó thật dễ hiểu nhưng không có kết quả. Hàn đang chờ đợi điều gì từ nó phải không?

Nhược Phong nghe thấy tiếng cỏ xột xoạt, bỗng chốc nỗ quên rằng Bis vẫn theo sát từng bước chân của mình. Việc nó và Phong Hàn nói chuyện với nhau đương nhiên cũng sẽ nằm trong tầm ngắm. Chúng lại nghĩ ra đủ chiêu trò để lấy Hàn làm điều kiện, có lẽ nó không nên tiếp xúc quá nhiều với Hàn tránh việc hắn bị rơi vào trò chơi của Bis.

- Phong Hàn...- Nhược Phong cố gắng nghe từng âm thanh nhỏ bên bụi cây, nó cá là có người ở đó: - Nên nhớ: Tôi đã lợi dụng anh.

Hàn không nên liên quan tới Bis, tốt nhất là thế, cứ tránh xa nó thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra với hắn. Phong không muốn Hàn gặp rắc rối như Hạ Phi đã vì nó mà hi sinh quá nhiều thứ.

- Đã nói là cho phép rồi mà! – Hàn cương quyết nói

- Nhưng bây giờ...tôi không cần lợi dụng anh nữa. Vì hết giá trị rồi.

- Đừng nói năng lung tung nữa, tôi không tin đâu!

- Vậy mới nói anh là 1 kẻ ngu ngốc.

Hàn bực bội quay sang, giữ chặt hai vai nó, đôi mắt đầy uy áp:

- Nói đi, chúng đã yêu cầu cô làm gì? Từ khi trở về tới giờ cô làm sao vậy?

Nhược Phong gạt cánh tay Hàn ra, nó không muốn đối diện với hắn lúc này, không nên để hắn hi vọng thêm điều gì về nó nữa

- Vốn dĩ đã vậy rồi, chỉ là anh không nhận ra thôi.

Nhược Phong quyết định quay đi...lùm cây khẽ động đậy...

- Nếu muốn yên ổn thì đừng liên quan gì tới tôi nữa. Về phòng đi...

Hàn cảm nhận được có cái gì đó xa vời quá, bóng tối đã nhấn chìm mọi thứ trong mình. Nó không thể bỏ đi như vậy được...

Nhược Phong có vẻ chùng bước, Phong Hàn nên về phòng thì tốt hơn, ngoài trời khá lạnh hắn lại ra ngoài thì không hay chút nào. Phong có chút lập lờ muốn quay lại, điều này với hắn là tội lỗi nhưng nó không còn giải pháp nào tốt đẹp cho cả đôi bên.

Bất ngờ, cánh tay ai đó kéo giật nó lại, một vòng tay ôm choàng lấy nó ...

Một cái ôm siết chặt đến ngộp thở...

Nó nhận ra hơi thở của hắn, có chút ngập ngừng dứt quãng, có chút vội vàng đột ngột nhưng mang theo đó là hơi ấm từ một cơ thể. Cánh tay nó buông thõng xuống, phải làm gì với hắn đây, hắn không hiểu những việc nó đang làm là vì muốn tốt cho bản thân hắn. Không thể thế này được, dứt khoát thôi.

Nó cố gắng thoát ra nhưng không thể, Hàn cương quyết không buông tay, cảm tưởng như nếu buông ra nó sẽ biến mất mãi mãi.

- Đừng như vậy nữa, tôi sẽ cùng cô đối mặt với lũ khốn nạn đó.

- Giờ thì...anh là phế thải rồi. Đừng lại đi

Hàn không nói lời nào, hắn chỉ ôm nó thật chặt như thế, vậy là đủ rồi, nó sẽ không thể đi đâu được nữa, bởi vì hắn đang ở rất gần nó, ngay trong vòng tay của hắn.

Nhược Phong cảm nhận được nhịp tim Hàn sau lớp áo khoác mỏng, hỗn độn quá, có chút biến tấu không theo một trình tự nào cả. Mặt nó áp sát vào vai đó, một điểm tựa mà nhiều người hằng mong ước, vững vàng và tin cậy tuy có chút hống hách ngang tàn.

Phong Hàn định nghĩa được những gì mình đang cảm nhận, khóe môi hiện lên một nét cười thích thú. Hắn cúi thấp người, ghé sát tai nó, thì thào nhưng đầy dứt khoát...

- Biết rồi...

Nhược Phong nuốt trọn một hơi không khí lạnh, có điều gì đó bất ổn sắp xảy ra, nó cảm nhận được điều đó trong từng nhịp thở của hắn...

- Nhược Phong! Có lẽ...anh thích em rồi!

...

Phía sau lùm cây, người con gái như chết lặng, đôi mắt đen lầy trong giây lát đỏ mọng, nước mắt ứ đầy, Hàn đã nói gì...hắn không thể làm vậy với ả được. Tất cả là vì nó mà Hàn rời xa ả, vốn dĩ Hàn không phải của nó, phải là của à, của ả...!!! Là vì nó đã tự trút lấy, nó sẽ phải trả giá vì đã cướp mất Phong Hàn...!!!

Nhược Phong người cứng đờ, không thể được, Hàn...anh không thể...không thể thích tôi được. Hành động phản kháng dứt khoát của nó khiến Hàn bất ngờ bị ả ra phía sau. Nhược Phong đã ả ra bằng tất cả sức lực của mình. Hàn lão đảo ngơ ngàng, đôi mắt hiện rõ vẻ ngơ ngác, như vậy có nghĩa...nó đã từ chối ả ư?

Nhược Phong nhắm nghiền mắt, môi cắn chặt đến tái nhợt, quay đi. Đừng có bất cứ tình cảm gì với nó, hãy suy nghĩ lại đi, hắn thế này thì nó sẽ làm hắn tổn thương mất, ngay cả nó cũng sẽ đau lòng vì điều này. Nó cố gắng lên tiếng lạnh lùng, ngữ điệu thêm phần sắc nhọn

- Tôi không hứng thú...với đồ phế thải.

Nhược Phong vội vàng đi nhanh hơn, hắn không thể thế này được. Nó không muốn làm hắn tổn thương dù là điều gì...Tròng mắt nó nóng ran, điều này đối với Hàn không dễ chấp nhận, đôi mắt của sự ngơ ngàng khi nó ả ra đã nói lên tất cả...Phong Hàn, tôi xin lỗi...

Hàn đứng bất động phía sau dõi theo từng bước chân của nó lần lượt vào bóng tối...biến mất thật rồi...không còn lại gì trong tầm nhìn của hắn nữa. Chẳng lẽ đây lại là kết cục của hắn sao? Nó tàn nhẫn với hắn quá, mỗi lời nói đều như đâm thẳng vào lồng ngực hắn vậy, càng cố gắng giữ lại thì nó càng dời xa hắn hơn...Nhược Phong...anh phải làm gì với con người này đây...

61. Chap 59: Lưng Chùng

Chap 59: Lưng chùng

Hell gạt nước mắt trên gò má, vậy thì đừng hỏi vì sao ả lại nhấn tâm với nó. Là vì nó đã ép ả phải làm như vậy, chính nó đã cướp mất của ả, đừng trách khừ ai bởi mọi thứ là do mình gây ra.

Hell trở về biệt thự chính nhưng không vào bếp như mọi khi, giao xong nhiệm vụ ấy nhờ giúp việc Hell nhanh chóng lên tầng 2, bước đi mỗi lúc một nhanh.

Tiếng gõ cửa vang lên, thoát đầu gấp gáp sau rồi im bặt. Di Ngân ngái ngủ mở cửa, mới sáng sớm mà ai đã tìm cô rồi không biết.

Hell đứng sừng sững ngay trước cửa với bộ mặt nghiêm lạnh đến đáng sợ. Ngân lên tiếng mệt mỏi:

- Có chuyện gì?

- Tôi có thể vào phòng không?

Ngân quay trở lại bàn ngồi vắt chân đong đưa, chăm tằm một điều xì gà trong hộp, mới sáng sớm gặp mặt ả có phải một niềm chẳng lành không?

- Nói đi. – Ngân hít một hơi thuốc, điệu bộ đầy kiêu cách

- Tôi đồng ý hợp tác với cô.

- Hợp tác? Tao phải hợp tác với mày sao?

- Về Nhược Phong. Tôi muốn cùng cô loại bỏ nó.

- Hừ. – Ngân cười nhạt: - Mày ngu hay giả vờ điên độn vậy? Ngày trước tao đề ra kế hoạch thì sĩ diện, giờ đến tìm tao làm gì ?

Ngân lắc đầu ngán ngẩm, cuộc nói chuyện tạm ngừng vì tiếng chuông ngoài cửa, Minh sang tìm cô, định nói gì đó nhưng thấy Hell, anh nhìn Ngân thắc mắc, Ngân cười khẩy nhìn ả.

- Nó muốn đổi đầu Nhược Phong. – Ngân hiểu ý, giải thích với Minh

Minh bước lại, anh nhận thấy nỗi hận thù tiềm sâu trong cái nhìn của ả ta.

- Cô cũng biết, Phong là người của Bis. Tên quản lí biết vậy mà không dám làm gì nó. Vậy cô nghĩ chúng tôi giúp được cô sao?

- Hi vọng hai người có thể giúp tôi. Bằng mọi giá...

- Tạm thời cô cứ về đi, tôi và cô ấy cần thời gian suy nghĩ.

Hell đã ra ngoài, Ngân chẹp môi ngán ngẩm

- Anh cần suy nghĩ cái gì nữa? Con nhỏ kia có khi bị điên vì tình rồi cũng nên. Còn dám nghĩ tới Phong Hàn...thật không còn lời nào nói nữa.

- Nếu như một kẻ như Bis bị phản bội thì sao nhỉ? Hoặc EL nắm được một cái cớ để có thể đường đường chính chính xóa tên Nhược Phong? Hoặc ngọn lửa ghen tuông thiêu đốt nó?

- Ý anh là...

- Xém chút nữa chúng ta để mất cơ hội ngàn năm có một. Hahaha. – Minh cười lớn khi chợt phát hiện ra một sáng kiến mới: - Thực chất EL đang vì lí do nào đó nên không thể xử Phong, còn Bis, chúng ta cũng được xem là tai mắt của họ theo dõi động thái của Nhược Phong.

- 1 cở 3 tròn! _Ngân dúm điều xì gà xuống khay, cô bật dậy nhìn Minh đầy thích thú: - Em thích ý tưởng này.

- Chứ sao, cái đầu này sẽ làm nên mọi chuyện.

...

Nhược Phong dời phòng lúc 8 giờ hơn, nó cố tình bỏ bữa sáng để không phải đối mặt với Phong Hàn nhưng khi bước vào tới cửa phòng ăn nó đã bắt gặp mọi người đang dùng bữa sáng, mọi thứ vừa mới bắt đầu.

Hàn ngược nhìn nó, hần chừa sẵn một ghế ngay sát như thường lệ cho nó, nhưng hôm nay Nhược Phong đã bước qua hần, tiến về phía K đang ngồi. Hàn dõi theo, đôi mắt đỏ bóng tối ngập dần đầy.

Nhược Phong dùng bữa nhanh nhất có thể, thực sự không thể đối mặt với Phong Hàn lúc này, hần nên bỏ ngay suy nghĩ của mình là tốt nhất. Lẽ ra hôm qua khi Hàn bỏ đi nó không nên đuổi theo hần, như vậy thì mọi chuyện đã không xảy ra. Làm hần tổn thương thật sự không dễ chịu một chút nào.

Nhược Phong nhận ra cái cười thích thú của Ngân dành ình, không quan tâm. Nhưng bữa sáng hôm nay thiếu ai đó thì phải...

Evil lúc này mới xuống tầng, hần lạnh lùng bước vào phòng, chẳng nhìn ai, chẳng bận tâm điều gì, tiến thẳng lại chỗ K...chính xác là chỗ nó đang ngồi. Nhược Phong nhìn hần với ánh mắt thù hần, hần đã lấy lại được lọ thuốc mà nó cố gắng “mượn tạm dùng thử”, dù sao thì cũng chỉ là 1 hộp bé tẹo...tên keo kiệt!

Evil thờ ơ, chẳng thêm quan tâm những người xung quanh đang nhìn hần. Từ trước tới nay, chưa bao giờ Evil hành xử như vậy nên mọi người ai cũng hiển nhiên vô cùng bất ngờ. Hần kéo nó khỏi bàn ăn mặc dù đang dùng bữa. Nhược Phong còn không hiểu tên này bị làm sao nữa, nó chẳng kịp làm gì, tay vẫn giữ khư khư con dao vào cái đĩa chưa kịp bỏ lại.

Ra tới cửa, Nhược Phong không thể đi tiếp vì Phong Hàn đã kéo nó lại...

Evil không có ý định để nó ở lại, Phong Hàn nhất quyết không cho Phong đi. Nhược Phong lại càng không muốn bị biến thành sợi chạc để họ giăng cò. Nó thoát khỏi cánh tay nắm chặt của tụi hần, nét mặt có chút bực mình, xong nhìn Phong Hàn miễn cưỡng nói:

- Đừng chạm vào tôi. Quá khứ của anh...kinh tởm lắm.

- Còn anh...

Nhược Phong quay lại nhìn Evil, chưa kịp nói thêm lời nào hần lại kéo nó đi, giải quyết xong với Phong Hàn rồi thì bắt buộc phải đi theo hần.

Hàn mơ hồ nhìn theo bóng Phong đi về phía ngoài biệt thự rồi bắt đắ dĩ trở về bàn ăn, những ngón tay buông thõng xuống theo trọng lực, cái gì đó đã vụt đi khỏi cuộc đời hần, cảm giác bất lực với chính mình...

...

Evil nhận thấy xung quanh không có ai, hần mới buông tay nó ra. Nhược Phong bực mình thực sự, nó định quay trở lại nhưng bất ngờ Evil rút điện thoại đưa nó:

- Nghe đi.

- Gì vậy?

- Hunter gọi.

Anh nó gọi sao? Vậy sao lại gọi cho Evil? Nó cũng có điện thoại mà...vô tình quên mất rằng đã bị mất hôm trước rồi, nhưng tại sao lại gọi Evil không phải Hàn...?

Evil tút con dao và cái đĩa trên tay nó, Phong nhận lấy điện thoại...đầu dây bên kia này giờ vẫn giữ máy.

- Có chuyện gì vậy? – Nhược Phong lên tiếng hỏi

- Tự nhiên nhớ em khủng khiếp nên gọi thôi.

- Mọi người...ở nhà vẫn khỏe chứ?

- Đương nhiên, dưới sự lãnh đạo tài tình của anh trai em, không gì là không thể.

- Bis...- Nhược Phong ngập ngừng

- Anh biết rồi, kế hoạch hôm trước chỉ là đối phó tạm thời với EL thôi. Hiện tại anh yêu cầu họ không được để người đại diện bị thương nếu không sẽ hủy bỏ hợp đồng xuất cảnh. Trước mắt em sẽ không cần lo đối phó với EL. Anh biết là chúng đã bắt buộc em khai nhận mình là người Bis thì mới thả người...

- Nhưng Bis...

Nhược Phong nhớ lại lời đe dọa của Bane ” Chỉ cần người thứ 3 biết hiệp định này thì...Gangster sẽ biến mất 1 lần và mãi mãi”... Nó không kể cho Hunter nghe về hiệp định đó, phải nghĩ cách khác để tránh hiểm họa vậy.

- Thời gian tới, anh nên về Mỹ đi.

- Muốn trực xuất anh à?

- Có một chút vấn đề, tốt hơn anh nên tạm lánh đi một thời gian.

- Thực ra anh cũng chuẩn bị sang đó chuyển trụ sở, vài ngày nữa sẽ đi.

Giọng Hunter có chút thay đổi cả về ngữ điệu lẫn tông giọng, anh dò hỏi: -Mà...em và Phong Hàn sao rồi?

Nhược Phong miệng mấp máy, sao anh lại hỏi chuyện này chứ...

- Sao là sao?

- Ủ...Hỏi xem tiến triển tới đâu rồi...hình như thằng nhóc đó...với em...

- Có gì em sẽ gọi lại sau. Gửi lời hỏi thăm tới ba hộ em.

Nhược Phong vội vàng cúp máy, nó nhanh chóng quay trở lại đưa trả Evil điện thoại. Hắn đang đơng đũa, hất mặt nhìn lên trời một cách đầy thách thức. Nghĩ không ra, thật sự không thể giải đáp được ấy từ ngữ đó là sao nữa...

Nhược Phong để lại điện thoại lên chiếc bàn gỗ, nó định đi nhưng cái tên quái gở kia lại gọi nó lại.

Hắn tiến đến trước mặt, đưa ra giữa không trung: 1 con dao và 1 cái đĩa. Thực sự không biết nên nói gì với hắn nữa.

- Khi này...- Evil bất chợt lên tiếng : -Trong phòng ăn, “tên keo kiệt” là gì?

- Ai nói vậy? – Nhược Phong không muốn nhưng bất ngờ hiện rõ trên mặt, nó mới chỉ nghĩ trong đầu thôi mà...

Có thể không phải ám chỉ hắn, Evil nhịp nhịp những ngón tay trên chiếc điện thoại, có thể là hắn đa nghi quá thôi. Evil nghĩ vậy rồi quay trở về biệt thự, Nhược Phong sau một lúc đắn đo mới quyết định chạy theo, gọi hắn lại

- Có thể...cho tôi lọ thuốc hôm qua không?

Evil nhìn nó, nét mặt biến sắc, mới vừa rồi còn bình thường mà lúc này đã biến đổi hoàn toàn thành 1 con người khác. Có cái gì đó tựa như không thể làm chủ, giống như việc ai đó nhắc tới khả năng ngoại cảm, về bản tay của Nhược Phong, nó đều phản kháng như vậy.

Lọ thuốc đó quan trọng với Evil lắm thì phải! Hắn lên tiếng cương quyết:

Gì cũng được, trừ nó ra.

62. Chap 60: Bàn Tay Máu

Chap 60:bàn tay máu

Một ngày âm đạm tại biệt thự EL...

Tên quản lý của EL không thấy xuất hiện để phân công nhiệm vụ, họ đang bàn tính kế hoạch nào đó để đối phó với Bis hay giăng bẫy để xử đẹp Nhược Phong? Gần một ngày từ khi Nhược Phong trở về, mọi thứ gần như ngưng hoạt động trên hình thức, còn bản chất vẫn ngầm ngầm tiếp diễn.

Phong hoàn toàn tránh mặt Hàn, nếu như không phải ăn tối thì có thể nó sẽ mãi mãi ở trong phòng của mình. Ngân nhanh chân băng qua đường tắt dẫn sang khu B, cô bé tìm tới ả Hell. Người ta chỉ thấy Ngân đưa cho Hell một lọ thủy tinh, bên trong có chứa dung dịch màu tím nhạt, họ nói qua nói lại gì đó rồi Ngân vội vàng trở về nhà chính để bắt đầu bữa tối.

Bữa tối bắt đầu ngay sau đó 10 phút.

Nhược Phong không cảm thấy đói, đĩa thịt bò của nó vẫn còn nguyên. Di Ngân vừa ăn vừa chăm chú xem động thái của Phong, nó chưa động đến dù chỉ là một miếng. Đôi mắt sắc lạnh liếc nhìn Hell, ả tỏ ý không hiểu tại sao lại như vậy. Hell bỏ về phía quầy để thức uống, tự tay vắt một ly sữa ấm. Đôi mắt lia lảo nhìn xung quanh trong khi tay đang thực hiện thao tác thêm “gia vị” cho ly sữa.

Hàn ngồi phía đối diện, hẳn biết là nó đang cố gắng tránh mặt mình nhưng nhìn xem, nó không còn muốn ăn tối nữa, nụ cười trừ hiện trên khóe môi hẳn... Evil mới chỉ không xuất hiện mà nó không ăn nổi sao?

Hell vắt ly sữa nóng cạnh Nhược Phong, tỏ ý mời mọc quan tâm:

- Nếu không muốn ăn gì, cô có thể uống sữa.

Rồi ả đứng lùi ra sau chờ đợi...

Nhược Phong cũng không muốn ở lại đây thêm lúc nào nữa, nó đành nhấp một ngụm rồi ấn bàn đứng dậy.

Ngân tỏ ý khá hài lòng vì điều này.

21 giờ...

Biệt thự đã trở về với sự im lặng vốn có của nó...

Ngân ra khỏi phòng tìm đến chỗ Nhược Phong, Hạ Minh đã cho xe ra khỏi biệt thự, việc còn lại của cô là thực hiện những bước quan trọng cuối cùng.

Phong nghe thấy chuông cửa, nó tiến ra và khá bất ngờ khi Ngân tới tìm mình.

- Bis muốn gặp cô. – Ngân thì thầm nói nhỏ.

Nó đoán là việc hôm qua họ giao vẫn chưa hoàn thành, Evil đã cứu Hạ Phi, không thể làm việc đó với hẳn được. Phong ra khỏi biệt thự cùng Ngân mà trong đầu vẫn lẩn cuẩn suy nghĩ một phương pháp thích hợp nhất để đối phó với Bis đồng thời không ảnh hưởng tới Phong Hàn và cả Evil.

Nga trở về biệt thự sau khi bàn giao công việc cuối ngày ấy con nhỏ, cô bắt gặp Nhược Phong và Di Ngân lên xe, câu hỏi xuất hiện trong đầu cô lúc này là: Họ bắt đầu thân thiết như vậy từ bao giờ thế?

Chiếc limo đen tuyền đậu trước cổng chính đã vụt đi, không một máy quay nào thấy được điều này vì hệ thống an ninh của tòa nhà vẫn chưa được hoàn thiện.

Hell yên giấc nồng vì những mơ tưởng của mình và vì lời hứa của Di Ngân. Sáng mai, ả sẽ không phải gặp mặt nó nữa, điều này chắc chắn phải ăn mừng.

...

Hunter dời Gangster, lịch bay bắt ngờ vào sáng ngày mai khiến anh đột ngột chia tay mọi người. Anh sẽ về Mỹ sớm hơn dự kiến để tham gia hội thảo của các ông lớn trong vùng. Nhưng trước khi đi, anh nghĩ mình nên nói cho nó về điều đó, với tình trạng như hiện nay tốt nhất Phong nên biết trước khi mọi chuyện là quá muộn.

Hunter dừng xe trước ngã rẽ vào biệt thự EL, anh đánh phân vân giữa việc nói cho nó hay không... Bất chợt, ánh sáng từ đèn pha oto vụt đến, chiếc limo ra khỏi biệt thự và vụt đi, ánh đèn vàng vọt bên trong xe khiến anh không nhận ra ai đang lái nó.

...

Nhược Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe đã đi quá xa tòa nhà, Bis chắc chắn có âm mưu gì mới nên gọi nó ra như thế này. Ngân nhếch mép cười, kết cục cho việc đối đầu với cô là như vậy đây.

Căn nhà bỏ hoang ẩm ướt giữa vùng đất không một bóng người là nơi Bis hẹn gặp Nhược Phong. Nó xuống xe tiến vào trong cùng Di Ngân. Bis vẫn chưa đến, tất cả mọi thứ bên trong đen thui và ám mùi mốc meo.

- Họ sắp tới rồi, vào trong đi. – Ngân xuống xe, lên tiếng

Phong ấn cánh cửa gỗ ọp ẹp bước vào, bốn bức tường lạnh lẽo chất đầy củi khô và gỗ. Không có bất cứ một cái bóng điện nào cả. Cảm giác không an toàn cho lắm. Nhược Phong định ra ngoài thì bất ngờ nhận ra Ngân đã đứng sát ngay sau lưng mình, cổ nó ớn lạnh, một vật sắc nhọn nhanh như cắt kề sát yết hầu...

- Mày đã sống quá lâu trước mặt tao rồi...- Ngân day nghiến từng chữ một

Nhược Phong lùi lại để giữ khoảng cách với con dao, Ngân tiến vào trong, con dao sắc nhọn trên tay được giữ chặt chĩa thẳng về phía Nhược Phong. Trong khoảnh khắc này, con quái thú trong cô thực sự thức dậy, giây phút quan trọng nhất cuộc đời cô sắp đến rồi. Bao nhiêu suy tính cũng chỉ chờ đợi ngày này thôi.

- Cô nghĩ rằng có thể giết tôi sao? – Nhược Phong dừng lại ngay sát chân tường, xung quanh không có cái cửa nào để có thể thoát ra ngoài. Lẽ ra nó nên đề phòng với Di Ngân

- Tại sao không? Hahaha. – Ngân cười vang: - Ai còn quan tâm tới sự xuất hiện của mày nữa sao?

- Bis đang cố gắng lợi dụng mày để có thể chiếm đoạt EL, còn đối với EL mày đang là cái gai trong mắt đấy. Thử nghĩ mà xem, bây giờ, kể cả mày có chết ở đây thì cũng không ai nghi ngờ gì đâu. Mọi người sẽ nghĩ rằng mày trở về với Bis và không muốn là nội gián ở EL nữa. Ô, mà tao nói nhiều với mày làm gì nhỉ?

Ngân ra vẻ suy nghĩ: - Một người thích làm việc thiện như tao sẽ giúp mày siêu thoát!

...

Biệt thực EL:

Hunter ngồi đợi Nhược Phong dưới phòng khách phút nhưng vẫn không thấy nó đâu. Phong Hàn quyết định lên tận nơi gọi nó. Hạ Minh và mọi người đã đi ngủ hết, chỉ có mình Hàn và Hunter ở lại phòng khách.

Nga xuống quầy lấy thức uống, thấy Hunter ở đó cô cũng chào kính cẩn.

- Anh tìm Quản lý à? Lão ta không có ở đây đâu

- Tôi tìm Nhược Phong.

- Cô ấy mới ra ngoài rồi thì phải.

Cùng lúc, Phong Hàn đi xuống, hắn biết mật khẩu phòng Nhược Phong, tuy không có sự đồng ý của nó nhưng vì quá lâu không có hồi âm nên Hàn tự động mở cửa vào trong, tìm kiếm một hồi không thấy bóng dáng Phong đâu cả. Nó lại biến mất rồi...

- Nhược Phong không có trong phòng. – Hàn lo lắng nói

- Nó đi với ai vậy? – Hunter hỏi Nga

- Tôi thấy cô ấy đi cùng Di Ngân.

...

Di Ngân thoát chạy lại, giờ con dao định đâm nhưng may mà nó đỡ kịp. Cuộc giằng co diễn ra nhưng chưa được bao lâu người ta cũng dễ thấy người làm chủ cuộc chơi là Di Ngân. Nhược Phong thấy đầu óc bắt đầu lảo đảo, người bỗng nhẹ như bông, mọi thứ trước mắt trong giây lát mờ nhạt đi.

Ngân giật con dao lại, cô cười khiêu khích:

- Bắt đầu choáng váng đúng không? Mày nên cảm ơn Hell vì ả mới chỉ đổ một nửa lọ gây mê vào ly sữa!

Phong đứng không vững, ôm đầu choáng váng, tiềm thức không còn tỉnh táo nữa rồi. Chẳng lẽ...đây là cái kết dành cho nó ư...

Ngân đột nhiên đâm phập con dao xuống, Nhược Phong dùng chút sức lực cuối cùng, với sự tỉnh táo ít ỏi nắm lấy lưỡi dao. Lưỡi dao sắc lạnh cứa rách da nó, máu cứ thế tuôn theo đầu mũi dao nhỏ từng giọt tanh

nồng xuống nền nhà ẩm ướt. Ngân xoáy sâu con dao trong tay nó, lớp da tay trắng bóc bung ra, máu tuôn như nước chảy...không đau...Nhược Phong không cảm nhận được đau đớn, chỉ thấy máu nhiều lắm...

Ngân vung tay tát vào mặt nó, đôi giày cao gót giẫm đạp lia lịa không hề thương tiếc...

Ngân cười ha hả thích thú, cô rút con dao ra khỏi tay nó một cách dễ dàng, máu chảy ngược về chuôi dao, nhuộm đỏ tay áo cô. Nhược Phong ngã xuống sàn, thuốc đã ngấm, cơ thể không còn khả năng chống cự, không cảm giác, mọi cơ quan đã được vô hiệu hóa. Thứ cuối cùng nó có thể thấy là ánh sáng từ con dao ướt máu, bóng loáng và rồi....tối sẫm...

...

Evil cất lại lọ thuốc nhỏ vào ngăn tủ...7 hộp nữa thôi...sắp đến lúc kết thúc rồi...

Bàn tay nhột nhột vì thứ hóa chất khê run lên. Chân mày dần co lại, dạo gần đây quá nhiều thứ trong hắc đã thay đổi, hắc cảm nhận rõ mồn một điều đó, đôi tay này không cần chạm vào bàn tay khác cũng có thể cảm nhận được quá khứ, suy nghĩ hay những gì đang xuất hiện trong đầu họ...

Biểu hiện mỗi ngày một rõ ràng, từng chút ít một, chẳng lẽ...thời gian dự kiến sẽ đến sớm hơn sao?

...

Hunter lo lắng đi về phía đường chiếc limo đã đi, linh cảm cho anh biết điều tồi tệ đã xảy ra, chúng nó không thể có chuyện gì được. Di Ngân không thể làm hại nó được...

Anh thông báo ọi người tìm kiếm chiếc limo màu đen, đám thuộc hạ ngay sau khi nhận lệnh đã nhanh chóng chia nhau ra đi tìm.

Hunter tìm tín hiệu trên bản đồ máy tính, chiếc xe đang lao vun vút bỗng nhiên phanh gấp. Từ một căn nhà cách đó không xa có sóng điện thoại, đây là thiết bị được kết nối đồng bộ với xe...Hunter mấy vài giây để dò tìm dòng xe đó là gì.

Dừng lại trước căn nhà tối đen, chiếc xe được đậu sát bên mặt đường. Anh nhanh chóng chạy vào bên trong, cuối cùng, bí mật nào cũng đều phải nói ra...

...

Hunter bế Nhược Phong xuống xe, nó đã bất tỉnh hoàn toàn, bàn tay nhợt nhạt máu đã đặc sánh lại vì nhiệt độ ngoài trời quá lạnh.

Evil thấy tiếng mọi người ồn ào dưới tầng cũng xuống xem, hắc tái mặt khi thấy Hunter bế nó vào, bắt động, người tái mét, máu ướt đầm.

- Gọi bác sĩ đi!!- Hunter tức tối quát mấy nhỏ giúp việc đang đứng ngay người cạnh đó

- Cầm máu trước.

Evil lo lắng lên tiếng khi thấy tình trạng của nó, định tiến lại nhưng rồi hắc dừng sững tại cầu thang...cố gắng không tỏ thái độ quan tâm ra bên ngoài, hắc quay đi, Phong Hàn và Hunter sẽ lo cho nó việc này, cứ tiếp tục đứng đây có thể hắc sẽ không kiềm chế được mất

Phong Hàn sững sờ chạy lại, hắc đỡ lấy nó nhưng Hunter lạnh lùng gạt tay hắc ra, đôi mắt bùng bùng lửa giận. Hàn chết lạnh trước hành động của Hunter, anh đang vô cùng tức giận với hắc.

Hunter tiến về phía Evil, đặt Nhược Phong lên tay hắc, đỡ lấy nó, đôi mắt hắc nhìn anh có chút ngạc nhiên

Giúp tôi chăm sóc nó.- Hunter dặn dò Evil rồi quay lại chỗ Phong Hàn, giọng nói có phần sắc lạnh: -Đi theo tôi.

63. Chap 61: Sự Thật Được Hé Lộ

Chap 61: Sự thật được hé lộ

Evil nhẹ nhàng đặt nó xuống sofa, hắn nhanh chóng sát trùng vết rách sâu hoắm trên tay nó, nét mặt có phần thờ ơ nhưng thực chất bên trong ánh mắt mang đầy thương xót. Hắn cố gắng cầm máu rồi băng bó vết thương lại bằng băng y tế. Mấy nhóc giúp việc đứng quanh lóng ngóng xót xa vì Nhược Phong mất máu khá nhiều.

Hell thấy mọi người náo loạn tại nhà chính cũng tỉnh giấc và sang xem có chuyện gì. Ắ thấy nó vẫn ở đó, ngoài việc bị thương ra còn lại không có vấn đề gì, nét mặt trong giây lát chuyển đổi cảm xúc, từ vui mừng thành bức bối, ả tức giận bỏ đi, rõ ràng Ngân đã nói với ả rằng sau đêm nay nó sẽ biến mất mà.

Một bé giúp việc lấy điện thoại gọi bác sĩ, Evil ra hiệu không cần. Điều này đối với nó có lẽ là nỗi kinh hoàng, với bàn tay và khả năng đó việc chạm vào tay bác sĩ là một nỗi ám ảnh lớn.

Hunter và Phong Hàn vừa ra khỏi biệt thự, Hunter đang cố gắng giữ kín một bí mật nào đó, liên quan tới Phong Hàn và có thể là với Nhược Phong nữa.

Evil không định để nó lại phòng khách, mà hai người kia cũng đi rồi, không yên tâm lắm nên hắn quyết định bế nó về phòng. Nhưng mà...về phòng ai bây giờ? Mật khẩu phòng nó thì không biết...

Evil thoáng suy nghĩ giây lát, Hạ Phi đã bình phục và dời đi sáng nay, đoán, một chút phân vân nhưng cuối cùng hắn đành để nó lại phòng của mình.

...

Phong Hàn và Hunter dừng xe trước căn nhà hoang vùng ngoại ô thành phố. Hàn không hiểu vì sao anh đưa hắn tới đây nhưng cũng xuống xe và vào trong. Hunter dọi đèn pin lên vật thể gây ra tiếng động trong căn nhà, Phong Hàn thoáng ngạc nhiên trước hình ảnh Di Ngân bị trói tay, buộc chân, miệng nhét vải ở góc tường.

Hunter tiến lại giựt bỏ miếng vải trên miệng cô, nét mặt đầy nghiêm nghị.

- Đã có chuyện gì vậy? – Hàn thắc mắc lên tiếng
 - Nó định giết Nhược Phong. Đồng nghĩa với việc tự tay giết chết chị gái của mình.
 - Cái gì? – Hàn đứng hình
 - Anh nói dối. – Ngân vội chối bỏ
 - Ngay từ đầu cô đã biết tới mối quan hệ này rồi. Đừng phủ nhận nữa!
 - Chuyện này là sao....em không hiểu. – Hàn hết nhìn Ngân rồi Hunter, ngay từ khi ở biệt thự hắn đã không hiểu gì rồi
 - Di Ngân là con gái của mẹ em với người tình của mình. Em biết chuyện này rồi đúng không?- Hunter nhìn Hàn hỏi mà gần như không cần hắn trả lời: - Điều đáng nói là người tình của bà ấy lại là ông trùm Gangster bây giờ, tức là ba của Nhược Phong.
 - Không thể nào...
 - Ngay từ đầu, nó đã biết hết tất cả chuyện này rồi. Đúng không? – Hunter nhìn xoáy sâu vào Di Ngân
- Phong Hàn đứng chết lặng, nguyên nhân chính việc Phong bị thương là vì mưu đồ của Ngân... vậy còn những điều Hunter nói có nghĩa là gì...nếu vậy thì Nhược Phong và hắn là gì của nhau đây? Mọi chuyện là lừa dối, đã có gì nhằm lẫn trong việc này
- Không thể...
 - Vụ hỏa hoạn năm đó tại Gangster là có người cố tình phóng hỏa, tất cả là vì ghen tuông, vì mối thù hận người vợ của mình đã ngoại tình. Cũng vì việc đó mà Nhược Phong bị hỏng giác mạc, 1 gia đình bị chia cắt

15 năm và cũng vì thế mà mẹ Nhược Phong qua đời. – Hunter cố gắng giữ bình tĩnh và không để lộ thân phận thật sự của mình với Di Ngân.

Hàn kiên quyết lắc đầu phủ nhận, vậy có nghĩa là ba hắn đã làm tất cả những chuyện đó sao? Xét theo một phương diện nào đó, có phải đây chính là nguyên nhân cội rễ của những mối thù hận của Hạ Minh với nó sau này.

- Em không liên quan trong việc này nhưng anh nghĩ em nên biết thì tốt hơn. – Hunter nói: - Còn cô, sao im lặng vậy? Không nghĩ ra cái cớ nào để biện minh cho bản chất quái thú của mình sao?

Ngân trừng mắt nhìn Hunter, sau cùng là cái vênh mặt thách thức.

- Phải! Tôi biết hết tất cả trước khi gặp nó đấy! Thì sao?

Ngân bật dậy quát lớn:

- Anh thì hiểu cái gì? Trong khi nó sống sung sướng tại Gangster thì tôi ngày nào cũng phải lo lắng rằng thân phận thật sự của mình sẽ bị lộ. – Ngân quát mắt nhìn Phong Hàn đầy oán trách: - Để ba của anh ta tin rằng tôi mới thật sự là con đẻ của ông mẹ tôi đã phải lấy cái chết để chứng minh đó. Trong khi nó được làm đại tiểu thư của Gangster thì tôi lại phải ngày đêm sống trong lo lắng và sợ hãi, nó hơn tôi ở điểm gì nào? Tại sao ông ta lại ruồng bỏ tôi, không chấp nhận sự hiện diện của tôi chứ!?!

- Ngay cả người anh trai tôi quý trọng cũng đứng về phe nó, tin nó, thù ghét tôi là vì nó. Nó có tất cả mọi thứ trong khi tôi phải đấu tranh nghĩ mọi kế sách mới có được. Đừng hòng!

Ngân cười lớn, trừng mắt đã vằn lên những tia máu đỏ li ti. Hunter lắc đầu trước bộ dạng lúc này của Ngân, vậy mà đã có lúc anh định nhận lại cô em gái cùng cha khác mẹ này...cô ta biến chất thật sự rồi...

Phong Hàn sững sờ trước những lời nói vừa rồi, chính hắn cũng phải chịu đựng sự ghê lạnh của ba mình vì sự ích kỷ của Ngân. Hắn không thể tin được rằng Di Ngân lại có thể làm vậy với máu mủ của mình...

- Nó phải chết, chết trong đau đớn tột cùng về cả thể xác lẫn tinh thần thì mới hả lòng. Ngày nào tôi còn sống thì nó sẽ không được yên ổn đâu! – Ngân cười phá lên trước ý nghĩ của mình.

“Đốp”

Âm thanh đó vang lên cắt đứt mạch âm thanh lạnh lẽo trong căn nhà, cái tát đặt ngang má Di Ngân khiến cô sững người, tiếng Phong Hàn vang lên lạnh lẽo:

- Tỉnh chưa?

- Anh đánh tôi sao? Vì nó sao!!!! – Ngân không phản kháng gì được vì tay và chân vẫn đang bị trói

- Từ giờ trở đi, Hạ Nhược Phong bị thương một thì Tà Di Ngân sẽ phải nhận lại mười!

Từ trước tới này chưa bao giờ Phong Hàn biểu hiện như lúc này vậy nên Hunter và Di Ngân ai cũng hiển nhiên vô cùng ngỡ ngàng. Điều gì đã thay đổi trong Phong Hàn, hắn lặng lẽ quay đi, không có ý định cời trói cho Di Ngân, hắn đang sắp xếp lại toàn bộ sự kiện đã xảy ra với mình và Nhược Phong, cảm giác tội lỗi vây bủa lấy tâm trí khiến hắn bị giằng xé vô cùng.

64. Chap 62: ...bắt Đầu Từ Quá Khứ

Chap 62: ...Bắt đầu từ quá khứ

Evil đẩy cửa bước vào phòng ngủ, nó vẫn chưa tỉnh lại, phía trên bàn vẫn còn 1 hộp để băng y tế, thuốc sát trùng. Cửa khẽ khép lại, Evil tăng nhiệt độ trong phòng lên để giảm bớt cái lạnh.

Trong khi hắn phải thức trắng để trông coi và giám sát tình trạng sức khỏe của Nhược Phong thì nó lại chiếm hữu cái giường thân yêu của hắn và ngủ ngon lành.

Hắn nhìn nó ngủ say trên giường, rõ ràng là không cảm nhận được điều gì vì ngay cả khi hắn bé nó lên nó cũng không biết.

Nhược Phong hoang mang trong cơn mê sảng, cánh tay phải đau rát, hình ảnh cuối cùng của Di Ngân với con dao nhuộm máu vẫn hiện hữu trong tâm trí nó. Evil nhận thấy khi đó vẻ mặt nó rất hoảng sợ, dường như trước đó đã phải trải qua một khoảng thời gian rất kinh khủng.

Bàn tay nắm chặt lấy ga chải giường, nét mặt trong giây lát trắng bệch. Evil cố gắng đánh thức nó dậy khỏi cơn ác mộng kia bằng những cái vỗ nhẹ vào má.

Con dao sáng loáng đâm xuống, cánh tay nó đau đớn vô cùng...Nhược Phong choàng tỉnh dậy thoát khỏi chuỗi hình ảnh ám ảnh...

Mồ hôi chảy dài trên má, nét mặt nhợt nhạt đi khá nhiều.

Evil đứng bình lặng, hai tay nhét túi quần, vẻ mặt chăm chú nhìn, lên tiếng:

- Chưa chết đâu, vẫn còn sống

Câu nói đó đưa Nhược Phong trở lại với thực tại, nó quệt mồ hôi, người mỏi nhừ vì thuốc gây mê vẫn còn tác dụng. Đôi mắt mệt mỏi nhìn xung quanh, kiểu tối om thế này không phải phòng của nó, bắt gặp Evil đang dọn dẹp đồ đạc trên bàn, mà sao nó lại ở đây? Sau khi bất tỉnh chuyện gì đã xảy ra nó đều không biết nữa.

Phong gạt bỏ chần, xuống giường trong khi tình trạng không ổn lắm. Bàn tay phải vừa đau rát vừa nặng trĩu. Nó nâng cánh tay lên ngang tầm nhìn, cái thở dài nào nề khiến Evil quay lại nhìn thắc mắc.

Nhược Phong tìm mối thắt trên đoạn băng y tế rồi từ từ gỡ chúng ra. Evil hiển nhiên vô cùng ngạc nhiên, hắn ngăn cản:

- Làm gì vậy?

Nhược Phong vẫn tiếp tục tháo ra không để ý tới lời nói của hắn

- Ai băng nó cho tôi vậy...- Nhược Phong vừa tháo vừa lên tiếng: - Chặt hơn cả cuốn giò...

Evil đứng người, một người có vẻ như hoàn hảo về mọi mặt như hắn mà một công việc đơn giản nhất lại không thể hoàn thành. Kể ra thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên bởi từ xưa tới nay có bao giờ hắn băng bó vết thương ỉn hay người nào khác đâu. Bản chất thờ ơ lạnh lùng khiến Evil bỏ mặc cơn đau với chính bản thân, mọi vết thương trên cơ thể đều bị xử lý một cách thô bạo và vô cùng tàn nhẫn. Theo thời gian chúng dần lành lại mà không cần tới bác sĩ hay kỹ thuật y tế nào cả.

Evil kéo ghế ngồi lại gần, hắn giựt lấy miếng vải trắng trên tay nó, từ từ xoay từng vòng một để gỡ nó ra. Nhược Phong không phản kháng gì hết, ngồi im nhìn hắn tháo mối nối. Vết rách chạy dài suốt cả đường chỉ tay dần hiện ra, nó không thể dễ dàng lòng bàn tay vì như vậy vết thương sẽ bị hở. Evil kéo bung miếng băng y tế khiến Nhược Phong đau đến dại người. Nó tái mặt kêu lên một tiếng

- A...

- Đau à?

Nhược Phong ngồi lặng im trên giường cau mày gật đầu. Evil với tay lấy lọ thuốc sát trùng trên bàn và một ít bông sạch, hắn khẽ đặt tay nó lên chân mình, chấm thuốc vào bông, lóng ngóng đặt lên vết rách. Chốc chốc lại thổi thổi.

Tuy vừa đau vừa rát nhưng nhìn bộ dạng ngộ nghĩnh của Evil lúc này khiến nó thấy thú vị. Thì ra một người lạnh lùng tàn độc như hắn lại không sành sỏi việc băng bó vết thương.

- Tiếp tục như thế này, sớm muộn gì cô cũng chết dưới tay chúng. Đừng nhìn tôi nữa.

Evil bừa dãn miếng băng vừa nói. Câu cuối cùng thì dừng lại, quay ngang nhìn vào ánh mắt nó.

Nhược Phong liếc nhìn chỗ khác.

- Gangster? Chẳng phải cô luôn muốn quay về sao? Nếu muốn quay về trước tiên phải sống.

- Làm sao anh biết? – Nhược Phong tròn mắt nhìn Evil, câu nói này khiến nó sững sờ bởi xưa nay đây là điều xuất hiện trong suy nghĩ của nó thôi, không một ai hay biết cả.

Evil ẩn ghế đứng dậy, đặt lại dụng cụ y tế lên bàn, hẩn im lặng quay đi. Nhược Phong vốn bất ngờ trước những câu nói của hẩn, dường như những gì có trong đầu nó hẩn đều biết hết, làm sao hẩn có thể chứ? Kể cả Evil có bàn tay ngoại cảm thì những điều này cũng không thể xảy ra.

Nó xuống giường, vươn tay nắm lấy cổ tay hẩn giữ lại...

Evil cảm nhận được có thứ gì đó chua xót trong lòng mình, mọi thứ nó nghĩ hẩn đều thấy, ngày một rõ ràng hơn, vậy cũng có nghĩa là khoảng thời gian hẩn dự định đang tới gần...

Hẩn quay lại, cái nhìn lơ đãng nhưng đầy uy lực, những ngón tay đưa lên giữ lấy bàn tay nó gỡ ra, sự giằng buộc trong tâm trí khiến hẩn nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia khá chặt. Evil nhún vai, nét miệng khẽ nhếch lên, nét mặt sắc lạnh như dân ra khi đối mặt với nó.

- Biết. Tất cả. Mọi thứ.

Evil miễn cưỡng buông bàn tay đó ra. Quay đi lạnh lùng, hẩn lạnh lùng với nó và với chính bản thân mình...

Trước khi đóng cửa Evil lên tiếng:

- Có thể ở lại, nếu muốn.

Khoảnh khắc vừa rồi, trước đôi mắt đen tuyền đó, sự ảm đạm và tẻ nhạt làm chủ khiến nó bị cuốn vào một thế giới hoàn toàn khác. Một thế giới chưa đầy mâu thuẫn, sự thống trị của một Evil vô cảm, tàn bạo, thờ ơ nhưng Nhược Phong cảm nhận được sự rung động, tuy mơ hồ nhưng không thể nhầm lẫn. Nó cho phép mình không kiểm soát nổi nhịp thở trong thời khắc đó, cảm giác này đã từng xuất hiện trong nó rồi, chân thực đến mức không thể nhầm lẫn được...

Evil dừng lại trước sofa, chắt một cốc nước đầy, nốc cạn, tiếng hơi thở đứt quãng, nếu tiếp tục ở đó hẩn không dám nghĩ mình có thể bình tĩnh được nữa...

...

65. Chap 63: Kiss

Chap 63: Kiss

Phong Hàn và Hunter đã lên xe dời đi trong khi Di Nhân vẫn bị trói ở căn nhà. Cô ra sức kêu thét để hai người họ quay lại cởi trói ỉnh nhưng không một ai quay lại. Ngân giây giữa, kêu gào nhưng mỗi buộc vẫn ở đó, không lỏng đi chút nào cả, xem ra cơ hội ở lại căn nhà bẩn thỉu mốc meo này là khá cao.

Hunter nhìn thẳng em đang đắm chìm trong một miền suy nghĩ nào đó, xa xăm và mịt mờ lắm. Anh im lặng không có ý định chen ngang vào đó lúc này. Hunter tap qua một cửa hàng đồ lạnh, vào trong mất vài phút rồi quay trở lại xe cùng với một túi đồ to oạch.

- Anh mua gì vậy? – Phong Hàn lên tiếng hỏi

- Uống không? – Hunter giơ túi đồ lên ngang tầm, hơi lạnh từ những lon bia phủ ra xung quanh.

Chiếc limo ngay sau đó phóng vụt đi, dư âm còn lại chỉ là một đọt bụi mỏng. Mọi thứ còn lại phía sau cả hai không ai còn bận tâm hay để ý gì nữa, những gì thuộc về quá khứ cũng vậy, không nhìn lại có thể tốt cho cả hai.

Hàn xuống xe, Hunter ném cho hẩn một lon bia còn lạnh. Tụi hẩn một mỗi thả mình lên mui xe, đôi mắt hướng về phía thành phố nhộn nhịp cách đó gần km.

- Nhược Phong...- Hàn lên tiếng sau khi bật nắp lon bia: - Biết chuyện này chưa?

Hunter đứng đưa hai chân trước đèn xe, thấy hần hỏi, anh ngẫm hiểu ý: " Muốn thu thập thông tin từ mình đây mà"

- Chưa. Chỉ 3 chúng ta biết thôi.

- Khi nào anh sẽ để nó biết việc này? Chuyện Hooldum đã làm với gia đình anh.

- Tùy theo tự nhiên thôi, khi nào cần biết nó sẽ được biết, nhưng không phải bây giờ.

Hàn uống một hơi, cái men lạnh từ từ chôi xuống cổ họng hần, không phải bây giờ...không có nghĩa là không bao giờ...rồi nó sẽ hận hần, căm ghét hần vì những việc mà bố hần đã làm với gia đình nó. Mỗi quan hệ vốn chẳng mấy tốt đẹp giờ lại càng đi vào bế tắc. Dù cho nó và hần không chung một dòng máu nhưng xét về phương diện nào đó cả hai vẫn là anh em. Vậy đây mới thực sự là kết thúc ối quan hệ của hần và Phong ư? Hàn thả lon bia lên mui xe, hần muốn tiếp tục nhưng không thể nhưng buông rồi lại không can tâm.

- Nó sẽ hận em phải không? – Hàn lên tiếng nã nê

- Vì những gì bố em làm với gia đình anh hả? – Hunter hỏi lại:- Anh không nghĩ mình hiểu được Nhược Phong, tụi anh đã xa cách quá lâu, mỗi người đều thay đổi. Nhược Phong bây giờ khác xưa nhiều lắm...Nhưng mà, anh dám khẳng định nếu nó là Nhược Phong của ngày xưa thì không hận em đâu.

- Tại sao vậy?

- Đây là tội lỗi của thế hệ trước, họ gây ra, không phải em. Người nào gây ra thì người đó chịu hậu quả thôi. Mà thôi...đừng nhắc mấy việc ày nữa, vì nó mà anh phải vất óc điều tra suốt mấy ngày vừa rồi đấy.

- Ngày mai anh phải về Mĩ rồi, Nhược Phong nhờ em chăm sóc.

- Nó giờ đã có Evil rồi, không cần đến em nữa đâu.

Hunter nghe thấy sự thay đổi trong giọng nói của hần, anh liếc ngang mắt nhìn hần kì quái

- Có mùi của ghen thì phải...

- Không có. – Hàn chối bỏ

- Nói nghe coi, có phải là...thích nó rồi không? – Hunter đổi giọng chêu đùa làm thay đổi bầu không khí ngột ngạt.

Hàn tròn mắt nhìn Hunter, không lẽ nó nói việc đó với anh rồi sao?

- Là nó nói với anh à?

- Anh biết hết rồi, đừng giấu nữa. – Hunter nhấp một ngụm bia, mắt tinh quái

- Dù sao nó cũng từ chối rồi...

- Á à...tỏ tình rồi hử?

Hunter nằm lăn ra xe, cười ngặt nghèo, anh đã bói móc được thông tin, thực ra Nhược Phong không hề kể cho anh biết việc này, anh cũng chỉ mới biết sau khi Phong Hàn nói rằng hần đã bị từ chối.

Vậy rồi không khí thay đổi hần, thay bằng việc trầm tư suy ngẫm Phong Hàn lại phải ngồi kể chi tiết từ đầu tới cuối cho Hunter nghe việc mình bị nó thẳng thừng có chút phũ phàng từ chối...Hunter nằm nghe mà miệng cứ tùm tùm cười, cho tới khi câu chuyện kết thúc thì anh mới dám cười lớn, thật sự anh không muốn cười trước đau khổ của hần nhưng không thể kiềm chế trước thẳng em ngô nghê khoản tình cảm của mình.

...

7 giờ sáng:

Phong Hàn trở về biệt thự cùng Hunter, anh đã ra sân bây luôn ngay sau khi hần vào biệt thự, trước khi đi anh vỗ vai hần nhắc nhở:

- Cố gắng, mọi chuyện chông cạy cả vào em.

Phong Hàn quắc mắt nhìn anh lên xe rồi vụt đi, tuy bức Hunter vì đã đào bới được khá nhiều thông tin nhưng mà...lỗi lầm là do hắn kể ra, thật không thể trách ai được.

Di Ngân và Hạ Minh cũng vừa lúc ra khỏi gara xe, Hạ Minh vì không thấy cô về nên đã quyết định đến nhà kho tìm nếu không có lẽ cô ta đã phải ở đó với chuột và gián rồi. Người cô lấm lem bẩn thỉu vì nền nhà ở đó khá ướt, nét mặt đã méo xệch đi khi nhìn thấy Phong Hàn lạnh lùng đi qua không chút quan tâm nào.

Nhược Phong hôm qua đã về phòng, ở lại phòng Evil nó thấy không an toàn lắm. Nó xuống dưới nhà tìm dụng cụ y tế để vệ sinh vết thương, phòng nó không có mấy thứ này.

Nó lục tìm trong chiếc hộp y tế gần bếp, một tay không thể cầm hết mấy thứ đồ linh kinh cần thiết được. Trong khi nó đang chật vật thì một bàn tay từ phía sau lưng đưa lên, cầm hết mọi thứ cần thiết mà nó đang tìm, lấy ra, đóng tủ.

Phong Hàn ngồi xuống ghế, không nhìn nó nói:

- Ra đây.

Nhược Phong đứng đó không có ý định tiến lại, nó định bỏ đi lên phòng thì Hàn giữ lại, ấn nó xuống ghế, mặt nghiêm định:

- Hunter yêu cầu anh chăm sóc em.

Phong Hàn nói nhưng không có ý định chờ câu trả lời của nó, hắn gỡ băng y tế trong túi nilong, vệ sinh sạch sẽ dụng cụ trong tủ thuốc rồi mới yêu cầu nó đặt tay lên bàn. Nhược Phong chần chừ, Phong Hàn thoát đầu không hiểu nhưng ngay sau đó hắn trở lại tủ thuốc vào đeo găng tay bảo hộ vào, đặt tay lên bàn, ra hiệu đưa tay đây...điều gì đó đã thay đổi trong ánh mắt của Hàn, hắn khác đi khá nhiều chỉ sau một đêm, trông trạc hơn, nghiêm nghị hơn...

Nhược Phong yên tâm phần nào, trong khi Hàn bóc miếng dán trên tay, nó nhìn hắn khá kĩ, không lẽ hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?

Hàn cau mày nhìn vết rách sâu hoắm trên tay nó, lắc đầu ngán ngẩm, mấy việc liên quan tới xử lý vết thương hắn khá thành thạo vậy nên chỉ mấy vài giây để sát trùng vết rách.

- Vết thương này có lẽ nên khâu lại. – Hàn nhìn tay nó nói

- Không khâu.- Nhược Phong lo lắng lên tiếng

- Để thế này thì khó mà lành da. – Hàn quyết định: - Lên phòng đi, anh chuẩn bị đồ, khâu nó lại.

- Không được! – Nhược Phong hốt hoảng kéo tay lại

Nó lo sợ việc ảnh hưởng tới đường ngoại cảm truyền về trung ương thần kinh, nếu như khâu có thể ảnh hưởng khá nhiều sau này, ngay cả vết thương này cũng sẽ ảnh hưởng không ít tới khả năng ngoại cảm đó.

Phong Hàn bỗng nhiên nhìn ngang ánh mắt, hướng về phía cầu thang rồi nhanh chóng quay lại nhìn Nhược Phong, hắn để một dòng suy nghĩ sượt qua trong đầu mình.

Hàn ấn ghế tiến về phía Nhược Phong, kéo nó đứng dậy về phòng. Nhược Phong cố gắng đứng lại, nó nhất quyết không đi theo hắn

- Có đi không?

- Không

Âm thanh “xột xoạt” càng lúc càng gần.

Hàn quay lại đứng trước mặt nó.

Nhược Phong cương quyết không muốn khâu lại vết thương.

Tiếng bước chân ngay sát phía sau lưng Hàn, hắn nghe thấy vậy...

Hàn nhìn sâu vào ánh mắt của Nhược Phong, hành động bất ngờ của Hàn khiến nó chết sững và ai đó cũng bất ngờ đứng lặng phía khúc ngoặt từ cầu thang và phòng khách.

Hàn đột nhiên cúi thấp người, đặt lên trán nó một nụ hôn, cái hôn vội vàng, nó chỉ cảm nhận được đôi môi đó chạm vào mình, có chút ngập ngừng táo bạo.

Phong Hàn hất mặt thách thức, Phong từ ngạc nhiên dần biến thành tức giận nhưng Hàn không để nó có cơ hội chạy đi.

- Bây giờ đi được chưa? Hàn nhếch môi cười “hiền lành”

- Không...

Hắn tiếp tục cúi người, ghé sát mặt nó, khoảng cách gần đến nỗi nó nghe thấy từng hơi thở của hắn ấm nóng trước mặt mình. Đôi mắt đó nhìn nó rồi nhìn xuống đôi môi đỏ mọng, gợi ý. Nhược Phong lùi về phía sau né tránh Phong Hàn...hắn ta thay đổi rồi, không còn là Phong Hàn nữa...

Nhược Phong nhìn thấy ai đó vừa mới xuất hiện sau lưng Phong Hàn, Evil mới xuống tầng, hắn đã dừng đó từ khi Hàn kéo nó đi cho tới bây giờ, không có hành động gì. Nhược Phong cố gắng thoát ra khỏi bàn tay của Hàn. Hắn biết nó đã thấy gì và ai đang đứng phía sau. Hàn để tuột mất cái chạm môi theo dự kiến cả mình nhưng như vậy có lẽ đã đủ rồi...đủ để Evil thấy...

Về mặt bình thần của Evil có phần u ám, không hiểu sao nhưng nó muốn lên tiếng giải thích việc vừa rồi chỉ tiếc là không âm thanh nào phát ra sau đó cả. Evil ngay sau đó quay lưng bỏ đi, dừng lại trước sọt rác và thả tất cả đồ dụng cụ y tế vào đó...hắn đã suy nghĩ cái gì mà lại tìm nó chứ?

Phong Hàn gỡ bỏ găng tay, nét môi nhẹ nhếch lên, không hiểu vì sao nhưng hắn thấy lòng thanh thản khi thấy bộ dạng vừa rồi của Evil. Hắn gom hết đồ đạc vào túi, nhắc nhở Phong:

- Anh đi chuẩn bị dụng cụ, về phòng trước đi.

- Thôi đi!

Nhược Phong nhìn Hàn lên án, nó không quan tâm tới vết thương nữa bỏ đi mặc hắn ở đó. Hàn càng lúc càng quá đáng!

Chờ khi Nhược Phong bỏ đi, Hàn ung dung mang chỗ đồ y tế đi lên phòng, hắn đang nghĩ đến một ý tưởng mới, phải độc đáo, thú vị và hơn hết là có hiệu quả luôn và ngay. Vậy rồi, Hàn nhanh chóng lấy điện thoại bấm số ai đó:

- Xin chào quý khách, chúng tôi có thể giúp gì quý khách? – Đầu dây bên kia lên tiếng trước

- Đây có phải cửa hàng cung cấp nọc độc rắn không?

- Vâng, quý khách cần gì ạ?

Tôi muốn đặt hàng 1con...

66. Chap 64: Bị Cấn

Chap 64: Bị cấn

Di Ngân bỏ khỏi khu nhà chính tiến về khu B, cô quyết tâm trả thù vụ này, cả Nhược Phong, Hunter và Phong Hàn. Ngân đến tìm Hell để lấy chìa khóa gì đó, Hell mặt mày hăm hực khi thấy Ngân

- Chẳng phải cô nó nó sẽ biến mất mãi mãi sao? – Hell bực bội lên tiếng

- Mày nghĩ tao muốn vậy hả? Lấy chìa khóa phòng hồ sơ cho tao!

Hell tỏ thái độ không mấy dễ chịu vào trong lấy chìa khóa cho Di Ngân, cô cần phải suy tính kỹ hơn mọi kế hoạch trước khi thực hiện chúng.

Sự xuất hiện của Hunter đã làm đổ bể tất cả, phải tìm hiểu rõ lai lịch để loại trừ anh khỏi những phi vụ sau này. Ngân mở khóa phòng để hồ sơ, nét mặt đang bức bối bỗng chuyển thành ngạc nhiên khi thấy một giá để đồ đã đổ sập tự bao giờ. Ngân tiến sâu vào bên trong xem xét mọi thứ đang rơi lả tả trên sàn nhà. Cái giá sách này đã cũ rồi vậy nên việc bị đổ xuống cũng không mấy ngạc nhiên.

Ngân nhìn lại tên viết tắt kí hiệu ở đầu giá sách thấy chữ E phía trên, cô đang muốn tìm chữ M vậy nên không cần lo lắng cho cái giá đó. Chút nữa lũ giúp việc sẽ phải dọn dẹp lại chỗ này

Di Ngân tiến về phía giá sách trong cùng, cô mất một lúc để tìm hồ của Midnight nằm trên kệ cao nhất vì nó vừa mới được đưa vào kệ sách, tập đoàn này thành lập khá muộn so với các tiền bối. Ngân đem tập hồ sơ mới tìm thấy ra ghế ngồi nghiên cứu. Cô vắt áo khoác lên thành ghế, vô tình chiếc áo chạm phải thứ gì đó...chiếc ghế động đây...Ngân bất ngờ lùi lại phía sau để phòng.

Chiếc ghế salon lạch cạch di chuyển sang bên phải để lộ ra một lỗ hổng trên sàn gỗ. Ngân tiến lại có phần dễ chừng, nhìn xuống phía dưới sàn nhà, một đường hầm ở đây, ngay trong biệt thự của EL, trước mặt cô lúc này là một cái cầu thang nhỏ dẫn xuống bên dưới...không lẽ EL đã cho xây dựng đường hầm này ư?

Di Ngân cầm tập hồ sơ và quyết định mạo hiểm bước xuống cầu thang...nút bấm phía sau chiếc ghế bật lên và ngay sau khi Di Ngân bước xuống hết cầu thang thì chiếc ghế cũng vừa lúc trở về vị trí ban đầu của nó.

...

Phong Hàn không trở lại phòng nữa, hẩn ngồi lại phòng khách chờ đợi bưu phẩm của mình. Người vận chuyển thông báo sắp tới nơi rồi, hẩn ra ngoài nhận bưu phẩm từ người bán hàng, kí nhận rồi lạng đi vào trong.

Nhược Phong đi lại ngoài ban công tầng hai, trong phòng khá ngột ngạt nên nó ra đây để hít thở không khí trong lành. Nó nghe thấy tiếng chuông cửa dưới tầng, qua tán lá cây mỏng nó thấy Phong hàn chạy ra và trở lại với một cái hộp sắt chum vãi. Hẩn mua gì vậy? Nhìn thấy Hàn mà nó thấy bức, hành động vừa rồi của hẩn thật không có lời nào để nói nữa...chợt nhớ đến sự lãnh đạm trong ánh mắt Evil nhìn tụi nó, nét mặt Phong khẽ co lại...không hiểu vì sao nhưng nó muốn lên tiếng giải thích với Evil, mà thôi, hẩn muốn hiểu sao thì tùy hẩn.

Nhược Phong định quay trở về phòng nhưng chưa kịp ra khỏi ban công thì tiếng nói chuyện khiến nó dừng lại.

- Quý khách đã nhận được hàng chưa?
- Tôi nhận được hàng rồi, cảm ơn anh.
- Rất vui khi được phục vụ quý khách!
- Công dụng của nó đúng như tôi đặt hàng chứ?
- Trong bưu phẩm chúng ta đã để hóa đơn, trong đó có ghi rất đầy đủ về khả năng và tác dụng của nó.
- Được rồi.

Hàn nhìn cái hộp cười thích thú, hẩn mở cửa về phòng. Đôi mắt liếc ngang nhìn về phía ban công, nét mặt đầy kì quái.Nhược Phong lúc này mới bước ra, Phong Hàn mới đặt hàng gì sao?

Nó có chút thắc mắc, vừa đi về phòng vừa nghĩ, từ sáng tới giờ biểu hiện của hẩn khá lạ so với mọi khi. Trong khi Nhược Phong còn mông lung với mớ suy nghĩ vẩn vơ của mình thì Hàn đã đi ra, hẩn chưa hề đóng cửa mà chỉ để khép hờ, nó đứng ở đó, hẩn biết điều đó.

Hẩn lấy điện thoại thực hiện một cuộc gọi ngắn:

- Chuẩn bị kế hoạch 2.

Đầu dây bên kia không nói gì, nghe xong câu nói đó thì tắt máy, khuôn miệng nở một nụ cười thích thú.

7 giờ tối:

Hạ Minh chạy loạn cả lên tìm Di Ngân, cô bé đã mất tích từ sáng tới tận bây giờ. Ả Hell thấy vậy nói:

- Lúc sáng tôi mới thấy cô ấy mượn chìa khóa phòng hồ sơ, xong rồi cũng không biết đâu nữa.

Minh chạy vội đi về phòng hồ sơ theo lời Hell nói, hoặc có thể Hunter và hàn lại thông đồng với nhau bắt cóc nó. Anh luôn suy nghĩ tới những điều tương tự như vậy bởi trong suy nghĩ của Minh chẳng có ai là tốt đẹp cả.

K đến tìm Evil nhưng sau một hồi gõ cửa anh không nghe thấy hồi âm từ cậu chủ. K định xuống tầng tìm một trò tiêu khiển nào đó bớt nhàm chán trước khi dùng bữa tối. Ngang qua phòng đọc cạnh phòng khách, anh thấy Phong hàn đang bực bội nói chuyện với ai đó, trên tay cầm một tờ giấy nhỏ chăm chú đọc:

- Tôi yêu cầu con rắn màu xanh vàng không phải vàng chanh!

- Hai loại này vẫn có độc được như nhau...

- Mấy người làm ăn thế à!?

- Nhưng chỗ chúng tôi không còn loại rắn màu xanh vàng nữa, mong cậu thông cảm.

Hàn bực mình tắt máy rồi vo tờ giấy ném lên kệ tủ. K đứng dẹp sang một bên tránh tầm nhìn của Hàn, chờ tới khi hắn ra khỏi phòng đọc K bước vào, tìm lại tờ giấy mở ra đọc...

Tờ giấy đã bị xé mất 1 nửa, có lẽ chỗ bị mất là công dụng thật sự và độc tính của con rắn là gì. K chỉ biết hàn đã đặt mua một con rắn độc từ cửa hàng Snake. Hàn định làm gì với con rắn độc này? Không lẽ hắn định ám sát ai sao?

...

Trong khi tất cả đang dùng bữa tối, mà thực ra chỉ có Nhược Phong, Phong Hàn và nhỏ Nga ngồi đó, Hạ Minh chưa quay lại, Di Ngân đã mất tích còn Evil và K thì vẫn ở trong phòng.

Nhược Phong dùng bữa nhanh rồi đứng dậy, nó cảm thấy khó mà tiếp tục nếu Pong Hàn cứ gán chặt ánh mắt lên mặt nó.

- Nhìn gì? Ăn đi.

- Thế này đủ no rồi. – Hàn tiếp tục công việc ngắm nhìn người con gái ngồi đối diện

- Chúng ta hẹn hò đi!- Câu nói đó của Phong hàn vang lên không chút ngữ điệu khiến Nhược Phong không nuốt nổi miếng bánh trong miệng

Nhỏ Nga sặc cơm, nhỏ uống vội ly sữa rồi bỏ về phòng, dù sao thì Hàn cũng xem như xung quanh toàn không khí, trừ nó ra.

- Hôm nay anh làm sao vậy?

- Anh nghiêm túc đấy, trả lời đi! Có hay không?

- Anh thôi đi

- Mọi thứ anh muốn không thể là của người khác. Em cũng vậy.

- Đừng đùa nữa

- Chẳng lẽ...em không có tình cảm gì với anh sao?

- Không

- Một chút cũng không?

Nhược Phong bực mình rời phòng ăn, nếu nói là không thì cũng không đúng mà có thì nó cũng không biết đó là loại tình cảm nào nữa. Biết ơn một chút, thân thiết một chút, đã có lúc nó thích cái gì đó từ hắn chung chung nhưng không thể xác định được.

- Em có thời gian 2 tiếng để suy nghĩ và đưa ra quyết định. – Hàn thả con dao lên bàn, âm thanh nó chạm vào đĩa nghe có chút thể lương, tàn độc: - Một chút thôi cũng đủ để chấm dứt tất cả rồi. Nếu không muốn hối hận.

Nhược Phong nhìn theo bóng Hàn bước lên cầu thang, ánh mắt vừa rồi độc địa quá, giọng nói đó rõ ràng không còn là của Phong Hàn, hẳn thay đổi thật rồi. Ý hẳn là gì? Hối hận?

Phong Hàn bước hết hai khúc ngoặt cầu thang, kế hoạch B đã bắt đầu.

Trong khi Nhược Phong còn suy nghĩ về lời nói vừa rồi của hàn thì bỗng nhiên hắn chạy xuống tầng sau vài phút lên đó. Nét mặt thay đổi hẳn, hắn gấp gấp chạy về phía Nhược Phon, giọng lo lắng:

- Em có vào phòng anh không?

Nó ngơ ngác lắc đầu nhìn Hàn nghi hoặc

Hàn ôm trán nhìn xung quanh tìm kiếm, hắn nghĩ ngợi gì đó rồi bỏ ra khỏi biệt thự tiến về phía phòng an ninh toàn biện thự.

- Có chuyện gì?

- Con Snake Đn9 xông ra ngoài rồi.

- Anh nuôi rắn?

- Mới mua

- Làm gì?

- Ev...

Phong Hàn thoáng ấp úng, hắn không trả lời bỏ đi quyết định tìm máy quay an ninh để biết nó đã đi đâu....nhưng mà với số lượng máy quay quá lớn thì việc tìm lại dữ liệu trước đó 1 đến 2 giờ rất mất thời gian.

Hàn đã chạy đi, Nhược Phong đứng lại nhìn lên tầng. K bước xuống sau khi nghe tiếng Phong Hàn nói to. Anh tiến lại gần Nhược Phong lên tiếng hỏi:

- Sao vậy?

- Snake Đn9 đang ở trong biệt thự.

...

Di Ngân men theo tường đi được một quãng đường xa thật xa, những mảng tường ốp đá lạnh ngắt, bóng điện cách nhau 500m mới có một cái, không khí ngột ngạt và lạnh buốt. Ngân vẫn đang mơ màng trong dòng suy nghĩ của mình. Con đường này dẫn đi đâu, nó là của EL xây dựng chăng?

Đôi chân cô bỗng dừng lại giữa ngã ba, một ngã rẽ nhỏ xuất hiện, Ngân ngó nghiêng thăm dò con ngõ nhỏ tối thui, cô không đủ tự tin để tìm hiểu nó vậy nên Ngân quyết định đi thẳng.

Đã 20 phút chôi qua kể từ khi Di Ngân bước xuống tầng hầm, cô ngỡ ngàng trước căn nhà nhỏ trước mặt mình, đầy đủ tiện nghi, lớp gỗ cách âm ốp xung quanh 4 mặt tường. Có thể đây là phòng án phòng bị mà EL cố ý làm ra để ẩn nấp. Ngân đi lại xem xét vòng quanh căn nhà gỗ. Cô mở tủ lạnh, đồ ăn nhanh được cất trong đó khá nhiều, tủ y tế gọn gàng với đầy đủ vật dụng cần bản, Bàn ghế sáng bóng không một hạt bụi nào...Hơn nữa...máy điều hòa vẫn đang mở, vậy có nghĩa là vừa có người ở đây.

Bí mật về EL là ai vẫn luôn là ẩn số không chỉ với cô mà là với tất cả mọi người, đáng tiếc thay cô lại là người đầu tiên khám phá được căn phòng này, để xem lão ta là kẻ như thế nào...

Có tiếng động ở phía trong kia, Ngân nhẹ nhàng đặt áo khoác lên ghế cùng với tập hồ sơ, nhấc chân nhẹ tiến về phía đó. Sau cánh cửa gỗ lim nặng, bóng ai đó vừa biến mất sau cánh cửa thang máy. Ngân chờ đợi có thể và bước vào... Đôi mắt tinh quái nhìn con số màu đỏ trên cửa thang máy phía góc phòng, nó đang dời lên tầng 4...

...

Nhược Phong bước vào trong, Phong Hàn đang định làm gì với con rắn đó, vừa rồi hẳn định nói gì? E?

Nó bỗng dừng lại trước cầu thang, sắp xếp lại những gì Phong hàn đã nói: “Một chút thôi cũng đủ chằm dứt tất cả rồi...E...” ” Snake Đn9?”

Đôi mắt nó lo lắng nhìn lên tầng...Evil?

Bước chân vội vã gõ mạnh lên cầu thang, Nhược Phong gõ cửa phòng Evil, âm thanh càng lúc càng to dần và gấp gáp hơn. Hi vọng hắn không có trong phòng, Không hiểu vì sao nhưng nếu suy nghĩ vừa rồi là sự thật thì...bàn tay bị thương của nó liên tục nhói lên, những lúc không kiểm soát được cảm xúc thì đường ngoại cảm bị ức chế rất nhiều.

Phong tiếp tục gõ cửa và gọi...

Bệnh viện một ngày đầu xuân...

Căn phòng phủ sơn trắng xóa, không khí cũng được phủ bởi mùi thuốc kháng sinh khó chịu cùng. Nắng sớm đã buông xuống khung rèm của một màu vàng tràn đầy sức sống. Người con trai nhẹ nhàng đóng cửa lại, hắn đặt chậu hoa nhỏ lên cửa sổ, buộc rèm về hai bên, chỉnh điều hòa để nhiệt độ trong phòng bệnh ấm hơn. Hắn mở cửa sổ để thay đổi không khí trong phòng cho bệnh nhân.

Đã 2 năm nay, ngày nào cũng vậy, hắn đến đây làm những công việc này như một thói quen. Một thói quen mà có lẽ từ giờ cho tới khi người con gái đó chưa tỉnh lại hắn vẫn sẽ tiếp tục chu trình này.

Cô bé nằm trên giường bệnh vẫn thở ra những nhịp đều đều qua ống truyền không khí, đôi mắt nhắm nghiền đắm chìm trong giấc ngủ chưa muốn tỉnh lại. Hắn đã chờ đợi cô bé quá lâu, nhưng vẫn sẽ đợi cho tới khi cô tỉnh lại.

Hắn kéo ghế ngồi sát giường bệnh, sắc mặt vẫn lạnh lùng như 2 năm trước đó, cười là một nhu cầu quá khó với hắn.

- Hôm nay, hai người họ tổ chức lễ đính hôn. – Hắn lên tiếng, nói chuyện vô cùng tự nhiên với bệnh nhân nằm bất động trên giường: - Em sẽ chúc phúc cho họ? Đúng không?

Người con gái đó đã im lặng suốt 2 năm ròng rã, mà không hắn, trước đó cô vốn im lặng như thế rồi.

Đột nhiên, hắn thấy đôi mày cô gái hơi chau lại có vẻ lo lắng và lo sợ, lại có vẻ như đang gặp một biến đổi gì đó trong cảm xúc. Hắn vui mừng đứng bật dậy, đôi mắt nhìn nó không rời một giây, khóe môi mấp mấp như định nói gì đó, bàn tay bắt giác động đậy...

Hắn nghe thấy những cử động nhẹ trong giọng nói đó, cô bé đang gọi tên một kí tự...chữ E phát ra từ khuôn miệng đó...Hắn ngơ ngàng đứng bật dậy.

Hắn chạy ra ngoài gọi bác sĩ, cô bé sẽ tỉnh lại, phải rồi, chắc chắn cô không thể mãi im lặng với hắn như thế này được...

* * *

Nhược Phong lo lắng điều gì không rõ nhưng nếu Evil là mục đích Phong Hàn muốn nhắm đến thì tốt nhất hắn nên ra khỏi biệt thự. Đặc biệt Bis cũng gài người trong này, nếu như để họ biết đang có một con rắn mới sống họ sẽ nắm bắt cơ hội này để hạ sát một kẻ nào đó giấu tay. Chúng biết mật khẩu phòng Evil...hắn không thể làm sao được.

“Cạch”

Cánh cửa phòng mở ra một cách chậm chạp. Evil ngó ra ngoài nhìn kẻ phá đám hắn từ nãy tới giờ.

- Có chuyện gì?

Nhược Phong nhìn nét mặt có chút nhợt nhạt kia, đôi mắt từ từ nhìn xuống bàn tay đang run run phía dưới. Giật thót mình bước lùi lại. Hai ngón tay Evil đang giữ chặt miệng con rắn xanh vàng, cái đuôi nó cố gắng quăn quại để thoát ra...

Nhược Phong nhìn hấn rồi nhìn con rắn hai màu. Evil nhìn nó giãy lất rồi một mồi định đóng cửa lại. Vì nó gọi nên hấn nhanh chóng ra mở cửa vậy nên mới xơ xấy để con rắn rấn vào cổ tay.

Phong giữ cửa lại, nó nhìn thấy hai vết răng nhọn hoắt trên tay hấn, mặt mày xa xăm, miệng lấp bắp

- Anh bị nó cắn?

- 1 miếng.

Evil bẻ gãy miệng con rắn, rồi ném nó xuống sàn, con rắn há miệng nằm chết quẹo một góc.

Loại rắn có nhiều màu sắc thường có nọc độc rất cao, chúng thường tiêm nọc độc vào con mồi khi cắn, sau khi chất độc đưa vào đường máu, nếu con mồi vận động nhiều thì chất độc lan truyền trong máu khá nhanh dẫn đến tử vong. Nhưng có vẻ Evil không quan tâm những điều này.

Hấn quay lưng đi vào trong, vết răng rất nhỏ nên không đau lắm. Nhưng rồi, hấn vô cùng bất ngờ trước hành động của nó. Nhược Phong vội vàng nắm chặt khuỷu tay hấn, dùng hai tay giữ thật chặt. Evil vội vã gạt tay nó ra.

- Làm gì vậy?

- Đừng chống cự nữa, ngồi im đi.

Nhược Phong ra lệnh cho hấn ngồi xuống cái ghế gần đó, hai tay vẫn giữ chặt khuỷu tay, trong khi hấn còn ngơ ngơ ngác ngác.

Phong lo lắng nhìn hai vết răng trên tay hấn, một khoảng máu chúng quanh đã lấm tẩm tím lại trên da. Hấn thực sự không biết hay cố tình không quan tâm tới vết thương này.

- Bị cắn lâu chưa?

- Lúc mở cửa.

- Phải làm sao? Nọc độc cao thì anh chết đấy.

-

Nhược Phong nhìn quanh đó không có sợi dây nào cả, nó cần buộc tay hấn lại để máu chậm lưu thông. Evil không nên cử động tránh việc máu luân chuyển nhanh trước khi bác sĩ đến.

- Nghĩ cách gì đi, phải làm gì bây giờ?

- Kệ đi.

Phong nhìn thấy đường gân chuyển động dưới da hấn chuyển dần thành màu tím nhạt, hấn không thể chết được....Phong Hấn là người đã bày ra mấy trò này, hấn muốn gì, hạ thủ với Evil có lợi gì cho hấn. mà cả tên này nữa, hấn quá phũ phàng với chính bản thân mình, vết thương của hấn nhưng sao nó lo sợ nhiều hơn cả hấn.

Nhược Phong mất vài giây đắn đó, nó ngồi phịch xuống, môi dưới bị cắn đến trắng bệch, nó vừa có một quyết định mạo hiểm. Hành động ngay sau đó của nó khiến Evil chết lặng người.

Nó cắn vào hai vết răng của con rắn trên tay Evil, cố gắng làm vết thương lớn hơn. Evil nhăn mặt vì nó cắn rách cả tay mình, 4 vết răng to nhỏ lớn bé là thành quả của nó và con xanh nét chết gục đằng kia

Phong đặt môi lên vết thương, cố gắng lấy một hơi thật sâu và hút máu từ vết cắn. hai vết răng đúng đường gân máu vậy nên việc hút chúng ra ngoài rất khó khăn. Nó ngậm trong miệng một lượng máu của Evil, mùi tanh của máu quện trong miệng...vẫn không thể tưởng tượng được phải ngậm máu ai đó như thế này. Nhược Phong rùng mình nhả máu ra ngoài. Đường gân tím càng ngày càng dài, nó vội vã hút máu rồi nhổ ra rồi lại ngậm máu...

- Phải làm sao? Nghĩ cách gì đi, nọc độc vẫn còn...anh không thể chết.

Evil thấy tay tê dại đi vì vừa không có máu lưu thông vừa bị hút hết ra ngoài, trên sàn nham nhở máu của hắn, mà hắn làm gì vậy? Để nó làm mấy trò ngu ngốc này sao? Không phải Evil không nhắc mà là do nó không cho hắn cơ hội được nêu ý kiến.

Miệng nó dính toàn máu là máu, rơm róp ở môi màu đỏ tanh đặc sánh.

Hắn nghiêng đầu nhìn nó, ánh mắt lạnh lùng vô cảm nở một nụ cười đẹp hút hồn. Trong khi Phong luống cuống với vết thương thì Evil thì lại suy nghĩ tới việc khác.

Hắn đưa ngón trỏ giữ cầm nó quay về phía mình, giọng nói có hơi hướng bất mãn

- Hắn đã hôn vào đây. – Hắn búng ngón trỏ vào trán nó “Tạch” một cái.

Phong cứng đờ nhìn Evil nghi hoặc. Hắn đã thấy cảnh tượng đó, hai tay nó buông thõng xuống.

- Tôi...

- Không giải thích.

Evil nhìn cánh tay trắng bệch vì mất máu, soi vết răng trên cổ tay.

- Đây là vết cắn của nó và kia là hình phạt. – Evil chỉ vào vết răng con rắn rồi hất mắt về phía nó nằm phoir bụng chết tươi.

- Đây là răng của em. Và đây là hình phạt!

Evil bất ngờ cúi sát mặt nó, nhanh chóng chạm vào đôi môi còn ướt máu tươi của mình, sắc thái trên mặt Nhược Phong hoàn toàn thay đổi, Evil nhoẻn miệng cười, đó được xem là nụ cười đúng với cái nghĩa của nó, đã quá lâu cho gương mặt lạnh lùng này tồn tại rồi, hắn vốn không thích cười bởi đó không phải phong cách của hắn nhưng giờ nó là ngoại lệ.

Nhưng...cái chạm môi đầu tiên của Evil với Nhược Phong lại không hề bình thường như tưởng tượng. Evil cắn nó, cắn thật sự, như những gì nó đã làm với cánh tay của hắn vậy. Môi dưới của nó bị cắn, đứng hình, đông cứng thực sự. Phong quên cả việc chớp mắt, thở cũng trở nên khó khăn hơn bao giờ hết

“Cái chạm môi” mang kiểu cách khác thường của Evil quả là không giống ai. Trong khi Nhược Phong còn cảm rẽ trên sàn thì Evil lại thích thú với trò phục thù của mình.

....

Bệnh viện 1 ngày mùa xuân...

Tất cả bác sĩ chuyên khoa đều có mặt kiểm tra tình trạng sức khỏe cho cô bé bệnh nhân. Rất nhiều thiết bị cắm vào người đo đạc đủ thứ, trong vô thức, điều gì đó trong hoài mộng của cô khiến trái tim đó đập nhanh hơn bình thường. Miền kí ức bám dính tâm can làm cô bé thấy hạnh phúc lắm, nét môi khẽ động đậy như đang cười...nụ cười của hắn khiến cô rung động, cả về tâm hồn lẫn thể xác...

Hắn nhăn trán lo lắng, cô bé đã im lặng với hắn 2 năm rồi...đừng tàn nhẫn với hắn nữa, nếu tiếp tục chờ đợi như thế này, hắn sẽ chết vì đau tim mất...

67. Thông Báo!

Sự thật về lần mất tích 13 ngày nay của mình (àu men)!!!!!!Và sẽ cố tình tiếp tục mất tích trong 1->2 tuần tới!

- Mình đang cố gắng hoàn thành nốt những chap cuối cùng của truyện: Du côn và XHD. (Chỉ còn 5-7 chap nữa thôi là The end rồi!)

- Có 1 vài lí do (chính đáng, nhưng bây giờ chưa thể tiết lộ được)=> không thể tiếp tục đăng những chap tiếp theo!

- Sau 1->2 tuần nữa, mình sẽ come back và đăng đầy đủ: 2 ngày 1 chap, 1 tuần 4 chap!
- Đừng mem nào bỏ mình mà đi nhé! Trong thời gian này nếu nhớ truyện có thể đọc lại từ đầu mà. ^0^ :v.
- Du côn và XHD vẫn sẽ tiếp tục.

ĐỈNH CHÍNH: KHÔNG PHẢI BỎ TRUYỆN!

MẤY BÉ CHĂM QUA, TIẾ TỤC ỦNG HỘ MÌNH VÀ TRUYỆN NHÉ!!!!!!!!!!

Kí:

Sương Ômega *pặc pặc*

68. Chap 65: Tử Hình

Cảm ơn các Tình yêu đã (bám sát để ám sát Tớ trong 2 tuần vừa qua) =))) :v Thành quả của các Chế đã khiến số cmt ở Thông báo lên đến 75! Ấu Men!

Yêu Mọi người nhiều nhất nhất quả đất!

Chap 65: Tử hình

Phong Hàn im lặng bỏ đi, sau cánh cửa đó đã quá nhiều lần hắn bị tổn thương, dù ít dù nhiều, chỉ từ hai người họ thôi. Hắn chỉ thích nó, chưa phải yêu, Hunter nói đúng. Điều hắn thích ở đứa em này là sự thờ ơ của nó đối với hắn, hắn muốn khám phá con người thực bên trong nó, muốn được bảo vệ và chăm sóc, hoặc có thể là nhiều hơn thích một chút, không phải tình yêu.

Hàn về phòng, mặc dù không như kế hoạch ban đầu nhưng dù sao hai người họ cũng phải đối mặt với sự thật mà không ai dám khẳng định. Hàn lấy điện thoại thực hiện một cuộc nói chuyện ngắn

- Kế hoạch B đã hoàn thành. Đã chạm môi.

Đầu dây bên kia cười lớn thích thú:

- Tốt lắm Bầy Bì Boy!

...

Di Ngân nhìn qua khe tủ, trong ánh sáng trang hoàng ngoài kia, cô thấy một người đàn ông trung niên bước vào phòng, cúi người kính cẩn lắm. Ngân cố gắng di chuyển cánh cửa mở rộng ra thêm chút nữa để thấy được gương mặt ông ta.

- Ông chủ!
- Mọi chuyện ta giao tới đầu rồi. – Người ngồi đối diện bị chắn bởi màn hình máy tính, Di Ngân không thể thấy gì.
- Không chấp nhận hiệp định của ông chủ.
- Lão xược! – Người đàn ông đập bàn tức giận
- Ông chủ bớt giận, tôi sẽ thương lượng lại với cậu ấy.
- Nói với nó trong vòng 2 tuần không hoàn thành nhiệm vụ này thì đích thân ta sẽ ra tay
- Hiện tại chỉ còn 7 người ở EL, thời gian 2 tuần để xóa sổ họ có nhanh quá không ông chủ? – Tên cấp dưới có vẻ quan ngại
- Hồi sinh một người thì lâu, nhưng giết 10 người lại không khó khăn gì.

Di Ngân hốt hoảng che miệng, cô mới nhận ra người cấp dưới đang nói chuyện với lão già kia là tên quản lý của EL...không lẽ EL định sát hại tất cả sao? Đúng là không thể coi thường EL, dưới cái vỏ bọc dày cộm họ luôn bày mưu tính kế sát hại từ từ, từng người một, thời gian đi gấp tử thần chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Muốn sống sót thì trước khi lão già đó ra tay thì cô cần có kế hoạch an toàn cho bản thân mình.

...

Nhược Phong luống cuống ẩn Evil, hắn nhất quyết không buông như một con thú dữ đã bắt được con mồi không chịu thả.

- Bỏ ra...tên sở Khanh...-Nhược Phong ầm ớ không nói lên tiếng

- Không.- Evil mảy mảy môi, hắn cũng không định hành hạ nó như thế nhưng vì hai chữ “sở Khanh”, Phong sẽ phải chịu hậu quả.

Nhược Phong không chần chừ cắn mạnh lên môi hắn, vết răng làm khoe môi hắn rỉ máu. Evil đưa tay quệt miệng, đôi mắt lạnh lùng có phần nổi giận nhưng rồi bất gặp gương mặt đỏ bừng kia hắn thoáng ngạc nhiên rồi đứng hình.

Nhược Phong cắn chặt môi, tròng mắt run lên, một tay ôm miệng không nói gì. Evil có vẻ lo lắng, không lẽ hắn làm nó bị thương sao?

- Sao thế? Đau à?

Phong hoảng loạn đứng dậy, chạy vụt ra ngoài, bỏ mặc hắn ở đó ngơ ngác chưa hiểu gì.

...

Từ khi bị rấn cắn tới bây giờ, ngoài việc hơi chóng mặt vì mất máu ra Evil không hề có biểu hiện nào khác. Hắn nhận ra rằng độc của con rắn đã bị bẻ bỏ, lúc đó vì nó cứ hoảng cả lên mà hắn chẳng kịp giải thích lời nào, chấp nhận bị lí thuyết gà ngờ của Nhược Phong về sơ cứu vết thương, kết quả tay rách và bị cắn.

Evil ấy nhỏ giúp việc dọn dẹp lại đồng hồ bồn trong phòng. Hắn ngồi vắt chân đong đưa tại bàn máy tính, nét miệng như đang cười vì điều gì hắn cũng không biết nữa. Từ góc độ đó, hắn đã nhìn nó một lần rồi, gần như thế, sát mặt như thế, cảm giác chưa thay đổi...

“Ting ting...” Tiếng điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ trong đầu Evil, thông báo mới trên màn hình khiến nụ cười vốn mờ nhạt thành tắt hẳn, sự u tối trong sắc mặt phần nào khẳng định mức quan trọng của tin nhắn ấy.

Evil bỏ ra ngoài, bước đi gấp gáp vô cùng.

...

Trời đã dần về đêm...

Phong Hàn xuống tầng, bắt gặp Nhược Phong đang đi trên hành lang, hắn hồn nhiên tiến lại choàng vai thân mật. Phong né cánh tay của hắn nhưng hắn nhất quyết bám lấy

- EL yêu cầu họp mặt, em nghĩ là họ nhắm đến mình không? – Hàn nói

- Có thể. – Nhược Phong suy nghĩ tới nhiệm vụ Bis giao ình, giờ EL yêu cầu họp gấp thế này, cảm giác không an toàn xuất hiện

- Anh sẽ bảo vệ em mà. – Hàn ghé sát tai nó nói nhỏ

Di Ngân bắt gặp cảnh tượng này ngạc nhiên lắm, cô bất ngờ vì Hàn đã biết mọi thứ vậy mà vẫn có thể thân mật và có ý theo đuổi Nhược Phong. Hoặc Nhược Phong chưa biết điều này vì hân chưa nói vậy nên mới có thể bình thản mà sánh bước cùng hân như vậy. Đúng là Hàn đã chưa nói bất cứ lời nào với Phong về những gì hân đã chứng kiến đêm hôm đó.

Di Ngân cười khẩy tiến lại, cổ tình va vào người Phong Hàn, giọng nói cố ý châm chọc:

- Anh nên nói gì đó trước khi sự thật được phơi bày.

Hàn nhún vai đầy kiểu cách, thái độ này giờ chưa thay đổi, xem ra hân không lo lắng gì lời nhắc nhở của Ngân.

Nhược Phong và Hàn xuống tới phòng khách thì mấy người còn lại đã yên vị tại ghế, chỉ thiếu duy nhất Evil chưa xuất hiện. Phong nhìn quanh tìm kiếm hân, không lẽ hân bị trúng độc rắn nên...

Phong thoát khỏi vòng tay hàn định chạy đi nhưng Hàn kịp giữ lại, hắn thấy nó vội vàng quá.

- Đi đâu vậy? Mọi người đang chờ kìa.

- Evil bị rắn độc cắn.

- Liên quan tới chúng ta sao? – Hàn lạnh lùng lên tiếng

Nhược Phong im lặng nhìn hàn thoảng chờ người, nó đang lo lắng điều gì đó mà chính nó cũng không giải đáp được. Evil sống hay chết cũng không liên quan tới tụi nó, đúng là như vậy, nhưng chính Phong cũng không thể cản bước mình chạy lên cầu thang.

Hàn đứng phía dưới dõi theo, hắn vò đầu ngán ngấm, hai anh em nhà này thực sự có những khả năng gì vậy, một người có thể nhìn được quá khứ còn 1 người thì...Hàn quay đi, điều hắn cố gắng đoạt lấy đã từ bỏ trước đó trong quá khứ, hắn không hối hận vì làm như thế, quyết định giao nó cho người khác tuy khó khăn nhưng nếu tiếp tục kẻ đau khổ sẽ là hắn. Hơn thế, Hunter hôm đó đã ban bố những thánh chỉ xa xôi gì đó, Hàn không muốn nhớ thêm nữa, chỉ có điều anh nói không sai, dù chỉ là một chi tiết nhỏ.

Nhược Phong không dừng gõ cửa cho tới khi suy nghĩ hắn gặp chuyện nảy sinh trong suy nghĩ, nó quyết định bấm mật khẩu phòng hắn mặc dù biết điều này không đúng. Phong chạy ập vào, đôi mắt lo lắng tìm kiếm bóng dáng tên con trai nằm bất tỉnh trên sàn nhà nhưng không có. Nó không chờ gì nữa chạy vào trong, phòng tắm, phòng khách, bàn làm việc...không có ai cả. Nhược Phong chạy vào phòng ngủ, nó nhớ rằng hắn đã đi ra từ cái tủ, trừ khi phía sau đó có điều gì khác thường hoặc Evil có vấn đề thích ngủ trong turt quần áo?

Phong quyết định xâm nhập phòng ngủ của Evil một lần nữa. Nó tiến lại gần phía cái tủ ở góc phòng, trong ánh sáng leo lắt của bóng đèn ngủ, mặt đất còn rơi lại một chiếc hộp nhỏ. Phong nhặt nó lên nhìn một lượt, thứ bột trắng bên trong làm nó nhận ra ngay đây là gì. Những ý nghĩ về Evil bỗng biến mất hết, Nhược Phong bị cuốn hút bởi lọ thuốc kì quái này, nếu không nhầm chúng có tác dụng với khả năng lập dị của nó. Bằng chứng là khi trở về từ nhà kho, dù dính một chút ít trên tay thôi vậy mà quá khứ của Phong hàn nó không còn thấy gì nữa.

Nhược Phong quay lại phía gầm giường, nó kéo cái hộp thuốc nhỏ bên dưới ra, quả nhiên hắn vẫn để chúng ở đó. Phong nhặt 2 lọ thuốc trong số 5 hộp còn lại, rồi để mọi thứ về vị trí cũ.

Chiếc tủ âm trong tường là địa điểm tiếp theo Nhược Phong dừng lại, nó luôn thắc mắc về Evil, hắn lúc nào cũng là một ẩn số, từ khi bắt đầu cho tới giờ phút này. Phong có phần ngập ngừng, mất một lúc đắn đo nó mới quyết định mở cánh cửa ẩn sâu trong tường ấy.

...

Bác sĩ đã kiểm tra tổng thể cho cô gái, nét mặt ông có phần hưng khởi lắm, ông nói với hắn:

- Cô bé đang có tiến triển rất tốt. hệ thần kinh trung ương đang dần được hoàn thiện. Cậu có thể theo tôi lên phòng lấy kết quả xét nghiệm.

Hắn thoát khỏi vẻ mặt lo lắng, khuôn mặt lạnh lùng dần ra, nó sẽ tỉnh lại, đúng không?

Cô gái nằm trên giường bệnh không nghe thấy suy nghĩ của hắn, nhưng nét môi tựa như đang cười, vì những gì cô đang cảm nhận, sự rung động của tâm hồn, vì những mảnh ghép hình ảnh đang được tái hiện trong suy nghĩ của mình...

...

Nhược Phong bất ngờ bước giật lùi về phía sau. Chiếc tủ dài chừng 3, 4 mét được thiết kế chìm trong tường không phải là tủ quần áo như nó nghĩ, đôi mắt mở to này giờ chưa chớp lần nào, hai chân như cắm rễ trên sàn.

Một bức hình đóng khung 90x60 để chính diện trong tủ, lớp kính bóng loáng phản lại ánh sáng của chiếc bóng đèn nhỏ. Trong vô thức, cánh tay nó đưa lên, đó là một người con gái, góc chụp là từ phía sau, chỉ nhìn thấy một nửa khuôn mặt nhưng so với những bức hình còn lại thì đây được xem là hoàn thiện nhất rồi. Mái tóc đỏ buông dài, Nhược Phong nhận ra người con gái trong tủ để ảnh. Từ khi còn ở Gangster,

cho đến khi ở biệt thự trước và chỗ này, từng khoảng khắc một...tất cả đang ở đây, trong chiếc tủ âm trong tường của Evil, đóng khung cẩn thận.

Mọi loại kích cỡ, to, nhỏ, dài, ngắn, điều kì lạ là gần như tấm nào không chụp từ phía xa cũng chỉ chụp từ phía sau lưng.

Nhược Phong bình tĩnh trở lại, nó ngắm nghía những bức ảnh trong đầu vẫn mơ màng, hẳn ta...chụp mấy cái này làm gì nhỉ? Không lẽ...Evil biến thái thật sao!?

Phong nhắc tấm hình to nhất lên, dòng suy nghĩ kia làm nó tròn mắt đứng hình. Nó cố gắng nhớ lại về Evil thì khoảng khắc “lỗ hổng” nhất của hắn xuất hiện trước mặt nó. Tới giờ rồi nó vẫn còn đau, thực không thể tin nổi, nét mặt đó, con người đó...không thể tin nổi Evil lại có thể biến đến thế.

Bất ngờ, cánh tủ để hình dịch chuyển sang một bên, Nhược Phong quay trở lại ngay với mưu đồ lúc đầu của mình. Nó để bức hình lại trên sàn, bước chân thoát đầu ngấp ngừng bước vào đoạn đường đen kịt sau cánh tủ. Quả là có một đường hầm ở đây. Điều thắc mắc là, Evil là ai? Hắn có thể tạo ra 1 đường hầm bí mật ngay trong biệt thự của EL, nó dẫn đi đâu? Những dấu hỏi to đùng dần xuất hiện trong suy nghĩ của Phong, cảm giác muốn được giải đáp thôi thúc Nhược Phong bước sâu vào con đường tối hơn.

...

Evil thả chiếc áo khoác lên ghế, hắn không định ở lại lâu nhưng người đàn ông trước mặt tỏ vẻ không đồng ý bất cứ điều gì nếu hắn không ở lại.

- Nhiệm vụ ta giao tới đâu rồi, con trai?

- Cậu chủ à, tôi khuyên cậu nên hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này, đây sẽ là yêu cầu cuối cùng của ông chủ dành cho cậu

- Im đi! – Evil lạnh lùng lên tiếng với lão quản gia đang thì thầm bên cạnh.

- Thời gian còn lại cho đám người đó là 7 ngày. Suy nghĩ và hành động đi. Yếu mềm vậy đủ rồi, nếu không làm được trò chống gì thì để ta giải quyết hết.

Evil đứng bật dậy, hắn không định đối chấp với bố mình lúc này, đầu hắn muốn điên lên vì những suy tính lòng vòng. Nếu ông thực sự ra tay, hắn không dám chắc mình có thể ngăn cản được.

- Vì sao vậy? – Evil lên tiếng hỏi

- Vì sao? Mọi thứ ta làm đều đúng, đừng thắc mắc mà hãy nghe lời một chút đi. Giờ về được rồi.

Người đàn ông quay đi, nét miệng bật ra một tiếng cười trừ, má núm sâu thành một núm đồng tiền, ông đã dạy hắn lạnh lùng vậy mà nhìn đi, trong ánh mắt ngơ ngác vừa rồi, thằng con trai của ông đã biến thành yếu mềm từ bao giờ thế?

Evil dời bàn làm việc, hắn bỏ đi, và biến mất sau cánh cửa trong phòng...

- Quản gia! – Người đàn ông một mình lên tiếng gọi sau khi Evil bỏ đi

- Ông chủ có gì dặn bảo.

Ông đóng cánh cửa sổ, tiếng quân lính đang tập dượt quân sự bên ngoài được cản lại sau lớp cửa cách âm. Lão ngồi xuống chiếc ghế bành được trang hoàng giữa căn phòng chẳng khác gì ghế vua chúa.

- Nó về đây xin máu cho ai?

- Tôi có cử người theo dõi, không biết có chuyện gì mà tên mật thám biến mất ngày hôm đó, hoặc cậu ta đã bị Evil phát hiện.

Lão ngồi trầm tư suy nghĩ, tên quản gia đem thêm vài thông tin

- Theo như suy nghĩ của tôi, rất có thể người này cũng nằm trong số 7 kẻ tại biệt thự, cậu chủ không thể ra tay để hoàn thành nhiệm vụ này này cũng vì kẻ đó.

- Nếu người đó biến mất?

- Chúng ta sẽ có 1 Evil tàn nhẫn, lạnh lùng mà ông chủ mong muốn.
- Tìm người đó cho ta.

69. Chap 66: Căn Phòng Dưới Tầng Hầm

Chap 66: Căn phòng dưới tầng hầm

Nhược Phong càng bước sâu vào trong nhiệt độ càng lạnh, bóng đèn cách nhau chừng 30m mới có một cái 15W. Sau 10 phút đi bộ, nó dừng lại trước 1 ngã 3, bây giờ...đi lối nào?

Mấy một lúc đắn đo, nó quyết định đi về phía tay phải, chỉ là trước hay sau thôi, dù gì cũng nhất thiết điều tra rõ ràng con đường này dẫn đi đâu và giải đáp hết thắc mắc về Evil.

Chỉ có điều, Phong đi bộ tới mức mỗi chân đã dãi vẫn chưa thấy đích đến nào cả, rất lâu sau đó, một căn phòng nhỏ mới chịu xuất hiện cuối đoạn đường. Một căn phòng gỗ áp tường, đầy đủ và tiện nghi nằm trong 1 đường hầm trong biệt thự EL, của 1 kẻ tham gia cuộc tuyển chọn người thừa kế, chẳng lẽ EL lại ngu ngốc tới mức để con mỗi vượt mặt như vậy?

Nhược Phong đi vòng vòng quanh căn phòng nhỏ, tủ lạnh có cả thức ăn dự trữ nữa, không những thế lại có rất nhiều. Chiếc tủ sách chia thành nhiều ngăn gỗ vuông dựng giữa phòng để vô số bình cổ, đồ chơi và đồ tiêu khiển khác. Một giá đồ trưng bày ấn tượng. Evil không thể tạo ra căn phòng này chỉ với mục đích triển lãm đồ dùng và vượt mặt EL, chắc chắn hẳn đang có âm mưu gì khác. Nó bước vào gian phòng nhỏ sau cánh cửa cánh chịu trọng lực, bên trong như 1 phòng nghiên cứu thu nhỏ, sát tử y tế là một cái hộp giữ lạnh, kể ra Evil cũng nghĩ ra nhiều trò giết thời gian.

Nhược Phong bật mở tủ giữ lạnh, bên trong chia làm hai ngăn nhỏ, hai loại thuốc màu sắc trái ngược nhau, những chiếc lọ đựng những viên thuốc đen tuyền, Phong không quan tâm nhiều vào chúng lắm, ánh nhìn đã không thể dời những chiếc hộp thủy tinh bé tẹo đựng thứ bột trắng. Rất nhiều.

Phong lấy 1 nắm, nó như bị hút hồn bởi hộp thuốc chưa rõ tác dụng này. Một tay lấy hai lọ nhỏ trong túi áo, khi này đã lấy từ phòng Evil và nhìn những gì đang có trong hộp lạnh. Giống nhau y tạc, vậy mà Evil còn không cho nó dù chỉ 1 lọ khi nó xin.

“Cạch” Tiếng mở cửa!

Tất cả những gì có trên tay đều rơi xuống sàn khi âm thanh đó vang lên.

Chỗ bột trắng đã rơi ra ngoài khi những lọ thuốc vỡ vụn trên sàn.

Nhược Phong trong lúc luống cuống dọn dẹp mấy mảnh thủy tinh nhỏ và bột trên sàn đá hoa vô tình bị chỗ bột trắng bám trên miệng vết thương chưa lành. Nó nghe tiếng bước chân bên ngoài, càng lúc càng gần càng lúc càng gấp gấp dọn dẹp sạch sàn nhà.

Hắn ần cửa bước vào, vừa rồi mới nghe thấy tiếng rơi vỡ gì đó, chỗ này ngoài hắn ra chỉ còn quản lý và bố hắn biết thôi, suy nghĩ có kẻ đột nhập chắc là vì hắn đa nghi.

Evil định quay đi nhưng những vật thể thủy tinh rơi vỡ trên sàn nhà khiến hắn dừng bước, từ từ bước về phía tủ giữ lạnh...bất ngờ, bóng ai đó đổ rầm xuống sàn phía sau cánh tủ...Nhược Phong?

Nó nằm bất động, thân nhiệt giảm đột ngột, da trắng nhợt nhạt, bàn tay trong giây lát cứng đờ lạnh cóng, nhịp thở từng giây thay đổi, càng lúc càng chậm dần.

Evil không hiểu nó gặp chuyện gì, hắn thấy bất ổn, tiến lại, lay người nó, không tỉnh, gọi, không trả lời, bàn tay vô thức rơi xuống đập mạnh trên nền gạch, vết thương chưa lành trên tay còn ướm máu, thuốc trắng đã bị máu tẩm màu chuyển sang đỏ nhạt.

Evil trong giây lát đã hiểu mọi chuyện, đầu gối hắn bất chợt khụy xuống sàn, đôi mắt lãnh đạm bình thường đã bị thay thế bằng sự chết lặng. Miệng hắn cứng đờ, không thể phát ra âm thanh nào nữa, hắn nên trách mình hay ruộng bỏ bản thân đây...tại sao lại để nó chạm vào thứ chết người này chứ...

Evil tuy bất ngờ và hoảng sợ những hấn phản nào hiểu được tình trạng hiện tại của Nhược Phong, hơn bất kì ai hết, hấn biết rõ, rất rõ công dụng và tác hại ghê gớm của loại thuốc này, nhất là đối với nó và hấn.

Evil chườm tay lên trán nó, có vẻ Phong mới tiếp xúc với thuốc, nhiệt độ cơ thể vẫn còn hơi ấm. Evil nhanh chóng cởi áo khoác choàng lấy rồi vội bế nó chạy ra ngoài. Hấn để Nhược Phong nằm trên sofa rồi chạy đi, nét mặt bấy giờ là sự o lảng thật sự, không có nhiều thời gian để chần chừ. Tủ thuốc bị lực tung lên, Evil đang cố gắng tìm thứ gì đó. Hấn biết điều gì đã xảy ra với nó và hơn hết điều sắp xảy đến với nó nếu như hấn không sơ cứu kịp thời.

Evil trở lại bên Nhược Phong cùng một lọ còn 30 độ C và 1 túi bông băng y tế. Người nó đang run lên vì nhiệt độ cơ thể càng lúc càng hạ nhanh, Phong đang rơi vào tình trạng hôn mê, Evil đã không tìm thấy lọ thuốc giảm đau nào trong tủ, điều này đồng nghĩa với việc Phong phải chịu cơn đau khủng khiếp từ lọ dung dịch tẩm hóa chất này.

Evil giữ chặt bàn tay nó, một phần lỗi trong chuyện này là vì hấn đã để nó ra vào quá tự do trong phòng mình, đáng lẽ ra hấn nên lạnh lùng tàn nhẫn với nó hơn thì chuyện này đã không xảy ra.

Lọ còn trên tay Evil đổ từ từ xuống miệng vết thương, bọt trắng từ miệng vết thương chốc lát sủi lên trắng xóa. Tay nó chợt co lại, bất giác nét mặt trở nên đau đớn thống khổ.

Hấn nhận thấy vẻ đau đớn đó, tiếng chẹp miệng đầy trách móc.

Vết thương ở đây, nhưng nỗi đau không chỉ mình Nhược Phong gánh chịu.

...

Phong Hàn nằm dài trên ghế, hấn tìm một trò tiêu khiển để giết thời gian. Chiếc điều khiển oto lượn lách một cách vô cùng điêu luyện trên tay, đôi mắt đắm đuối theo chiếc A4 phía trên màn hình 3D, nó sắp về đích rồi, chỉ qua một khsc của nữa thôi là hấn lại có thêm kỉ lục mới.

Âm thanh phát ra từ headphone không đủ to để át đi tiếng Hunter nói, Hàn muốn gạt chúng ra ngoài nhưng không thể. Từng câu từng chữ còn nguyên vẹn ngữ điệu trong tâm trí hấn.

“...những diễn biến khiến hai đứa tụi nó dần thừa nhận thứ đang hiện diện trong mình có thể xảy ra trong những ngày tới. Dù em có cố gắng thế nào đi nữa, làm mọi cách để che giấu mối quan hệ này thì sớm muộn Nhược Phong cũng biết. Phong Hàn và Nhược Phong vốn không phải là của nhau...”

Tiếng Hunter vẫn còn bên tai làm Hanfkhong thể tập trung vào chiếc xe đua, hấn bực bội thấy điều khiển lên bàn, chiếc xe mất lái lao đảo quay vài vòng rồi dừng lại trước mốc lô giới.

Cùng lúc, tiếng chuông điện thoại vang lên, nhắc tới tào tháo là tào tháo xuất hiện ngay. Hunter đầu dây bên kia huýt một tiếng sáo đầy thích thú sau khi Hàn nghe máy

- Mọi chuyện đến đâu rồi?

Hàn đặt điện thoại lên chân, bật loa ngoài nằm nói chuyện với Hunter

- Anh nghe thấy tiếng gì không?

- Không, tiếng gì?

- Tiếng nào sắp nổ đấy! __ Hàn ngồi bật dậy, nói vào điện thoại: - Nói đi, anh biết những chuyện gì nữa?

- Tưởng không tin.

- Giờ tin rồi, anh đã biết bao nhiêu chuyện rồi, nói đi!

- Từ từ, không phải điều gì cũng có thể tiết lộ được, chỉ có điều, trong thời gian tới em nên cách xa Nhược Phong ra, dù có chuyện gì đi nữa, nhớ chưa

- Có vấn đề gì sao?

- Sắp tới, em sẽ gặp lại một con người trở về từ quá khứ...chuẩn bị tâm lí đi, sẽ đau lòng lắm đấy em trai

- Ai vậy?

- Biết thế thôi, nghe lời một chút, anh có cuộc họp bây giờ, có tin mới nhớ nói anh nghe chưa.

Hàn chưa kịp hỏi thêm lời ào Hunter đã vội tắt máy, mỗi lần Hunter gọi là lại thêm một nhiệm vụ mới, tuy không thể hiểu nổi nhưng Hàn vẫn hoàn thành tốt mọi thứ anh giao vì hắn tin anh cũng chỉ vì muốn tốt cho Nhược Phong thôi...cả việc hắn từ bỏ Phong, nếu đó là điều tốt nhất đối với nó...

Phong Hàn trở nên ngơ ngác, nhìn màn hình điện thoại tối thui, tiếng thở dài nào nề vang lên, sao cuộc đời hắn lại quen biết những con người như Hunter chứ?

Hàn quyết định ra ngoài thay đổi không khí, hắn muốn tìm Nhược Phong nhưng rồi lời nhắc nhở của Hunter không cho phép hắn dừng lại. Hàn xuống tầng, lấy oto ra ngoài khi trời đã nhé nhem tối.

Trong khi đang lái xe ra khỏi gara, bất chợt Hàn nhận ra một bóng đen vừa xuất hiện ở ban công, hành động có vẻ vội vàng gấp gáp mà không quang minh lắm. Hàn thoáng thắc mắc, hắn liền nhanh chóng đi theo cái bóng cho tới khi nó dừng lại trước cửa phòng để tài liệu. Nó lách cách, để ý xung quanh không thấy ai mới lấy khóa mở cửa.

- Đứng lại! – Phong Hàn một tay giữ vai kẻ lạ mặt, một tay giữ cửa

Cậu ta vì bất ngờ nên không chạy kịp, ý định bỏ chạy của cậu bị Hàn đoán được nên thất bại ngay từ khi định gạt bỏ tay Hàn. Phong Hàn nhanh chóng gạt bỏ chiếc mũ trùm trên đầu người lạ mặt, cậu ta không kịp phản ứng, đứng chết trân nhìn hàn hốt hoảng, vội kéo mũ lại.

Hàn sững sờ trước gương mặt vừa rồi, vết sẹo dài ngang má cũng không làm cậu ta thấy đổi gì, hắn đã nhìn nhầm chẳng, bàn tay đặt trên tay cậu ta chợt buông thõng xuống...

- Hạ Phi.

70. Chap 66: (tiếp)cchap 67: Điều Lo Sợ

- Đại ca nói sao? Nhược Phong biết đường hầm bí mật rồi?

Tiếng Hạ Phi như hét lên trong điện thoại. Đầu dây bên kia chỉ “ừ” một tiếng rồi lệnh cho cậu tới phòng ngay.

- Tôi sẽ tới đó liền, còn việc cậu giao tôi đã tìm hiểu rồi.

- Nói đi.

- Ông ta đang nhập một chuyến hàng từ Texas, chỉ có điều không rõ đó là loại mặt hàng nào. Thông số bên ngoài bao bì cũng không ghi rõ tên gọi. Nó rất nhỏ, 300g, số lượng 1 hộp, chi phí 3 tỉ Usd...

- Tới đây ngay.

Evil kết thúc cuộc nói chuyện, đầu hắn luôn cuốn những suy nghĩ về chuyến hàng bố mình mới nhập về. Hắn có linh cảm không tốt về chuyện này, một hộp hàng 300g bí mật được đặt mua không cho hắn biết. Sẽ chẳng nghi ngờ nếu như đó là một dịp bình thường, nhưng lần này thì khác, đó lại là khoảng thời gian ông bố quyết định tự ra tay...vậy có thể nhưng gì Evil suy nghĩ là chính xác.

Evil quần bông băng cho nó, hắn không mạnh tay rút chặt như lần trước nữa, nhẹ nhàng hết mức thắt nút. Evil luồn tay qua người nó, nhắc bóng nó trên tay, hắn nghĩ nên đưa nó về trước khi tên quản gia qua đây và phát hiện ra việc này.

Người Nhược Phong nhẹ bẫng, nó gầy đi nhiều quá, hắn cảm nhận được điều đó vì trước đây, lần đầu tiên gặp mặt, hắn nhớ rằng để nó nằm trên người mình một lúc thôi hắn đã thấy khó thở rồi. Một tiếng cười hồ hởi trên môi hắn, thoáng nét vui, thoáng chút mơ tưởng về một quá khứ nào đó tươi đẹp lắm, tuy rằng chỉ một mình hắn còn nhớ thôi.

Cả đoạn đường đen đặc trong đêm tối, không khí lạnh ngột ngạt mùi đất tanh, sự ngột ngạt bủa vây quanh hắn như không muốn buông tha. Evil không quan tâm điều đó, hắn cố gắng ôm nó thật chặt trong vòng tay mình, hắn từng muốn tiếp tục thờ ơ với Nhược Phong, muốn tạo một khoảng cách thật sự an toàn cho

cả hai nhưng chính bản thân hắn lại không thể đứng vững trước vạch an toàn đó, là vì hắn đã không làm chủ được con người thứ hai của mình.

Đây mới chỉ là bước đầu trong khúc ngoặt đau khổ nếu như hắn tiếp tục để nó bước lại gần phía mình thôi. Vậy còn sau này? Evil không dám nghĩ tới đó nữa, hắn không thể tưởng tượng nổi ông ta sẽ làm gì với nó? Và tất cả những điều tăm tối của cuộc đời hắn nó sẽ là mục tiêu chính bị nhắm đến.

Con người khẽ chuyển động nhìn xuống, tiếng thở nhẹ nhẹ của nó va vào người hắn, từng nhịp một đều nghe rõ mồn một. Ở ngay đó, trong vòng tay hắn, trước mặt hắn nhưng sao cảm giác lại xa vời quá đỗi. Là vì Evil không thể chấp nhận sự thật về những gì mình đang cảm nhận, hắn không muốn đối mặt với điều đó.

20 phút đi bộ, lạnh cóng người vì chiếc áo khoác đã choàng cho Nhược Phong, bế nó trên tay không làm Evil mệt mỏi. Hắn đã về tới phòng của mình, nhìn lại đồ đạc trong tủ và mấy bức hình để có phần lộn xộn Evil biết rằng nó đã đi từ đây đến căn phòng đó. Hắn đặt nó lên giường, kê gối dưới đầu, âm thầm kéo chăn đắp ngang người.

Chiếc đèn ngủ tỏa ánh sáng màu vàng sữa ra xung quanh một màu ấm nóng. Các cơ quan ngoại cảm cần trở lại hoạt động ban đầu, tức là khi thứ bột trắng đã xâm nhập vào máu bị vô hiệu hóa tác dụng, thì nó sẽ lấy lại được thân nhiệt.

Evil ngồi lại bên giường, bóng hắn lặng lẽ trong bóng tối, đổ xuống sàn nhà một bóng đen mờ nhạt, cô đơn lạnh lẽo quá. Cánh tay từ từ đưa lên, dừng lại ngấp ngừng, chân chừ âu yếm gò má ấy. Nhìn Nhược Phong trong gương mặt này, nếu không biết nó trước đó, có thể hắn sẽ nghĩ đây là một cô tiểu thư con nhà gia giáo. Sự hiền lành trên từng đường nét trên gương mặt không trang điểm hiển dụ mà ấm áp lắm. Sao lúc thường hắn chỉ thấy từ đó sự lạnh lùng và thờ ơ quá thể.

Chưa bao giờ, cho dù chỉ một lần...hắn thấy khuôn miệng đó nở một nụ cười, dù chỉ là tiếng cười nhạt cũng chưa. Những gì Evil thấy ở gương mặt này chỉ là ánh mắt lạnh đậm, lời nói tối giản hóa hết mức, không ngữ điệu, không phản ứng, đau không kêu, buồn không khóc, vui không cười...mọi thứ khiến hắn...không thể dời mắt khỏi nó.

Chap 67: Điều lo sợ

Evil vén những lọn tóc nhỏ sang một bên, sự nhợt nhạt trên nét mặt đó có một thứ sức hút kì lạ đối với hắn.

“Lúc nào cũng phải lo lắng cho em, nếu không có anh...Phong Hàn có thể chăm sóc em không?”

...

- Cậu nói đi, chuyện này là thế nào? – Phong Hàn đứng đối diện nhất quyết hỏi bằng được Hạ Phi

- Tôi có việc phải đi bây giờ.

- Nói xong rồi hãy đi. Tôi tưởng cậu đã chết. Nhược Phong vẫn biết cậu còn sống chứ?

- Tạm thời tôi không thể giải thích điều gì với cậu, tôi có việc gấp phải đi bây giờ. Nhược Phong gặp chuyện rồi.

- Nhược Phong? – Phong Hàn tròn mắt nhìn Phi hỏi lại, bây giờ cậu nhóc mới nhận ra mình vừa nói điều gì đó không được nói cho Hàn.

Vậy rồi, dù không muốn nhưng cuối cùng Phi cũng phải đi cùng Phong Hàn trong đoạn đường hầm từ phòng đọc tới phòng Evil. Cậu nhóc sắp không thể chịu đựng nổi những câu hỏi liên tiếp, dồn dập của Phong hàn rồi, Phi biết Hàn không phải là người xấu và cũng là người đã giúp đỡ cô chủ của cậu rất nhiều trong thời gian cậu không có ở đây. Vì tin tưởng nên Phi tự quyết định để Hàn theo cùng mình.

...

Evil không dời mắt khỏi gương mặt đó, bờ môi nhợt nhạt dưới những ngón tay của hắn, hắn bật cười, sự thay đổi đến khác lạ trên nét mặt khiến hắn cũng bất ngờ vì xưa nay chưa bao giờ hắn biểu hiện như vậy. Evil đã thấy gương mặt này gần tới thể này...hắn cúi sát mặt nó. Gần hơn cả như thế, tới mức có thể nhìn

rõ từng cử động dù chỉ là nhỏ nhất trên nét mặt, nó đã biểu hiện thật ngốc nghếch khi bị hấn trả đũa cho việc cắn tay hấn.

Evil không muốn ở lại đây nữa, hấn lo lắng mình sẽ xóa bỏ mọi ranh giới mà mình đã vạch ra. Cái chạm môi nhẹ nhàng như chuồn chuồn đập nước, hấn nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn đúng nghĩa, chỉ nhiều đó thôi cũng khiến lồng ngực Evil trở nên không nghe lời rồi.

“Cạch”

Hai người con trai bước vào từ cửa, mà người bước trước là Hạ Phi, kẻ vào sau là Phong Hàn.

Một giây ngắn ngủi, 3 đôi mắt nhìn nhau, mỗi người một vẻ, bất ngờ có, tức giận có, lạnh lùng thoáng chút ngại ngùng cũng có.

Phong Hàn trong khi còn ngơ ngác vì đoạn đường đi thông qua phòng tắm của Evil lại có một đường hầm bí mật thì bất gặp cảnh tượng trước mắt. Hạ Phi cũng không bước thêm bước nào nữa, cậu biết một phần suy nghĩ của Evil nhưng...hành động vừa rồi của hấn...khiến cậu nhóc bất ngờ lắm.

Hàn thấy Nhược Phong nằm bất động trên giường, chiếc áo khoác đã nằm dài trên thành ghế, còn Evil lại lợi dụng lúc nó không thể làm chủ bản thân có những hành động xâm phạm. Tên khốn nạn này không đáng tin tưởng một chút nào.

Phong Hàn không suy nghĩ gì thêm, lao vào hùng hổ túm lấy cổ áo Evil trong khi hấn chưa kịp đứng dậy nói lời nào.

- Định lợi dụng nó hả thằng khốn nạn này!

Evil không có ý định né cú đâm của Phong Hàn, Hạ Phi thấy vậy lao lại ả hai người ra xa nhau. Nhìn Hàn như một cậu nhóc hiếu động.

Nhìn Evil có phần hoang mang, Evil không muốn đối diện với câu hỏi trong ánh nhìn Hạ Phi, hấn lảng đi ra ngoài. Phong Hàn thấy Phi cũng ra ngoài ngay theo sau, hấn quay lại nhìn Nhược Phong, tại sao căn phòng này lúc nào cũng đem lại cho hấn khổ sở và đau đớn như thế này...

- Đại ca...- Phi lên tiếng sau khi đi theo Evil ra tới bàn làm việc

- Đừng hỏi gì hết.

- Cậu thừa nhận rồi chứ? Từ khi nào vậy? Ngay từ đầu tôi luôn thắc mắc, vì sao cậu luôn giúp đỡ tôi, âm thầm làm mọi việc vì Nhược Phong. Bây giờ thì tôi hiểu.

- Không phải thích nó.

- Tôi không nói, là cậu tự thừa nhận thôi.

- Dù thế nào cũng vậy thôi.

- Cậu lo lắng nếu để ông ta biết việc này?

Evil quay đi, hấn không muốn tiếp tục suy nghĩ việc đó nữa vì bằng mọi giá hấn sẽ không để bố mình biết.

- Sao Phong Hàn lại ở đây? – Evil chuyển chủ đề

- Cậu ta bắt gặp tôi tại phòng tài liệu...vậy nên đành để Hàn đi theo tới đây, dù sao cậu ta cũng không phải kẻ khả nghi.

- Vậy còn chuyển hàng, bao giờ nhập cảng?

- Khoảng chiều mai sẽ về đến nơi.

...

Di Ngân đứng ngồi không yên trong phòng thí nghiệm, đầu óc lúc nào cũng nghĩ về những lời nói của tên quản lý của EL và người đứng đầu EL, sớm muộn gì chúng cũng sẽ ra tay với bọn cô. Không thể ngồi im một chỗ chờ chết thế này được.

Ngân vội vàng băng qua kho nguyên liệu đến tìm Hạ Minh. Cô ngỡ ngàng khi bắt gặp cả nhà kho vắng bóng người và bỏ không.

- Minh...- Ngân ngơ ngác nhìn cả căn phòng rộng lớn mới hôm trước còn để nguyên liệu nay đã không còn gì: _ Sao lại trống trơn thế này?

- EL yêu cầu chueyern hết đi rồi để nhập đợt hàng mới. – Minh ngồi kiểm kê số liệu trả lời

Ngân ngồi phịch xuống ghế, những dữ kiện dạo gần đây được sắp xếp có trình tự. Kế hoạch loại trừ của EL, cuộc vận chuyển hàng tất cả phải ra cảng nhập, hàng hóa quan trọng đã được đưa đi hết. Trong căn biệt thự chỉ còn đám người làm và bọn cô...

- Chiều mai ra đó lấy hàng rồi, lần này không có lính đi cùng để tránh bị lũ thú săn đánh hơi được. Em nên chuẩn bị dân đi.

Không có người của EL đi cùng. Đây là kế hoạch tàn sát của lão già đó!

...

- Người mà ông chủ muốn tôi điều tra là Hạ Nhược Phong. Người mà trước đây từng bị Bis lấy làm vật trao đổi để lấy hết lô hàng trong nhà kho của chúng ta cũng là người mang nhóm máu O.

- Và chính là kẻ mà chúng ta đang tìm bấy lâu nay, định dùng con trai ta làm mồi nhử sao!?

- Ý ông chủ là...

- Giết thừa còn hơn bỏ sót!

...

Hạ Phi trở lại phòng, Phong Hàn ngồi đó, vẻ mặt trầm tư lắng, trên tay là một khung ảnh to, hắn đã cầm nó lấy lắm rồi. Bóng dáng người con gái này đã đi sâu vào từng góc khuất tâm hồn của hắn. Hàn thấy Phi vào, hắn tạm đặt lại bức hình to oạch xuống bàn. Phi biết hàn sẽ hỏi gì...không còn quá nhiều thời gian nữa, cũng đã đến lúc Phong hàn được biết hết mọi chuyện...

- Hắn ta là ai? Chuyện này bắt đầu từ khi nào? Tất cả những câu hỏi khi này. Trả lời đi.

Hạ Phi tiến lại gần, cảm bức hình lên ngắm nhìn một lúc rồi nhìn lại cô chủ của mình, cậu từ từ bỏ chiếc mũ trùm xuống. Đúng là cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra.

- Bắt đầu từ khi Di Ngân cho người ám sát tôi. K, tức cận vệ của Evil đã cứu tôi từ nắm mồ đó. – Hạ Phi bắt đầu lên tiếng tường thuật lại từ đầu: - Tôi chấp nhận làm cận vệ mật của Evil sau khi cậu cứu tôi trong vụ nổ tại biệt thự. Phong Evil có một đường hầm dẫn ra nhà sau.

- Vậy còn những bức hình này...không lẽ...

- Đúng, Evil thích Nhược Phong, cậu không nhận ra sao?

Phi cảm bức hình tiến về phía tủ âm, nút công tắc điện nhỏ bên thành tủ được bật lên, những bức ảnh lung linh trong ánh sáng đèn. Hàn dừng lại trước đó, đôi mắt hiện rõ sự bất ngờ.

Nhược Phong bị một luồng gió lạnh thổi sộc vào cuống họng, nó ho nhẹ, bàn tay đau nhức kích thích lên da nét mặt nó tạo một nét co lại đau đớn. Bên tai có tiếng người nói. Không biết là mơ hay không nhưng nó từng thấy bóng hình ám áp nào đó ngay sát mặt mình, thân quen lắm nhưng không thể nhìn rõ đó là ai.

- Hừ, nhầm lẫn cả rồi. – Hàn cười trù: - Hắn chỉ có ý định lợi dụng Nhược Phong thôi.

- Trong trường hợp này, liệu Nhược Phong có giá trị gì để evil lợi dụng không? Bảo vệ mình Phong còn không làm được.

- Evil không thể thích Nhược Phong, ngay từ đầu tên đó đã vô cảm với những người xung quanh rồi.

- Đây là bức hình hồi chúng tôi còn ở Gangster. – Phi nhắc lên một bức hình nhỏ, có cả bóng của cậu nhóc đứng sát Nhược Phong

- Chỉ là Evil giữ kín cảm xúc thôi. Cậu biết vì sao trong phi vụ mất trộm hàng trong nhà kho, lũ Bis lại thả người của EL? Evil chấp nhận để chúng mang hết kho hàng đó ra khỏi thành phố và đảm bảo an toàn cho chúng không báo cho lũ cớm và người quản lí EL...vì trong số người bị bắt cóc, có Nhược Phong.
- Việc Nhược Phong về nước bị lũ Bis đón đầu, nếu Evil không ra mặt chắc mọi chuyện đã đi theo một ngã rẽ khác rồi.
- Evil thực sự thích Phong? _ Hàn như chết lặng
- Hoặc có thể là yêu, chỉ Evil mới biết thôi.

71. Chap 68: Lời Thú Nhận

(Mấy đứa đừng thù hận, dạy nghiêng tớ nhé....=))) Giờ mới được 'xuống núi" sau mấy hôm "tu luyện" nên bây giờ mới có thể đăng truyện được. ^0^)

Chap 68: Lời thú nhận

Nhược Phong trằm chằm kín mặt, mắt nhìn chăm chăm cái chắn trước mặt. Hàn và Phi đã ra ngoài để im cho nó ngủ sau một hồi tâm sự, có điều tụi hần không biết, nó đã tỉnh lại từ khi tụi hần bắt đầu hồi tưởng lại quá khứ.

Trước mắt nó lúc này chỉ hiện ra 4 kí tự E-v-i-l. Và tất cả những gì Hạ Phi nói cứ loang quanh quanh tâm trí nó. Cảm giác mơ hồ, điều gì đó trong nó mới chạy sai quỹ đạo bình thường. Nhược Phong không thể hiểu nổi cảm giác trong mình lúc này nữa...Evil...và nó...Chốc lát, hai má nó chợt đỏ bừng, vì hơi nóng bên trong cái chắn hay là vì điều nào khác?

Không thể nào, hần không thể thích nó được, từ chối Phong Hàn đã quá khó khăn với nó. Evil...Evil...Evil Hiệu nghiệm. Cái chắn trước mặt Nhược Phong bị kéo xuống, Evil trước mặt nó ngay lúc này. Vẫn y như vậy, sát khí đằng đằng. Nhược Phong nghĩ tới những điều Hạ Phi nói với Phong Hàn, liên hệ thực tế, nó nuốt một ngụm không khí. Phi quả là một người có óc tưởng tượng phong phú.

- Dậy ăn.

Evil kéo bàn gấp phía dưới lên, đặt khay thức ăn lên đó, lãnh đạm bỏ đi không nói thêm lời nào. Nhược Phong cũng không có ý định hỏi hần hần điều gì. Evil khóa cánh tủ lại, rồi cất chìa khóa trong túi áo.

Nhược Phong lóng ngóng cầm chiếc chìa lên bằng tay phải, vết rách nằm dọc theo đường chỉ tay làm nó không thể co tay nắm cái thìa được. Phong miễn cưỡng cầm bằng tay trái, mức súp cũng run rẩy một lát thịt cừu nướng nằm trên khay cần phải dùng dao mới cắt được.

Evil định ra ngoài để nó thoải mái dùng bữa nhưng rồi bắt gặp cảnh tượng khổ sở đó, hần tiến lại, dùng con dao và cái đĩa cắt từng miếng thịt nhỏ vừa miệng trước cái nhìn ngờ nghệch của Phong. Evil du đĩa thức ăn đã xong trước tay nó. Nhược Phong một tay cầm thìa mức một miếng cơm cho vào miệng, run rẩy, mắt nhìn Evil không dời. Chiếc thìa bất ngờ bật khỏi thành chiếc bát, cơm trong đó bay lên tung tóe, Evil đang cắt thịt cũng phải dừng lại vì phần nửa chỗ cơm từ thìa bay lên đã dính lên mặt và tóc hần.

Nhược Phong có phần lúng túng, nó lại bắt cần rồi.

- Xin lỗi.

Nó vội vàng nhặt những hạt cơm nhỏ dính trên tóc hần xuống. Evil đưa tay gạt bỏ những gì dính trên má mình. Phong nhặt sạch những gì dính trên tóc hần rồi chỉnh lại những sợi tóc bay lạc hướng về đúng vị trí ban đầu. Evil suy né tránh bàn tay đó một lần nữa, nhìn cánh tay cuốn băng trắng, hần quyết định mất giấy lát rồi ngồi lên giường, phía bàn đối diện Nhược Phong, tút chiếc thìa nắm cứng đờ trên tay nó, một tay cầm đĩa.

- Ăn gì?

Lúc đầu nó không hiểu Evil định làm gì, bâng quơ chỉ vào miếng cá chiên ròn tan. Evil tỉ mỉ cắt một miếng nhỏ, dùng đĩa gỗ bỏ xương, lạnh lùng đưa miếng cá lên miệng nó. Nhược Phong vẫn còn mơ màng trong mớ suy nghĩ chưa có lời giải đáp thì tiếng hần nói làm chúng nổ tung như bong bóng xà phòng.

- Ăn

Đó là lần đầu tiên Nhược Phong thấy bộ dạng này của Evil, hần quan tâm người khác theo cách của riêng mình, tuy có chút bất cần nhưng sao nó thấy hơi ấm kì lạ từ những hành động cứng nhắc của hần.

Bữa ăn kết thúc trong im lặng, trước đó cũng chỉ có tiếng dao đĩa mà thôi.

Trong khi Evil để mấy nhỏ giúp việc dọn lại bàn ăn, Nhược Phong đã lặng lẽ xuống giường, nó không muốn nhắc lại mấy chuyện dưới tầng hầm nữa, dù sao cũng không còn nhớ gì.

Evil chờ ấy nhỏ giúp việc ra ngoài hết, lên tiếng gọi Nhược Phong lại gần bàn, hần chắc cho nó một tách trà nóng, yêu cầu ngồi.

- Tôi muốn nhắc nhở cô về việc chiếc tủ.

- Chúng là gì...những bức hình

- Chẳng là gì. Quên hết những gì có trong căn phòng đó đi.

- Tại sao lại là tôi? - Nhược Phong cố gắng giải đáp những thắc mắc trong đầu mình

- Thói quen, nhưng từ giờ sẽ không còn nữa.

Evil đặt lên bàn một chiếc chìa khóa nhỏ:

- Từ giờ, cánh cửa đó sẽ khóa vĩnh viễn.

Nhược Phong nhận ra đó là cái mà Evil đã khóa cánh tủ đó lại. Hần cầm lấy nó rồi thẳng tay liệng ra ngoài cửa sổ, nó biến mất trong bóng đêm đen đặc.

Nhược Phong ngoảnh nhìn theo, nó không hiểu, Evil làm vậy có nghĩa là gì, mới đây thôi hần là con người khác, tới giờ lại là một người khác. Về mặt nó lúc này đầy mơ hồ.

Evil ẩn bàn đứng dậy, hần đang cố gắng lẩn tránh cái nhìn dò hỏi của Nhược Phong.

- Đi được rồi.

Nhược Phong muốn được biết lí do tại sao, nó muốn hần giải thích và thú nhận việc làm...sở khanh của mình, không thể khóa lại, vứt đi là xong thế này được. Phong đưa tay giữ hần ở lại, đó là lần đầu tiên, nó muốn giữ ai đó ở lại, lần đầu tiên không suy nghĩ về bàn tay ngoại cảm.

Evil không nhìn xuống, hần dừng lại vì câu nói của nó:

- Hạ Phi nói...anh thích tôi?

Evil lặng im, bộ dạng không vội vàng thanh minh, hần không muốn quay lại đối mặt với nó, mạnh tay gạt bỏ bàn tay nhỏ bé của nó bước đi.

Lực từ cánh tay Evil tác động lên bàn tay băng bó của Phong một lực khá mạnh, vết rách chưa lành miệng đã lại bung ra rồi.

“A...” Nhược Phong ôm lấy bàn tay đau buốt kêu lên một tiếng, dây thần kinh truyền đi đau nhức nhối. Chân mày Phong co lại. Evil nghiêng đầu quay lại đã thấy nó ngồi thụp dưới sàn, hãy để hần mạnh mẽ một lần mà mặc kệ nó đi...hần không làm được. Evil quay lại bên cạnh Nhược Phong, hần lo lắng nhìn vết băng đã nhuộm một khoảng máu. Hần quên mất rằng nó đang bị thương

- Đau không? Không có ý.

- Bỏ ra!

Nhược Phong dùng chất giọng của cơn đau, gạt bỏ bàn tay của Evil, giận tím mặt đứng dậy.

- Tên ôn dịch ...

Nó chỉ lẩm nhẩm trong miệng như thế vì đau, vì vẻ mặt ngạo mạn đó và vì những gì hắn nói. Nó đã nghĩ cái gì khi hỏi Evil có thích nó không? Nó tự cảm thấy mình điên rồ khi nói câu đó. Nhược Phong đang chờ đợi từ Evil điều gì...

Phong tự trách bản thân vì đã tùy tiện phát ngôn không suy nghĩ.

Evil lặng nhìn theo nó, hắn đang để nó dời xa mình như những gì hắn muốn nhưng một phần trong hắn lại không thể chấp nhận điều đó. Con người bên trong hắn đấu tranh giữa việc để nó đi hay giữ ở lại... Evil luôn chịu đựng mọi thứ một mình, đau đớn có, tổn thương có, mất mát cũng nhiều. Cuộc chơi cũng đến khúc ngoặt cuối cùng, hắn không dám đảm bảo mình sẽ bình an khi cuộc chơi kết thúc nhưng bằng mọi giá nó không gặp chuyện gì.

Nhược Phong bước ra tới cửa thì bàn tay của kẻ “ôn dịch” vội vàng giữ nó lại. Lực kéo mạnh tác động từ phía sau, tiếp đến là chiếc ôm chọn vẹn từ một vòng tay to lớn. Trong phút chốc, Nhược Phong chỉ còn thấy trước mặt tối sầm lại. Evil giữ nó thật chặt trong lòng mình, không muốn buông.

Phong người cứng đờ, nó không phản kháng căn bản là vì Evil không hề cho nó cơ hội và cũng vì tình trạng sức khỏe không cho phép và một vài điều khác chưa thể xác định.

Evil tựa cằm lên vai nó, cảm giác kì lạ trong nó xuất hiện gần như khổng thể kiểm soát được.

Hắn giữ im lặng như vậy, Phong không ấn hấn ra, không mắng hắn. Evil tinh ý nhận thấy điều đó, điều hắn lo sợ đã không xảy ra, nhưng như vậy cũng đâu khiến hắn cười.

- Nếu nói...yêu ngay từ lần gặp đầu tiên. Tin không?

Evil nó đủ cho nó nghe thấy, Phong nghe không thiếu một chữ, nếu không có điểm tựa chắc nó sẽ mất thăng bằng mà ngã mất, hắn nói những lời không có lấy 1 chữ ngữ vậy mà nó đã thấy hít thở trở nên khó khăn vô cùng.

Evil thấy nó im lặng quá, hắn uông nó ra, lúc này hắn sợ nhìn vào đôi mắt của nó. Trong đôi mắt ấy còn quá nhiều câu hỏi mở hồ mà hắn không sao đáp lại được. Hắn không muốn đem thêm tai ương đau khổ cho nó nữa.

Nhược Phong định lên tiếng nhưng chính nó cũng không biết mình nên nói gì với Evil nữa, nói rằng nó không tin, Phong không muốn như vậy, còn tin vào những gì Evil nói lại quá ngu ngốc.

- Kí ức về Evil, những từ đặc biệt dừng lại tại đây.

Evil không để Nhược Phong có một động thái nào, chinh diện, đứng đó, sắc lạnh ngang tàn đã biến mất hoàn toàn, hắn khóa môi nó bằng cái hôn bất ngờ nhưng trọn vẹn, không lẩn tránh điều gì nữa, đôi mắt lạnh sâu đã nhắm nghiền, nỗi đau mình hắn gánh chịu, lần đầu tiên Evil đối diện với những gì mình suy nghĩ và để trái tim mình đập đúng nhịp của nó. Hắn không muốn che giấu Nhược Phong về con người bên trong đó, bởi vì nếu như tiếp tục hắn cũng sẽ mãi biến mất với bóng hình mờ nhạt trong suy nghĩ người mà hắn đem lòng yêu thương ngay từ những giây phút đầu tiên gặp mặt, bắt đầu trong chớp nhoáng và...hắn cũng sẽ để mình biến mất sau...một cái chớp mắt.

Nhược Phong giây lát sau khi mũi kim tiêm nhỏ rơi xuống sàn cũng ngắt lịm đi trên tay Evil. Tiếng thở của hắn vang lên trong đêm tối nghe nào nề buồn thảm quá. Evil bế nó vào phòng, đặt nằm ngay ngắn trên giường mình, kéo chăn ngang người, hắn bước đi ngập ngừng, đến cửa thì chững lại. Một con nhò ngốc nghếch trong vỏ bọc lạnh lùng, lúc nào nó cũng bị hắn lừa gạt, cho tới khi phát hiện ra thì mọi chuyện cũng đã được sắp đặt đầu vào đó cả rồi.

72. Chap 69: Cuộc Vận Chuyển Cuối Cùng

Chap 69: Cuộc vận chuyển cuối cùng

Di Ngân lánh ra một góc bấm máy gọi cho ai đó, đôi mắt lia lảo nhìn xung quanh sau khi không thấy kẻ nào gần đó mới lên tiếng nói với đầu dây bên kia.

- Chiều này EL sẽ nhập hàng.

- Nói với tôi làm gì? Ông chủ bây giờ không cần những thông tin rẻ tiền này của cô nữa. – Bane đáp lại

- Vậy thì mày nhầm lớn rồi. Lô hàng lần này là chế phẩm duy nhất Texas sản xuất, số lượng bán ra chỉ duy nhất 3 hộp thôi.

- Vậy thay mặt ông chủ, tôi cảm ơn vì cô đã mời mọc, chỉ tiếc là tụi này không hứng.

- Bane...Bane...

Di Ngân gọi lớn vào điện thoại sau khi tiếng tút tút vang lên. Ngân dự định thương lượng một phi vụ với chúng với mục đích có thể đảm bảo tính mạng ra khỏi EL, cô biết EL đang mưu đồ một âm mưu diệt vong nào đó.

Ngân bỏ vào phòng, Hạ Minh hỏi về việc thương lượng vừa rồi và nhận lại sự lo lắng từ Ngân

- Có thể, Bis cũng biết trước việc EL sắp làm với chúng ta, Bane không hứng thú với số hàng lần này của EL, chúng ta phải làm gì bây giờ hả anh?

- Nhược Phong biết chuyện này chưa? – Minh có phần bình thần ngồi trên ghế uống trà

- Hôm qua, nó không có mặt khi tên quản lí nói về việc nhập hàng lần này.

Đột nhiên chuông điện thoại Di Ngân vang lên, Bane gọi lại cho cô

- Bis muốn biết về số hàng đó. Điều kiện là gì?- Bane vào luôn vấn đề sau khi Di Ngân bắt máy

Di Ngân thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt cười mừng rỡ với Hạ Minh, vậy là kế hoạch cuối cùng cũng đã được hoạch định thành công. Mọi thứ chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

...

Trời đã ngã dần về chiều, thời gian chuyến hàng nhập cảng sắp đến. tên quản lí đến để kiểm tra quân số và yêu cầu tụi nó đi sớm hơn dự kiến.

Evil xuống tầng cùng một cô gái ăn mặc kín mít, chiếc áo choàng đen và mũ trùm che kín hết phần đầu người con gái. Mái tóc đỏ buông dài buông xuống là trái ngược với trang phục sẫm màu.

Phong Hàn đã chuẩn bị xong mọi thứ, hắn tìm Evil trong đám người trong phòng khách nhưng chỉ thấy một người con gái mặc đồ đen đứng sát Evil có nét tựa tựa Nhược Phong. Hắn tiến lại gần, hắn còn chưa kịp hỏi thăm tình trạng sức khỏe của nó. Phong Hàn vắt vai Nhược Phong thân mật trước mặt Evil.

- Nếu mệt, em ở lại đi.

- Không được, tất cả đều phải đi. Nhất là Nhược Phong. – Tên quản lí khẳng định chắc chắn: - Cô ấy sao vậy? – Lão dòm ngó nghi hoặc

- Bị cảm. Có thể lây.- Evil đứng chắn ngang tầm nhìn của lão già và nói

Phong Hàn gỡ mũ nó xuống, nó bịt khẩu trang khá kín. Trong giây lát đứng đối diện Nhược Phong, Hàn xem chút nữa đã không làm chủ mà la lên nhưng rồi hắn bắt gặp ánh mắt Evil. Phong hàn âm thầm đội lại mũ cho nó. Kéo ra xe trước khi có người nhìn thấy.

K nhìn theo Evil, hắn thật lạ, nhất là trong cái cách che chắn cho nó trước mặt mọi người.

- Chúng ta nên đi chung, phải không em yêu. – Hàn mở cửa cho Nhược Phong và im lặng ngồi vào xe an tọa trước, tiện tay chốt hết các nút cửa xe lại

Evil nhìn theo Hàn cho tới khi hắn vào xe mới yên tâm lên xe.

Tên quản lí sau khi điểm danh đầy đủ mới yêu cầu ra cảng lấy hàng.

7 chiếc xe vọt đi khỏi biệt thự EL, sự u ám đã dần trở về với nó, bao lấy, làm chủ cả một vùng hắc ám chung quanh.

Mọi chuyện có vẻ đã đi về với đúng quỹ đạo của nó, tuân theo kế sách mà các thế lực lúc đầu đề ra. Lí thuyết vẫn chỉ là lí thuyết suông thôi.

Tên quản lí đảm bảo ở bán kính 100m không có điều gì bất thường cho tới khi nhận được lệnh từ ông chủ:
- Bis đã có mặt tại cảng, kế hoạch có chút thay đổi.

Trước sự góp mặt của Bis, EL lệnh cho K điều quân theo. K trở về biệt thự trong khi đoàn xe tiến ra cảng 326D theo kế hoạch.

Biệt thự bấy giờ tan hoang không một bóng người. K đi vòng qua khu B, anh điều động tất cả lính ra xe trong khi ông chủ chỉ yêu cầu 1/7 số đó là đủ. Chiếc Congteno chờ sẵn ngoài cổng, người người rầm rầm lên xe. Lực lượng đông đảo lính tinh nhuệ của EL được triệu tập hết.

K là người cuối cùng ở lại biệt thự kiểm tra có còn sót người nào không.

Anh lệnh cho xe chạy về cảng, còn mình ở lại không đi ngay. Ánh mắt thay đổi trong ánh sáng đèn đỏ của oto. Khóe môi như tiếng cười đắc thắng, tiếng K mĩa mai độc tàn trong khoang miệng: "gậy ông đập lưng ông"

K nhìn biệt thự chìm trong bóng tối, anh suy nghĩ gì đó rồi vội tiến vào trong nhà.

K chạy lên tầng, anh dừng lại trước phòng Evil, ngã rẽ đó đã đưa anh tới căn phòng này. Một Evil hoàn hảo chỉ là vỏ bọc thôi, hần thông minh nhưng tiếc là...anh thông minh hơn hẳn.

K nhập mật mã 12 chữ số trên cửa. Hệ thống an ninh hoàn hảo của EL chính là một con dao 2 lưỡi. Trung tâm quan sát nằm tại Phòng Evil, chỉ cần nắm được mật khẩu phòng hần mọi chuyện khác đều được vạch trần. và K đã làm được điều đó nhờ khả năng IT đáng ngưỡng mộ.

Anh vào phòng, bàn tay hung hãn cầm cây gậy inox dựng trên giá, kéo lê đi trên sàn. Về mặt hiền từ nhã nhặn bình thường biến mất không thể tìm nổi dấu vết nào còn sót lại trên gương mặt ấy. K cười như một con thú hoang, cặp lông mày vằn lên hung dữ. Anh vung cây gậy đập vỡ cái máy tính trên bàn, mọi đồ đạc trong giây lát bị đập phá hết trong cơn điên dại. Quai hàm K bạnh ra, răng nghiến vào nhau, mắt đã vằn lên những tia máu đỏ li ti. Anh trút mọi cơn tức giận lên đồ đạc trong phòng Evil, nỗi hận thù đã lên đến đỉnh điểm.

Chỉ vài phút sau, căn phòng đã trở thành một bãi phế thải không hơn chẳng kém. Tất cả đã vỡ vụn trên sàn hoặc không thì dập nát. Điều còn lại cuối cùng mà nguyên vẹn là người con trai, từ con người đến tâm trạng điên loạn. K cười thích thú nhìn cảnh vật tan hoang trong phòng. Anh cố gắng hít thở trở lại bình thường, ánh mắt ma quái và nụ cười mãnh thức trên môi làm biến đổi bản chất lúc đầu người ta nghĩ về anh.

Nhược Phong bị những âm thanh đồ vỡ làm thức tỉnh, nó thấy người mình mềm nhũn. Phong không biết đã có chuyện gì xảy ra, chỉ nhớ hình ảnh cuối cùng là khi Evil đồ trò lưu manh. Sau đó tay nó nhói lên vì bị vật gì đó cắm vào và ... không nhớ gì nữa. Phong ôm đầu ngồi dậy. Lại là căn phòng này.

Nhược Phong mệt mỏi ngồi dậy, bàn tay bắt giắc chạm lên môi. Những gì về Evil khiến tim nó không chịu nghe lời, nó đập loạn trên trong lồng ngực không thể kiểm soát nổi.

Nó không từ chối điều gì từ hần, nó có thể đổ lỗi cho ai vì điều đó, là vì khả năng không cho phép hay bản thân nó cũng đang chờ đợi từ hần điều này. Sự lạnh nhạt của Evil không làm Nhược Phong thấy bị ruồng bỏ, hần chỉ đang cố gắng lẩn tránh nó thôi.

Tiếng đập phá đầu đó phá tan dòng suy nghĩ của Phong, nghiêng đầu nhìn về phía cửa thông với phòng khách. Evil vốn không thích những gì quá ồn ào, phòng hần lúc nào cũng im phăng phắc, không lẽ bây giờ hần thay đổi sở thích?

Nhược Phong tiến ra, lắng tai nghe một lúc, nó nhận ra tiếng cười khả ố của một tên con trai nhưng đó không phải Evil. Một kẻ kiêu phát ngôn như hần không thể cười như điên như dại vậy được.

Phong vịn chốt, cánh cửa đã bị khóa bên ngoài. Nhược Phong lo lắng mở cửa lần nữa vẫn không mở được. Hần định nhốt nó ở đây sao?

Âm thanh bên ngoài bỗng im bặt, K nghe thấy tiếng đập cửa phía đó, tiếng cười cũng ngừng hẳn, con đã thú trong K trong giây lát đã biến mất hẳn. cây gậy bị ném lại trên sàn nhà...

...

Evil nhịp nhịp những ngón tay trên volang, hắn đã để lại chìa khóa tủ trên bàn, nó sẽ ra khỏi đó sau khi tỉnh lại bằng cánh tủ đó. Nó sẽ không ngốc nghếch tới mức không nhận ra chiếc chìa khóa trên bàn.

Hạ Phi đã tới cảng trước Evil theo lệnh, cậu nhóc không thể tiếp cận gói hàng của EL trừ khi có sự đồng ý của EL.

- Hiện tại, gói hàng đang nằm ở quầy, không có gì đặc biệt cả.- Phi nói vào điện thoại

Evil vẫn chưa hiểu kế hoạch của EL là gì. Hắn nghĩ chúng không chỉ nhắm tới Nhược Phong mà còn một kẻ khác trong số 5 người còn lại.

“Tin tin”

” Những việc còn lại để tôi lo, cậu chủ có thể về rồi”- tên quản gia gửi cho Evil một thông báo. Hắn liếc nhìn qua gương chiếu hậu, chiếc xe tên quản lí chạy sau cùng. Gói hàng đó chắc chắn có vấn đề.

Hàn chống cằm nhìn cô bé ngồi bên cạnh, hắn không hiểu Evil làm vậy là có ý đồ gì.

- Nhược Phong đâu? – Hàn lên tiếng hỏi người con gái

- Tôi không biết...là cậu chủ Evil bắt tôi phải làm vậy...

Cô bé giúp việc vội vàng gỡ bỏ băng khẩu, chấp hai ta khóc lóc sợ sệt nhìn Phong Hàn. Hắn bấm máy gọi Nhược Phong, chỉ tiếc là...chiếc điện thoại của nó đã rơi ở phòng bí mật dưới tầng hầm từ khi nào không hay.

...

Evil không dừng lại cho tới khi tới cảng 326D...

Những lọ thuốc buộc trắng cuối cùng trong chiếc hộ cũng đã hết, thuốc dưới tầng hầm vẫn đang được nghiên cứu và chưa được kiểm nghiệm. Con đau trong hắn thức giấc như một lễ thường tình. Thay đổi rồi, điều gì đó trong hắn thực sự biến dạng không còn như lúc mới đầu nữa, không chỉ còn là những bàn tay là nỗi ám ảnh với Evil mà là mọi vật xung quanh hắn đều trở nên khủng khiếp. Lọ thuốc tử thần đó đã biến khả năng ngoại cảm của hắn thành khả năng đáng sợ. Không cần chạm vào, hắn cũng có thể cảm nhận được qua ánh mắt.

Evil bám volang thật chặt, đoạn đường cao tốc không một bóng người, chiếc xe vọt đi trong màu chết chóc của tử thần. Evil nhắm nghiền mắt để chiếc xe tự chạy.

Dàn xe đã dừng lại trên bờ, chuyển tàu từ Texas đã buông mỏ neo. Di Ngân cùng Hạ Minh xuống xe, kế hoạch bắt đầu.

Ngân tiến vào quầy số 2, trong khi những người còn lại tản ra xung quanh tránh sự chú ý của lũ cớm. Bis cũng đã có mặt ở đây, đó là thông tin trên màn hình định vị. Bis đã vô tình để lộ sóng thông tin nên không có lí do gì mà EL thấy được trên màn hình. EL chỉ cử ra một số ít quân số để chuẩn bị cho tình hình ngoài dự tính, nếu lũ Bis giữ trò ới gói hàng béo bở này.

Di Ngân mang gói hàng trong quầy ra, kí kết đã nhận và thanh toán qua thẻ ngân hàng cho bên lái buôn. Ngân đi ra, vô tình va phải một người đàn ông đang kéo valy hàng ở cửa ra vào, những gói đồ trên valy đầy rơi hết xuống. Ngân chỉnh lại gọng kính, trong giây lát mọi thứ hỗn loạn, hai gói đồ y hệt nhau đã bị hoán đổi. Ngân cầm gói đồ lên và tự tin bước ra ngoài.

Chiếc congteno chở lính của EL cũng đã tới nơi. Tên quản lí cũng chỉ chờ có thế, ra hiệu hành động ngay. Chúng dồn tất cả đám người về phía cảng hướng ra biển, trong đó có cả Phong Hàn, Nhược Phong, Di Ngân, Hạ Minh và Evil.

Lão nhìn số lượng lính được triệu tập ra đây để xử lý vụ này mà bất ngờ, nhưng rồi cũng không quan tâm vì đã đến giờ phút quyết định rồi. Lão giằng lấy gói đồ trên tay Ngân, cười đắc ý, trong khi tụi nó đã chuẩn bị hết tinh thần, tuy có phần bất ngờ vì độ khoa trương danh thế của EL.

...

Người đàn ông vừa rồi bỏ cả valy và thùng giấy trống không giữa lối đi, vội vàng cầm lấy túi hàng mới được chao đổi chạy đi, lẫn vào đám người đông nghịt và tìm lũ đồng bọn. Không ngờ vụ cướp giật này lại đơn giản đến thế.

- Đại ca, tôi lấy được nó rồi.

Bane rít điều xì gà tóp tép, cầm gói đồ trên tay thằng đàn em lên ngắm nghía. Bis nói rằng sẽ thưởng lớn nếu hoàn thành nhiệm vụ lần này. Để xem đây là cái gì mà EL bỏ ra 3 tỉ usd để mua.

Bane dúm điều thuốc bằng mũi giày, gói hàng nhỏ được bao đóng trong một chiếc hộp giấy. bane nhìn lũ đàn em cười ha hả thích thú mở nó ra. Một tên đàn em lên tiếng:

- Đại ca nên mang về cho ông chủ, chúng ta không nên xem trước thế này.

- Tao chỉ xem qua, 3 tỉ usd mua được thứ gì thôi.

Bane không nhìn vào bên trong cái hộp mà chỉ cho tay vào, sờ và cảm nhận mùi của tiền và cái giá của sự đắt đỏ.

- Cái gì vậy đại ca, cho bọn này xem với. – Mấy tên nhao nhao xúm lại

Bane tỏ vẻ bí mật, từ từ mang miếng mồi béo ngậy trong hộp ra...những con mắt tròn nhìn nhau, miệng há hốc, những con số đang dần đếm ngược. 59...58...57...

Góc căng vắng bóng người, một góc tùm tùm một nhóm người đang xem xét gì đó, tiếng kêu thất thanh vang lên, mấy tên mặt mày bặm trợn sau khi hí hửng khám phá bí ẩn thì đua nhau chạy toan loạn mỗi người một ngã. vật còn lại cuối cùng là trái boom nằm lẩn lóc trong chiếc hộp giấy.

...

Tên quản lý đã cho trối hết thành viên tham gia cuộc tuyển chọn lại, ngoại trừ Evil. Di Ngân nhìn Hạ Minh lo lắng, cô thì thầm bên tai anh trong khi mấy tên lính đang buộc chúng nó bằng một sợi chạc to oach.

- Bane nói, họ đang ở đây, thằng đó sẽ cứu chúng ta.

- Tại sao Evil...

Minh nhìn Evil đang nói chuyện với tên quản lý phía xa thắc mắc.

- Cậu chủ có thể về, những việc khác tôi sẽ lo liệu. – Tên quản lý cúi người kính cẩn

Quá nửa người của EL đã được điều động cho về để tránh gây chú ý, một số ít ở lại để chuẩn bị dọn dẹp hiện trường.

Evil nhìn về phía Phong Hàn. Những ngón tay đang run lên trong vô thức. Evil không nhìn thẳng vào mắt tên quản gia, bóng hình của một con ác quỷ trong lão ta làm hắn bị bòn rút sức lực. Tên quản lý không biết điều đó, lão chỉ thấy cậu chủ của mình chống tay lên cửa xe, vẻ mặt đau đớn tột cùng. Lão lo lắng giữ người Evil đứng thẳng, nhìn hắn dính chính lại :

- Cậu làm sao vậy?

Evil nhìn thấy mọi suy nghĩ trong đầu ông ta, giả tưởng như một con người khác, răng nanh nhọn hoắt, bàn tay nhuốm đầy máu vì sát hại quá nhiều người cùng với đó là những tiếng nói cay độc tanh nồng bốc lên đang đứng trước mặt hắn.

Evil vội lắc đầu trấn tĩnh lại, con ác quỷ đội lốt tên quản gia biến mất...rồi vẫn hiện ra...hắn giữ trấn bình tĩnh lại.

Hạ Phi đứng cách đó một khoảng không xa, cậu nhóc nhận ra sự biến đổi trên sắc mặt Evil. Điều mà cậu dự đoán đã xảy đến, Evil...

73. Chap 70: Từ Bỏ

Vì sự động viên và ủng hộ (hào hùng, hùng hực của 2 em #Rin, #Chuaghetchuot = những cmt....gây gió nhẹ=> Hôm nay đăng thêm 1 chap nữa nhé! Chủ nhật sẽ có chap mới. Dự kiến sang tuần sẽ: THE END =))))

TRIỀU HỒI MEM CŨ!!!!

Chap 70: Từ bỏ

- Đại ca à, lũ EL lừa chúng ta, bên trong chiếc hộp là boom, boom cái giờ đó đại ca. – Bane nổi giận thông báo tình hình cho Bis

- Bắt con Di Ngân cho tao! Giỡn mặt với tụi này đâu có dễ.

...

Nhược Phong thấy cánh cửa bật mở, nhưng không phải mở theo cách bình thường vẫn làm, nút chốt cửa rơi xuống vì bị gãy. K xuất hiện sau cánh đó, trên tay là một cây gậy dài, anh thở hồng hộc vì mệt.

Nhược Phong nhìn K, nhìn khắp phòng, lộn xộn, hỗn độn và đổ nát hết...

- Có chuyện gì vậy!?

- Có chuyện thật rồi...EL sắp khai hỏa chỗ này rồi. – K lo lắng chống tay lên đầu gối thở dốc

- Mọi người đâu? – Nhược Phong bất ngờ, sau một giấc ngủ thôi mà mọi chuyện lại như thế này, không thể hiểu nổi cái gì đang diễn ra nữa.

- Bị EL bắt đi cả rồi...mâu theo tôi, nhanh lên, nếu không sẽ không kịp.

...

Tên quản lí sau khi thấy Evil vào xe chuẩn bị rời đi mới quay trở lại chỗ Di Ngân, Hạ Minh, Nhược Phong và Phong Hàn.

Evil gọi cho Hạ Phi:

- Kế hoạch tiếp theo, cứu Phong Hàn

- Cậu ổn chứ? Sắc mặt cậu không tốt lắm

- Bằng mọi giá...Phong Hàn phải sống...

Lão quản lí không dài dòng nhiều, lão gỡ túi hàng mà tất cả mất công ra tận cảng nhận về. Vừa gỡ vừa nói:

- Đây là ngày cuối cùng của cuộc tuyển chọn người thừa kế, trong số này, không có ai được chọn cả, sự hi sinh anh dũng của mấy người sẽ được ghi nhận.

- Ông định làm gì. Các người nghĩ chúng tôi chết dễ dàng vậy sao?

- Còn hơn cả dễ dàng đấy chứ, EL muốn tạo ấy người một hiện trường giả hào hùng, quả boom của Texas bị lỗi, tự động nổ khi vận chuyển về nước. Nhược Phong. – Lão vừa gỡ quả boom trong hộp vừa tiến lại phía Nhược Phong nói: - Cô cũng thật thông minh khi thả mỗi câu con cá lớn như Evil, định dựa vào cậu chủ để thoát chết sao? Mưu đồ không tồi đâu.

Lão gạt bỏ mũ của Nhược Phong xuống, cũng là lúc quả boom dự kiến được lấy ra. Trước mắt là một con nhò giúp việc, sau cái khẩu trang miệng đã bị dán băng dính, còn trên tay lão lúc này cũng không phải quả boom 3 tỉ đô mà là một bên giày thể thao bẩn thỉu bốc mùi.

Evil đã đi rất xa rồi thì Bane và đồng bọn mới xuất hiện. Chúng gọi thêm lính để thực hiện phi vụ trả thù. Quả boom cũng phát nổ mãi phía sau cảng, quây vận chuyển và con tàu từ Mỹ về cũng phát nổ theo. Cuộc thanh lí lẫn nhau của hai bên băng đảng xảy ra theo đúng quy luật tự nhiên, nợ máu trả bằng máu.

Hạ Phi chỉ chờ có thế, khởi động chiếc xuồng siêu tốc từ bờ đối diện cảng 326D, tiến vào bờ, trong khi lũ người đang bận rộn không để ý tới 4 người đằng này, Phi dùng dao cứa trói cho Phong Hàn. Khi EL phát hiện ra điều này thì Hàn cũng đã cùng EL đi xa tận bờ bên kia rồi.

...

Nhược Phong có chút ngập ngừng bước xuống xe theo K, anh ném cây gậy xuống sàn nhà. K lẩm bẩm gì đó Phong không nghe rõ nhưng rõ ràng là đang trách mắng ai đó.

- Họ đâu?

- Chết hết rồi. – K quắc mắt nhìn nó trông gớm giếp

- K...

- Đừng gọi tao thế, vì đó chỉ là tên một con chó đã chết của EL thôi.

- ...- Nhược Phong cảm lạnh trước tên cận vệ trước mặt

K tiến lại từ phía góc phòng, trên tay đã căng sẵn một sợi dây chạc to, mặt đều giả nhìn nó giả bộ hiền lành.

- Trong khi chờ đám đàn em mang xác Evil, Phong Hàn, Di Ngân và Hạ Minh tới, tao cũng nên hành hạ mày một chút để Evil, Phong Hàn đau lòng chứ nhỉ.

- Anh không phải là K. – Nhược Phong không nhận ra người cận vệ trung thành ngày trước nữa, biến chất hoàn toàn.

- Dĩ nhiên rồi, tao là Bis!

...

- Đại ca, lũ EL đã bị xử đẹp rồi, chúng tôi chỉ tóm được Hạ Minh và Di Ngân thôi. Những đứa còn lại chạy thoát hết rồi. – Bane khai báo với ông chủ

- Còn thằng Evil đâu?

- Tên đó không có ở đây. Cận vệ của Nhược Phong đã cứu Phong Hàn đi rồi

- Lũ ăn hại! Đem 2 đứa rẻ rách đó về đây!

...

Evil dừng lại trước khu ngoại ô thành phố, hấn mệt mỏi vịn tay vào volang. Đầu hấn đau như búa bổ. Evil vừa nhận được thông báo từ Hạ Phi rằng đã hoàn thành nhiệm vụ. Vậy là mọi chuyện đều đã vào theo đúng kế hoạch hấn đặt ra. Chỉ có điều, hấn không thấy vui, hấn vẫn còn vướng nợ gì đó chưa thể trả hết. EL sẽ được tiếp nối bởi một kẻ nào khác tàn độc, lạnh lùng và dã thú như bố hấn mong muốn. Hấn không làm được điều đó, hấn không thể tiếp tục thờ ơ với chính mình và với Nhược Phong. Quá nhiều nguy hiểm với nó nếu hấn tiếp tục nghe theo những gì lí trí mách bảo.

Có Hunter, có Phong Hàn và Hạ Phi, nó còn cần gì tới sự xuất hiện của một kẻ như hấn. Những ngón tay dần tê liệt trên volang oto. Dây thần kinh ngoặt cảm đã không còn cảm nhận được điều gì nữa rồi. Hấn nhận thấy sự tê liệt cuối cùng vừa xuất hiện trong cơ thể mình. Máu từ miệng ộc ra ngoài, chảy thành sợi dài gỏ xuống cảm. Hấn mệt rồi, mắt hấn mỗi nhử, nặng trĩu, đầu choáng váng quay vòng vòng.

Evil thả hai chiếc nhẫn đang hút lấy nhau trong chiếc hộp bằng thủy tinh, chút sức lực ít ỏi chỉ ném chúng đi được một đoạn không xa, ánh sáng nhỏ nhoi cuối cùng bị nuốt gọn trong màn đêm vô tận. Chia khóa về nhà, về với bố hấn, EL và những căn phòng tập luyện cực hình. Hấn đã vứt đi rồi, hấn đã từng ném nó đi như thế, để nó cho Nhược Phong như một sự tình có cố sắp đặt, để gặp lại nó và cũng là lí do để nó biết đến hấn là Evil, một kẻ chưa bao giờ nói được với nó một lời tử tế.

Điện thoại hắn kêu 3 hồi nhưng hắn không bắt máy. Tự động chuyển sang chế độ nhận lời nhắn. Phía đầu dây bên kia là giọng nam khàn khàn khá quen thuộc “...Đại ca, tôi lỡ bắt cóc Nhược Phong rồi, phải làm sao đây?...”

74. Chap 71:giải Cứu

Chap 71:Giải cứu

(Chap mới nhé!!!!Bắt đầu đếm ngược nào, chỉ còn 6 chap nữa thôi ^0^)

Evil nuốt trọn ngụm máu vào cuống họng, nhanh chóng mở lại lời nhắn và xem kẻ mới gửi nó ỉn. Ánh mắt mệt mỏi phân tích tên kẻ mới gọi, Nhược Phong ở trong phòng của hắn mà mặt khẩu bên ngoài ngoài trừ hắn và Hạ Phi biết thì có thêm Nhược Phong. Ngay từ những ngày đầu tiên, Evil đã có phần dè chừng K vì anh là người bố hắn cứ đến để sát động thái. EL lại bày mưu gì nữa đây, không lẽ ông ta muốn sát hại Nhược Phong chỉ vì nó là người hắn để ý thôi sao? Nếu vậy, K gọi hắn làm gì?!

Evil không còn nhiều thời gian cho chính mình và cho Nhược Phong nữa. Evil bốc một nắm thuốc màu đen trong hộp ở cốp xe, dùng một hơi ép chúng xuống cổ. Vị đắng tan đi trong miệng cùng màu thuốc chìm vào máu đỏ đang dâng lên từ dạ dày. Đó là tất cả số thuốc mà Evil chưa kiểm nghiệm, chúng được lấy từ tầng hầm và đang trong thời gian kiểm định. Những gì hắn đã nạp vào cơ thể mình chỉ là những chất hóa học đầu hại có tác dụng tạm thời, nhưng sau đó hậu quả sẽ phải đổi lại bằng cả tính mạng. Hắn tự tạo ra loại chất hóa học làm biến mất khả năng ngoại cảm và cũng chính nó ngày một rút sức khỏe của mình. Và cũng thật nực cười khi chính hắn là người tạo ra loại chất kích thích cơ quan ngoại cảm hoạt động trở lại bình thường và không gì khác, chính nó sẽ lấy mạng hắn, vấn đề chỉ là thời gian thôi.

...

- Đại ca...bây giờ cậu đang ở đâu? – Hạ Phi đang cho xe chạy về Hooldum, bên cạnh là Phong Hàn

- Nhược Phong bị bắt rồi... -Tiếng Evil nặng trĩu đầu bên kia

- Cái gì? Nhược Phong bị bắt cóc?!

Phong Hàn đang trầm tư bên cạnh cũng lo lắng, vội quay sang nhìn Phi sững sờ:

- Nhược Phong làm sao?

- Tìm tín hiệu từ K, K đang giữ nó.

Phi nhìn vào màn hình trên xe oto, cậu nhóc thao tác nhanh tìm kiếm K trên màn hình sóng.

- Được rồi, tôi tới ngay!

...

K đi vòng vòng quanh Nhược Phong, sợi dây doi bằng da bóng loáng trên tay anh còn vương lại chút máu khô. Hai tay Nhược Phong bị buộc lại phía sau lưng qua một cột sắt, chiếc còng số 8 xiết chặt cổ tay nó. Bên má đã xước xát đi nhiều. Nó đã im lặng suốt như thế, nét mặt trở nên bình thản hơn bao giờ hết. Anh ta nhiều lắm sẽ giết nó, chẳng sao cả, Evil, Phong Hàn, Hạ Phi và những người khác không ai ở đây đừng mong nó sẽ mở miệng với 1 kẻ 2 mặt như anh ta. K muốn gì từ nó, nó và K cũng không có thù oán riêng gì hết mà chết dưới tay kẻ nào cũng không còn quan trọng nữa rồi.

- Lạ thật, tại sao mấy thằng đó lại có thể đi vào chỗ chết vì cô nhỉ?

Nhược Phong lặng thinh, coi những lời K nói như không khí, không quan tâm

- Để xem mày có sức ảnh hưởng như thế nào với thằng Evil.

- Hắn không bao giờ đến. Đừng chờ.

- Hahaha. Tao tin là nó sẽ không bỏ mày chết một mình ở đây đâu.

- Đại ca! – Tiếng bane từ ngoài vọng vào

K ra ngoài thám thính tình hình, mấy phút sau quay lại với nét mặt có phần cau kỉnh hơn lúc đầu. Bane theo sau cùng một loạt đàn em, chúng kéo lê hai con mồi mới tha được sau cùng. Bane ra hiệu cho chúng ném Di Ngân và Hạ Minh về phía Nhược Phong.

Phong không hiểu vì sao hai người họ lại rơi vào tay Bane, mà Bane và K là quan hệ gì?

- Chuẩn bị mọi thứ đến đâu rồi?

- Xong hết rồi, chỉ chờ lệnh đại ca thôi. – Bane kính cẩn cúi đầu chờ lệnh

K thích thú nhìn Hạ Minh và Di Ngân nằm quằn quại dưới sàn bằng con mắt của người đắc thắng, ban bố lệnh:

- Thiêu chết từng đứa một cho tao. Bắt đầu từ con chó này! – K đá chân vào mặt Di Ngân khiến cô ngã ngửa ra sau.

Mấy tên côn đồ tuân lệnh rồi chạy ra ngoài lấy dụng cụ. Ngân thất thần nhìn Minh, rồi nhìn K, vẫn chưa hiểu điều gì. Cô la hét như điên như dại trước K:

- Chẳng phải, anh là cận vệ của Evil sao!?

K nghiêng quai hàm, đưa tay bóp cằm Ngân đầy ghê tởm tức giận:

- Trước khi tắm trong biển lửa, mày nên biết: Tao là Bis, người ban phước ày trước khi chết!

- Anh là Bis!?

- Mày nên biết cái giá của việc phản bội chủ là gì!

- Tôi đã hoán đổi gói hàng của EL cho các người mà, các người không thể giết chúng tôi được.

- Cô biết trong gói bưu phẩm đó là cái gì không?! – Bane chen ngang: - Là boom đó con điên!

- Không thể nào...EL không thể nào...

- Mày không nhận ra chúng định bịt miệng chúng mày bằng quả boom tự động kích hoạt đó à! Thật điên rồ khi tin tưởng mày!

Nhược Phong khá ngạc nhiên khi biết Bis- tổ chức luôn đối đầu với EL- kẻ cầm đầu lại là K-người cận vệ thân tín của Evil. Nó coi như đã biết được một phần sự thật trước khi bỏ mạng tại đây. Phong đang chờ đợi cái chết một cách vô cùng thư thái.

...

Evil gọi lại cho K, anh ta không nghe, tắt máy, điều này làm Evil muốn nổi điên lên. Hắn gọi lại cho tới khi K nghe máy bằng chất giọng khiêu khích.

- Sao rồi, cứ bình tĩnh, tao hứa sẽ hành hạ nó từ từ.

- Tao không đến đâu, đừng chờ.

- Tao nghĩ là mày cần ví dụ minh họa. – K cười điên dại trong điện thoại, và ngay sau đó thực hiện một cuộc gọi video cho Evil

K giật tóc nó, khiến đầu nó ngã về sau, nét mặt nhợt nhạt lãnh đạm vô cùng.

Evil cố gắng thật bình tĩnh nhưng cho tới khi thấy Nhược Phong trên màn hình hắn không thể kiểm soát nổi bản thân mình nữa.

K Thấy điều đó trong giọng nói của hắn

- Tin chưa? Tao không có nhiều thời gian ày nữa, nhanh đến đây đi con trai!

- Để nó yên!

- Tao không dám chắc sẽ chờ được lâu đâu.

- Mày muốn gì!?

- Muốn lột da nhai thịt mày trước mặt EL.

K kết thúc cuộc gọi, và tắt máy, những cuộc gọi sau đó của Evil chỉ còn nghe thấy tiếng tút tút kéo dài.

Evil vò trán suy nghĩ, hắn không hiểu K cần gì từ hắn. Nói như vậy, phải chăng đây là thù hận với bố hắn- người đứng đầu EL?

Evil đạp chân ga, chiếc xe oto mang màu đen tuyền lao vút đi trong đêm tối thăm thẳm, mất đi rồi lại hiện ra trong ánh sáng đường mờ nhạt.

...

L

75. Chap 72: Sập Bẫy

Chap 72: Sập bẫy(5 chap nữa...)

Hạ Phi dừng xe bên lề đường, nhìn về xưởng sản xuất phía trước là nơi chấm đỗ đang nhấp nháy và cũng là nơi cậu đang muốn tìm. Lũ Bis đang ở trong đó, bên ngoài có người canh gác khá nghiêm ngặt. Phi kiểm soát sự bồn chồn trong mình, cậu bình tĩnh ngồi lại xem xét tình hình, còn Hàn lại quá hiếu thắng, hắn lao xuống xe, không chờ đợi suy xét điều gì. May mắn là Phi kịp đoán trước được và giữ hắn lại.

- Cậu làm gì vậy? Bỏ tôi ra!

- Bình tĩnh đi, chúng ta cần chờ lệnh mới được hành động.

- Vậy còn Nhược Phong!

- Bis có vũ khí, lực lượng đông, chúng ta không thể tay không vào đó được. Nhược Phong chỉ là mỗi nhữ thôi. Chúng cần điều gì đó từ chúng ta.

Phong Hàn không thể ngồi im trong xe cùng Phi được, đã 15 phút sau khi theo dõi tình hình từ bên ngoài nhưng chưa thấy chúng có động tĩnh gì. Hàn mất bình tĩnh xuống xe.

- Anh đi đâu?

- Nhu cầu cá nhân.

Hàn đi về phía bụi cây cách đó một khoảng không xa, Phi vào xe chờ hắn, Evil vẫn chưa có thông báo gì mới cho cậu, Phi chỉ sợ lũ Bis vì mất bình tĩnh mà làm liều thôi.

“Tin tin”

Evil: ” Đừng manh động vội, nó sẽ gặp nguy hiểm”

Phi ngồi chờ Hàn quay lại nhưng mãi lâu sau không thấy hắn đâu. Phi xuống xe tiến về phía bụi cây tìm Hàn, lúc này cậu mới nhận ra từ nãy tới giờ, thứ mà cậu nhìn thấy mà lầm tưởng là Phong Hàn chỉ đơn giản là chiếc áo khoác Hàn mắc lại trên cành cây. Hắn lại hành động trong chớp nhoáng mà không suy nghĩ rồi.

Hạ Phi tiến về phía căn cứ của Bis, tường rào bao quanh cũng khá cao nhưng với chiều cao của Hàn thì đó không phải là vấn đề. Phi vượt qua tường rào và rơi rất nhẹ trên bụi cỏ rậm rạp, phía cửa chính có tới vài chục tên lính canh đang đi lại thám thính tình hình bên ngoài, trên tầng cửa đóng kín cũng có vài tên ngồi vắt vẻo trông coi, ngoài ra các cửa sổ và cửa phụ cũng có người đứng canh hoặc đóng kín mít.

Phi chẹp miệng chán nản, Phong Hàn là một kẻ thích đùa với tính mạng. Vậy ra cô chủ của cậu với hắn cũng quan trọng lắm đây chứ. Biết rằng sẽ chết mà vẫn xả thân đi vào, có lẽ trong thời gian cậu biến mất, Hàn và Evil là những người thay thế vị trí độc tôn bảo vệ của cậu cũng nên.

Phong Hàn bước ra khỏi căn nhà kho phía sau trụ sở chính của Bis, trên tay là thanh tuyp dài mới lượm được trong nhà kho, ít nhất cũng phải có thứ để phòng vệ. Hàn phát hiện ra mùi xăng từ đâu đó sộc vào

mũi, đôi mắt nhanh chongs nhìn quanh đêm tối tìm kiếm. Hàn nhận ra 2 thùng xăng lớn đặt phía cửa phụ, 3 tên canh đang ngồi chông coi.

3 tên đang ngồi chông coi 2 thùng xăng không chớp mắt thì đột nhìn một cây tuyp dài ngoẵng từ đâu bay đến đập ngang đầu 1 tên, đập ngang ngực tên thứ 2, 2 người bất tỉnh, kẻ còn lại chưa kịp kêu la thì đã bị bóng đen lao lại, vùi đầu vào thùng xăng, sặc sụa rồi ngất đi.

Phong Hàn đập đổ một thùng xăng khiến chúng lênh láng ra sàn nhà. Hai thằng nhãi trên tầng chệp thấy âm thanh bất thường phía dưới liền ngó ra xem, nhận ra 3 tên đang nằm bất tỉnh trên sàn nhanh chóng thông báo cho những tên còn lại. Vậy là công cuộc truy tìm kẻ đột nhập bắt đầu trong trụ sở của Bis.

K điều một nửa những tên đứng ngoài cửa đi tìm kẻ xâm nhập, những tên còn lại phải chông coi sát sao hơn không để ai chạy thoát.

K quay trở lại phòng trong tâm trạng không mấy vui vẻ, nét mặt sát khí ùng ùng nhìn từng đứa một đầy thù hận. K soi xét Nhược Phong, nó không biết anh ta mưu tính chuyện gì nhưng có vẻ khá đặc ý trước ý định của mình. K triệu tập toàn bộ lính canh lại, gọi xe và hối thúc chúng lên. Chiếc xe chở đầy người của Bis đã rời đi khỏi căn nhà chỉ sau 10 phút. K và Bane cũng đã lên xe và đi khỏi đó, còn lại trong căn nhà chỉ có Nhược Phong, Di Ngân và Minh đang bị trói.

Hạ Phi không tin vào những gì trước mắt mình, chúng không thể dễ dàng bỏ đi như thế được. Chúng định làm gì?

Phong hàn bước ra sau cánh tủ phía nhà sau, hần mới thấy lũ người rầm rập truy lùng mình nhưng bây giờ đã biến mất sạch sẽ không còn ai. Hàn không suy tính mưu đồ của chúng là gì, hần muốn nhanh chóng đưa nó ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Nhược Phong không biết rằng đây chỉ là trò thả con cá bé bắt con cá lớn của đám người mưu mô đó. Nó không nghĩ mọi thứ lại dễ dàng như vậy được, nhất là đối với 1 kẻ giả tạo như K, anh ta và Hạ Minh giống nhau ở điểm có thể sống giả tạo suốt một quãng thời gian dài mà không để ai phát hiện, có trách thì trách mình ngu ngốc đã để sa bẫy của họ thôi.

- Chẳng lẽ chúng ta phải chết ở đây à anh?
- Có chết, cũng phải thấy nó chết trước anh mới cam lòng. - Minh đáp
- Anh bị điên rồi sao? Em không muốn chết!
- Nó phải chết, chết đau khổ trước mặt anh.

Minh nói lớn, mùi xăng từ người tỏa ra nồng nặc. Trước khi bỏ đi, chúng đã tắm xăng cho cả 2 đứa. Nhược Phong chỉ nhìn họ, đáng thương làm sao, trong khi nó đang chờ đợi cái chết thì Di Ngân lại hốt hoảng vì điều này. Đừng ai tới đây vào lúc này, Evil, Phong Hàn, Hạ Phi...tất cả bọn họ nên đi thật xa, càng xa càng tốt, sự biến mất của nó sẽ như cơn gió, qua đi một lần và biến mất mãi mãi.

Nhưng rồi, những điều nó mong muốn đã không thể thực hiện vì...Phong Hàn đã xuất hiện trước mặt nó ngay lúc này.

Hần đau xót nhìn Nhược Phong với những yêu thương không thể kiềm chế nổi. Đó là gì? Là tình yêu hay tình thương? Là tình cảm người anh giành cho em gái hay một người con trai với người khác giới. Chúng lẫn lộn trong Hàn, hần không thể giải đáp nổi. Hần đã chấp nhận để nó bước xa cuộc đời hần nhưng nhìn xem kẻ mà hần giao nó cho giờ đã để nó phải chịu cảnh khổ sở này. Evil thật không đáng tin cậy như những gì hần thấy.

Phong Hàn chạy lại trước sự vui mừng mà ngỡ ngàng của Di Ngân.

Nhược Phong khô khốc lên tiếng,tên khờ này sao lại xuất hiện ở đây

- Đi đi, nhanh lên, chúng vẫn còn ở đây!
- Làm sao bây giờ, anh không thấy chìa khóa.

Hàn làm mọi cách với cái còng số 8 trên tay Nhược Phong, hắn không mở được nó, hắn không thể chạm vào bàn tay nhỏ bé kia...hắn phải làm gì để cứu nó bây giờ. Biết là Bis vẫn còn ở đây nhưng Hàn Không muốn bỏ đi, đi rồi nó sẽ phải ở lại đây với hai đứa phản bội kia sao? Không thể để nó một mình ở đây được. Những lời nhắc nhở của Hunter với Hàn vẫn còn trong suy nghĩ nhưng không thể vì những lời nói đó mà hàn bỏ mặc nó chịu đựng một mình. Với tư cách một người anh trai, Hàn không cho phép kẻ nào làm em mình bị thương.

- Phong Hàn, nghe tôi nói đây

Hàn không để ý, hắn dùng thanh tuyp trên tay đập vào mỗi chốt khóa, vô tình chạm mạnh vào cổ tay nó khiến tím bầm. Hắn cuống cuống không thể cởi trói được. Di Ngân thấy Hàn liền kêu khóc gọi hắn:

- Phong Hàn, cởi trói cho em đi, nhanh lên anh!

Hàn không để tâm, trong mắt hắn lúc này, lo lắng đã lấn lướt làm chủ.

- Tôi biết chúng đang có âm mưu, mau đi đi, anh không thể ở đây lâu được...

- Im lặng, anh sẽ đưa em ra khỏi chỗ này, hứa đấy!

- Cảm ơn...vì đã luôn bên tôi, xin lỗi...vì đã làm anh tổn thương...

Phong Hàn sững lại, có những điều hắn đã giấu nó, hắn đã cố tình không cho Nhược Phong biết chỉ vì muốn mối quan hệ của cả hai trở nên tốt đẹp hơn, nhưng hắn đang mong đợi điều gì từ nó trong khi bản chất thật sự tụi hắn là anh em cơ chứ.

“Xột xoạt”

- Mặc kệ tôi đi, mau đi đi!

- Đại ca!

Tiếng Hạ Phi vang lên từ ngoài cửa cắt đứt không gian trong phòng. Nhược Phong như chết lặng trong mớ cảm xúc hỗn độn. một Phong Hàn đã không thể thuyết phục, giờ thêm cả Hạ Phi, nó pphari làm gì với 2 tên gốc này đây?

- Mau nghĩ cách đi, không có chìa khóa thì phải làm gì bây giờ.

- Tôi thấy chúng ra khỏi chỗ này và đi rất xa rồi. - Phi tiến lại gần nhìn mỗi khóa dẫn đo: - Ngoài xe có mất cắt, để tôi ra lấy!

Tiếng bước chân...

“Rầm”

Mảng sàn ngay dưới chân bỗng nhiên bật bung lên. Tất cả còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì K và Bane cùng đồng bọn xuất hiện từ bên dưới cái hố đã giải thích một phần việc chúng cố tình bỏ đi. Giờ thì đã hiểu, thì ra dưới căn nhà này có một đường hầm. Kế sách này xem chừng thành công nhưng người cần nhất vẫn chưa xuất hiện, thành quả vẫn chưa thể mỹ mãn với K.

Đám đàn em tỏa ra vòng quanh vây lấy Hàn và Phi. K không thấy bóng dáng kẻ mà mình cần càng thêm bức tức. Tụi đàn em nhìn hiệu lệnh của tên cầm đầu vào xông vào bắt lấy Hạ Phi và Phong Hàn.

Chùng đó tên côn đồ lao vào nhưng vấn đề tương quan lực lượng cũng không gây khó khăn cho Phi và Hàn. Tụi hắn cầm cự được được một khoảng thời gian đầu cho tới khi quân của Bis được triệu tập đầy đủ thì sức cũng đã không còn nhiều. Cây gậy trên tay Hàn đã đầm máu là máu, Nguoif hắn bầm dập vì những cú thúc mạnh từ bọn côn đồ.

Hạ Phi và Phong Hàn bị dồn vào chân tường, Phi quệt máu nơi khóe miệng, nói nhỏ với Hàn e ngại.

- Cầm cự được nữa không?

- Đông quá!

K bật mở cái máy lửa chờ đợi, đôi mắt hướng về phía cổng chính chờ sự xuất hiện này mà sao lâu quá, anh đã quá chán với việc chơi đùa với con mỗi rồi. Mà hai thằng nhãi kia vẫn chưa có ý định từ bỏ, đám đàn em của anh một phần bị thương rồi, không đùa nữa, anh không thích đùa với chúng nữa.

- AAAA!!!

Tiếng hét thất thanh của Di Ngân làm Phong Hàn lơ đãng giây lát, hần thấy K có ý định thả cái bật lửa xuống người cô. Phong Hàn định lao lại, hần không nhần tâm tới mức nhìn đứa em gái bị thiêu chết trước mặt mình. Bất ngờ, một tên côn đồ lén lợi dụng thời cơ này vung thanh xà bằng sắt trên tay, đập ngang bả vai Phong Hàn, hần đau đớn ôm vai, cánh tay đau nhói lên, bất ngờ buông thông xuống. Phong Hàn bị chúng bẫy lại, vũ khí trên tay chúng bằng sắt hoặc inox nặng cứ liên tục dội xuống người hần, bắt đầu là đau rồi máu, sau cùng là choáng váng. Di Ngân khóc thét lên như một đứa trẻ nhìn Hàn phải gánh chịu đau đớn.

Nhược Phong không thể làm gì hơn, nó gọi Phong Hàn, hần khẽ động dậy trong tiếng ho, máu, trước mặt nó chỉ có màu và máu. Một tên không chịu dừng tay cho tới khi dùng cả cây khúc côn cầu đánh ngang lưng Hàn.

Hạ Phi lúc này mới có thể lao lại giải vây cho hàn, đỡ hần loạng choạng đứng dậy.

Giây phút cuối cùng trước khi không còn tỉnh táo, điều mà Phong Hàn nói với Hạ Phi là:

- Dừng để chúng làm hại em gái của tôi...

Hạ Phi bị đám người dồn dập tấn công cuối cùng cũng bị bắt, Phong Hàn bất tỉnh trên sàn vì mất máu và những vết thương khá nặng. Di Ngân kêu la tên hần không chịu thôi.

Hạ Minh ngồi bên cạnh thì liên tục nói :

- Không...không...mày phải giết nó trước, tao không thể chết trước nó được, tao phải được thấy Nhược Phong chết. Mày muốn gì cũng được.

- Tiếc là mày không có giá trị lợi dụng gì với tao.

- Tao có thể ày biết mọi thứ về Gangster.

- Hahaha, chỉ tiếc là thứ tao cần không phải là Gangster.

- Vậy tại sao lại bắt nó?

- Vì nó là con mồi duy nhất có thể giúp tao câu được con thú lớn như EL.

- Nó không liên quan gì đến EL hết!

Tiếng Evil vang từ ngoài sảnh vào. Cuối cùng, người K chờ đợi cũng đã đến.

76. Chap 73: Bàn Tay Máu

Chap 73: Bàn tay máu

p/s: Còn bao nhiêu chap nữa nhĩ? :v

...

- Evil? - Nhược Phong nhìn hần, nỗi lo sợ trong đôi mắt lạnh sâu kia không dời khỏi hần dù chỉ một giây

- Wao! Cuối cùng mày cũng đã đến! Tuy hơi muộn một chút!

- Vào vấn đề, mày muốn gì?

- Mày lúc nào cũng thẳng thắn và gia vẻ lạnh lùng như vậy. - K gấp máy lửa lại, tiến vào trong không hề quan ngại trước sự có mặt của Evil

Evil đưa mắt hiwsongs về phía Nhược Phong, điều sai lầm lớn nhất đối với hần là đã để K biết rằng nó quan trọng đối với hần như thế nào, nếu không phải vậy thì đã không có ngày hôm nay. K muốn gì của hần cũng

không thành vấn đề, nhưng nó không liên quan đến những rắc rối mà hắn hay bố hắn gây ra, nó và bọn họ vốn dĩ không phải chịu cảnh như ngày hôm nay.

- Mày không định nói hết sự thật với chúng nó sao? - K gợi ý, ánh mắt tinh quái nhìn Evil

Mấy tên đàn em đã trói Hạ Phi và Phong Hàn vào cùng móc khóa với Nhược Phong. Hạ Phi nghe thấy lời K nói, cậu nhóc lên tiếng nói nhỏ với Nhược Phong

- Evil không định lừa dối chúng ta...chỉ là không thể nói thật thôi.

- Tao bảo mày nói!

Evil im lặng, hắn phải bắt đầu từ đâu, ngay từ khi bắt đầu hắn đã lừa dối tất cả.

- Chặt một ngón tay nó cho tao! - K hất mắt về phía Nhược Phong

- Mày dám!

- Nói ra mình là con trai của EL mà cũng khó đến thế cơ à?

- Sao vậy? Cái móc thừa kế để tàn sát người khác của bố con chúng mày ai mà chẳng biết, nhưng mà thật không thể ngờ, chỉ vì tao mà chúng mày có thể ra tay với chừng đó con người. Vậy ra tao cũng có giá đấy chứ!

Nhược Phong không biểu hiện gì nhiều, cái nhìn thờ ơ của nó khiến Evil tổn thương nhiều hơn cả những gì hắn đang phải chịu đựng.

- Có ngày hôm nay, nếu trách thì trách bản thân vì ngu dốt nên mới bị tao nắm thóp. Nghe chưa em trai!

- Thù oán của mày và tao, đừng liên quan những người khác.

- Không có nó, liệu mày có tới đây không? Hahaha, tao không anh hùng như mày vậy đâu.

K cầm một cây gậy từ tay thằng đàn em tiến lại, Evil không lùi bước, hắn đứng đó lãnh cảm nhìn Nhược Phong chờ đợi từ nó sự chấp nhận nhưng không có.

K đập đập cây gậy “Tạch tạch” trên tay, tiến lại, cười man rợ rồi thúc mạnh vào bụng Evil, hắn không tránh né vì hai tên côn đồ đã tiến lại gần Nhược Phong, trên tay là dao sắc. Evil loạng choạng lùi về sau vài bước, rồi hắn lại đứng lên, không đau đớn, khuôn miệng không thém phát ra âm thanh nào nữa.

K chỉ chờ có thế, bao nhiêu tức tối trong những năm qua được xả ra hết, anh đánh lên người hắn tới tấp, cây gậy đập xuống đầy trọng lực, dã man, đau đớn, thịnh nộ và máu. Evil thấy trong mình bị bòn rút hết sức lực, hắn vịn tường đứng dậy, miệng ngậm một ngụm máu cố gắng nuốt xuống, K có thể làm gì hắn cũng được, nhưng hắn không cho phép anh ta động tới Nhược Phong.

Nhược Phong cảm thấy đau như ai đó va vào, Evil đứng ngay trước mặt nó, sự vô cảm đó làm hắn bị tổn thương quá nhiều, hắn im lặng, một tiếng đau cũng không buồn nói. Nhún nhường trước K- kẻ phản bội hoàn hảo và chịu đựng, tất cả.

K không dừng lại những tiếng văng tục, chửi rủa, đánh đập cho tới khi cơn cuồng nộ trong mình tạm nguôi ngoai. K dùng khăn trên ghế lau sạch vết máu trên cây gậy, đưa cái khăn dính đầy máu tanh nồng lên trước mũi, hít vào một hơi rồi cười như quái vật.

- Tao sẽ lấy máu của chúng mày đem tể vào ngày giỗ bố tao!

- Đại ca, chúng ta làm vậy...liệu EL...- Bane quan ngại nói

- Mày còn nói tao sẽ giết cả mày luôn!

- Để nó đi... - Tiếng Evil có cả mùi máu tanh nồng nặc

- Được, được, được, nhưng nếu muốn tao tha chúng nó. Tao muốn mày làm cho tao 1 việc.

...

Một túi đinh được ném xuống sàn nhà, K vắt vẻo trên ghế bành vừa hút thuốc vừa lên tiếng:

- Tao sẽ thả nó, nếu mày tự hủy hoại mình!

Khói bụi cuộn theo gió từ tầng trên ập xuống, nhiệt độ càng lúc càng tăng, tiếng đồng hồ điểm từng giây một đều đều. Năm tay dần xiết lại, Evil bám tường đứng dậy, vết máu ở khoe miệng chưa kịp khô, rơi lách tách xuống sàn nhà mốc meo.

Evil có phần ngập ngừng, bàn tay hần không còn cảm nhận được gì nhiều nữa, trước mắt giờ chỉ còn một màu đen xám lạnh khốc, sự mờ nhạt càng ngày càng rõ ràng trong hần.

Nhược Phong không thốt lên tiếng nào, nó đứng chết lặng nhìn Evil, hần không thể ngu ngốc như thế được...

Hai tên đàn em đã mang vào một xô xăng đầy. K thấy evil trần trụi, anh vẩy tay đầy kiểu cách trước đám đàn em, chúng hiểu ý, nhanh chóng đổ hết xăng lên Nhược Phong, Hạ Phi và Phong hàn. Mùi xăng quện với máu của hàn và không khí khô đặc của không khí lan tỏa khắp đen tối đặc sánh.

Evil dừng lại trước mặt bàn gỗ, ngón tay run rẩy đặt lên trên, nhắm nghiền mắt, hần quay mặt nhìn lên tầng, niềm xót xa tột cùng hiện trên nét mặt vốn lạnh lùng. Là vì hần đã tự quyết định, không phải lỗi của ai cả, tất cả là do hần làm nên tự hần phải chịu.

- Để nó yên!

- Không!

- Hahaha!

- Evil! Không! Không!!!!

Tiếng cười dã thú của K, tiếng khóc thét của Nhược Phong xé tan bầu không khí ngột ngạt. Những ngón tay co giật không ngừng, tiếng búa đập, tiếng đinh xuyên qua da thịt thê lương đến tê dại người. Máu ồ ộc chảy ra bàn gỗ, tuôn thành dòng xiết chảy nhỏ giọt tóc tách xuống đất. Evil cắn chặt môi trong cơn đau tê dại. Hần cố gắng từng chút một để mở hàng mí nặng trĩu, Nhược Phong trước mặt hần mờ nhạt dần, âm thanh bên tai nghe không còn rõ, cảm giác đau đớn nhạt phai dần. Hần cần một điểm tựa nào đó, mệt rồi, hần muốn ngủ, chỉ giây lát thôi nhưng không thể dời mắt khỏi nó được.

K không dừng lại, hần đâm từng cây đinh sắc nhọn qua bàn tay Evil, qua từng đốt xương, đập liên tiếp xuống các đầu ngón, cười đùa thích thú như một trò chơi tiêu khiển. Những chiếc đinh dài 5, 10 phân đâm qua xương thịt, thọt qua bàn gỗ nghe xừn xựt mà ghê tai.

Nhược Phong ngồi thụp xuống, mắt nó nóng ran nhìn hần đây chưa xót. Tim nó đau thắt lại, mắt nhắm nghiền, dòng chất lỏng nóng hổi trào qua hàng mi lăn dài qua những vết xước trên gò má hốc hác...tên khờ...hần là một tên ngu ngốc...

Di Ngân sợ hãi im thin thít tròn mắt nhìn Evil, nhìn bàn tay ướt máu, cô sợ hãi không dám phản kháng gì nữa. Hạ Minh miệng lúc nào cũng lắp bắp mấy từ "không...nó phải chết...không..."

K mang trong túi ra một nắm lọ thuốc nhỏ, bên trong toàn là bột trắng, đôi mắt tròn tròn ma quái.

- Để lão già thấy mày trong cảnh này chắc chắc đau lòng lắm.

K tàn nhẫn mở nắp từng lọ thuốc, anh dùng kim nhỏ từng cái đinh sắc nhọn ra khỏi tay Evil, tiếng "phụt" xé da xé thịt đay nghiến từng hồi một, từng mảng máu đông lại trên bàn gỗ và những vết đinh đâm xuống đã đen lại. Đau đớn nhân lên gấp bội, sự tàn nhẫn của con người quả là không có gì sánh bằng, họ tự tạo ra đau khổ cho nhau, tàn sát lẫn nhau trong khi người ta gọi nhau là đồng loại. K đứng đó, cười khô khốc trước nỗi đau của người khác. Anh đang vui, rất vui vì điều này.

...Tiếng khóc thét lên của Nhược Phong phá tan bầu không khí thê lương thảm khốc, những lọ thuốc đã đổ xuống, nước mắt đã rơi và máu đã đổ...

- Evil!!!!

Hần ngã xuống sàn, một mình ở đó, trong sự ghê lạnh của những người xung quanh, cười có, khóc có, thờ ơ và ghê rợn cũng có. Không ai chạy lại bên hần. Hần lạnh lùng quá...Nhược Phong ghét cách mà hần đang

làm, tại sao lại im lặng đến thế. Evil không nói lời nào nữa, hắn nói rằng kí ức về hắn sẽ biến mất hết nhưng tại sao lại để nó phải thấy cảnh tượng này chứ...

77. Chap 74: Bi Kịch Cuối Cùng

Chap 74: Bi kịch cuối cùng

- Ông chủ! – Tên quản lí chạy ập vào phòng EL
- Ta biết rồi, mấy người đó không phải kẻ ta cần tìm. Evil đâu rồi?
- Cậu chủ...không phải đã về đây rồi sao?
- Gọi nó về đây!
- Nhưng mà...ông chủ, tôi có thể hỏi...- Tên quản lí ngập ngừng quay lại trước bàn làm việc EL
- Nói

EL nhìn tên cấp dưới, người đàn ông trầm tư trong những suy tính thẳm chứa bao lâu nay. Ông đang cố gắng che giấu điều gì đó, sự thật sẽ bị phơi bày, đó là điều ông lo lắng.

Tội lỗi mà ông gây ra, giờ đây con trai ông lại phải gánh chịu, bằng một cách nào đó ông đưa hắn vào cuộc chơi không hồi kết với thù hận của các thế hệ trước. EL muốn tạo ra một hình ảnh tái bản của mình, ông muốn Evil thay thế vị trí mà ông phải đổ mồ hôi, xương máu bao lâu nay. Thành quả này không thể để rơi vào tay người khác nhưng Evil chưa từng mong muốn điều đó, hắn nhận được từ người cha những mệnh lệnh mà không một lần cần giải đáp. Cho hắn một cuộc sống đầy vinh hoa, sung sướng và nhiều người kính nể liệu là sai?

- Điều kiện ông chủ đặt ra cho cậu chủ tôi e là không thể thực hiện được. Rất có thể, Nhược Phong là người con của King-anh trai của ông chủ.
- Ta biết trước sẽ có ngày này, năm đó vì vị trí này mà ta phải chính tay sát hại anh trai mình.- EL như hồi tưởng về một thời xa xăm nào đó:- Không thể có lựa chọn nào khác, hoặc anh ta hoặc ta, 1 trong 2 phải chết. Để người vợ của anh về quê sống là hươg án tối ưu nhất lúc bấy giờ ta có thể làm cho họ. Sau này biệt vô âm tính.
- Vậy ông chủ lo lắng đưa con của anh trai quay lại để trả thù cho bố mình?
- Không phải ta lo lắng. – EL kéo ngăn bàn và lấy ra một sấp thư viết tay dày cộm: - Đó là sự thật, kẻ đó nằm trong số người tham gia cuộc tuyển chọn.

Tên quản lí tiến lại gần, xin phép mở đọc vài bức thư, chính lão cũng bất ngờ trước những nét chữ nguệch ngoạc viết trên tờ giấy ngai ngái mùi máu lâu ngày. Không đề tên người gửi, bên trong vền vẹn vài chữ ngắn gọn, bức nào cũng như bức nào: ” Chờ nhận xác con trai đi”

EL cho điều tra, bằng mọi giá phải tìm được kẻ gửi thư đến nhưng cuối cùng chỉ nhận được thông báo rằng người viết thư và mẫu AND trong máu của những lá thư đều của những người đã chết. Không một manh mối nào được tìm thấy.

Nếu kẻ đó là Nhược Phong, ông tự hỏi Evil liệu dám ra tay với nó không? Hắn vì con bé đó mà từ bỏ lòng tự trọng của 1 kẻ cao ngạo về gặp ông, nhún nhường...có lẽ ông đã sai khi đưa hắn vào con đường này.

- Ông chủ! – Một tên vệ sĩ thở hồng hộc từ ngoài chạy vào: - Phát hiện xe...xe cậu chủ...tại trụ sở Bis..
- ...
- Chuẩn bị khai hỏa đi!

- Đại ca định giết Evil thật sao? Còn EL...

“Bốp” K tát ngang má Bane, anh cầm xo xăng tạt lên người Evil, lũ còn lại thì tước xăng xung quanh căn nhà.

- Mày còn nói nữa tao thiêu luôn cả mày!

Trời bắt đầu có gió ló, cơn gió ngang tàn trong đêm lạnh, rít qua từng khe cửa, cuộn mùi xăng sộc vào gian phòng đầy đáng sợ mùi hỏa thiêu.

Nhược Phong sống mũi cay xè nhìn Phong Hàn thở một mỏi, cố gắng nói vài tiếng khàn khàn...

- Tên ngốc...

- Anh cũng là một tên ngốc...- Nhược Phong như trách móc Phong Hàn

- Không thể bỏ 2 đứa...ở đây được...

- Phong Hàn! Em không muốn chết...- Tiếng Di Ngân khóc thét lên, nước mắt dòng dòng: - Em muốn về nhà...

Phong Hàn ngược nhìn Ngân phía đối diện, hấn nở nụ cười phúc nhả nhìn cô, vết máu trên trsn chảy dòng dòng xuống ngang má, dập dính.

- Chúng ta...sẽ về nhà.

- Nó phải chết...không...nó phải chết...

Evil không còn chút sức lực nào trong người nữa, người hấn lúc này phần nửa đã thuộc về tử thần, trong đôi mắt mờ đục lúc này vẫn nhìn nó, cố gắng ghi nhớ trong giây phút cuối cùng, miệng nhợt máu tanh không nói được lời nào. Mùi cồn hăng hắc theo gió lộng khắp phòng gớm giếp quá.

Hai tên còn đồ vào trong và kéo Evil, Di Ngân và Minh về phía 3 người kia, đổ hết chỗ xăng cuối cùng trong bình xung quanh rồi ra ngoài.

Nhược Phong cố gắng tìm từ Evil chút hơi thở của sự sống những hấn chỉ lặng thinh trên sàn. Nó cố gắng thức tỉnh Evil, hấn có thể ra khỏi đây, hấn không được nằm im như thế, sao lại bất lực nằm ở đó thế chứ...

- Evil...nhìn em đi...mở mắt nhìn em đi...

- Em nói là nhìn em đi!- Nó hét lên, tiếng khàn đặc

- Nhược Phong à...- Phong Hàn cố gắng trấn tĩnh, nhìn Evil hấn cũng thấy xót xa

- Tên lừa đảo, ôn dịch...anh bị điên rồi...đừng im lặng nữa. - Nhược Phong không kìm nổi, hai dòng nước mắt mặn chát trào khỏi mi: - Dậy đi!!!!

Evil cố gấn nói gì đó, khóe môi bật mở nhưng không một âm thanh nào phát ra ngoại trừ tiếng thở. Nhược Phong cố gắng ngồi lại gần Evil hơn, hấn ngay ở đó, trước mặt nó mà sao nó không thể nghe thấy tiếng hấn nói, thở cũng chậm mà khó khăn, người hấn trắng bệch rồi lạnh ngắt.

Lần đầu tiên hấn nhếch môi cười, trong sự khó nhọc, trong sự không thể làm chủ được cơ thể, giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Tiếng hấn như nhẹ hơn cả tiếng gió, không thể nghe rõ, nhưng nó nghe hấy hơi ấm trong đó, hấn vẫn lạnh lùng vô cảm như thế...

- Không...khóc...

- Đứng dậy đi! Đừng nằm đó nữa

- Xin...lỗi.

- Không! Không được nhắm mắt! Nhìn em đi! Evil...

- T...ạ...m b...i...ê...t

- Evil!!!!

Hạ Phi ngoảnh mặt đi, cậu nhóc không muốn đối diện với sự thật này, sự thật rằng Evil...hấn không thể ra đi như thế được. Hấn đã hi sinh quá nhiều thứ, mọi việc hấn làm chỉ trong âm thầm, con người bên trong tội nghiệp biết bao nhiêu. Evil biết sớm muộn gì hấn cũng sẽ chết, nhưng không thể ngờ được rằng lại xảy

ra trước mặt người mà hắn lơ yêu từ lần đầu gặp mặt. Mọi thứ hắn có được chỉ là lén lút, không phải chính diện chụp những bức hình, mãi là phía sau và chưa bao giờ Nhược Phong biết được tình cảm hắn giành cho nó. Đến khi biết rồi, thời gian của Evil cũng đã hết. Hắn đi rồi, trong cái lạnh tàn độc của đêm đen, trong đau đớn và tủi nhục... ai sẽ âm thầm giúp đỡ nó, ai sẽ lo lắng cho nó đây... hắn không còn suy nghĩ tới nó được nữa... đôi mắt đã nhắm nghiền cảm lạnh...

- Thiêu trụ chỗ này cho tao!

Tiếng K vang lên, theo sau là mùi lửa, khói bốc nghi ngút, nhanh chóng nuốt gọn cả khu nhà trong cay ghét, thù hận. Bao nhiêu khói cùng gió mùn ngùn sáng trắng một vùng trời, chút thê lương cuối cùng bị thiêu cháy trong ngọn lửa hùng hực, thứ còn lại là những kẻ sát nhân trơ trọi bên ngoài nhìn ngắm ngọn lửa đang lần lượt thiêu trụ ngôi nhà.

Tiếng oto chóp nhoáng dồn dập từ mọi ngã, những kẻ đang cười giờ chỉ biết run sợ lùi bước vì con người mới xuất hiện.

EL với nụ cười phúc hậu mang đầy nét đau thương nhìn K, máy quay an ninh tại phòng Evil, biệt thự EL đã cho EL biết hết về con người thật của K, giờ thì lão đã tìm ra con người trở về từ quá khứ.

K nên biết, mình đã sai khi thách thức với một người có danh tiếng như EL, cái giá phải trả cho việc động đến con trai lão không rẻ đâu!

Trong lớp khói dày đặc, Nhược Phong không còn thấy gì trước mặt nữa, mắt nó cay xè, nó đang chờ đợi giây phút tử thần tới đưa mình đi, cùng Hạ Phi, Phong Hàn và Evil...

Hàn giữ tay nó, hắn sẽ không bỏ rơi nó một mình, dù có chuyện gì đi chăng nữa...

Cánh cửa bóm lửa bỗng bị đập đổ, lửa nãy giờ chỉ bùng lên bên ngoài và cháy ở các cửa ra vào. Tên quản lí cùng đám người của EL chạy vào. Nhược Phong thấy ai đó nhắc Evil dậy và hắn biến mất sau lớp khói bụi mịt mù...

Mọi thứ như mờ dần đi... lượng O₂ trong người cũng cạn kiệt, Nhược Phong ngất lịm đi, trong đau thương và nước mắt. s% E1%BB%91ng+v%C3%A0+c%C3%A1i+ch%E1%BA%BFt.+Ti%E1%BA%BFng+h%E1%BA%AFn+nh%C6%+Kh%C3%B4ng...kh%C3%B3c...+-+%C4%90%E1%BB%A9ng+d%E1%BA%ADy+%C4%91i!+%C4%90%E1%BB%ABng+1+Xin...l%E1%BB%97i.-+Kh%C3%B4ng!+Kh%C3%B4ng+%C4%91%C6%B0%E1%BB%A3c+nh%E1%BA%AFm+m%E1%+T...%E1%BA%A1...m+b...i...%E1%BB%87...t+-+Evil!!!!+H%E1%BA%A1+Phi+ngo%E1%BA%A3nh+m%E1%BA%B7t+%

78. Chap 75: Chạy Đua Với Tử Thần

Chap 75: Chạy đua với tử thần

Hunter về nước sau đó vài ngày, anh lặng lẽ bước vào phòng bệnh của Nhược Phong, nét mặt mang nỗi sầu cùng cực. Nó đã hồi sức sau mấy ngày nằm viện, ngay khi nhìn thấy Hunter, điều đầu tiên nó hỏi cũng là điều anh đoán trước được

- Evil sao rồi? Phong Hàn...

- Nhược Phong à...- Hunter ngồi bên giường bệnh, cố gắng trấn tĩnh nó

- Nói đi, họ sao rồi?!

Phong không chờ Hunter nói gì nữa, nó giật phăng giây truyền máu và truyền nước trên tay, xuống giường. Hunter chưa xót giữ nó lại. Anh nhẹ nhàng ôm lấy đứa em đáng thương, vỗ về dỗ dành...

- Chúng ta về nhà thôi...

- Không! Em muốn gặp họ! Ngay bây giờ!

- Bình tĩnh nào.

Hunter giữ nó chặt hơn, Nhược Phong không tìm được nước mắt, người nó mềm nhũn trong vòng tay anh trai, nó sợ phải đối mặt với sự thật này, họ vẫn còn ở đó, Phong Hàn đã nói với nó rằng sẽ luôn bên cạnh nó mà, Evil không thể lừa dối nó như thế được. Tất cả chỉ là dối trá...

- Nghe anh nói đây.

- Không! Trả Evil lại cho em đi! Phong Hàn không thể bỏ đi như thế được...

Hạ Phi đứng ngoài cửa đau khổ nhìn cô chủ, cậu nhóc lặng lẽ quay đi, vết bỏng trên người không là gì so với nỗi đau mà cô phải chịu. Mọi chuyện đã kết thúc cả rồi. Cậu sẽ về Gangter để tổ chức đám tang cho Hạ Minh, thật không thể tin nổi một người lắm mưu nhiều kế như Minh lại điên dại mà lao vào biển lửa. Dù gì thì tình nghĩa anh em bao nhiêu năm, cậu không thể để cậu ta ra đi trong sự ghê lạnh như vậy được.

...

EL u sầu trong phòng bệnh ám mùi thuốc, một Evil mà ông muốn nghe lời đang ở đây, im lặng, đôi mắt ông đã đỏ ngày đi vì thức nhiều đêm, vì nỗi đau mất mát và cả những tội lỗi mà ông đã gây ra cho hắn. Vị bác sĩ gấp tập hồ sơ bệnh và ra khỏi phòng, một phần vì lo cho sự nghiệp của bệnh viện và một phần vì số phận cậu con trai trên giường bệnh, ông bác sĩ gỡ chiếc mũ trắng đặt xuống bàn trước sự tức giận của ông trùm xã hội đen.

- Tôi thực sự không thể làm gì hơn.

- Lũ ăn hại! Chúng mày là một lũ ăn hại!

- Ông chủ, xin hãy bình tĩnh.

EL ôm đầu gục xuống, dòng nước mắt vốn cất giấu lâu nay giờ mới tuôn dài trên gương mặt đượm vài nếp nhăn và tuổi tác.

Tên quản lý bước ra ngoài cùng bác sĩ, lão biết ông chủ lúc này không còn tâm trí để bình tâm, sự ra đi của cậu chủ là một cú sốc lớn với tất cả mọi người.

Hooldum quyết định đưa Phong Hàn sang nước ngoài điều trị, trấn thương bên trong quá nặng khiến hắn rơi vào tình trạng hôn mê sâu. Bệnh viện trong nước không cung cấp đủ các thiết bị tối tân nhất để có thể thực hiện phẫu thuật và điều trị. Nhược Phong sau khi tỉnh lại cũng không còn được thấy Hàn nữa, ai cũng bỏ nó đi lạnh lùng như thế. Có bao nhiêu từ nếu như được nói đến, nếu như không phải vì một người như nó liệu Hàn có ra nông nổi này không... Evil cũng sẽ không bắt lực trên giường bệnh chờ đợi cái chết như thế được. Nhược Phong không thể làm gì cho cả hai người họ trong khi nó còn nợ quá nhiều.

...

Tên quản lý của EL theo sau vị bác sĩ vào phòng riêng, lão lo lắng hỏi bác sĩ về tình trạng lúc này của Evil

- 1 Phần cơ thể của cậu ấy đã chết. - Vị bác sĩ dán kết quả chụp X-quang lên màn hình: - Các dây thần kinh ngoại cảm đã hư hỏng và bị vô hiệu hóa. Tổn thương từ bên trong từ các cơ quan đặc biệt này dẫn đến tình trạng hôn mê sâu.

- Không còn cách nào sao bác sĩ?

- Trường hợp giả định, nếu như loại bỏ cơ quan ngoại cảm, nhưng chúng tôi không dám chắc chắn có thể cứu sống cậu ta vì 50% cơ quan trong cơ thể đều liên quan tới khả năng này.

- Loại bỏ chúng thì sao?

- Phẫu thuật thành công, nếu có sống cũng chỉ là người thực vật

- Hiện tại ở các bệnh viện lớn trên thế giới vẫn chưa xác nhận tình trạng này bao giờ. Chúng tôi không có tế bào gốc nào trùng với khả năng đặc biệt đó. Trường hợp nuôi cấy tế bào là không thể...

Nhược Phong đứng bên ngoài cửa, cảm giác mất thăng bằng, người nó thả phịch xuống sàn nặng trĩu., tiếng bác sĩ thờ dài bên trong phòng nghe nào nề vô cùng.

- Chúng tôi e là...thời gian cho cậu ấy không còn nhiều.

Evil không thể chết...hắn không được phép làm điều đó với nó...không thể nào...không thể nào!

79. Chap Cuối: Chap 76: Tỉnh Và Mơ

Chap cuối: Chap 76: Tỉnh và mơ

Người con gái nằm trên giường bệnh bất ngờ lắc đầu trong vô thức để phủ nhận điều gì đó. Khuôn mặt vốn xanh xao giờ lại càng tái nhợt vì nỗi ám ảnh trong sâu thẳm suy nghĩ. Điều gì đã khiến cô gái nằm giường bệnh suốt 2 năm dòng đã sống cuộc sống thực vật, giờ đây lại luôn miệng nói lảm bảm gì đó, hắn không nghe rõ, nhưng rõ ràng rằng khuôn miệng đang mấp máy.

Evil nhìn màn hình máy đo nhịp tim, nó đang trong trạng thái hoảng sợ vô cùng. Điều gì đang xảy đến trong Nhược Phong hắn không biết nhưng cảm nhận được đó là một cú sốc lớn.

Từng đợt hơi ấm nóng phả vào bình cung cấp oxi, một lượt hơi trắng bao phủ, Nhược Phong thở gấp gấp, chân mày co lại khổ sở. mắt vẫn nhắm nghiền.

Bác sĩ chạy ập vào, Evil bắt buộc ra ngoài, đèn đỏ lại bật sáng phía trên cửa theo thường lệ.

Đã 2 năm rồi...

Nó bắt hắn chờ đợi trong vô vọng 2 năm, không dài đối với hắn nhưng lại là trường cửu với giấc ngủ không hồi kết của nó. Đến bao giờ nó mới chịu thức dậy để thôi hành hạ tâm can hắn.

Ngày nào hắn cũng ở đây, thấy nó rồi lại tự nguyện rửa bản thân là kẻ đã gây ra đau khổ cho nó như ngày hôm nay.

Những chuyện đã qua không dễ dàng gì với tất cả những người tham gia cuộc tuyển chọn. Kết cục quá bi thảm, Phong Hàn đã sang nước ngoài từ 2 năm trước và giờ vẫn biệt vô âm tính. Hạ Phi ngày nào cũng vào bệnh viện thăm cô chủ rồi lại về Hooldum chăm sóc Di Ngân, cậu không thể bỏ mặc cô khi đã hứa với Phong Hàn trước khi hắn đi. Đã có quá nhiều biến cố xảy ra, một người như Di Ngân trước cái chết của Hạ Minh và tình trạng của Phong Hàn cũng trở nên ngô nghê sợ hãi mọi thứ, điều cô cần và đã được đón nhận trong thời gian qua là tình thương của một con người bề ngoài có vẻ khô khan nhưng thật chất bên trong lại chan chứa đầy tình thương và khoan dung độ lượng. Hạ Phi không nhắc lại những gì đã qua, đối với Ngân, cậu thương hại nhiều hơn hận thù.

Hunter vào bệnh viện cũng là lúc bác sĩ chuyên khoa đã kiểm tra xong cho Nhược Phong. Evil bị Hunter ẵm lên xe, anh nói sẽ ở lại chăm sóc nó, hắn nên về nhà ăn uống gì đó vì cả ngày đã ở trong bệnh viện rồi.

Evil đã lái xe đi, Hunter tiến lại phía bác sĩ hỏi thăm tình hình sức khỏe...

Vị bác sĩ chỉnh lại gọng kính, lên tiếng:

- Cậu đi theo tôi...

...

Evil đánh rơi điện thoại khi đang nghe máy, hắn quay trở lại bệnh viện lúc 10 giờ đêm. Vẻ mặt thất thần và đau đớn tột cùng. Hunter thấy Evil tiến lại, anh tựa lưng vào tường ôm trán đau khổ, anh không nói thêm lời nào nữa, nỗi đau mất mát với anh đã là quá lớn...

Evil đứng chết lặng trước cửa, người con trai lạnh lùng đó không dám đối diện với nó. Bàn tay từ từ đưa lên run rẩy chạm vào chốt cửa.

Hunter quay mặt đi che giấu dòng nước mắt mặn chát, cắn chặt môi để không phát ra tiếng nấc.

Evil ẵm cửa bước vào, lòng hắn chợt đau thắt lại. Bên cạnh Nhược Phong lúc này khoong còn trang thiết bị máy móc nào nữa, mình nó trợ trợ trong căn phòng trắng xóa một màu thê lương.

Mắt hắn khô lại vì không dờn mắt khỏi nó, hắn lo sợ nó sẽ biến mất mãi mãi nếu hắn dờn mắt đi.

Bàn tay nó trắng nhợt đi, mà lạnh ngắt, lớp da mỏng manh yếu ớt như thể sẽ bung vỡ nếu chạm mạnh. Evil ngồi lại bên giường bệnh, hắn phải làm gì bây giờ, bao nhiêu yêu thương đau khổ, xót xa hắn cố giấu kín

trong từng nhịp đập. Nếu như được lựa chọn hẳn sẽ không để nó làm trò ngu ngốc đó, hoặc hẳn sẽ giết tên bác sĩ đã chấp nhận ca phẫu thuật hiến tạng cơ quan ngoại cảm, chưa có sự cho phép của hẳn mà nó dám làm chuyện đó với bản thân mình sao? Để rồi, sau khi mọi chuyện đã không thể níu kéo hẳn mới tỉnh lại và mọi thứ xung quanh đã thay đổi. Nhược Phong đã phải sống cuộc sống thực vật sau ca phẫu thuật cắt bỏ cơ quan ngoại cảm, và chấp nhận hiến tạng cho hẳn.

Hắn đã bao nhiêu lần túm cổ áo tên bác sĩ và yêu cầu lão ta trả lại nó, hẳn không cần thứ gì từ nó hết nhưng điều đó là không thể.

- Em điên rồi...- Evil cố kiềm chế bao đau khổ trong mình
- Có bị điên mới làm như thế. Bị ăn mất não rồi đúng không!
- Tại sao lại làm thế, không biết suy nghĩ đúng không!

Nhược Phong không đáp lại lời nào của hẳn, chìm lặng trong bóng tối tĩnh mịch, im phăng phắc.

Evil từ từ nắm lấy bàn tay Nhược Phong, hẳn cố gắng cảm nhận hơi ấm từ đó, hẳn cố gắng tìm kiếm từ nó câu trả lời qua đôi mắt nhắm nghiền và bàn tay lạnh cóng. Hẳn nhận thấy một chút hơi ấm còn lại cuối cùng từ bàn tay mềm nhũn ấy, Nhược Phong vẫn ở đây...chỉ là nó muốn hành hạ hẳn thôi. Mắt hẳn đỏ ngầu, thứ chất lỏng nóng hổi đã căng đầy trên bông mắt. Nó đi rồi, đi trong sự im lặng đến đáng sợ đó...

- Anh biết là em vẫn ở đây, anh biết mà.
- Dậy đi, đừng ngủ nữa...mở mắt nhìn anh đi...

Cả bệnh viện hoang tàn đến xơ xác cả rồi, Evil ôm lấy nó nằm trên giường bệnh, nhẹ bẫng. Hẳn phải làm gì đây nếu không có nó...

Hunter bước vào phòng, mang theo nỗi buồn nặng trĩu và đôi mắt...nặng trĩu vì quá nhiều nước mắt. Anh ngoác miệng khóc như một đứa trẻ, khóc không ngừng, tiếng khóc còn lớn hơn cả tiếng Evil...

- Cảm động quá!
- Hunter nói trong tiếng khóc, Evil không hiểu gì quay lại, có phần ngơ ngác
- Nhược Phong à! Thấy anh diễn đạt chứ! Chúng mày làm anh cảm động quá!

Đứng hình!

Evil ôm cứng nó, hẳn cảm nhận được đôi tay kia kéo kéo áo mình, tiếng thở mạnh ra ngay sát bên tai hẳn. Evil quay lại nhìn Hunter, giờ hẳn mới nhận ra, biểu cảm trên mặt anh không phải là khóc. Nó hỗn tạp giữa khóc và cười...đúng nhất là cười ra nước mắt. Hunter vịn tay vào thành bàn, anh lau nước mắt mà miệng không thể thôi cười. Kế hoạch này của anh quả là thành công ngoài mong đợi.

- Thôi được rồi, anh sẽ đi, là kế hoạch của anh...Nhược Phong cũng chỉ là người bị hại thôi.

Hunter bỏ ra ngoài mà miệng không thôi cười lớn, vì điều vị bác sĩ nói và cũng vì kẻ ngốc một giây ngu muội bị anh đưa vào tròng.

Nhược Phong nhấc môi cười một mồi. Evil nhìn nó trân trân, Nhược Phong cười một tiếng hụt hơi. Nhìn Evil mà nó không biết phải biểu cảm làm sao nữa.

Evil tức giận ôm chầm lấy nó như một lời trách móc, hẳn sẽ không bao giờ buông tay nó thêm một lần nào nữa. Đó là hình phạt của nó vì đã để hẳn chờ đợi lâu như vậy, dám lừa cùng Hunter lừa dối hẳn. Nó vẫn cứng đầu, 2 năm rồi vẫn cứng đầu như thế.

...

- Em đã gặp một cơn ác mộng...suốt 2 năm qua...em đã thấy anh và Phong Hàn và tất cả những gì đã xảy ra.
- Ngủ 1 giấc, còn anh phải chờ đợi 2 năm.
- Có điều này trong mơ vẫn thắc mắc. Từ khi nào vậy? Những bức hình trong tủ...

Evil vòng tay sau lưng Nhược Phong, kéo nó sát lại gần, nụ cười gian trá hiếm hoi nở trên khuôn mặt kiêu hãnh:

- Từ khi, ôm em gần như thế này này!

- Vậy mà em đã định cắt tiết anh đấy! – Nhược Phong nhướn miệng cười ẩn ẩn ra: - Chưa bao giờ anh nói như thế...

- Đó không phải phong cách của anh.

- Anh định đến chết vẫn ngoan cố phải không?

Nhược Phong tức giận đánh lên người Evil, nó nhéo má hấn giằng qua giằng lại. Evil bật cười, hấn không né tránh gì hết. Hấn giữ tay nó lại, yêu thương, đu khổ và bao nhớ nhung hấn đều cất giấu thật kĩ trong tim, hòa nó vào hơi thở và từng nhịp đập. Evil đặt bàn tay yêu mềm đó lên ngực trái của mình. Nét mặt giây lát nghiêm túc lắm, nhìn sâu vào đôi mắt đó, thấu hiểu tất cả những gì nó đang nghĩ:

- Anh muốn em cảm nhận nó, từ đây này!

Nhược Phong ôm chầm lấy Evil, sẽ không bao giờ buông, nó từng mất hấn trong gang tấc. Hấn không được phép rời xa nó dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.

Nắng đã buông những tia nắng vàng ươm trong một ngày cuối đông đầu xuân. Người con trai lặng im nhìn hai con người đang đắm chìm trong hạnh phúc sau một thời gian quá dài phải gánh chịu nỗi đau.

Hấn không cố bước tiếp hay quay nhìn lại. Chiếc valy trên tay vẫn bị cầm chặt cứng.

Phong Hàn đang chờ đợi điều gì từ đứa em gái của mình nữa, trong hấn bây giờ vẫn còn bao nhiêu yêu thương chưa được đáp trả hay là tình anh em sau một thời gian dài bị chia cắt.

- Đã được nhắc nhở là sẽ đau lòng mà. – Hunter tiến lại từ phía sau, vỗ vai hấn ôn nhu nói

Hàn quay lại nhìn anh cười:

- Chỉ là hơi thất vọng.

- Đang trong tình trạng thất tình?

- Không, em còn nghĩ chúng nó thông minh lắm chứ, định quay trở về tạo thêm sóng gió để nó nhận ra tình cảm mình giành cho ai thôi. Tiếc là quá trễ rồi.

- Thằng quỉ! – Hunter vắt vai Hàn : - Chúng ta cần phải có kịch bản chi tiết chứ!

- Hà hà, trí lớn gặp nhau.

Hunter xách vali hộ Phong Hàn, anh nở nụ cười ranh mãnh nhìn hấn, vắt vai nói:

- Về nhà thôi! Anh đã có kịch bản chi tiết rồi...

Chưa bao giờ mọi chuyện kết thúc, chỉ là nó đang tiếp diễn theo một ngã rẽ khác, hoặc hạnh phúc, hoặc đau thương, đối diện với chính mình là điều họ đã nhận ra. Và hơn hết, dù thế nào đi nữa, tất cả sẽ cùng nhau đối đầu...không một ai được phép đơn độc nữa! Đó là mệnh lệnh!

“... không dám chắc chắn có thể yêu anh trọn đời, trọn kiếp nhưng ngày nào trái tim này còn đập, nó còn hoạt động là vì anh...”

The end.

80. The End!

Lời cuối: Thế là từ nay mà đi, DC và XHD đã đi vào thời kì kết thúc!

Còn điều gì thắc mắc chưa được giải đáp sau khi (cái kết đã có) thì mọi người có thể cmt trực tiếp tại đây. Có nỗi khổ tâm, thù ghét, uất ức hay tức giận gì với @SươngOmega từ khi bắt đầu tới bây giờ thì HÃY BỘC BẠCH hết thôi nào =))))

Thời gian để nghĩ, sáng tác và viết đối với tớ là một khoảng thời gian mà vui có, buồn có. Đó là những lúc bí ý tưởng, đầu óc trống rỗng không thể vắt ra câu chữ nào, đó là khi “những cơn bão cấp abc đã đổ bộ trên trang cmt”. Chờ đợi, ủng hộ và động viên là những gì mọi người đã tiếp thêm động lực cho tớ tiếp tục công việc ” anh hùng bàn phím” :v

Cảm ơn: Tất cả mọi người và đặc biệt là ” mấy con quỷ hay phá cmt” :v đã luôn bên cạnh những lúc (con bé suýt chút nữa...có ý định bỏ truyện :v)

Thời gian hoàn thành 1 tiểu thuyết, tuy không phải đầu tay nhưng nó là truyện đầu tiên tớ viết đến đích- khá dài (tớ cũng cảm nhận được cái dài đã man đó) và điều đó cũng có nghĩa, tớ hiểu cảm giác của mọi người khi phải chờ đợi bực bội như thế nào! Cuối cùng cũng đã kết thúc những trang viết đầm máu và thù hận....:v tương lai có còn hay không thì không dám chắc nhé ^0^

Thời gian tới, công việc sáng tác của @Suong sẽ bị trì hoãn vì lịch học năm cuối cấp quá dày, tạm thời gác bút một thời gian kha khá dài. Một ngày không xa chúng ta sẽ gặp lại với những kế hoạch từng được đặt ra, ví dụ như: Đa Nhân Cách hoặc 1 câu truyện gây được “tức tối” cho bạn đọc. =)))

Du côn và Xã hội đen kết thúc cũng là lúc: công việc sáng tác của @SươngOmega tạm ngừng nghỉ, cho tới khi hoàn thành xong kì thi THPTQG!!!!

See you again!!!!

Kí

Sương Ômêga

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-con-va-xa-hoi-den-cap-doi-ba-dao>